SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
X kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-0610-175-26

Druk nr 3266

Warszawa, 19 października 2026 r.

Pan
Włodzimierz Czarzasty
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o sprawiedliwym dostępie do danych i ich wykorzystywaniu.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Cyfryzacji.

Z poważaniem

Donald Tusk

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Projekt

U S T A W A

z dnia

o sprawiedliwym dostępie do danych i ich wykorzystywaniu [1)]

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa:

1) właściwy organ, o którym mowa w art. 37 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2854 z dnia 13 grudnia 2023 r. w sprawie zharmonizowanych przepisów dotyczących sprawiedliwego dostępu do danych i ich wykorzystywania oraz w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2017/2394 i dyrektywy (UE) 2020/1828 (akt w sprawie danych) (Dz. Urz. UE L 2023/2854 z 22.12.2023, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 2023/2854”;
2) tryb certyfikacji organów rozstrzygania sporów, o którym mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854;
3) tryb rozpatrywania skarg składanych przez użytkowników lub osoby trzecie na podstawie przepisów rozdziału II rozporządzenia 2023/2854;
4) tryb rozpatrywania skarg składanych przez posiadaczy danych na podstawie przepisów rozdziału V rozporządzenia 2023/2854;
5) organ właściwy do powiadamiania Komisji Europejskiej o prawie krajowym, które nie zezwala na sprzedaż danych na potrzeby tworzenia statystyki publicznej, o którym mowa w art. 20 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia 2023/2854;
6) tryb rozpatrywania skarg składanych przez organy sektora publicznego, Komisję Europejską, Europejski Bank Centralny lub organy Unii na podstawie przepisów rozdziału V rozporządzenia 2023/2854;
7) organ właściwy do przekazywania Komisji Europejskiej informacji, o których mowa w art. 33 ust. 10 zdanie pierwsze, art. 35 ust. 7 zdanie pierwsze oraz art. 36 ust. 11 zdanie pierwsze rozporządzenia 2023/2854;

[1)] Niniejszą ustawą zmienia się ustawę z dnia 12 lipca 2024 r. – Prawo komunikacji elektronicznej.

8) tryb postępowania w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854, o którym mowa w art. 37 ust. 5 lit. c rozporządzenia 2023/2854;
9) tryb rozpatrywania skargi, o której mowa w art. 38 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854;
10) administracyjne kary pieniężne, o których mowa w art. 40 rozporządzenia 2023/2854.

Art. 2. 1. W postępowaniach, o których mowa w rozdziałach 3, 4, 7 i 8, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zwany dalej „Prezesem UKE", może wystąpić do Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych, zwanego dalej „Prezesem UODO", o zajęcie stanowiska w zakresie wynikającym z art. 37 ust. 3 rozporządzenia 2023/2854.

2. Prezes UODO zajmuje stanowisko w terminie 1 miesiąca, a w sprawach szczególnie skomplikowanych w terminie niedłuższym niż 3 miesiące od dnia otrzymania wystąpienia Prezesa UKE.

3. Terminów określonych w ust. 2 nie wlicza się do terminów, o których mowa w art. 25 ust. 1 i 2 oraz o których mowa w art. 35 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691).

4. Prezes UKE informuje Prezesa UODO o wydaniu decyzji kończącej postępowanie, w którym Prezes UODO zajął stanowisko, o którym mowa w ust. 1, w terminie 7 dni od dnia jej wydania.

Art. 3. W sprawach nieuregulowanych w ustawie lub rozporządzeniu 2023/2854 do postępowań przed Prezesem UKE, o których mowa w rozdziałach 3 i 4 oraz 6–9, stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

Rozdział 2

Właściwy organ

Art. 4. 1. Prezes UKE jest:
1) właściwym organem, o którym mowa w art. 37 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854;
2) organem właściwym do spraw certyfikacji, o której mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854.

2. Prezes UKE wykonuje zadania koordynatora danych, o którym mowa w art. 37 ust. 2 rozporządzenia 2023/2854.

Rozdział 3

Dzielenie się danymi przez przedsiębiorców z konsumentami oraz z innymi przedsiębiorcami

Art. 5. Do powiadomień, o których mowa w art. 4 ust. 2 zdanie trzecie, ust. 7 zdanie trzecie i ust. 8 zdanie trzecie oraz art. 5 ust. 10 zdanie trzecie i ust. 11 zdanie trzecie rozporządzenia 2023/2854, nie stosuje się ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, z wyjątkiem art. 14, art. 33, art. 63 i art. 64 oraz przepisów działu I rozdziału 8 i 10.

Art. 6. 1. Skarga, o której mowa w art. 4 ust. 3 lit. a rozporządzenia 2023/2854, wszczyna postępowanie w związku ze sporem w sprawie umownych ograniczeń lub zakazów, o których mowa w art. 4 ust. 2 rozporządzenia 2023/2854.

2. W wyniku przeprowadzonego postępowania Prezes UKE rozstrzyga, w drodze decyzji, w sprawie umownych ograniczeń lub zakazów, o których mowa w art. 4 ust. 2 rozporządzenia 2023/2854.

3. Stronami postępowania, o którym mowa w ust. 1, są:

1) użytkownik, o którym mowa w art. 2 pkt 12 rozporządzenia 2023/2854, zwany dalej „użytkownikiem”;
2) posiadacz danych, o którym mowa w art. 2 pkt 13 rozporządzenia 2023/2854, zwany dalej „posiadaczem danych”.

Art. 7. 1. Skarga, o której mowa w art. 4 ust. 9 lit. a rozporządzenia 2023/2854, wszczyna postępowanie w sprawie decyzji posiadacza danych, o której mowa w art. 4 ust. 7 rozporządzenia 2023/2854, lub w sprawie odrzucenia wniosku, o którym mowa w art. 4 ust. 8 rozporządzenia 2023/2854.

2. W wyniku przeprowadzonego postępowania, o którym mowa w ust. 1, Prezes UKE rozstrzyga, w drodze decyzji, w sprawie decyzji posiadacza danych, o której mowa w art. 4 ust. 7 rozporządzenia 2023/2854, lub w sprawie odrzucenia wniosku, o którym mowa w art. 4 ust. 8 rozporządzenia 2023/2854.

3. Stronami postępowania, o którym mowa w ust. 1, są:

1) użytkownik;
2) posiadacz danych.

Art. 8. 1. Skarga, o której mowa w art. 5 ust. 12 lit. a rozporządzenia 2023/2854, wszczyna postępowanie w sprawie decyzji posiadacza danych, o której mowa w art. 5

ust. 10 rozporządzenia 2023/2854, lub w sprawie odrzucenia wniosku, o którym mowa w art. 5 ust. 11 rozporządzenia 2023/2854.

2. W wyniku przeprowadzonego postępowania Prezes UKE rozstrzyga, w drodze decyzji, w sprawie decyzji posiadacza danych, o której mowa w art. 5 ust. 10 rozporządzenia 2023/2854, lub w sprawie odrzucenia wniosku, o którym mowa w art. 5 ust. 11 rozporządzenia 2023/2854.

3. Stronami postępowania, o którym mowa w ust. 1, są:

1) osoba trzecia, o której mowa w art. 5 rozporządzenia 2023/2854;
2) posiadacz danych.

Rozdział 4

Udostępnianie danych organom sektora publicznego, Komisji Europejskiej, Europejskiemu Bankowi Centralnemu i organom Unii na podstawie wyjątkowej potrzeby

Art. 9. Wniosek, o którym mowa w art. 17 ust. 2 lit. g rozporządzenia 2023/2854, jest udostępniany przez Prezesa UKE w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej tego organu z wyjątkiem przypadku, o którym mowa w tym przepisie.

Art. 10. 1. Skarga, o której mowa w art. 17 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854, wszczyna postępowanie w sprawie naruszenia praw posiadacza danych, o których mowa w rozdziale V rozporządzenia 2023/2854.

2. W wyniku przeprowadzonego postępowania Prezes UKE rozstrzyga, w drodze decyzji, w sprawie naruszenia praw posiadacza danych, o których mowa w rozdziale V rozporządzenia 2023/2854.

3. Stronami postępowania, o którym mowa w ust. 1, są:

1) posiadacz danych;
2) organ sektora publicznego, o którym mowa w art. 2 pkt 28 rozporządzenia 2023/2854, zwany dalej „organem sektora publicznego”, Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny lub organ Unii, o którym mowa w art. 2 pkt 27 rozporządzenia 2023/2854, zwany dalej „organem Unii”.

Art. 11. 1. Skarga organu sektora publicznego, Komisji Europejskiej, Europejskiego Banku Centralnego lub organu Unii, o której mowa w art. 18 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854, wszczyna postępowanie w sprawie odmowy dostarczenia żądanych danych przez posiadacza danych.

2. Skarga posiadacza danych, o której mowa w art. 18 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854, wszczyna postępowanie w sprawie wniosku o udostępnienie danych złożonego przez organ sektora publicznego, Komisję Europejską, Europejski Bank Centralny lub organ Unii.

3. W wyniku przeprowadzonego postępowania, o którym mowa w ust. 1, Prezes UKE rozstrzyga, w drodze decyzji, w sprawie odmowy dostarczenia żądanych danych przez posiadacza danych.

4. W wyniku przeprowadzonego postępowania, o którym mowa w ust. 2, Prezes UKE rozstrzyga, w drodze decyzji, w sprawie wniosku o udostępnienie danych złożonego przez organ sektora publicznego, Komisję Europejską, Europejski Bank Centralny lub organ Unii.

5. Stronami postępowania, o którym mowa w ust. 1 i 2, są:

1) posiadacz danych;
2) organ sektora publicznego, Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny lub organ Unii.

Art. 12. 1. Skarga, o której mowa w art. 20 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854, wszczyna postępowanie w sprawie wysokości rekompensaty żądanej przez posiadacza danych.

2. W wyniku przeprowadzonego postępowania, o którym mowa w ust. 1, Prezes UKE rozstrzyga, w drodze decyzji, w sprawie wysokości rekompensaty żądanej przez posiadacza danych.

3. Stronami postępowania, o którym mowa w ust. 1, są:

1) posiadacz danych;
2) organ sektora publicznego, Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny lub organ Unii.

Art. 13. 1. Skarga, o której mowa w art. 21 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854, wszczyna postępowanie w sprawie przesłania lub udostępnienia danych, o którym mowa w art. 21 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854.

2. W wyniku przeprowadzonego postępowania, o którym mowa w ust. 1, Prezes UKE rozstrzyga, w drodze decyzji, w sprawie przesłania lub udostępnienia danych, o którym mowa w art. 21 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854.

3. Stronami postępowania, o którym mowa w ust. 1, są:

1) posiadacz danych;
2) organ sektora publicznego, Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny lub organ Unii.

Art. 14. Minister właściwy do spraw informatyzacji powiadamia Komisję Europejską o prawie krajowym, niezezwalającym na sprzedaż danych na potrzeby tworzenia statystyki publicznej, o którym mowa w art. 20 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia 2023/2854.

Rozdział 5

Dzielenie się danymi nieosobowymi przez dostawców usług przetwarzania danych i interoperacyjność

Art. 15. Do opinii, o której mowa w art. 32 ust. 3 rozporządzenia 2023/2854, stosuje się art. 14, art. 20, art. 22, art. 33, art. 57, art. 63 i art. 64 oraz przepisy działu I rozdziału 8 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

Art. 16. Minister właściwy do spraw informatyzacji przekazuje Komisji Europejskiej informacje, o których mowa w art. 33 ust. 10 zdanie pierwsze, art. 35 ust. 7 zdanie pierwsze oraz art. 36 ust. 11 zdanie pierwsze rozporządzenia 2023/2854.

Rozdział 6

Certyfikacja organów rozstrzygania sporów

Art. 17. Certyfikacji, o której mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854, zwanej dalej „certyfikacją”, dokonuje Prezes UKE na okres 5 lat, na zasadach określonych w tym rozporządzeniu.

Art. 18. 1. Organ rozstrzygania sporów ubiegający się o dokonanie certyfikacji składa do Prezesa UKE wniosek o dokonanie certyfikacji, o którym mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854.

2. Wniosek o dokonanie certyfikacji zawiera:

1) nazwę organu rozstrzygania sporów ubiegającego się o dokonanie certyfikacji;
2) adres siedziby organu rozstrzygania sporów ubiegającego się o dokonanie certyfikacji albo adres miejsca prowadzenia przez ten organ działalności gospodarczej;
3) informacje potwierdzające spełnianie warunków, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854.

3. Do wniosku o dokonanie certyfikacji dołącza się dokumenty potwierdzające spełnianie warunków, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854.

Art. 19. 1. Prezes UKE zawiadamia organ rozstrzygania sporów ubiegający się o dokonanie certyfikacji o jej dokonaniu.

2. Dokumentem potwierdzającym dokonanie certyfikacji jest certyfikat wydawany przez Prezesa UKE.

3. Certyfikat zawiera następujące informacje:

1) nazwę certyfikowanego organu rozstrzygania sporów;
2) adres siedziby certyfikowanego organu rozstrzygania sporów albo miejsca prowadzenia przez ten organ działalności gospodarczej;
3) nazwę organu dokonującego certyfikacji;
4) adres siedziby organu dokonującego certyfikacji;
5) numer lub oznaczenie certyfikatu;
6) datę wydania certyfikatu;
7) okres, na jaki została dokonana certyfikacja;
8) podpis organu dokonującego certyfikacji albo osoby przez niego upoważnionej.

Art. 20. 1. W okresie, na jaki została dokonana certyfikacja, certyfikowany organ rozstrzygania sporów jest obowiązany spełniać warunki, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854.

2. W przypadku uzasadnionych wątpliwości co do spełniania przez certyfikowany organ rozstrzygania sporów warunków, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854, Prezes UKE wzywa ten organ do przedstawienia informacji i dokumentów potwierdzających spełnianie tych warunków.

Art. 21. 1. Na wniosek certyfikowanego organu rozstrzygania sporów Prezes UKE przedłuża okres, na jaki została dokonana certyfikacja, na kolejne 5 lat, jeżeli organ ten spełnia warunki, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854.

2. Wniosek składa się niepóźniej niż 60 dni przed dniem upływu okresu, na jaki została dokonana certyfikacja. Wniosek złożony bez zachowania tego terminu pozostawia się bez rozpoznania.

3. Wniosek zawiera informacje, o których mowa w art. 18 ust. 2.

4. Do wniosku dołącza się dokumenty potwierdzające spełnianie warunków, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854.

5. Przedłużenie okresu, na jaki została dokonana certyfikacja, następuje przez wydanie nowego certyfikatu, o którym mowa w art. 19 ust. 2.

6. Prezes UKE odmawia, w drodze decyzji, przedłużenia okresu, na jaki została dokonana certyfikacja, jeżeli certyfikowany organ rozstrzygania sporów ubiegający się o jej przedłużenie

nie spełnia co najmniej jednego z warunków, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854.

Art. 22. Prezes UKE niezwłocznie dokonuje zgłoszenia, o którym mowa w art. 10 ust. 6 rozporządzenia 2023/2854, oraz na bieżąco informuje Komisję Europejską o każdej zmianie, która może mieć wpływ na aktualność wykazu certyfikowanych organów rozstrzygania sporów prowadzonego przez Komisję Europejską.

Art. 23. Prezes UKE odmawia, w drodze decyzji, dokonania certyfikacji, jeżeli organ rozstrzygania sporów ubiegający się o dokonanie certyfikacji nie spełnia co najmniej jednego z warunków, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854.

Art. 24. 1. Prezes UKE cofa, w drodze decyzji, certyfikację:

1) w przypadku stwierdzenia, że certyfikowany organ rozstrzygania sporów nie spełnia już co najmniej jednego z warunków, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854, lub
2) na wniosek certyfikowanego organu rozstrzygania sporów.

2. Decyzja o cofnięciu certyfikacji podlega natychmiastowemu wykonaniu.

Rozdział 7

Skarga do Prezesa UKE

Art. 25. 1. Prezes UKE przekazuje skarżącemu informacje, o których mowa w art. 38 ust. 2 rozporządzenia 2023/2854, niepóźniej niż w terminie 2 miesięcy od dnia wpływu skargi, o której mowa w art. 38 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854.

2. W przypadku gdy informacje, o których mowa w art. 38 ust. 2 rozporządzenia 2023/2854, nie mogą zostać przekazane w terminie, o którym mowa w ust. 1, Prezes UKE zawiadamia skarżącego o przyczynach opóźnienia oraz o terminie, w jakim przekaże informacje, niedłuższym jednak niż 4 miesiące od dnia wpływu skargi.

3. Prezes UKE może zawiesić postępowanie w sprawie skargi, gdy przekazanie skarżącemu informacji, o których mowa w art. 38 ust. 2 rozporządzenia 2023/2854, zależy od uprzedniego rozstrzygnięcia postępowania w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854, o którym mowa w rozdziale 8.

4. Skarga, o której mowa w art. 38 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854, nie jest skargą w rozumieniu przepisów działu VIII ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

Rozdział 8

Postępowanie w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854

Art. 26. 1. Prezes UKE może wszcząć z urzędu postępowanie w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854, o którym mowa w art. 37 ust. 5 lit. c rozporządzenia 2023/2854, zwane dalej „postępowaniem w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854".

2. Stroną postępowania w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854 jest każdy, wobec kogo zostało wszczęte to postępowanie.

Art. 27. W przypadku stwierdzenia przez Prezesa UKE naruszenia przez stronę postępowania w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854 obowiązków wynikających z przepisów tego rozporządzenia Prezes UKE doręcza stronie pismo wskazujące te naruszenia wraz z pouczeniem o możliwości przedstawienia stanowiska co do wskazanych naruszeń w terminie niekrótszym niż 14 dni od dnia doręczenia tego pisma.

Art. 28. 1. W przypadku gdy strona postępowania w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854 nie przedstawi stanowiska, o którym mowa w art. 27, albo przedstawione stanowisko jest niewystarczające do stwierdzenia braku naruszenia obowiązków wynikających z przepisów tego rozporządzenia, Prezes UKE wzywa stronę do zaprzestania naruszania obowiązków wynikających z przepisów rozporządzenia 2023/2854.

2. Prezes UKE określi w wezwaniu termin jego wykonania.

3. Prezes UKE może na uzasadniony wniosek strony wydłużyć termin wykonania wezwania, o którym mowa w ust. 2.

4. Terminów, o których mowa w ust. 2 i 3, nie wlicza się do terminów, o których mowa w art. 35 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

Art. 29. Jeżeli po upływie terminu wyznaczonego w wezwaniu, o którym mowa w art. 28 ust. 2 i 3, strona postępowania w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854 nadal narusza obowiązki wynikające z przepisów tego rozporządzenia, Prezes UKE nakazuje, w drodze decyzji, usunięcie stwierdzonych naruszeń i nakłada administracyjną karę pieniężną, o której mowa w art. 31 ust. 1–14.

Art. 30. Prezes UKE umarza, w drodze decyzji, postępowanie w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854, jeżeli w jego toku stwierdzi, że nie doszło do naruszenia

obowiązków wynikających z przepisów rozporządzenia 2023/2854 lub strona tego postępowania zaprzestała naruszania tych obowiązków.

Rozdział 9

Przepisy o administracyjnych karach pieniężnych

Art. 31. 1. Producent produktu skomunikowanego lub usługi powiązanej, który nie wypełnia obowiązków, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854, podlega administracyjnej karze pieniężnej.

2. Sprzedawca, wynajmujący, wydzierżawiający lub leasingodawca, będący przedsiębiorcą, o którym mowa w art. 4 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2025 r. poz. 1480, 1795 i 1826 oraz z 2026 r. poz. 507), który nie wypełnia obowiązków, o których mowa w art. 3 ust. 2 rozporządzenia 2023/2854, podlega administracyjnej karze pieniężnej.

3. Dostawca usługi powiązanej, który nie wypełnia obowiązków, o których mowa w art. 3 ust. 3 rozporządzenia 2023/2854, podlega administracyjnej karze pieniężnej.

4. Posiadacz danych, który nie wypełnia obowiązków, o których mowa w:

1) art. 4 ust. 1, ust. 4–6, ust. 7 zdanie drugie, ust. 8 zdanie drugie, ust. 13 lub ust. 14 zdanie pierwsze rozporządzenia 2023/2854,
2) art. 5 ust. 1, 4, 6, 9, ust. 10 zdanie drugie lub ust. 11 zdanie drugie rozporządzenia 2023/2854,
3) art. 8 ust. 3 lub 4 rozporządzenia 2023/2854,
4) art. 9 ust. 7 rozporządzenia 2023/2854,
5) art. 11 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia 2023/2854,
6) art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854,
7) art. 20 ust. 2 zdanie trzecie rozporządzenia 2023/2854

– podlega administracyjnej karze pieniężnej.

5. Użytkownik, który nie wypełnia obowiązków, o których mowa w:

1) art. 4 ust. 10 lub 11 rozporządzenia 2023/2854,
2) art. 11 ust. 1 zdanie trzecie rozporządzenia 2023/2854

– podlega administracyjnej karze pieniężnej.

6. Strażnik dostępu, który nie wypełnia obowiązków, o których mowa w art. 5 ust. 3 rozporządzenia 2023/2854, podlega administracyjnej karze pieniężnej.

7. Osoba trzecia, o której mowa w art. 5 rozporządzenia 2023/2854, która nie wypełnia obowiązków, o których mowa w art. 5 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854, podlega administracyjnej karze pieniężnej.

8. Osoba trzecia, o której mowa w art. 6 rozporządzenia 2023/2854, która nie wypełnia obowiązków, o których mowa w tym przepisie, podlega administracyjnej karze pieniężnej.

9. Osoba trzecia, o której mowa w art. 11 rozporządzenia 2023/2854, która nie wypełnia obowiązków, o których mowa w art. 11 ust. 1 zdanie trzecie lub ust. 2 rozporządzenia 2023/2854, podlega administracyjnej karze pieniężnej.

10. Odbiorca danych, który nie wypełnia obowiązków, o których mowa w art. 11 ust. 1 zdanie trzecie lub ust. 2 rozporządzenia 2023/2854, podlega administracyjnej karze pieniężnej.

11. Osoba trzecia, o której mowa w art. 17 ust. 4 rozporządzenia 2023/2854, która nie wypełnia obowiązków, o których mowa w tym przepisie, podlega administracyjnej karze pieniężnej.

12. Osoba fizyczna lub organizacja, która otrzymała dane na podstawie art. 21 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854, a która nie wypełnia obowiązków, o których mowa w art. 21 ust. 3 lub 4 rozporządzenia 2023/2854, podlega administracyjnej karze pieniężnej.

13. Dostawca usług przetwarzania danych, który nie wypełnia obowiązków, o których mowa w:

1) art. 23 rozporządzenia 2023/2854,
2) art. 25 rozporządzenia 2023/2854,
3) art. 26 rozporządzenia 2023/2854,
4) art. 28 rozporządzenia 2023/2854,
5) art. 29 ust. 1 lub 4 rozporządzenia 2023/2854,
6) art. 30 ust. 2, 3, 4 lub 5 rozporządzenia 2023/2854,
7) art. 31 ust. 3 rozporządzenia 2023/2854,
8) art. 32 ust. 1, 2, ust. 3 zdanie pierwsze lub ust. 5 rozporządzenia 2023/2854

– podlega administracyjnej karze pieniężnej.

14. Podmiot objęty zakresem stosowania rozporządzenia 2023/2854, który udostępnia produkty skomunikowane lub oferuje usługi w Unii Europejskiej i nie wypełnia obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 11 rozporządzenia 2023/2854, podlega administracyjnej karze pieniężnej.

15. Administracyjną karę pieniężną, o której mowa w ust. 1–14, nakłada Prezes UKE, w drodze decyzji, w wysokości do 100 000 zł, a w przypadku przedsiębiorcy nakłada

administracyjną karę pieniężną – w wysokości niewiększej niż 4 % obrotu osiągniętego przez tego przedsiębiorcę w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia tej kary.

Art. 32. 1. Wysokość obrotu, o którym mowa w art. 31 ust. 15, oblicza się jako sumę:

1) przychodów wykazanych w rachunku zysków i strat – w przypadku przedsiębiorcy, który sporządza ten rachunek na podstawie przepisów o rachunkowości;
2) przychodów wykazanych w sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy równoważnych przychodom prezentowanym w rachunku zysków i strat sporządzanym na podstawie przepisów o rachunkowości lub wykazanych w innym dokumencie podsumowującym przychody w roku obrotowym, w tym w sprawozdaniu z wykonania budżetu – w przypadku przedsiębiorcy, który nie sporządza rachunku zysków i strat na podstawie przepisów o rachunkowości;
3) udokumentowanych przychodów uzyskanych w roku obrotowym – w przypadku braku dokumentów, o których mowa w pkt 1 i 2.

2. W przypadku gdy przedsiębiorca powstał w wyniku połączenia lub przekształcenia innych podmiotów, obliczając wysokość jego obrotu, o którym mowa w art. 31 ust. 15, Prezes UKE uwzględnia obrót osiągnięty przez te podmioty w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 31 ust. 1–14.

3. W przypadku gdy przedsiębiorca w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia administracyjnej kary pieniężnej nie osiągnął obrotu, Prezes UKE, nakładając administracyjną karę pieniężną na podstawie art. 31 ust. 1–14, uwzględnia średni obrót osiągnięty przez przedsiębiorcę w trzech kolejnych latach obrotowych poprzedzających rok nałożenia tej kary.

4. W przypadku gdy przedsiębiorca nie osiągnął obrotu w okresie trzyletnim, o którym mowa w ust. 3, wysokość administracyjnej kary pieniężnej nałożonej przez Prezesa UKE na podstawie art. 31 ust. 1–14 nie przekracza 100 000 zł.

5. W przypadku gdy przedsiębiorca przed wydaniem decyzji nakładającej administracyjną karę pieniężną nie dysponuje danymi finansowymi niezbędnymi do ustalenia obrotu za rok obrotowy poprzedzający rok nałożenia kary, Prezes UKE, nakładając administracyjną karę pieniężną na podstawie art. 31 ust. 1–14, uwzględnia:

1) obrót osiągnięty przez przedsiębiorcę w roku obrotowym poprzedzającym ten rok;
2) w przypadku, o którym mowa w ust. 3, średni obrót osiągnięty przez przedsiębiorcę w trzech kolejnych latach obrotowych poprzedzających ten rok.

6. W przypadku, o którym mowa w ust. 5 pkt 2, przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 33. Ustalając wysokość administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 31 ust. 1–14, Prezes UKE uwzględnia kryteria, o których mowa w art. 40 ust. 3 rozporządzenia 2023/2854, a także możliwości finansowe podmiotu podlegającego tej karze.

Art. 34. Prezes UKE może, w drodze decyzji, odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 31 ust. 1–14, biorąc pod uwagę kryteria, o których mowa w art. 40 ust. 3 rozporządzenia 2023/2854.

Art. 35. 1. Podmiot podlegający administracyjnej karze pieniężnej, o której mowa w art. 31 ust. 1–14, będący przedsiębiorcą dostarcza Prezesowi UKE, na każde jego żądanie, w terminie 30 dni od dnia otrzymania żądania, dane lub dokumenty niezbędne do ustalenia wysokości tej kary.

2. W przypadku gdy nie zostały dostarczone dane lub dokumenty, o których mowa w ust. 1, lub gdy dostarczone dane lub dokumenty nie pozwalają na ustalenie wysokości administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 31 ust. 1–14, Prezes UKE może ustalić wysokość tej kary w sposób szacunkowy, uwzględniając wielkość podmiotu, o którym mowa w ust. 1, specyfikę prowadzonej przez niego działalności lub ogólnie dostępne dotyczące go dane finansowe.

Art. 36. Wniesienie przez stronę skargi do sądu administracyjnego wstrzymuje wykonanie decyzji, o której mowa w art. 31 ust. 15.

Art. 37. Środki z administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w art. 31 ust. 1–14, stanowią dochód budżetu państwa.

Art. 38. Administracyjne kary pieniężne, o których mowa w art. 31 ust. 1–14, uiszcza się w terminie 14 dni od dnia upływu terminu na wniesienie skargi do sądu administracyjnego albo od dnia uprawomocnienia się orzeczenia sądu administracyjnego.

Art. 39. Do administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w art. 31 ust. 1–14, nie stosuje się art. 189e ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

Art. 40. W zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie oraz w ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego do administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w art. 31 ust. 1–14, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2026 r. poz. 622, z późn.

zm.[2)]), z tym że uprawnienia organów podatkowych określone w tych przepisach przysługują Prezesowi UKE.

Art. 41. Administracyjne kary pieniężne, o których mowa w art. 31 ust. 1–14, podlegają egzekucji w trybie ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2026 r. poz. 1311) w zakresie egzekucji należności pieniężnych.

Rozdział 10

Zmiany w przepisach, przepis przejściowy i przepis końcowy

Art. 42. W ustawie z dnia 12 lipca 2024 r. – Prawo komunikacji elektronicznej (Dz. U. poz. 1221, z 2025 r. poz. 637 i 820 oraz z 2026 r. poz. , 815 i 1296) w art. 419 w ust. 1 w pkt 24 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 25–27 w brzmieniu:

„25) wykonywanie zadań właściwego organu, o którym mowa w art. 37 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2854 z dnia 13 grudnia 2023 r. w sprawie zharmonizowanych przepisów dotyczących sprawiedliwego dostępu do danych i ich wykorzystywania oraz w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2017/2394 i dyrektywy (UE) 2020/1828 (akt w sprawie danych) (Dz. Urz. UE L 2023/2854 z 22.12.2023, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 2023/2854”;

26) wykonywanie zadań organu właściwego do spraw certyfikacji, o której mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854;

27) wykonywanie zadań koordynatora danych, o którym mowa w art. 37 ust. 2 rozporządzenia 2023/2854.”.

Art. 43. 1. Maksymalny limit wydatków z budżetu państwa dla części budżetowej 76 – Urząd Komunikacji Elektronicznej, będących skutkiem finansowym wejścia w życie ustawy, wynosi 93 230 000 zł, z tym że w poszczególnych latach limit ten wynosi w:

1) 2027 r. – 7 780 000 zł;
2) 2028 r. – 9 670 000 zł;
3) 2029 r. – 9 230 000 zł;
4) 2030 r. – 8 720 000 zł;
5) 2031 r. – 9 360 000 zł;

[2)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2026 r. poz. 825, 846, 875, 1098, 1154 i 1206.

6) 2032 r. – 9 150 000 zł;
7) 2033 r. – 9 410 000 zł;
8) 2034 r. – 9 590 000 zł;
9) 2035 r. – 9 870 000 zł;
10) 2036 r. – 10 450 000 zł.

2. W przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków określonego w ust. 1 Prezes UKE stosuje mechanizm korygujący polegający na racjonalizacji wydatków budżetu państwa będących skutkiem finansowym ustawy lub ograniczeniu kosztów.

3. W przypadku gdy wysokość wydatków, o których mowa w ust. 1, po trzech kwartałach wyniesie łącznie więcej niż 75 % limitu przewidzianego na ten rok, Prezes UKE wdraża mechanizm korygujący, o którym mowa w ust. 2, obniżając wysokość wydatków w IV kwartale o kwotę przekroczenia.

4. Prezes UKE monitoruje wykorzystanie maksymalnego limitu wydatków, o którym mowa w ust. 2, oraz dokonuje oceny wykorzystania danego limitu według stanu na koniec każdego kwartału, a w przypadku IV kwartału – według stanu na dzień 20 listopada danego roku.

Art. 44. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

I. Cel projektowanej regulacji

W dniu 11 stycznia 2024 r. weszło w życie rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2854 z dnia 13 grudnia 2023 r. w sprawie zharmonizowanych przepisów dotyczących sprawiedliwego dostępu do danych i ich wykorzystywania oraz w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2017/2394 i dyrektywy (UE) 2020/1828 (akt w sprawie danych) (Dz. Urz. UE L 2023/2854 z 22.12.2023), zwane dalej „DA", „aktem w sprawie danych" lub „rozporządzeniem". DA jest kolejnym aktem tworzącym europejski system zarządzania danymi. Celem DA jest zapewnienie sprawiedliwego dostępu do danych i ich wykorzystania między poszczególnymi uczestnikami rynku w gospodarce cyfrowej. Reguluje on sytuacje wymiany danych między przedsiębiorstwami (*business to business* – B2B), między przedsiębiorstwami a konsumentami (*business to consumer* – B2C) oraz między przedsiębiorstwami a administracją publiczną (*business to government* – B2G). DA ułatwia również zmianę dostawców usług przetwarzania danych (przede wszystkim usług chmurowych) i wprowadza standardy interoperacyjności. Ma to przyczynić się do pobudzenia konkurencyjnego rynku danych, stworzenia nowych możliwości dla innowacji wykorzystujących potencjał danych i zwiększenia dostępności danych dla wszystkich.

Rozwiązania zaproponowane w DA mają charakter wieloaspektowy i obejmują następujące główne obszary interwencji:

1) wprowadzenie mechanizmów, dzięki którym użytkownicy urządzeń internetu rzeczy i zainstalowanych na nich usług powiązanych będą mieli dostęp do danych generowanych w wyniku korzystania z tych urządzeń (np. sprzętu tzw. inteligentnego domu, samochodów) oraz zyskają możliwość udostępnienia tych danych innym podmiotom, np. oferującym usługi na rynkach niższego szczebla (jak np. usługi naprawy);
2) ustanowienie horyzontalnych przepisów regulujących przypadki obowiązkowej wymiany danych między przedsiębiorcami w sytuacjach, kiedy obowiązek udostępnienia danych wynika z prawa unijnego;
3) przeciwdziałanie nieuczciwym postanowieniom umownym między przedsiębiorstwami dotyczącym dostępu do danych i ich wykorzystywania; wprowadzenie katalogu niedozwolonych klauzul umownych jednostronnie nakładanych przez przedsiębiorstwa;
4) przyjęcie zasad umożliwiających organom sektora publicznego dostęp i wykorzystanie danych, którymi dysponuje sektor prywatny; uzyskanie przez sektor publiczny dostępu do danych będzie możliwe w ograniczonych przypadkach;

5) wprowadzenie rozwiązań ułatwiających zmianę dostawców usług przetwarzania danych; dodatkowo wprowadza się zabezpieczenia przed bezprawnym dostępem ze strony administracji rządowej państw trzecich do danych nieosobowych przechowywanych przez dostawców usług na terenie Unii Europejskiej;
6) poprawa interoperacyjności danych oraz usług przetwarzania danych przez nałożenie na uczestników przestrzeni danych, dostawców usług przetwarzania danych i dostawców aplikacji z inteligentnymi umowami obowiązku spełnienia określonych wymogów w zakresie interoperacyjności;
7) dostosowanie dyrektywy 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 1996 r. w sprawie ochrony prawnej baz danych (Dz. Urz. UE L 77 z 27.03.1996, str. 20, z późn. zm.) do specyfiki internetu rzeczy przez doprecyzowanie, że prawo *sui generis* (art. 7) nie będzie mieć zastosowania do baz danych zawierających dane pozyskane lub wygenerowane w wyniku korzystania z produktu internetu rzeczy.

Europejski system prawny regulujący horyzontalne kwestie dostępu do danych i ich wymiany składa się z kilku aktów. Trzeba przy tym zauważyć, że DA (a więc akt prawny, którego stosowaniu ma służyć projektowana ustawa) obejmuje swoim zakresem sprawy, które nie były dotąd przedmiotem regulacji, takie jak np. nierównowaga w stosunkach umownych między posiadaczami a użytkownikami danych w dostępie i korzystaniu z danych czy niewystarczające sposoby dostępu do danych sektora prywatnego ze strony organów sektora publicznego. Analiza powiązań pomiędzy DA a innymi unijnymi aktami prawnymi dotyczącymi dostępu do danych, a także analizy wpływu ekonomicznego DA, znajduje się w ocenie skutków regulacji przygotowanej przez Komisję Europejską (Commission Staff Working Document Impact Assessment Accompanying the document Proposal for a Regulation of the European Parliament and of the Council on harmonised rules on fair access to and use of data (Data Act) SWD (2022) 34 final[1]).

DA jest stosowane bezpośrednio we wszystkich państwach członkowskich Unii Europejskiej od dnia 12 września 2025 r. Większość przepisów rozporządzenia nie wymaga dodatkowej regulacji na poziomie krajowym i dlatego mogą być bezpośrednio stosowane.

Pomimo że DA jest stosowane bezpośrednio, poziom regulacji nie jest pełny. W pewnym zakresie konieczne jest przyjęcie dodatkowych przepisów krajowych służących stosowaniu rozporządzenia. Prawodawca unijny pozostawił państwom członkowskim Unii Europejskiej ograniczoną swobodę w zakresie ukształtowania otoczenia instytucjonalno-organizacyjnego oraz regulacyjnego na potrzeby stosowania przepisów DA.

[1] https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex:52022SC0034.

W aspekcie instytucjonalno-organizacyjnym DA zobowiązuje państwa członkowskie Unii Europejskiej do wyznaczenia jednego lub więcej właściwych organów odpowiedzialnych za stosowanie i egzekwowanie rozporządzenia, a w przypadku gdy państwo członkowskie Unii Europejskiej wyznaczy więcej niż jeden właściwy organ, wyznacza spośród nich koordynatora danych. Oprócz tego każde państwo członkowskie Unii Europejskiej jest zobowiązane wyznaczyć organ właściwy do spraw certyfikacji organów rozstrzygania sporów pomiędzy użytkownikami, posiadaczami danych, odbiorcami danych, klientami lub dostawcami usług pośrednictwa danych. Z kolei w aspekcie regulacyjnym DA nakłada na państwa członkowskie Unii Europejskiej obowiązek unormowania w prawie krajowym niektórych kwestii proceduralnych, a także wymaga ustanowienia przepisów dotyczących kar za naruszenie obowiązków przewidzianych w rozporządzeniu.

W związku z tym, że polskie prawo nie przewiduje obecnie rozwiązań, które odpowiadałyby wszystkim mechanizmom regulowanym przez DA, konieczne jest uchwalenie krajowych przepisów, które w sposób kompleksowy i systemowy umożliwią stosowanie przepisów rozporządzenia w polskim porządku prawnym. Obowiązujące regulacje krajowe nie obejmują w pełni przedmiotowych zagadnień regulowanych przez DA lub czynią to jedynie w sposób fragmentaryczny, co uniemożliwia zapewnienie stosowania przepisów DA przez nowelizację istniejących ustaw.

Rekomendowanym rozwiązaniem jest w związku z tym uchwalenie nowej ustawy, w której zawarte zostaną przepisy prawa krajowego umożliwiające stosowanie DA w Polsce. Przepisy te będą regulować obszary pozostawione przez prawodawcę unijnego do uregulowania przez państwa członkowskie Unii Europejskiej. Nowa ustawa w sposób spójny i przejrzysty m.in. wyznaczy organy oraz określi mechanizmy niezbędne do zapewnienia stosowania rozporządzenia oraz jego egzekwowania na poziomie krajowym. Nowej ustawie proponuje się nadać tytuł „ustawa o sprawiedliwym dostępie do danych i ich wykorzystywaniu", czyli adekwatnie do tytułu rozporządzenia.

Projektowana ustawa została poddana analizie pod kątem jej wpływu na obowiązujące na poziomie krajowym regulacje z zakresu danych. W wyniku przeprowadzonej oceny stwierdzono, że projekt ustawy nie narusza obowiązujących aktów prawnych, tworząc ramy prawne umożliwiające skuteczne stosowanie przepisów DA. Przyjęcie nowej ustawy zapewni zatem spójność krajowego systemu prawnego z regulacjami wynikającymi z DA, zwiększy pewność prawa po stronie podmiotów podlegających regulacjom rozporządzenia oraz organów zobowiązanych do stosowania jego przepisów, a także stworzy stabilne i przejrzyste ramy prawne dla realizacji celów określonych w DA.

II. Zakres projektowanej regulacji

Istota rozwiązań przewidzianych w projekcie ustawy polega na zbudowaniu odpowiedniego otoczenia instytucjonalno-organizacyjnego oraz regulacyjnego, które umożliwi stosowanie przepisów DA w Polsce. Proponowane rozwiązania zostały oparte na założeniu, że regulacja na poziomie krajowym dotyczyć będzie wyłącznie przepisów, które zostały przez prawodawcę unijnego przekazane do uregulowania w prawie krajowym lub takich, w których DA zostawiło swobodę regulacyjną państwom członkowskim Unii Europejskiej.

A. Otoczenie instytucjonalno-organizacyjne

W związku z koniecznością zorganizowania przez państwa członkowskie Unii Europejskiej otoczenia instytucjonalno-organizacyjnego na potrzeby stosowania DA, projektowana ustawa zawiera regulacje, w ramach których wyznaczone zostaną organy odpowiedzialne za realizację przepisów rozporządzenia. Projektowana ustawa wyznacza:

1. Właściwy organ

DA nakłada na państwa członkowskie Unii Europejskiej obowiązek wyznaczenia jednego lub więcej właściwych organów odpowiedzialnych za stosowanie i egzekwowanie rozporządzenia. Zadania właściwego organu, poza nadzorowaniem stosowania przepisów DA, obejmują w szczególności:

- propagowanie wśród użytkowników i podmiotów objętych zakresem DA umiejętności korzystania z danych oraz wiedzy na temat praw i obowiązków wynikających z rozporządzenia,
- rozpatrywanie skarg wynikających z domniemanych naruszeń DA,
- prowadzenie postępowań w sprawach dotyczących stosowania DA,
- nakładanie kar pieniężnych,
- monitoring rozwoju technologicznego i sytuacji gospodarczej mających wpływ dla udostępniania i wykorzystywania danych,
- współpracę z właściwymi organami innych państw członkowskich Unii Europejskiej oraz w stosownych przypadkach z Komisją Europejską w celu zapewnienia spójnego i skutecznego stosowania rozporządzenia,
- współpracę z innymi właściwymi organami odpowiedzialnymi za wdrażanie unijnych lub krajowych aktów prawnych, w tym krajowymi organami ochrony danych osobowych odpowiedzialnymi za monitorowanie stosowania RODO,
- zapewnienie wycofania opłat z tytułu zmiany dostawcy usług przetwarzania danych,

- analizę wniosków o dostęp organów administracji publicznej do danych sektora prywatnego,
- zbieranie informacji od posiadaczy danych o odmowie, ograniczeniu, wstrzymaniu lub zawieszeniu dzielenia się danymi z użytkownikami, osobami trzecimi.

Oprócz tego przedstawiciele właściwego organu będą współpracować z Europejską Radą ds. Innowacji w zakresie Danych, zwaną dalej „EDIB", której DA powierza szereg funkcji. EDIB będzie przede wszystkim odpowiadać za zagwarantowanie spójnego stosowania DA w państwach członkowskich Unii Europejskiej (stworzenie spójnej praktyki właściwych organów). Będzie też doradzać Komisji Europejskiej przy tworzeniu aktów wykonawczych i delegowanych wydawanych na podstawie DA w zakresie normalizacji i interoperacyjności.

W przepisach projektowanej ustawy wyznaczono jeden właściwy organ. Funkcję tę pełnić będzie Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zwany dalej „Prezesem UKE".

Prezes UKE jest centralnym organem administracji rządowej o ugruntowanej pozycji regulatora rynku usług komunikacji elektronicznej. Posiada wieloletnie doświadczenie w regulowaniu rynku usług komunikacji elektronicznej o różnym stopniu złożoności technologicznej, w których znaczenie mają przepływy danych, interoperacyjność systemów oraz relacje pomiędzy podmiotami o zróżnicowanej pozycji rynkowej. Powierzenie Prezesowi UKE funkcji właściwego organu znajduje uzasadnienie w jego kompetencjach, a także doświadczeniu w nadzorze nad rynkiem. Przepisy DA, choć wykraczają poza sektor komunikacji elektronicznej, w istotnym zakresie dotyczą zagadnień zbieżnych z dotychczasowym zakresem działania Prezesa UKE. Wybór Prezesa UKE jako jednego właściwego organu ma na celu stworzenie prostego i przejrzystego systemu instytucjonalnego dla obywateli i przedsiębiorców, który ułatwi stosowanie złożonych przepisów DA. Jeden właściwy organ poprawi również skuteczność stosowania i egzekwowania DA po stronie administracji publicznej, eliminując ryzyko sporów kompetencyjnych czy długotrwałych postępowań angażujących kilka urzędów. Prezes UKE posiada również doświadczenie w zakresie zadań związanych z regulacją rynku, co jest zasadniczą funkcją DA. Jednocześnie Prezes UKE na podstawie DA jest organem właściwym w odniesieniu do przepisów dotyczących usług przetwarzania danych (art. 37 ust. 4 lit. b DA). Posiada także doświadczenie w egzekwowaniu obowiązków regulacyjnych oraz monitorowaniu rynku komunikacji elektronicznej, co czyni go odpowiednim do wykonywania funkcji nadzorczych i egzekucyjnych co do stosowania przepisów DA.

Ponadto zgodnie z przepisami DA właściwy organ powinien wykonywać swoje zadania w sposób niezależny, pozostając wolnym od jakichkolwiek bezpośrednich i pośrednich wpływów zewnętrznych oraz nie zwracając się o instrukcje ani ich nie przyjmując w indywidualnych sprawach od innych organów publicznych lub podmiotów prywatnych. Prezes UKE spełnia te wymogi, ponieważ wykonuje swoje zadania na podstawie i w granicach prawa bez podległości w zakresie rozstrzygnięć w indywidualnych sprawach. Gwarancje niezależności Prezesa UKE wynikają zarówno z jego statusu ustrojowego, jak i z jego kadencyjności oraz odrębności organizacyjnej. Jednocześnie decyzje Prezesa UKE podlegają kontroli sądów administracyjnych, co stanowi istotny mechanizm zapewnienia legalności i transparentności jego działania. Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 lipca 2024 r. – Prawo komunikacji elektronicznej (Dz. U. poz. 1221, z 2025 r. poz. 637 i 820 oraz z 2026 r. poz. 252, 815 i 1296), zwanej dalej „Prawem komunikacji elektronicznej" lub „PKE", Prezes UKE jest powoływany przez Prezesa Rady Ministrów, przy czym przepisy te określają również przesłanki jego odwołania, co sprzyja stabilności pełnienia funkcji i ogranicza ryzyko arbitralnych decyzji. Jednocześnie działalność Prezesa UKE podlega kontroli sądów administracyjnych oraz – w określonym zakresie – nadzorowi instytucjonalnemu właściwemu dla organów administracji rządowej, co zapewnia właściwą równowagę między niezależnością a rozliczalnością.

Przy określaniu struktury instytucjonalnej dla stosowania DA w Polsce wzięto pod uwagę rozwiązania planowane w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej. Model, w którym państwa członkowskie Unii Europejskiej wskazują jeden właściwy organ i jest to organ odpowiedzialny za nadzór nad rynkiem telekomunikacyjnym, jest często stosowany (zob. szerzej OSR).

2. Koordynator danych

Jeżeli państwo członkowskie Unii Europejskiej wyznaczy więcej niż jeden właściwy organ, wyznacza spośród nich koordynatora danych, który ułatwia współpracę między właściwymi organami i pomaga podmiotom objętym zakresem DA we wszystkich sprawach związanych z jego stosowaniem i egzekwowaniem. Koordynator działa jako pojedynczy punkt kontaktu w sprawach związanych ze stosowaniem rozporządzenia. Ponadto:

- publikuje w internecie wnioski o udostępnienie danych podmiotów sektora prywatnego składane przez organy sektora publicznego,

- promuje dobrowolne umowy o dzieleniu się danymi między organami sektora publicznego a posiadaczami danych,
- co roku informuje Komisję Europejską o przypadkach, kiedy posiadacz danych ograniczył lub wstrzymał dostęp do danych z urządzeń skomunikowanych, kiedy przetwarzanie takich danych mogło zagrozić wymogom bezpieczeństwa urządzenia lub mieć poważny negatywny wpływ na zdrowie, bezpieczeństwo lub ochronę osób fizycznych lub kiedy mimo zastosowania uzgodnionych środków chroniących poufność danych, ujawnienie danych objętych tajemnicą handlową z dużym prawdopodobieństwem poskutkuje poważną szkodą ekonomiczną.

DA przewiduje, że w przypadku wyznaczenia jednego właściwego organu, zadania koordynatora danych będzie realizował właściwy organ (motyw 107 DA). Oznacza to, że zapewnienie przez każde państwo członkowskie Unii Europejskiej realizacji zadań koordynatora danych ma charakter obligatoryjny na poziomie systemowym, jednak na poziomie krajowym może być wykonane na różne sposoby. W konsekwencji także w przypadku wyznaczenia jednego właściwego organu państwo członkowskie Unii Europejskiej jest zobowiązane zapewnić realizację wszystkich zadań przypisanych koordynatorowi danych w DA. W związku z tym w projekcie ustawy przewidziano, że zadania koordynatora danych będzie realizował Prezes UKE, jako jedyny właściwy organ. Powierzenie Prezesowi UKE jako jedynemu właściwemu organowi, również zadań koordynatora danych pozostaje zgodne z zasadą autonomii instytucjonalnej państw członkowskich Unii Europejskiej, pozwalając na dostosowanie krajowego systemu organizacyjnego do wymogów DA przy zachowaniu jego funkcjonalnych celów.

3. Organ właściwy do spraw certyfikacji organów rozstrzygania sporów

DA nakłada na państwa członkowskie Unii Europejskiej obowiązek wyznaczenia organu właściwego do spraw certyfikacji organów rozstrzygania sporów, zwanego dalej „organem certyfikującym organy rozstrzygania sporów". Do zadań tego organu należy certyfikowanie i zgłaszanie do Komisji Europejskiej organów rozstrzygania sporów pomiędzy użytkownikami, posiadaczami danych, odbiorcami danych, klientami lub dostawcami usług przetwarzania danych. Funkcję tę pełnić będzie Prezes UKE. Powierzenie tej funkcji Prezesowi UKE uzasadnia dotychczasowe doświadczenie tego organu w nadzorze nad rynkiem komunikacji elektronicznej. W jego wyniku nastąpi połączenie funkcji – jeden organ będzie odpowiedzialny

za stosowanie przepisów DA. Projekt ustawy przewiduje, że Prezes UKE będzie odpowiedzialny za realizację zadań właściwego organu, koordynatora danych oraz organu certyfikującego organy rozstrzygania sporów. Rozwiązanie zaproponowane w projektowanej ustawie – powierzenie wszystkich zadań Prezesowi UKE – podyktowane jest chęcią stworzenia prostego i przejrzystego systemu instytucjonalnego, który ułatwi obywatelom i przedsiębiorcom realizowanie ich uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów DA. W związku z tym wybór jednego organu pozwala uniknąć rozproszenia kompetencji i ryzyka sporów kompetencyjnych. Kompetencje w zakresie certyfikowania organów rozstrzygających spory stanowi *de facto* uzupełnienie roli Prezesa UKE jako właściwego organu.

B. Otoczenie regulacyjne

Oprócz konieczności stworzenia odpowiedniego otoczenia instytucjonalno-organizacyjnego, w celu stosowania DA, państwa członkowskie Unii Europejskiej są zobowiązane również zapewnić stosowanie w prawie krajowym przepisów proceduralnych przewidzianych w rozporządzeniu oraz ustanowić regulacje dotyczące kar za naruszenie jego przepisów. W projektowanej ustawie zawarte zostały niezbędne przepisy regulujące wskazane obszary. Kształt przepisów proceduralnych jest ściśle powiązany z rozwiązaniami instytucjonalnymi. Stąd do postępowań prowadzonych przed Prezesem UKE – w zakresie nieuregulowanym w DA oraz projektowanej ustawie – stosowane będą przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691), zwanej dalej „KPA”. Oznacza to, że decyzje Prezesa UKE wydawane na podstawie DA oraz niniejszej ustawy będą podlegać kontroli sądów administracyjnych. Z kolei w przypadku regulacji dotyczących kar projektowane przepisy opierają się na rozwiązaniach podobnych do tych przewidzianych w już obowiązujących przepisach krajowych, np. Prawie komunikacji elektronicznej, czy KPA.

1. Rozpatrywanie skarg

W projektowanej ustawie zawarte zostały niezbędne przepisy regulujące procedurę rozpatrywania skarg składanych przez użytkowników, osoby trzecie, posiadaczy danych, organy sektora publicznego, Komisję Europejską, Europejski Bank Centralny lub organy Unii Europejskiej (jak sposób ich rozpatrywania oraz strony takiego postępowania). Projektowana ustawa reguluje wyłącznie obszary, które zostały przekazane do uregulowania przez państwa członkowskie Unii Europejskiej. Szczegóły rozwiązań przedstawione zostały w części IV uzasadnienia.

2. Administracyjne kary pieniężne

W przypadku regulacji dotyczących kar projektowane przepisy opierają się na rozwiązaniach podobnych do tych przewidzianych w już obowiązujących przepisach krajowych, m. in. w Prawie komunikacji elektronicznej lub KPA. W projekcie ustawy uregulowano, kiedy i w jakiej wysokości Prezes UKE będzie nakładał, w drodze decyzji, administracyjne kary pieniężne za naruszenie przepisów DA. Szczegóły rozwiązań przedstawione zostały w części IV uzasadnienia.

III. Systematyka ustawy

Przepisy ustawy pogrupowane zostały w następujące rozdziały:

1. Przepisy ogólne.
2. Właściwy organ.
3. Dzielenie się danymi przez przedsiębiorców z konsumentami oraz z innymi przedsiębiorcami.
4. Udostępnianie danych organom sektora publicznego, Komisji Europejskiej, Europejskiemu Bankowi Centralnemu i organom Unii na podstawie wyjątkowej potrzeby.
5. Dzielenie się danymi nieosobowymi przez dostawców usług przetwarzania danych i interoperacyjność.
6. Certyfikacja organów rozstrzygania sporów.
7. Skarga do Prezesa UKE.
8. Postępowanie w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854.
9. Przepisy o administracyjnych karach pieniężnych.
10. Zmiany w przepisach, przepis przejściowy i przepis końcowy.

IV. Szczegółowe regulacje

Rozdział 1. Przepisy ogólne

W rozdziale 1 określony został zakres spraw regulowanych projektowaną ustawą. W projekcie zawarto przepisy dotyczące trybu rozpatrywania skarg, o których mowa w DA, składanych przez użytkowników, osoby trzecie, posiadaczy danych, organy sektora publicznego, Komisję Europejską, Europejski Bank Centralny lub organy Unii. Projektowana ustawa zawiera również regulacje umożliwiające stosowanie przepisów DA w zakresie realizacji obowiązków informacyjnych względem Komisji Europejskiej. W projekcie zawarto regulacje dotyczące

trybu postępowania w sprawie stosowania przepisów DA oraz certyfikacji organów rozstrzygania sporów, a także przepisy dotyczące administracyjnych kar pieniężnych za naruszenie przepisów DA.

W rozdziale 1 uregulowano ponadto kwestie dotyczące postępowań prowadzonych przed Prezesem UKE. W przepisach projektowanej ustawy ustanawia się zasadę subsydiarności przepisów KPA w stosunku do przepisów proceduralnych projektowanej ustawy. Jednym z celów projektu ustawy jest bowiem stworzenie przepisów proceduralnych zapewniających możliwość stosowania DA. Zgodnie z zasadą subsydiarności pierwszeństwo należy przyznać regulacjom proceduralnym zawartym w przepisach DA i projektowanej ustawy. Dopiero w przypadku braku odpowiedniej regulacji w DA i w projektowanej ustawie stosowane będą przepisy KPA. Przepisy KPA będą zatem miały zastosowanie – z uwzględnieniem odrębności wynikających z przepisów DA i projektowanej ustawy – do postępowań toczących się przed Prezesem UKE. Tego typu konstrukcja (odwołanie do przepisów KPA) ma również na celu uniknięcie powielania w projekcie ustawy przepisów proceduralnych zawartych w KPA, a które znajdą zastosowanie w ramach prowadzonych przez Prezesa UKE postępowań.

Wybór trybu administracyjnoprawnego dla postępowań prowadzonych przed Prezesem UKE wynika przede wszystkim z charakteru spraw rozstrzyganych przez ten organ, które dotyczą wykonywania władczych kompetencji publicznoprawnych, w tym rozstrzygania składanych przez poszczególnych uczestników rynku danych skarg, nakładania administracyjnych kar pieniężnych, czy też certyfikowania organów rozstrzygania sporów. Sprawy te mają administracyjnoprawny charakter, co uzasadnia subsydiarne zastosowanie przepisów proceduralnych przewidzianych w KPA, które zapewniają uczestnikom rynku danych jednolite standardy prowadzenia postępowań, w tym gwarancje procesowe dla stron, takie jak zasada czynnego udziału w postępowaniu, zasada proporcjonalności czy obowiązek należytego uzasadnienia rozstrzygnięć (decyzji).

Zastosowanie przepisów KPA sprzyja także przejrzystości i przewidywalności działań organów, a także efektywności postępowania, przez wykorzystanie istniejących i sprawdzonych rozwiązań proceduralnych, bez konieczności tworzenia odrębnego, szczególnego trybu postępowania. Ma to istotne znaczenie z punktu widzenia spójności systemu prawa krajowego.

Konsekwencją przyjęcia administracyjnoprawnego charakteru postępowań jest powierzenie kontroli działalności Prezesa UKE jako właściwego organu oraz organu certyfikowania

organów rozstrzygania sporów, sądom administracyjnym. Zapewnia to zgodność z konstytucyjnym modelem kontroli działalności administracji publicznej sprawowanej przez sądy administracyjne, a także umożliwia wykorzystanie wyspecjalizowanego systemu sądownictwa administracyjnego, dysponującego doświadczeniem w ocenie legalności działań organów administracji publicznej. Oznacza to, że decyzje Prezesa UKE wydawane na podstawie DA oraz niniejszej ustawy będą podlegać kontroli sądów administracyjnych.

Jednocześnie mając na uwadze szczególną rolę i uprawnienia Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych, zwanego dalej „Prezesem UODO", jako niezależnego organu nadzorczego w zakresie, w jakim jest odpowiedzialny za monitorowanie stosowania DA w zakresie ochrony danych osobowych (art. 37 ust. 3 DA), w rozdziale 1 wprowadzono przepisy proceduralne zapewniające mechanizm współpracy pomiędzy Prezesem UKE a Prezesem UODO.

Rozwiązanie to stanowi również realizację obowiązku wynikającego z art. 37 ust. 5 lit. g DA, zgodnie z którym państwa członkowskie zapewniają, aby zadania i uprawnienia właściwych organów były jasno określone i obejmowały współpracę ze stosownymi właściwymi organami odpowiedzialnymi za wdrażanie innych unijnych lub krajowych aktów prawnych, w tym organem nadzorczym odpowiedzialnym za monitorowanie stosowania RODO. Celem tej współpracy jest zapewnienie spójnego stosowania i egzekwowania przepisów DA z innymi przepisami prawa Unii Europejskiej oraz prawa krajowego, w szczególności w obszarze ochrony danych osobowych.

Przepisy te uzupełniają istniejące obecnie w KPA mechanizmy dotyczące współpracy pomiędzy organami administracji publicznej, do których projektowana ustawa oraz ustawa z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1781 oraz z 2026 r. poz. 252, 548 i 1003) odsyła w zakresie postępowań prowadzonych przed Prezesem UKE oraz Prezesem UODO. Zgodnie z projektem ustawy Prezes UKE w toku prowadzonych postępowań w sprawie skarg, a także w sprawie stosowania przepisów DA będzie mógł wystąpić do Prezesa UODO o zajęcie stanowiska w zakresie wynikającym z art. 37 ust. 3 DA. Prezes UODO będzie miał miesiąc, a w sprawie szczególnie skomplikowanej 3 miesiące na wyrażenie stanowiska. Terminy te zostały określone z uwzględnieniem potrzeby zapewnienia sprawności i efektywności postępowań prowadzonych przez Prezesa UKE, przy jednoczesnym zagwarantowaniu Prezesowi UODO możliwości dokonania należytej analizy zagadnień z zakresu ochrony danych osobowych, które często wymagają oceny złożonych stanów faktycznych i prawnych. Ponadto Prezes UKE będzie informował Prezesa UODO o wydaniu decyzji kończącej postępowanie, w którym Prezes UODO zajął stanowisko, w terminie siedmiu dni od dnia jej wydania.

Projektowany art. 2 ustawy uwzględnia zatem szczególną rolę Prezesa UODO jako organu właściwego w sprawach ochrony danych osobowych oraz zapewnia realizację wymogu współpracy pomiędzy właściwymi organami przewidzianego w art. 37 ust. 5 lit. g DA. Mechanizm ten służy zagwarantowaniu, że przepisy DA będą stosowane i egzekwowane z poszanowaniem kompetencji Prezesa UODO oraz w sposób spójny z regulacjami dotyczącymi ochrony danych osobowych.

Do zajęcia przez Prezesa UODO stanowiska w zakresie wynikającym z art. 37 ust. 3 DA nie ma natomiast zastosowania art. 106 § 1 KPA. W ramach wskazanej w art. 106 § 1 KPA współpracy organ prowadzący postępowanie administracyjne, jeżeli przepis prawa uzależnia wydanie decyzji od zajęcia stanowiska przez inny organ (wyrażenia opinii lub zgody albo wyrażenia stanowiska w innej formie), wyda decyzję po zajęciu stanowiska przez ten inny. Stanowisko Prezesa UODO ma natomiast wyłącznie pomocniczy walor – wydanie przez Prezesa UKE decyzji nie jest uzależnione od zajęcia przez Prezesa UODO stanowiska. Wynika to bezpośrednio z art. 37 ust. 8 DA, który stanowi, że wykonując swoje zadania i uprawnienia zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, właściwe organy pozostają bezstronne i wolne od jakichkolwiek bezpośrednich i pośrednich wpływów zewnętrznych ani nie zwracają się o instrukcje w indywidualnych sprawach do żadnego innego organu publicznego ani podmiotu prywatnego ani nie przyjmują takich instrukcji.

Rozdział 2. Właściwy organ

W rozdziale 2 wyznaczony został organ odpowiedzialny za realizację przepisów DA.

Prezes UKE będzie właściwym organem (art. 37 ust. 1 DA), a także organem certyfikującym organy rozstrzygania sporów (art. 10 ust. 5 DA). Jednocześnie będzie realizował zadania koordynatora danych (art. 37 ust. 2 DA). Ponadto jako jedyny właściwy organ, o którym mowa w art. 37 ust. 1 DA, realizując również funkcję koordynatora danych, w tym pojedynczego punktu kontaktowego (art. 37 ust. 6 lit. a DA), Prezes UKE będzie udostępniał w Biuletynie Informacji Publicznej na swojej stronie podmiotowej listę zadań wykonywanych na podstawie DA.

Rozdział 3. Dzielenie się danymi przez przedsiębiorców z konsumentami oraz z innymi przedsiębiorcami

W rozdziale 3 projektowanej ustawy zamieszczone zostały wyłącznie niezbędne przepisy, które mają zapewnić możliwość stosowania regulacji DA odnośnie do dzielenia się danymi przez przedsiębiorców z konsumentami i z innymi przedsiębiorcami w zakresie:

- powiadomień o odmowie, zawieszeniu lub wstrzymaniu dzielenia się danymi,
- skargi użytkownika w sprawie umownych ograniczeń lub zakazów dostępu do danych,
- skargi użytkownika lub osoby trzeciej w sprawie decyzji posiadacza danych o wstrzymaniu lub zawieszeniu dzielenia się danymi ze względu na tajemnicę przedsiębiorstwa,
- skargi użytkownika lub osoby trzeciej w sprawie decyzji posiadacza danych o odrzuceniu wniosku o dostęp do danych ze względu na tajemnicę przedsiębiorstwa.

Powiadomienia o odmowie, zawieszeniu lub wstrzymaniu dzielenia się danymi

Zgodnie z przepisami DA posiadacz danych jest zobowiązany powiadomić właściwy organ o odmowie, zawieszeniu lub wstrzymaniu dzielenia się danymi z użytkownikiem lub osobą trzecią w następujących sytuacjach:

- gdy odmowa dzielenia się danymi wynika z umowy zawartej pomiędzy użytkownikiem i posiadaczem danych (art. 4 ust. 2 DA),
- w przypadku braku uzgodnienia pomiędzy użytkownikiem i posiadaczem danych środków niezbędnych do ochrony poufności danych ze względu na tajemnicę przedsiębiorstwa lub gdy użytkownik nie wdraża takich środków lub zagraża poufności tajemnicy przedsiębiorstwa (art. 4 ust. 7 DA),
- kiedy posiadacz danych będący posiadaczem tajemnicy przedsiębiorstwa może wykazać, że mimo środków technicznych i organizacyjnych zastosowanych przez użytkownika ujawnienie tajemnic handlowych z dużym prawdopodobieństwem poskutkuje poważną szkodą ekonomiczną (art. 4 ust. 8 DA),
- w przypadku gdy nie uzgodniono z osobą trzecią niezbędnych środków do ochrony poufności danych ze względu na tajemnicę przedsiębiorstwa lub gdy osoba trzecia nie wdraża takich środków lub zagraża poufności tajemnicy przedsiębiorstwa (art. 5 ust. 10 DA),
- kiedy posiadacz danych będący posiadaczem tajemnicy przedsiębiorstwa może wykazać, że mimo środków technicznych i organizacyjnych zastosowanych przez osobę trzecią ujawnienie tajemnic handlowych z dużym prawdopodobieństwem poskutkuje poważną szkodą ekonomiczną (art. 5 ust. 11 DA).

W zakresie nieuregulowanym w DA lub projektowanej ustawie do powiadomień stosowane będą tylko odpowiednio przepisy art. 14, art. 33, art. 63 i art. 64 oraz przepisy działu I rozdziału 8 i 10 KPA.

Skarga w sprawie umownych ograniczeń lub zakazów dostępu do danych

Zgodnie z art. 4 ust. 3 DA użytkownik może złożyć do właściwego organu (Prezesa UKE) skargę na posiadacza danych w związku ze sporem w sprawie stosowania przez posiadacza danych ograniczeń umownych lub zakazów dostępu do danych, ich wykorzystywania lub dalszego dzielenia się nimi. Właściwy organ będzie natomiast zobowiązany zgodnie z art. 37 ust. 5 lit. b DA do rozpatrzenia takiej skargi, w tym do przeprowadzenia stosownego postępowania w tym zakresie, w ramach którego użytkownik będzie regularnie informowany o jego postępach i wynikach. Jednocześnie użytkownik ma prawo do skutecznego sądowego środka ochrony prawnej przeciwko prawnie wiążącemu rozstrzygnięciu (decyzji) właściwego organu (art. 39 ust. 1 DA).

W związku z tym w projekcie ustawy przewidziano, że skarga taka będzie wszczynać postępowanie w sprawie umownych ograniczeń lub zakazów, do którego będą miały zastosowanie przepisy KPA, z uwzględnieniem odrębności wynikających z przepisów DA i projektowanej ustawy. Postępowanie będzie się kończyło wydaniem przez właściwy organ decyzji administracyjnej. Jednocześnie w projekcie ustawy przesądzono, że stronami tego postępowania będzie nie tylko posiadacz danych, przeciwko któremu wpłynie skarga, ale również składający ją użytkownik. Takie rozwiązanie zapewni użytkownikowi – przewidziany w DA – czynny udział na każdym etapie postępowania.

W projekcie ustawy uregulowano również przepisy służące zapewnieniu stosowania przepisów DA w zakresie rozpatrywania przez właściwy organ następujących skarg przeciwko posiadaczowi danych:

– skargi użytkownika lub osoby trzeciej w sprawie wstrzymania lub zawieszenia dzielenia się danymi ze względu na tajemnice przedsiębiorstwa (art. 4 ust. 9 lit. a DA),
– skargi użytkownika lub osoby trzeciej w sprawie odrzucenia wniosku o dostęp do danych ze względu na tajemnicę przedsiębiorstwa (art. 5 ust. 12 lit. a DA).

W tym przypadku regulacje te są tożsame z regulacjami przewidzianymi dla skarg kierowanych przeciwko posiadaczom danych w sprawie umownych ograniczeń lub zakazów dostępu do danych.

Rozdział 4. Udostępnianie danych organom sektora publicznego, Komisji Europejskiej, Europejskiemu Bankowi Centralnemu i organom Unii na podstawie wyjątkowej potrzeby

Rozdział 4 projektowanej ustawy zawiera wyłącznie niezbędne przepisy, które mają służyć stosowaniu regulacji DA dotyczących dzielenia się danymi z organami sektora publicznego,

Komisją Europejską, Europejskim Bankiem Centralnym lub organami Unii Europejskiej na podstawie wyjątkowej potrzeby w zakresie:

- podania do wiadomości publicznej wniosku o dane na podstawie wyjątkowej potrzeby (art. 17 ust. 2 lit. g DA),
- skargi posiadacza danych w sprawie naruszenia jego praw przez organ sektora publicznego, Komisję Europejską, Europejski Bank Centralny lub organ Unii Europejskiej przy przesłaniu innym organom lub udostępnieniu osobie trzeciej danych uzyskanych na podstawie wyjątkowej potrzeby (art. 17 ust. 5 DA),
- skargi organu sektora publicznego, Komisji Europejskiej, Europejskiego Banku Centralnego lub organu Unii Europejskiej w sprawie odmowy dostarczenia danych na podstawie wyjątkowej potrzeby przez posiadacza danych (art. 18 ust. 5 DA),
- skargi posiadacza danych w sprawie wniosku o dane na podstawie wyjątkowej potrzeby, złożonego przez organ sektora publicznego, Komisję Europejską, Europejski Bank Centralny lub organ Unii Europejskiej (art. 18 ust. 5 DA),
- skargi organu sektora publicznego, Komisji Europejskiej, Europejskiego Banku Centralnego lub organu Unii Europejskiej w sprawie wysokości rekompensaty żądanej przez posiadacza danych (art. 20 ust. 5 DA),
- skargi posiadacza danych w sprawie przesłania lub udostępnienia organizacjom badawczym lub urzędom statystycznym przez organ sektora publicznego, Komisję Europejską, Europejski Bank Centralny lub organ Unii Europejskiej danych pozyskanych na podstawie wyjątkowej potrzeby (art. 21 ust. 5 DA),
- organu właściwego do powiadamiania Komisji Europejskiej o prawie krajowym, które nie zezwala na sprzedaż danych na potrzeby tworzenia statystyki publicznej (art. 20 ust. 4 DA).

Podanie do wiadomości publicznej wniosku o dane na podstawie wyjątkowej potrzeby

Artykuł 14 DA umożliwia organowi sektora publicznego, Komisji Europejskiej, Europejskiemu Bankowi Centralnemu lub organowi Unii Europejskiej występowanie do posiadacza danych z wnioskiem o dane na podstawie wyjątkowej potrzeby, o której mowa w art. 15 DA.

Zgodnie natomiast z art. 17 ust. 2 lit. g DA organ sektora publicznego, występując z takim wnioskiem, jednocześnie przekazuje go koordynatorowi danych (Prezes UKE) w państwie członkowskim Unii Europejskiej, w którym organ ten ma siedzibę. Koordynator danych bez zbędnej zwłoki publikuje taki wniosek w internecie, chyba że uzna takie publikowanie za

zagrożenie dla bezpieczeństwa publicznego. W projektowanej ustawie przesądzono, że wnioski te Prezes UKE będzie udostępniał w Biuletynie Informacji Publicznej na swojej stronie podmiotowej z wyjątkiem przypadku, o którym mowa w art. 17 ust. 2 lit. g DA.

Skargi posiadaczy danych lub organów sektora publicznego, Komisji Europejskiej, Europejskiego Banku Centralnego lub organów Unii w związku z dzieleniem się danymi na podstawie wyjątkowej potrzeby

W projekcie ustawy uregulowano przepisy służące zapewnieniu stosowania przepisów DA w zakresie rozpatrywania przez właściwy organ wyżej wymienionych skarg składanych przez posiadacza danych lub organy sektora publicznego, Komisję Europejską, Europejski Bank Centralny lub organy Unii Europejskiej w związku z udostępnianiem danych na podstawie wyjątkowej potrzeby, o której mowa w art. 15 DA.

Przepisy projektu ustawy dotyczące tego typu skarg są tożsame z regulacjami przewidzianymi w projekcie dla skarg kierowanych przeciwko posiadaczom danych w sprawie umownych ograniczeń lub zakazów dostępu do danych (zob. rozdział 3). W związku z tym w projekcie ustawy przewidziano, że skargi te będą skutkować wszczęciem postępowań, do których będą miały zastosowanie przepisy KPA, z uwzględnieniem odrębności wynikających z przepisów DA i projektowanej ustawy. Postępowania będą się kończyć wydaniem decyzji administracyjnej przez właściwy organ. Stroną tego postępowania będzie nie tylko ten, przeciwko któremu wpłynie skarga, ale również podmiot ją składający (posiadacz danych lub organ unijny lub krajowy). Takie rozwiązanie zapewni skarżącym – przewidziany w DA – czynny udział na każdym etapie postępowania, w tym umożliwi właściwemu organowi spełnianie względem nich obowiązku informacyjnego na każdym etapie prowadzonego postępowania.

Organ właściwy do powiadamiania Komisji Europejskiej o prawie krajowym, które nie zezwala na sprzedaż danych na potrzeby tworzenia statystyki publicznej

Artykuł 20 ust. 1–3 i ust. 4 zdanie pierwsze DA określa zasady uzyskania przez posiadacza danych rekompensaty za udostępnienie danych ze względu na wyjątkową potrzebę. Rekompensata ma pokryć koszty techniczne i organizacyjne poniesione w celu zastosowania się do wniosku o dane, w tym w stosownym przypadku koszty anonimizacji, pseudonimizacji, agregacji i dostosowania technicznego, powiększone o rozsądną marżę.

Artykuł 20 ust. 4 zdanie drugie DA nakłada na państwo członkowskie Unii Europejskiej obowiązek powiadamiania Komisji Europejskiej o przepisach krajowych, które zabraniają

sprzedaży danych na potrzeby statystyki publicznej. Realizacja tego obowiązku jest istotna w kontekście negatywnej przesłanki uniemożliwiającej ubieganie się przez posiadacza danych o rekompensatę. Zgodnie z art. 20 ust. 4 zdanie pierwsze DA posiadacz danych nie może domagać się rekompensaty, jeżeli dane zostałyby udostępnione na podstawie wyjątkowej potrzeby wynikającej z potrzeby tworzenia statystyki publicznej, a prawo krajowe nie zezwala na sprzedaż takich danych.

Z przepisów DA nie wynika jednak, aby obowiązek dokonywania takiego powiadamiania następował za pośrednictwem właściwego organu wyznaczonego na podstawie art. 37 ust. 1 DA. Przepis art. 20 ust. 4 zdanie drugie posługuje się bowiem pojęciem „państwa członkowskiego", pozostawiając ustawodawcy krajowemu swobodę w zakresie wyboru organu odpowiedzialnego za realizację tego obowiązku. Co istotne, prawodawca unijny wyraźnie wyodrębnił to zadanie na gruncie DA, nie przypisując go bezpośrednio właściwemu organowi.

DA ma charakter horyzontalny i obejmuje zasady dostępu do danych oraz ich wykorzystywania w całej gospodarce cyfrowej, niezależnie od sektora, w którym dane są wytwarzane lub przetwarzane. W tym kontekście minister właściwy do spraw informatyzacji pełni funkcję koordynacyjną w zakresie wdrażania unijnych regulacji dotyczących danych, co czyni go systemowo właściwym organem do realizacji obowiązku powiadamiania Komisji Europejskiej o prawie krajowym, które nie zezwala na sprzedaż danych na potrzeby tworzenia statystyki publicznej. Kompetencja ta nie ma charakteru regulacyjnego ani nadzorczego, lecz wiąże się z reprezentowaniem państwa członkowskiego Unii Europejskiej w relacjach z Komisją Europejską.

W projektowanej ustawie przesądzono zatem, że to minister właściwy do spraw informatyzacji będzie organem powiadamiającym Komisję Europejską o przepisach krajowych zabraniających sprzedaży danych na potrzeby statystyki publicznej, o których mowa w art. 20 ust. 4 zdanie drugie DA.

Rozdział 5. Dzielenie się danymi nieosobowymi przez dostawców usług przetwarzania danych i interoperacyjność

Rozdział 5 projektowanej ustawy zawiera wyłącznie niezbędne przepisy, które mają służyć stosowaniu regulacji DA dotyczących dzielenia się danymi nieosobowymi przez dostawców usług przetwarzania danych oraz odnoszą się do interoperacyjności. Zakres tego rozdziału dotyczy:

- opinii w sprawie przekazania danych nieosobowych do państw trzecich przez dostawców usług przetwarzania danych (art. 32 ust. 3 DA),

- wyznaczenia organu właściwego do przekazywania Komisji Europejskiej informacji nt. wspólnych specyfikacji (art. 33 ust. 10 zdanie pierwsze, art. 35 ust. 7 zdanie pierwsze oraz art. 36 ust. 11 zdanie pierwsze DA).

Opinie w sprawie przekazania danych nieosobowych do państw trzecich przez dostawców usług przetwarzania danych

Artykuł 32 DA reguluje warunki przekazywania lub udzielania dostępu administracji rządowej państw trzecich – przez dostawców usług przetwarzania danych – do danych nieosobowych przechowywanych na terenie Unii Europejskiej objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia.

Przekazywanie lub udzielanie dostępu do tych danych może, co do zasady, następować na podstawie orzeczenia lub wyroku sądu lub trybunału państwa trzeciego oraz decyzji organu administracyjnego państwa trzeciego pod warunkiem, że zostały wydane na podstawie umowy międzynarodowej, takiej jak traktat o pomocy prawnej, obowiązującej między państwem trzecim, które występuje z wnioskiem, a Unią Europejską lub na podstawie tego rodzaju umowy zawartej z państwem trzecim, które występuje z wnioskiem, a państwem członkowskim Unii Europejskiej (art. 32 ust. 2 DA).

Dostawca usług przetwarzania danych w razie wątpliwości co do spełnienia przez organ państwa trzeciego, wynikających z DA, warunków takiego przekazania lub udzielenia dostępu do danych może wystąpić o opinię do podmiotów lub organów krajowych (art. 32 ust. 3 DA):

- w szczególności, jeżeli uzna, że orzeczenie lub decyzja mogą dotyczyć tajemnic przedsiębiorstwa i innych szczególnie chronionych danych handlowych oraz treści chronionych prawami własności intelektualnej lub przekazanie może prowadzić do deanonimizacji,
- jeżeli uzna, że decyzja może naruszać bezpieczeństwo narodowe lub interesy obronne Unii Europejskiej lub jej państw członkowskich.

W ramach krajowego systemu organów administracji publicznej nie jest możliwe wskazanie jednego organu właściwego do wydawania opinii, o których mowa w art. 32 ust. 3 DA. Wynika to przede wszystkim z szerokiego i zróżnicowanego zakresu przedmiotowego tych opinii, który może obejmować zagadnienia związane z ochroną danych osobowych, tajemnicami prawnie chronionymi, jak i kwestie dotyczące bezpieczeństwa narodowego czy interesów obronnych państwa.

Właściwość do wydania tych opinii jest w tym zakresie pochodną rozproszenia kompetencji

pomiędzy różnymi organami administracji publicznej, co oznacza, że – w zależności od zakresu sprawy – może ona przysługiwać różnym organom właściwym i jednocześnie wyspecjalizowanym w określonych dziedzinach. Przykładowo, w obszarze ochrony danych osobowych właściwy będzie Prezes UODO, natomiast w sprawach dotyczących tajemnicy przedsiębiorstwa – Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Z kolei zagadnienia odnoszące się do obronności państwa mogą pozostawać w kompetencji Ministra Obrony Narodowej, zaś kwestie związane z bezpieczeństwem wewnętrznym – Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

W zakresie nieuregulowanym w DA lub projektowanej ustawie do opinii stosowane będą tylko odpowiednio przepisy art. 14, art. 20, art. 22, art. 33, art. 57, art. 63 i art. 64 oraz przepisy działu I rozdziału 8 KPA.

Organ właściwy do przekazywania Komisji Europejskiej informacji nt. wspólnych specyfikacji

Uczestnicy przestrzeni danych oferujący innym uczestnikom dane lub usługi oparte na danych, dostawcy usług przetwarzania danych oraz dostawcy aplikacji wykorzystujących inteligentne umowy spełniają określone w DA wymagania w celu ułatwienia interoperacyjności danych, mechanizmów i usług dzielenia się danymi, wspólnych europejskich przestrzeni danych, usług przetwarzania danych oraz inteligentnych umów. Komisja może natomiast przyjąć – w drodze aktów wykonawczych – wspólne specyfikacje, obejmujące dowolne lub wszystkie zasadnicze wymagania określone w art. 33 ust. 1 DA lub w art. 35 ust. 1 i 2 lub w art. 36 ust. 1 DA. W przypadku gdy państwo członkowskie Unii Europejskiej uzna, że wspólna specyfikacja nie spełnia w pełni zasadniczych wymagań określonych w DA, informuje o tym Komisję Europejską, przedstawiając szczegółowe wyjaśnienie. Komisja Europejska ocenia takie szczegółowe wyjaśnienie i w stosownym przypadku może zmienić akt wykonawczy ustanawiający daną wspólną specyfikację. Minister właściwy do spraw informatyzacji będzie organem odpowiedzialnym za przekazywanie Komisji Europejskiej informacji nt. wspólnych specyfikacji, o których mowa w art. 33 ust. 10, art. 35 ust. 7 oraz art. 36 ust. 11 DA.

Z przepisów rozporządzenia nie wynika, aby obowiązek przekazywania Komisji Europejskiej informacji, o których mowa w art. 33 ust. 10 zdanie pierwsze, art. 35 ust. 7 zdanie pierwsze oraz art. 36 ust. 11 zdanie pierwsze DA, następował za pośrednictwem właściwego organu wyznaczonego na podstawie art. 37 ust. 1 DA. Przepisy te posługują się pojęciem „państwa członkowskiego", pozostawiając ustawodawcy krajowemu swobodę w zakresie wskazania organu odpowiedzialnego za realizację ww. obowiązków informacyjnych wobec Komisji

Europejskiej. Prawodawca unijny wyróżnił te zadania na gruncie DA, jednak nie przypisał tego zadania bezpośrednio właściwemu organowi.

Minister właściwy do spraw informatyzacji pełni funkcję koordynacyjną w zakresie wdrażania unijnych regulacji, w tym z zakresu interoperacyjności, co czyni go systemowo właściwym organem do przekazania ww. informacji. Informacje, o których mowa w art. 33 ust. 10 zdanie pierwsze, art. 35 ust. 7 zdanie pierwsze oraz art. 36 ust. 11 zdanie pierwsze DA, państwo członkowskie Unii Europejskiej przekazuje Komisji Europejskiej, gdy uzna, że wspólna specyfikacja, o której mowa w rozdziale VIII DA, nie w pełni spełnia zasadniczych wymagań określonych w tych przepisach. Kompetencja ta nie ma charakteru regulacyjnego ani nadzorczego w odniesieniu do konkretnego rynku lub sektora, lecz wiąże się z reprezentowaniem państwa członkowskiego Unii Europejskiej w relacjach z Komisją Europejską. Powierzenie tych kompetencji ministrowi właściwemu do spraw informatyzacji zapewnia spójność systemową z innymi przepisami prawa krajowego, w których minister ten występuje jako organ odpowiedzialny za koordynację wdrażania unijnych aktów prawnych z zakresu interoperacyjności.

Rozdział 6. Certyfikacja organów rozstrzygania sporów

Rozdział 6 projektowanej ustawy zawiera przepisy, które są niezbędne do stosowania regulacji DA dotyczących certyfikacji organów rozstrzygania sporów.

Przepisy DA przewidują, że użytkownicy, posiadacze danych, odbiorcy danych, a także klienci i dostawcy usług przetwarzania danych powinni mieć możliwość łatwego i skutecznego zaskarżania decyzji dotyczących odmowy, wstrzymania lub zawieszania dzielenia się danymi, a także udostępniania danych niezgodnie z rozdziałem III, IV i VI DA. Akt w sprawie danych wskazuje na możliwość rozstrzygania sporów przez certyfikowane organy, wykazujące się niezbędną niezależnością, środkami i wiedzą ekspercką, które umożliwiają im wykonywanie swoich zadań w sposób sprawiedliwy, szybki i oszczędny. Dotyczy to sytuacji, w której osoby lub podmioty zainteresowane rozstrzygnięciem sporu, w dobrej wierze angażują się w pozasądowe rozstrzyganie sporów.

Organy rozstrzygania sporów zobowiązane są do poddania się uprzednio procedurze certyfikacji, zgodnej z warunkami określonymi w art. 10 ust. 5 DA.

Przyjęte w projekcie ustawy rozwiązania odnośnie do certyfikacji organów rozstrzygania sporów stanowią realizację przepisu art. 10 ust. 5 i 6 DA oraz motywu 52 DA, zgodnie z którym państwa członkowskie Unii Europejskiej mogą ustanawiać szczególne zasady

procedury certyfikacji, w tym dotyczące jej zakresu czasowego oraz cofnięcia certyfikacji, przy jednoczesnym zachowaniu zgodności z przepisami prawa unijnego.

W projekcie ustawy przewidziano, że certyfikacji dokonywał będzie Prezes UKE.

Certyfikacja dokonywana będzie na wniosek organu rozstrzygania sporów w oparciu o kryteria określone w przepisach DA (art. 10 ust. 5). W projekcie ustawy określono wymogi formalne, jakie musi spełniać wniosek o dokonanie certyfikacji, wskazując informacje konieczne do podania przez podmiot ubiegający się o certyfikację. Organ rozstrzygania sporów będzie również zobowiązany dołączyć do takiego wniosku dokumenty potwierdzające spełnienie warunków, o których mowa w art. 10 ust. 5 DA.

Postępowanie w sprawie udzielenia certyfikacji, zgodnie z przewidzianymi w projekcie ustawy przepisami, może zakończyć się wydaniem certyfikatu albo decyzji o odmowie dokonania certyfikacji.

Ponadto w przypadku, w którym certyfikowany organ rozstrzygania sporów przestanie spełniać warunki określone w rozporządzeniu, certyfikat zostaje cofnięty w drodze decyzji. Cofnięcie certyfikatu może również nastąpić na wniosek takiego organu. W takim przypadku również wydana zostanie decyzja cofająca certyfikację. Warunki określone w art. 10 ust. 5 DA mają charakter kumulatywny i muszą być spełniane przez certyfikowany organ rozstrzygania sporów w sposób ciągły przez cały okres ważności certyfikatu. Oznacza to, że niespełnienie choćby jednego z tych warunków skutkuje utratą zdolności do wykonywania funkcji certyfikowanego organu rozstrzygania sporów. W przypadku stwierdzenia, że organ przestał spełniać którykolwiek z wymaganych warunków, dalsze posługiwanie się przez niego certyfikatem pozostawałoby w sprzeczności z wymogami DA. Z tego względu projekt przewiduje nadanie decyzji o cofnięciu certyfikacji rygoru natychmiastowej wykonalności. Rozwiązanie to ma na celu zapewnienie skutecznej realizacji obowiązków wynikających z DA oraz zagwarantowanie, że funkcję certyfikowanych organów rozstrzygania sporów będą wykonywały wyłącznie podmioty stale spełniające wszystkie wymagania określone w art. 10 ust. 5 DA. Nadanie decyzji o cofnięciu certyfikacji rygoru natychmiastowej wykonalności jest uzasadnione również w przypadku, gdy decyzja ta jest wydawana na wniosek certyfikowanego organu rozstrzygania sporów. Złożenie takiego wniosku stanowi jednoznaczny wyraz rezygnacji z dalszego wykonywania funkcji objętych certyfikacją. Brak natychmiastowej wykonalności decyzji prowadziłby do utrzymywania, do czasu uzyskania przez nią przymiotu ostateczności, formalnego statusu organu jako podmiotu certyfikowanego, mimo wyrażonej przez niego woli

zaprzestania wykonywania tej funkcji, oraz mógłby skutkować dalszym kierowaniem do niego sporów.

Zgodnie z projektem ustawy Prezes UKE udziela certyfikacji na okres 5 lat. Przez cały ten okres certyfikowany organ rozstrzygania sporów jest obowiązany spełniać warunki określone w art. 10 ust. 5 DA, a Prezes UKE jest uprawniony do weryfikowania tego. Na wniosek certyfikowanego organu rozstrzygania sporów Prezes UKE może przedłużyć okres, na jaki została dokonana certyfikacja, na kolejne 5 lat, jeżeli organ ten wykaże, że nadal spełnia warunki, o których mowa w art. 10 ust. 5 DA.

Ze względu na zapewnienie należytej przejrzystości i ułatwienia możliwości skorzystania przez podmioty zainteresowane z opcji pozasądowego rozstrzygania sporów, zgodnie z przepisami DA, Prezes UKE zobowiązany będzie zgłaszać do Komisji Europejskiej organy rozstrzygania sporów, które pozytywnie certyfikował. Informacja publikowana będzie przez Komisję Europejską na stronie internetowej i będzie na bieżąco aktualizowana. W związku z tym Prezes UKE będzie również zobowiązany do zgłaszania tych organów rozstrzygania sporów, którym cofnął certyfikację.

Rozdział 7. Skarga do Prezesa UKE

DA przyznaje każdemu, kto uważa, że jego prawo wynikające z tego rozporządzenia zostało naruszone, uprawnienie do wniesienia skargi do właściwego organu (art. 38 ust. 1 DA). W DA przewidziano zatem oprócz skarg szczególnych, to znaczy skarg, które poszczególne strony stosunków dzielenia się danymi, mogą składać w sytuacjach enumeratywnie wymienionych w DA (np. skarga użytkownika przeciwko posiadaczowi danych, o której mowa w art. 4 ust. 3 DA – zob. szerzej rozdział 3), odrębny typ skargi – skargę ogólną do właściwego organu (Prezesa UKE). Skarga ogólna do Prezesa UKE jest środkiem o charakterze nadzorczym, podczas gdy skargi szczególne są środkami rozstrzygającymi konkretne spory, które enumeratywnie wymieniono w DA. W związku z tym Prezes UKE przy skardze ogólnej będzie badał, czy doszło do naruszenia na gruncie DA prawa skarżącego, natomiast przy skargach szczególnych będzie rozstrzygał spory pomiędzy skarżącym (np. użytkownikiem) a skarżonym (np. posiadaczem danych), o których mowa w przepisach DA. Z uwagi na odmienność tych dwóch rodzajów skarg, różny będzie sposób ich rozpatrywania.

Skargi szczególne będą wszczynać postępowanie w sprawie rozstrzygnięcia sporu (postępowanie właściwe), do którego zastosowanie będą miały przepisy KPA w zakresie

nieuregulowanym w DA i projekcie ustawy. Postępowania te będą kończyły się wydaniem decyzji administracyjnej.

Skarga ogólna na gruncie DA stanowi natomiast bardziej środek informowania właściwego organu o możliwym naruszeniu przepisów DA. Na podstawie skargi właściwy organ zbada działanie zaskarżonego uczestnika rynku danych oraz oceni, czy podejrzenia skarżącego są zasadne. W przypadku potwierdzenia się nieprawidłowości wskazanych w skardze właściwy organ podejmie działania nadzorcze. Oznacza to, że skarga ogólna złożona do właściwego organu będzie wszczynać postępowanie skargowe, które – jeżeli potwierdzi się taka potrzeba – będzie skutkować wszczęciem z urzędu postępowania w sprawie stosowania przepisów DA (zob. szerzej rozdział 8). Niezależnie od tego, czy w efekcie złożonej skargi ogólnej właściwy organ podejmie działania nadzorcze, czy uzna taką skargę za niezasadną, jest zobowiązany na gruncie DA do przekazania skarżącemu informacji, o których mowa w art. 38 ust. 2 DA. Do skargi tej zastosowanie mają bezpośrednio przepisy DA. W projekcie ustawy uregulowano wyłącznie niezbędne przepisy służące zapewnieniu stosowania przepisów DA w zakresie rozpatrywania przez właściwy organ kierowanych do niego skarg ogólnych. Dopiero w przypadku braku odpowiedniej regulacji w DA i w projektowanej ustawie stosowane będą przepisy KPA.

Skargi te będą musiały zostać rozpatrzone w terminie 2 miesięcy od dnia ich wpływu. Termin ten będzie mógł zostać przedłużony do maksymalnie 4 miesięcy. Terminy te wynikają ze specyfiki spraw skargowych, jakie Prezes UKE będzie prowadził na podstawie art. 38 ust. 1 DA. Zgodnie z tym przepisem osoby fizyczne lub prawne mają prawo wnieść skargę do stosownego właściwego organu w państwie członkowskim Unii Europejskiej, w którym mają miejsce zwykłego pobytu, miejsce pracy lub siedzibę, jeżeli sądzą, że ich prawa wynikające z DA zostały naruszone. Sprawy te mogą mieć charakter złożony i transgraniczny. W związku z tym mogą wymagać m.in. współpracy z innymi organami krajowymi lub organami państw członkowskich Unii Europejskiej. Przyjęte rozwiązanie ma na celu zapewnienie realnej możliwości rzetelnego rozpoznania sprawy przy jednoczesnym zagwarantowaniu skarżącemu przewidywalnego horyzontu czasowego uzyskania informacji o przebiegu i sposobie załatwienia tak złożonej skargi. Jednocześnie rozwiązanie to pozostaje spójne z zasadą szybkości postępowania wyrażoną w przepisach KPA, uwzględniając jednak odmienny charakter skargi przewidzianej w art. 38 ust. 1 DA. Oznacza to, że właściwy organ ma rozpatrzyć taką skargę i przekazać skarżącemu stosowną informację niepóźniej niż w ciągu 2 miesięcy od dnia wpływu skargi. Nie oznacza to jednocześnie, że skarga ta nie może zostać załatwiona wcześniej. Termin ten może zostać również wydłużony (maksymalnie do

4 miesięcy) od dnia wpływu skargi. Wydłużenie tego terminu musi być zawsze uzasadnione, a skarżący poinformowany o przyczynach opóźnienia. Jednocześnie Prezes UKE jako właściwy organ może zawiesić postępowanie mające na celu rozpatrzenie tej skargi, gdy przekazanie skarżącemu informacji, o których mowa w art. 38 ust. 2 DA, będzie uzależnione od uprzedniego rozstrzygnięcia postępowania w sprawie stosowania przepisów DA.

Do skargi tej nie będą stosowane przepisy działu VIII KPA, ponieważ nie jest ona skargą w rozumieniu tych przepisów. Wyłączenie przepisów KPA dotyczących skarg wynika ze specyfiki tych regulacji. Skarga na gruncie działu VIII KPA jest traktowana jako odformalizowany środek społecznej kontroli działania administracji publicznej podejmowanej w interesie jednostkowym lub publicznym. Stąd przepisy KPA regulujące postępowanie skargowe są nakierowane na urzędowy charakter czynności podejmowanych w jego toku, jak np. sposób przyjmowania skarg obywateli, jak również służą temu, by ustalić podmiot właściwy do obiektywnego rozpatrzenia skargi (w odróżnieniu od skargi ogólnej, która na gruncie DA jest prawnym środkiem obrony i ochrony każdego, kto uważa, że przysługujące mu na podstawie tego rozporządzenia prawa zostały naruszone). Organem właściwym do rozpatrzenia takiej skargi, zgodnie z DA, jest właściwy organ. Na gruncie projektowanej ustawy będzie to Prezes UKE. Dlatego projektodawca zdecydował się do skarg, o których mowa w art. 38 ust. 1 DA, stosować ogólne przepisy KPA, które bardziej odpowiadają charakterowi podejmowanych czynności w celu ich rozpatrywania niż przepisy działu VIII KPA.

Rozdział 8. Postępowanie w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854

W DA uregulowano zadania właściwego organu jako organu odpowiedzialnego za stosowanie i egzekwowanie tego rozporządzenia, wśród których można wyróżnić m.in. prowadzenie postępowań w sprawie stosowania przepisów DA (art. 37 ust. 5 lit. b DA). W rozdziale 8 projektowanej ustawy znalazły się natomiast przepisy przyznające Prezesowi UKE uprawnienie do prowadzenia z urzędu postępowania w sprawie stosowania przepisów DA.

Stroną takiego postępowania będzie każdy uczestnik rynku danych, wobec którego takie postępowanie zostanie wszczęte.

W przypadku stwierdzenia naruszenia obowiązków wynikających z przepisów DA Prezes UKE będzie uprawniony do nakazania ich usunięcia oraz nałożenia administracyjnej kary pieniężnej w drodze decyzji administracyjnej. Wydanie takiej decyzji zgodnie z projektem ustawy musi każdorazowo zostać poprzedzone wezwaniem do zaprzestania naruszania obowiązków wynikających z przepisów DA. Wezwanie to będzie zatem środkiem

o charakterze nadzorczym (ostrzegawczym) kierowanym w pierwszej kolejności przez Prezesa UKE do uczestnika rynku danych naruszającego przepisy tego rozporządzenia. Dodatkowo przed skierowaniem takiego wezwania Prezes UKE umożliwi takiemu podmiotowi ustosunkowanie się co do stwierdzonych naruszeń w terminie niekrótszym niż 14 dni od dnia doręczenia pisma stwierdzającego te naruszenia. Prezes UKE w wezwaniu określi termin jego wykonania. Dopiero po upływie tego terminu i niezastosowaniu się do wezwania możliwe będzie wydanie decyzji nadzorczej nakazującej usunięcie naruszeń oraz nałożenie administracyjnej kary pieniężnej. W przypadku zastosowania się do wezwania (zaprzestania naruszania obowiązków wynikających z przepisów DA) lub braku stwierdzenia naruszania przepisów DA, właściwy organ wyda decyzję o umorzeniu postępowania. Rozwiązanie to wzmacnia prewencyjny charakter systemu egzekwowania przepisów DA oraz umożliwia uczestnikom rynku danych usunięcie naruszeń i uniknięcie sankcji finansowych w postaci administracyjnych kar pieniężnych. Celem projektowanych przepisów nie jest bowiem nałożenie wyłącznie administracyjnej kary pieniężnej, ale doprowadzenie do stanu zgodnego z przepisami DA, a zatem do zaprzestania naruszania przepisów tego rozporządzenia.

Do postępowań w sprawie stosowania DA będą miały zastosowanie przepisy KPA, z uwzględnieniem odrębności wynikających z przepisów DA i projektowanej ustawy.

Rozdział 9. Przepisy o administracyjnych karach pieniężnych

W rozdziale 9 projektu ustawy zawarte zostały przepisy dotyczące administracyjnych kar pieniężnych za naruszenie przepisów DA. Przepisy te w części wzorowane są na rozwiązaniach przewidzianych w przepisach krajowych, m.in. w Prawie komunikacji elektronicznej, jak i KPA. W projekcie ustawy uwzględniono wyrażoną w art. 40 ust. 1 rozporządzenia DA dyspozycję, która przyznaje państwom członkowskim Unii Europejskiej uprawnienie w zakresie ukształtowania systemu kar mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów tego rozporządzenia, jednocześnie formułując ogólne wytyczne co do ich charakteru, w szczególności wymogi skuteczności, proporcjonalności i odstraszającego charakteru. Państwo członkowskie Unii Europejskiej dysponuje zatem swobodą regulacyjną w projektowaniu krajowego systemu sankcji, z uwzględnieniem specyfiki krajowego porządku prawnego.

Projekt ustawy określa zatem, kiedy i w jakiej wysokości Prezes UKE, jako właściwy organ, będzie nakładał (w drodze decyzji) administracyjne kary pieniężne za nieprzestrzeganie przepisów DA.

Kryteria wyboru przepisów DA objętych administracyjnymi karami pieniężnymi zostały oparte przede wszystkim na znaczeniu obowiązków wynikających z przepisów tego rozporządzenia dla zapewnienia skuteczności i efektywności przewidzianych w nim mechanizmów, w szczególności w zakresie realizacji uprawnień podmiotów rynku danych oraz dla prawidłowego funkcjonowania systemu nadzorczego i egzekucyjnego tych przepisów. Sankcjonowaniu poddano naruszenia obowiązków, których niewykonanie lub nienależyte wykonanie może prowadzić do ograniczenia skuteczności stosowania tego rozporządzenia lub utrudniać realizację jego celów przez poszczególnych uczestników rynku danych. Jednocześnie odstąpiono od objęcia administracyjnymi karami pieniężnymi tych przepisów DA, w których obowiązki względem uczestników rynku danych zostały sformułowane w sposób niedostatecznie precyzyjny lub ocenny. W takich przypadkach istniałaby istotna trudność w jednoznacznym ustaleniu, czy doszło do naruszenia ich dyspozycji, co mogłoby prowadzić do niepewności prawnej po stronie adresatów projektowanych przepisów oraz ryzyka arbitralności w stosowaniu sankcji. Przyjęcie odmiennego rozwiązania pozostawałoby również w sprzeczności z zasadą określoności przepisów sankcyjnych. Jednocześnie przyjęte rozwiązanie pozostaje spójne z podejściem prezentowanym w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w ramach prowadzonych prac nad przepisami służącymi stosowaniu przepisów DA. W szczególności w projektowanych regulacjach ustawodawcy niemieckiego czy holenderskiego również przyjęto model selektywnego objęcia administracyjnymi karami pieniężnymi tych naruszeń, które mają największe znaczenie dla zapewnienia skuteczności tego rozporządzenia.

W projekcie ustawy ponadto przyjęto, że Prezes UKE będzie mógł nałożyć administracyjną karę pieniężną w wysokości do 100 000 zł, a w przypadku przedsiębiorcy w wysokości niewiększej niż 4 % obrotu osiągniętego przez tego przedsiębiorcę w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia kary. Prezes UKE, ustalając wysokość administracyjnych kar pieniężnych, uwzględniać będzie kryteria, o których mowa w art. 40 ust. 3 DA, a także możliwości finansowe podmiotu podlegającego karze. Podmiot podlegający karze będzie również zobowiązany do dostarczenia Prezesowi UKE, na każde jego żądanie, danych lub dokumentów niezbędnych do ustalenia wysokości administracyjnej kary pieniężnej. W przypadku niedostarczenia takich danych lub dokumentów lub gdy dostarczone dane lub dokumenty nie będą pozwalać na ustalenie wysokości administracyjnej kary pieniężnej, Prezes UKE będzie mógł ustalić jej wysokość w sposób szacunkowy. Prezes UKE, w drodze decyzji, będzie również mógł odstąpić od wymierzenia administracyjnych kar pieniężnych, biorąc pod uwagę kryteria, o których mowa w art. 40 ust. 3 DA. Wskazanie tych samych

kryteriów ustalania wysokości administracyjnej kary pieniężnej i odstąpienia od jej wymierzenia jest rozwiązaniem celowym i uzasadnionym. Te same okoliczności faktyczne (np. waga naruszenia, skala naruszenia, podjęte działania naprawcze) mogą bowiem przemawiać za niższą wysokością kary albo uzasadniać całkowite odstąpienie od jej nałożenia. Odwołanie się do tych samych kryteriów w obu przypadkach nie oznacza, że instytucje ustalania wysokości administracyjnej kary pieniężnej i odstąpienia od jej nałożenia są tożsame. Różnica polega na skutku prawnym oceny dokonanej przez właściwy organ, a nie na samym katalogu okoliczności branych pod uwagę.

Projektując przepisy dotyczące administracyjnych kar pieniężnych (w tym ich wysokość), wzięto pod uwagę wymogi DA, zgodnie z którymi państwa członkowskie Unii Europejskiej zapewnią możliwość karania za naruszenia przepisów DA w sposób skuteczny, proporcjonalny i odstraszający, uwzględniając charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia oraz możliwości ekonomiczne podmiotu dopuszczającego się naruszenia (art. 40 ust. 1 DA). Projektodawca analizował również rozwiązania projektowane w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej, w szczególności model niemieckich i fińskich przepisów o administracyjnych karach pieniężnych przewidzianych za naruszenie DA przez podmioty uczestniczące w dzieleniu się danymi na podstawie tego rozporządzenia (zob. OSR). Administracyjna kara pieniężna będzie musiała być uiszczona w terminie 14 dni od dnia upływu terminu na wniesienie skargi do sądu administracyjnego (na decyzję nakładającą karę) albo od dnia uprawomocnienia się orzeczenia sądu administracyjnego. Wniesienie przez stronę skargi do sądu administracyjnego wstrzyma wykonanie decyzji nakładającej karę.

Administracyjne kary pieniężne zostały określone z uwzględnieniem charakteru i wagi naruszeń obowiązków wynikających z przepisów DA, zakresu potencjalnych skutków tych naruszeń, a także potrzeby zapewnienia realnej skuteczności mechanizmów egzekwowania przepisów tego rozporządzenia. Ustalając maksymalne wysokości tych kar, kierowano się koniecznością zapewnienia, aby sankcje miały rzeczywisty efekt odstraszający, w szczególności wobec podmiotów o znaczącej skali działalności gospodarczej, a jednocześnie pozostawały proporcjonalne, gdyż ich wymiar w konkretnym przypadku będzie każdorazowo ustalany przez właściwy organ z uwzględnieniem m.in. okoliczności sprawy, stopnia zawinienia, skali naruszenia oraz jego skutków, a także możliwości finansowych podmiotu naruszającego. W tym kontekście wysokość administracyjnych kar pieniężnych określona w projekcie ustawy odpowiada standardom wynikającym z DA.

Dodatkowo do administracyjnych kar pieniężnych przewidzianych w projektowanej ustawie nie będzie miał zastosowania art. 189e KPA. Wyłączenie stosowania tego przepisu jest

niezbędne dla zapewnienia zgodności i spójności przepisów projektowanej ustawy z przepisami DA. Zgodnie z art. 189e KPA, w przypadku gdy naruszenie prawa nastąpiło wskutek działania siły wyższej, strona nie podlega ukaraniu administracyjną karą pieniężną. Tymczasem przepisy DA nie przewidują wyłączenia odpowiedzialności za naruszenie obowiązków wynikających z tego rozporządzenia, w tym na skutek działania siły wyższej.

Niemniej zarówno przepisy DA, jak i projektowanej ustawy przewidują możliwość uwzględnienia okoliczności konkretnej sprawy przy wymierzaniu administracyjnej kary pieniężnej, w tym odstąpienia od jej nałożenia w przypadku wystąpienia czynników łagodzących. Do takich okoliczności mogą należeć sytuacje związane z działaniem siły wyższej. Przyjęte rozwiązanie pozwala zatem zachować zgodność z DA, a jednocześnie zapewnia właściwemu organowi możliwość proporcjonalnej oceny okoliczności danego naruszenia.

Przechodząc do przyjętego w projekcie ustawy modelu sankcjonowania naruszenia przepisów DA, w pierwszej kolejności należy wskazać na zawarte w DA regulacje, w tym motyw 109, który dopuszcza możliwość stosowania różnorodnych środków egzekwowania, takich jak ostrzeżenia, nagany czy nakazy dostosowania praktyk biznesowych do obowiązków wynikających z rozporządzenia. Projekt ustawy uwzględnia tę elastyczność przez przyjęcie modelu egzekwowania przepisów DA, w którym administracyjne kary pieniężne stanowią ostateczny instrument reakcji na naruszenia przepisów rozporządzenia. W projekcie ustawy wprowadza się środek prawny w postaci wezwania do zaprzestania naruszania przepisów DA, który będzie stanowił podstawowy, najłagodniejszy instrument reakcji właściwego organu (Prezesa UKE) w przypadku stwierdzenia naruszania przepisów tego rozporządzenia przez uczestnika rynku danych. Wezwanie to będzie środkiem o charakterze ostrzegawczym kierowanym w pierwszej kolejności przez właściwy organ do podmiotu naruszającego przepisy DA. Decyzja o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej będzie wydawana dopiero w przypadku niezastosowania się do takiego wezwania. Rozwiązanie to wzmacnia prewencyjny charakter systemu egzekwowania przepisów DA oraz umożliwia uczestnikom rynku danych usunięcie naruszeń i uniknięcie sankcji finansowych w postaci administracyjnych kar pieniężnych. Wprowadzenie takiego kaskadowego modelu sankcjonowania jest rozwiązaniem najbardziej adekwatnym do zapewnienia jednolitego, skutecznego i proporcjonalnego stosowania przepisów DA. Przyjęcie wyłącznie środków o charakterze miękkim, takich jak ostrzeżenia czy nagany, mogłoby okazać się niewystarczające z punktu widzenia wymogu odstraszającego charakteru sankcji, o którym mowa w art. 40 ust. 1 DA. Z tego względu tak zaprojektowane przepisy ustawy zachowują

równowagę pomiędzy elastycznością egzekwowania a koniecznością zapewnienia skutecznego i efektywnego systemu sankcji za naruszenie obowiązków wynikających z przepisów tego rozporządzenia.

Rozdział 10. Zmiany w przepisach, przepis przejściowy i przepis końcowy

W projekcie przewiduje się nowelizację Prawa komunikacji elektronicznej. Zmiany w tej ustawie polegają na wskazaniu, że Prezes UKE jako właściwy organ wykonuje zadania wynikające z przepisów DA, zadania organu certyfikującego organy rozstrzygania sporów, a także zadania koordynatora danych.

Projekt ustawy przewiduje również, że ustawa wejdzie w życie po upływie trzech miesięcy od dnia ogłoszenia. Wskazane *vacatio legis* jest niezbędne, aby organy wyznaczone w projektowanej ustawie do pełnienia nowych funkcji przewidzianych w DA, mogły przygotować się do realizacji przepisów ustawy i rozporządzenia. W szczególności dotyczy to Prezesa UKE. Trzymiesięczne *vacatio legis* pozwoli Prezesowi UKE na przygotowanie się do wykonywania nowych zadań, w tym na dostosowanie struktur organizacyjnych, procedur oraz narzędzi niezbędnych do skutecznego pełnienia roli właściwego organu, a także organu właściwego do spraw certyfikacji organów rozstrzygania sporów oraz do realizacji zadań koordynatora danych. Wskazany termin jest również odpowiedni z perspektywy zapewnienia uczestnikom rynku danych objętych przepisami DA czasu na zapoznanie się z krajowymi przepisami mającymi służyć zapewnieniu stosowania rozporządzenia. Jednocześnie okres ten pozostaje proporcjonalny do wprowadzanych w projekcie ustawy przepisów służących stosowaniu przepisów DA i nie prowadzi do nieuzasadnionego odsunięcia w czasie ich realizacji. Dlatego wskazany termin wejścia w życie projektu ustawy należy uznać za wystarczający z punktu widzenia zasady zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa, zapewniając równowagę pomiędzy potrzebą sprawnego wdrożenia nowych przepisów a koniecznością zagwarantowania organom oraz uczestnikom rynku danych odpowiedniego czasu na dostosowanie się do nowych przepisów służących stosowaniu DA.

Projektowana ustawa stanowi również o maksymalnych środkach finansowych przeznaczonych na realizację nowych zadań przez określone podmioty (zob. OSR).

V. Pozostałe informacje

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego

systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597) i w związku z tym nie podlega procedurze notyfikacji.

Projekt ustawy jest zgodny z przepisami prawa Unii Europejskiej i służy ich stosowaniu.

Projekt ustawy nie podlega przedstawieniu właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Stosownie do postanowień art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2026 r. poz. 936) projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw informatyzacji. Ponadto zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2026 r. poz. 404) projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Nazwa projektu
Projekt ustawy o sprawiedliwym dostępie do danych i ich wykorzystywaniu

Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące
Ministerstwo Cyfryzacji

Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu
Michał Gramatyka, Sekretarz Stanu w Ministerstwie Cyfryzacji

Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu

1) Anna Gos, Dyrektorka Departamentu Zarządzania Danymi w Ministerstwie Cyfryzacji, anna.gos@cyfra.gov.pl, tel. 22 245 55 85;
2) Dominik Sybilski, Naczelnik Wydziału Regulacji Wykorzystywania i Wymiany Danych w Departamencie Zarządzania Danymi w Ministerstwie Cyfryzacji, dominik.sybilski@cyfra.gov.pl, tel. 22 245 55 85;
3) Joanna Malczewska, Radczyni w Wydziale Regulacji Wykorzystywania i Wymiany Danych w Departamencie Zarządzania Danymi w Ministerstwie Cyfryzacji, joanna.malczewska@cyfra.gov.pl, tel. 22 245 55 85;
4) Małgorzata Sztajner, Radczyni w Wydziale Regulacji Wykorzystywania i Wymiany Danych w Departamencie Zarządzania Danymi w Ministerstwie Cyfryzacji, malgorzata.sztajner@cyfra.gov.pl, tel. 22 245 55 85.

Data sporządzenia
2026.09.24

Źródło
Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2854 z dnia 13 grudnia 2023 r. w sprawie zharmonizowanych przepisów dotyczących sprawiedliwego dostępu do danych i ich wykorzystywania oraz w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2017/2394 i dyrektywy (UE) 2020/1828 (akt w sprawie danych) (Dz. Urz. UE L 2023/2854 z 22.12.2023)

Nr w Wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów
UC114

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

W dniu 11 stycznia 2024 r. weszło w życie rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2854 z dnia 13 grudnia 2023 r. w sprawie zharmonizowanych przepisów dotyczących sprawiedliwego dostępu do danych i ich wykorzystywania oraz w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2017/2394 i dyrektywy (UE) 2020/1828 (akt w sprawie danych), zwane dalej „DA", „aktem w sprawie danych" lub „rozporządzeniem". Rozporządzenie to stosuje się od dnia 12 września 2025 r.

Rozporządzenie przewiduje:

1) wprowadzenie mechanizmów, dzięki którym użytkownicy urządzeń internetu rzeczy i zainstalowanych na nich usług powiązanych będą mieli dostęp do danych generowanych w wyniku korzystania z tych urządzeń (np. sprzętu tzw. inteligentnego domu, samochodów) oraz zyskają możliwość udostępnienia tych danych innym podmiotom (np. oferującym usługi na rynkach niższego szczebla, w tym usługi naprawy);
2) ustanowienie horyzontalnych przepisów regulujących przypadki obowiązkowej wymiany danych między przedsiębiorcami w sytuacjach, kiedy obowiązek udostępnienia danych wynika z prawa unijnego;
3) przeciwdziałanie nieuczciwym postanowieniom umownym między przedsiębiorstwami dotyczącym dostępu do danych i ich wykorzystywania; wprowadzenie katalogu niedozwolonych klauzul umownych jednostronnie nakładanych przez przedsiębiorstwa;
4) przyjęcie zasad umożliwiających organom sektora publicznego dostęp i wykorzystywanie danych, którymi dysponuje sektor prywatny; uzyskanie przez sektor publiczny dostępu do danych prywatnych będzie możliwe w ograniczonych przypadkach;
5) wprowadzenie rozwiązań ułatwiających zmianę dostawców usług przetwarzania danych; wprowadzenie zabezpieczeń przed bezprawnym dostępem ze strony administracji rządowej państw trzecich do danych nieosobowych przechowywanych przez dostawców usług na terenie Unii Europejskiej, zwanej dalej „UE" lub „Unią";

6) poprawę interoperacyjności danych oraz usług przetwarzania danych przez nałożenie na uczestników przestrzeni danych, dostawców usług przetwarzania danych i dostawców aplikacji z inteligentnymi umowami obowiązku spełnienia określonych wymogów w zakresie interoperacyjności;
7) dostosowanie dyrektywy 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 1996 r. w sprawie ochrony prawnej baz danych (Dz. Urz. UE L 77 z 27.03.1996, str. 20, z późn. zm.) do specyfiki internetu rzeczy przez doprecyzowanie, że prawo *sui generis* (art. 7 tej dyrektywy) nie będzie mieć zastosowania do baz danych zawierających dane uzyskane lub wygenerowane w wyniku korzystania z produktu internetu rzeczy.

Choć DA jako rozporządzenie unijne jest stosowane bezpośrednio w państwach członkowskich Unii Europejskiej, zwanych dalej „państwami członkowskimi UE", to poziom ujednolicenia regulacji nie jest pełny. Prawodawca unijny pozostawił państwom członkowskim UE pewną swobodę w zakresie ukształtowania otoczenia instytucjonalno-organizacyjnego oraz regulacyjnego dla potrzeb stosowania przepisów rozporządzenia.

W aspekcie instytucjonalno-organizacyjnym DA zobowiązuje państwa członkowskie UE do wyznaczenia jednego lub więcej właściwych organów odpowiedzialnych za stosowanie i egzekwowanie rozporządzenia. Jeżeli państwo członkowskie UE wyznaczy więcej niż jeden właściwy organ, wyznacza także spośród tych organów koordynatora danych. Oprócz tego każde państwo członkowskie UE jest zobowiązane do wyznaczenia organu właściwego do spraw certyfikacji organów rozstrzygania sporów pomiędzy użytkownikami, posiadaczami danych, klientami lub dostawcami usług pośrednictwa danych, zwanego dalej „organem do spraw certyfikacji organów rozstrzygania sporów".

Na płaszczyźnie regulacyjnej DA nakłada na państwa członkowskie UE obowiązek uregulowania w prawie krajowym niektórych kwestii proceduralnych, a także wymaga ustanowienia przepisów dotyczących administracyjnych kar pieniężnych za naruszenie obowiązków przewidzianych w rozporządzeniu.

Z uwagi na brak w obecnym porządku prawnym kompleksowych rozwiązań odpowiadających wszystkim mechanizmom przewidzianym w DA, konieczne jest przyjęcie ustawy zapewniającej jego stosowanie.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji i oczekiwany efekt

I. Rekomendowane rozwiązanie – nowa ustawa

Rekomendowanym rozwiązaniem jest uchwalenie nowej ustawy, w której zawarte zostaną przepisy prawa krajowego umożliwiające pełne stosowanie DA w Polsce. Przepisy te regulować będą obszary pozostawione przez prawodawcę europejskiego do uregulowania przez państwa członkowskie UE. Nowej ustawie proponuje się nadać tytuł odpowiadający tytułowi DA, czyli „ustawa o sprawiedliwym dostępie do danych i ich wykorzystywaniu". Takie rozwiązanie wynika z braku w aktualnym systemie prawnym aktu prawnego o adekwatnym zakresie przedmiotowym i funkcjonalnym, w ramach którego możliwe byłoby dokonanie stosownej nowelizacji bez ryzyka rozproszenia regulacji, obniżenia przejrzystości systemu prawa oraz pogorszenia jego spójności. Konieczna jest interwencja legislacyjna, gdyż przyjęcie działań o charakterze wyłącznie organizacyjnym lub pozalegislacyjnym nie pozwoliłoby na prawidłowe stosowanie rozporządzenia i realizację obowiązków nałożonych na państwo członkowskie UE.

II. Zakres projektowanej regulacji

Rozwiązania przewidziane w projekcie służą zbudowaniu odpowiedniego otoczenia instytucjonalno-organizacyjnego oraz regulacyjnego, które umożliwi pełne stosowanie przepisów DA w Polsce. Proponowane rozwiązania zostały oparte na założeniu, że regulacja na poziomie krajowym dotyczyć będzie wyłącznie przepisów, które zostały przez prawodawcę unijnego wprost przekazane do uregulowania w prawie krajowym lub takich, w których DA zostawia swobodę regulacyjną państwom członkowskim UE.

A. Otoczenie instytucjonalno-organizacyjne

W związku z koniecznością zorganizowania przez państwa członkowskie UE otoczenia instytucjonalno-organizacyjnego na potrzeby stosowania DA, ustawa zawierać będzie regulacje, w ramach których wyznaczone zostaną podmioty odpowiedzialne za realizację przepisów rozporządzenia. Projekt ustawy wyznacza:

1) Właściwy organ

DA nakłada na państwa członkowskie UE obowiązek wyznaczenia jednego lub więcej właściwych organów odpowiedzialnych za stosowanie i egzekwowanie rozporządzenia. Zadania właściwego organu, poza nadzorowaniem stosowania przepisów DA, obejmują w szczególności:

a) propagowanie wśród użytkowników i podmiotów objętych zakresem DA umiejętności korzystania z danych oraz wiedzy na temat praw i obowiązków wynikających z rozporządzenia,
b) rozpatrywanie skarg wynikających z domniemanych naruszeń DA,
c) prowadzenie postępowań w sprawach dotyczących stosowania DA,
d) nakładanie administracyjnych kar pieniężnych,
e) monitoring rozwoju technologicznego i sytuacji gospodarczej mających wpływ na udostępnianie i wykorzystywanie danych,
f) współpracę z właściwymi organami innych państw członkowskich UE oraz, w stosownych przypadkach, z Komisją Europejską, zwaną dalej „KE" lub „Komisją", w celu zapewnienia spójnego i skutecznego stosowania rozporządzenia,
g) współpracę z innymi właściwymi organami odpowiedzialnymi za wdrażanie unijnych lub krajowych aktów prawnych, w tym krajowymi organami ochrony danych osobowych odpowiedzialnym za monitorowanie stosowania RODO,
h) zapewnienie wycofania opłat z tytułu zmiany dostawcy usług przetwarzania danych,
i) analizę wniosków o dostęp organów administracji publicznej do danych prywatnych,
j) zbieranie informacji od posiadaczy danych o odmowie, ograniczeniu, wstrzymaniu lub zawieszeniu dzielenia się danymi z użytkownikami i osobami trzecimi.

Ponadto przedstawiciele właściwego organu współpracować będą z Europejską Radą ds. Innowacji w zakresie Danych, zwaną dalej „EDIB". DA powierza jej szereg funkcji. EDIB będzie przede wszystkim odpowiadać za zagwarantowanie spójnego stosowania DA w państwach członkowskich UE (stworzenie spójnej praktyki właściwych organów). Będzie też doradzać KE przy tworzeniu aktów wykonawczych i delegowanych wydawanych na podstawie DA dotyczących normalizacji
i interoperacyjności.

W przepisach projektu ustawy wyznaczony zostanie jeden właściwy organ. Funkcję tę pełnić będzie Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zwany dalej „Prezesem UKE";

2) Koordynatora danych

W przypadku gdy państwo członkowskie UE wyznaczy więcej niż jeden właściwy organ, wyznacza spośród nich koordynatora danych, który ułatwia współpracę między właściwymi organami i pomaga podmiotom objętym zakresem DA we wszystkich sprawach związanych z jego stosowaniem i egzekwowaniem. Koordynator działa jako pojedynczy punkt kontaktu w sprawach związanych ze stosowaniem rozporządzenia. Ponadto:
a) publikuje w internecie wnioski o udostępnienie danych podmiotów prywatnych składane przez organy sektora publicznego,
b) promuje dobrowolne umowy o dzieleniu się danymi między organami sektora publicznego a posiadaczami danych,
c) co roku informuje Komisję o przypadkach, kiedy posiadacz danych ograniczył lub wstrzymał dostęp do danych z urządzeń skomunikowanych, kiedy przetwarzanie takich danych mogło zagrozić wymogom bezpieczeństwu urządzenia lub mieć poważny negatywny wpływ na zdrowie, bezpieczeństwo lub ochronę osób fizycznych lub kiedy mimo zastosowania uzgodnionych środków chroniących poufność danych, ujawnienie danych objętych tajemnicą handlową z dużym prawdopodobieństwem poskutkuje poważną szkodą ekonomiczną.

W przypadku wyznaczenia jednego właściwego organu DA przewiduje, że zadania koordynatora danych będzie realizował ten organ.

W związku z tym zadania koordynatora danych realizować będzie Prezes UKE jako właściwy organ;

3) Organ do spraw certyfikacji organów rozstrzygania sporów

DA nakłada na państwa członkowskie UE obowiązek wyznaczenia organu do spraw certyfikacji organów rozstrzygania sporów. Do zadań tego organu należy certyfikowanie i zgłaszanie do KE organów rozstrzygania sporów pomiędzy użytkownikami, posiadaczami danych, klientami lub dostawcami usług pośrednictwa danych.

Funkcję tę pełnić będzie Prezes UKE.

DA daje państwom członkowskim UE swobodę ukształtowania otoczenia instytucjonalnego, które może obejmować jeden lub kilka właściwych organów. Rozwiązanie zaproponowane w projekcie ustawy – powierzenie wszystkich zadań

jednemu właściwemu organowi (Prezesowi UKE) – podyktowane jest chęcią stworzenia prostego i przejrzystego systemu instytucjonalnego, co ułatwi obywatelom i przedsiębiorcom stosowanie skomplikowanych przepisów DA. Takie rozwiązanie eliminuje ryzyko operacyjne po stronie jednostek i podmiotów stosujących DA, które w sytuacji wielości właściwych organów mogą mieć problemy z poprawnym wyborem tego, który odpowiada za nadzór nad poszczególnymi rozdziałami bądź przepisami rozporządzenia.

Wyznaczanie jednego właściwego organu poprawi też skuteczność stosowania DA po stronie administracji. DA jako akt o charakterze horyzontalnym będzie funkcjonował jako część coraz bardziej skomplikowanego systemu dotyczącego wymiany i dostępu do danych, ustanowionego przepisami m.in. RODO, aktu o usługach cyfrowych, aktu w sprawie sztucznej inteligencji czy przepisami sektorowymi (jak rozporządzenie w sprawie europejskiej przestrzeni danych dotyczących zdrowia). DA nakłada na właściwy organ obowiązek współdziałania z organami sektorowymi, w tym tymi powołanymi do stosowania wymienionych aktów prawnych, nie dając jednocześnie jasnych wskazówek co do podziału obowiązków. Biorąc pod uwagę te niejasności, konieczne wydaje się maksymalne uproszczenie systemu instytucjonalnego w ramach samego DA. Egzekucja przepisów aktu w sprawie danych będzie łatwiejsza i efektywniejsza, jeśli nie będzie wymagała dodatkowego uzgadniania zadań i czasochłonnej współpracy pomiędzy kilkoma właściwymi organami.

Wybór Prezesa UKE jako jedynego właściwego organu wynika z jego doświadczenia w zakresie zadań związanych z regulacją rynku, co jest zasadniczą funkcją DA. Dodatkowo Prezes UKE jako organ posiadający doświadczenie w dziedzinie usług opartych na danych i usług łączności elektronicznej został przez przepisy DA wskazany wprost jako właściwy w odniesieniu do rozdziału VII dotyczącego usług chmurowych. Jest to zasadnicza z punktu widzenia nadzorowania stosowania prawa w procedurze administracyjnej cześć DA.

B. Otoczenie regulacyjne

Państwa członkowskie UE zobowiązane są zapewnić możliwość realizacji w prawie krajowym przepisów proceduralnych przewidzianych w rozporządzeniu oraz ustanowić regulacje dotyczące administracyjnych kar pieniężnych za naruszenie jego przepisów. W projekcie zawarto przepisy regulujące wskazane obszary. Kształt przepisów proceduralnych jest ściśle powiązany z rozwiązaniami instytucjonalnymi. W jednym przypadku, biorąc pod uwagę szczególną rolę Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych, zwanego dalej „Prezesem UODO", do monitorowania stosowania DA w zakresie ochrony danych osobowych, w tym kompetencji, o których mowa w art. 17 ust. 2 lit. i, w art. 37 ust. 3 i 4, w art. 37 ust. 5 lit. g, art. 38 ust. 3 oraz w art. 40 ust. 4 DA, ustawodawca zdecydował o wprowadzeniu do projektu przepisów proceduralnych regulujących mechanizm współpracy pomiędzy organem ochrony danych a Prezesem UKE.

W przypadku regulacji dotyczących administracyjnych kar pieniężnych projektowane przepisy opierają się na rozwiązaniach podobnych do tych przewidzianych w już obowiązujących przepisach, np. w ustawie z dnia 12 lipca 2024 r. – Prawo komunikacji elektronicznej (Dz. U. poz. 1221, z 2025 r. poz. 637 i 820 oraz z 2026 r. poz. 252, 815 i 1296) czy ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691). Wysokość administracyjnych kar pieniężnych określono, biorąc pod uwagę rozwiązania przyjęte w innych państwach członkowskich, takich jak Niemcy czy Finlandia, a także wymogi DA, zgodnie z którymi państwa członkowskie zapewnią możliwość karania za naruszenia przepisów DA w sposób skuteczny, proporcjonalny i odstraszający, uwzględniając charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia oraz możliwości ekonomiczne podmiotu dopuszczającego się naruszenia. W projekcie ustawy przewidziano, że administracyjna kara pieniężna nakładana przez właściwy organ za naruszenie przepisów DA będzie wynosić do 100 000 zł, a w przypadku przedsiębiorcy – będzie wynosić niewięcej niż 4% obrotu osiągniętego przez ukarany podmiot w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia kary.

Projekt określa maksymalną wysokość administracyjnych kar pieniężnych, pozostawiając Prezesowi UKE jako właściwemu organowi swobodę określania jej wysokości w toku indywidualnych postępowań w oparciu o przesłanki zawarte w art. 40 ust. 3 DA.

Dodatkowo, chcąc wzmocnić prewencyjną rolę systemu egzekucji przepisów DA, projekt wprowadza instytucję wezwania do zaprzestania naruszenia. Wezwanie będzie środkiem o charakterze nadzorczym, stosowanym w ramach postępowania w sprawie stosowania przepisów DA (postępowania nadzorczego), kierowanym w pierwszej kolejności przez właściwy organ do podmiotu naruszającego przepisy. Decyzja o nakazaniu usunięcia stwierdzonych naruszeń i nałożenia administracyjnej kary pieniężnej będzie wydawana dopiero w przypadku niezastosowania się do takiego wezwania. Takie prewencyjne rozwiązanie umożliwi uczestnikom rynku danych usunięcie naruszeń i uniknięcie sankcji

finansowych w postaci administracyjnych kar pieniężnych, zapewniając jednocześnie przywrócenie stanu zgodnego z nakazami prawa.

Oprócz tego DA nakłada na państwa członkowskie UE obowiązki informacyjne względem KE. Państwa członkowskie UE zostały zobowiązane do powiadamiania KE o prawie krajowym, które nie zezwala na sprzedaż danych na potrzeby tworzenia statystki publicznej, a także do przekazywania KE informacji o zastrzeżeniach co do wprowadzanych (aktami wykonawczymi KE) wspólnych specyfikacji dotyczących interoperacyjności lub inteligentnych umów. Oba te obowiązki będzie realizować minister właściwy do spraw informatyzacji.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Celem przeprowadzonej analizy rozwiązań przyjmowanych w innych państwach członkowskich UE jest zidentyfikowanie kierunków działań oraz modeli instytucjonalnych, które mogą stanowić punkt odniesienia dla kształtowania krajowych rozwiązań w Polsce. Analiza ta ma na celu ocenę, czy przyjęty model krajowy, polegający na powierzeniu kluczowych funkcji jednemu organowi, jest zgodny z podejściem stosowanym w innych państwach oraz w jakim stopniu może on zapewnić efektywne stosowanie DA. Przegląd rozwiązań przyjmowanych w innych państwach członkowskich UE pomaga również uzasadnić wybór polskiego modelu instytucjonalnego przez wskazanie podobieństw i różnic, a także ocenę potencjalnych ryzyk związanych z koncentracją zadań.

Analiza wspierająca wybór polskiego modelu instytucjonalnego przeprowadzona została w oparciu o dane aktualne na dzień 14 stycznia 2025 r. Prace wdrożeniowe prowadzone były wówczas jednocześnie we wszystkich 27 państwach członkowskich UE, jednak w żadnym z nich proces ten nie został w tamtym czasie ukończony.

Informacje na temat systemów instytucjonalnych projektowanych przez inne państwa członkowskie UE udostępniło 7 spośród 27 tych państw: Czechy, Dania, Finlandia, Niemcy, Irlandia, Słowacja i Włochy[1]. Większość z nich (5 z 6) przewidywało wskazanie jednego organu właściwego dla wszystkich rozdziałów DA. W 4 przypadkach wskazane zostały organy odpowiedzialne za nadzór nad rynkiem telekomunikacyjnym (tylko Włochy wybrały jako jeden organ właściwy Agencję ds. Cyfryzacji AGID – organ odpowiedzialny za sprawy administracji elektronicznej):

1) Czechy – Urząd ds. Telekomunikacji (z zastrzeżeniem, że nie podjęto jeszcze wówczas decyzji w sprawie organu właściwego dla wymiany danych pomiędzy posiadaczami danych a administracją publiczną i międzynarodowego transferu danych);
2) Dania – Agencja ds. Cyfrowej Administracji;
3) Finlandia – TRAFICOM (z zaznaczeniem, że przy realizacji części przepisów TRAFICOM będzie współpracował z organem ochrony danych oraz, być może, z organem ochrony konsumentów);
4) Niemcy – Federalna Agencja ds. Sieci.

W przypadku pozostałych dwóch państw – Irlandii i Słowacji – zadania zostały podzielone pomiędzy kilka różnych organów. Irlandia wyznaczyła na koordynatora danych organ ochrony konsumentów, który miał również wykonywać zadania dotyczące wymiany danych z urządzeń skomunikowanych i usług powiązanych. Zadania dotyczące zmiany dostawcy usług przetwarzania danych powierzone miały zostać organowi nadzoru nad rynkiem telekomunikacyjnym. Interoperacyjność będzie zadaniem dzielonym pomiędzy te dwa organy. Co do wymiany danych między administracją i sektorem prywatnym oraz międzynarodowego transferu danych, Irlandia, podobnie jak Czechy, nie podjęła jeszcze decyzji.

Słowacja przydzieliła większość zadań z DA Ministerstwu Inwestycji Rozwoju Regionalnego i Cyfryzacji, które miało zostać koordynatorem danych. Jedynie zadania dotyczące zmiany dostawcy usług przetwarzania danych i międzynarodowego transferu danych planowano powierzyć innym podmiotom – odpowiednio organowi nadzoru nad rynkiem telekomunikacyjnym i Ministerstwu Sprawiedliwości.

W odniesieniu do przepisów dotyczących administracyjnych kar pieniężnych, tylko nieliczne z państw członkowskich UE opracowały na dzień przygotowania analizy założenia systemu tych kar (6 z 27 krajów unijnych – Czechy, Finlandia, Francja, Niemcy, Hiszpania, Włochy)[2]. Przeważały rozwiązania polegające na ustaleniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej w postaci procentu od obrotu lub mieszane, stosujące wymiennie wartość procentową lub kwotową (Czechy, Francja, Niemcy – procent od obrotu, Finlandia, Włochy – system mieszany). Tylko Hiszpania przewidywała stosowanie

[1] Według danych na dzień 14 stycznia 2025 r.

[2] Według stanu na dzień 11 grudnia 2024 r. – informacje przekazane na posiedzeniu EDIB.

wyłącznie wartości kwotowej, jednak nie wykluczała zmiany tego rozwiązania na procentowe, jeśli będzie ono powszechnie przyjmowane w innych państwach członkowskich UE.

Państwa członkowskie UE, określając wysokość administracyjnych kar pieniężnych, wzorowały się w kilku przypadkach na przepisach już obowiązujących (np. akcie o usługach cyfrowych w przypadku Francji i Czech, RODO w przypadku Finlandii i Niemiec).

Jeden projekt prawa krajowego (finlandzki) przewidywał poza nakładaniem kar pieniężnych stosowanie w pierwszej kolejności działań korygujących takich jak np. nakaz zaprzestania naruszenia czy wdrożenia procedur naprawczych. Również Irlandia rozważała przyjęcie tego rozwiązania.

Wysokość administracyjnych kar pieniężnych, w tych przypadkach, kiedy państwa członkowskie UE zdecydowały się ją podać, była zróżnicowana:

1) Francja – kary w wysokości do 3% rocznego obrotu, w przypadku ponownego naruszenia w przeciągu 5 lat – do 5% rocznego obrotu;
2) Niemcy – co do zasady do 4% rocznego obrotu, jednak w przypadku naruszenia przepisów dotyczących strażników dostępu stosowane będą stopniowalne kary w przedziale 50 000 – 100 000 – 500 000 EUR;
3) Finlandia – kary w wysokości do 4% rocznego obrotu, jednak w przypadku osób fizycznych stosowany ma być system mieszany, czyli wymiennie kara w wysokości 1% rocznego obrotu lub kara kwotowa;
4) Hiszpania – kary w wysokości 40 000 – 150 000 – 600 000 EUR;
5) Włochy – kary w wysokości 10 – 100 000 EUR lub do 6% rocznego obrotu;
6) Czechy – kary w wysokości do 6% rocznego obrotu.

Podsumowując, większość z państw, które przekazały informacje, planowała oprzeć systemy instytucjonalne służące stosowaniu DA na jednym właściwym organie.

W przypadku administracyjnych kar pieniężnych różnorodność przyjmowanych przez kraje rozwiązań była większa. Niemniej jednak można było dostrzec pewne zbieżności, tj. przewagę modelu instytucjonalnego opartego na jednym organie oraz zastosowanie procentowego lub procentowo-kwotowego mechanizmu ustalania wysokości administracyjnych kar pieniężnych.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Prezes UKE	1	przepisy prawa	Projekt ustawy nakłada na Prezesa UKE szereg zadań nieistniejących w obowiązującym stanie prawnym. Pierwsza grupa zadań związana jest z pełnieniem funkcji organu właściwego i obejmuje takie najważniejsze obowiązki jak: – kontrolowanie przestrzegania przepisów DA przez podmioty do tego zobowiązane, prowadzenia postępowań w tym zakresie, wydawania decyzji oraz nakładania kar pieniężnych, – współpracę międzynarodową z właściwymi organami innych państw członkowskich UE i KE oraz współpracę z EDIB,

			– zapewnienie wycofania opłat za zmianę dostawcy usług przetwarzania danych, – rozpatrywanie wniosków o dostęp przez podmioty sektora publicznego do danych prywatnych. Druga grupa nowych obowiązków nakładanych na Prezesa UKE obejmuje te związane z wykonywaniem zadań koordynatora danych. Są to przede wszystkim obowiązki związane z pełnieniem funkcji punktu kontaktowego i zadania dotyczące ułatwiania współpracy między właściwymi organami oraz pomoc podmiotom objętym zakresem DA we wszystkich sprawach związanych z jego stosowaniem i egzekwowaniem. W ramach trzeciej grupy zadań Prezes UKE będzie odpowiedzialny za certyfikowanie organów do spraw rozstrzygania sporów pomiędzy użytkownikami, posiadaczami danych, klientami lub dostawcami usług pośrednictwa danych.
minister właściwy do spraw informatyzacji	1	przepisy prawa	Projekt ustawy nakłada na ministra właściwego do spraw informatyzacji zadania informacyjne względem KE w zakresie: – powiadamiania o przepisach prawa krajowego, które nie zezwalają na sprzedaż danych na potrzeby tworzenia statystyki publicznej, – przekazywania informacji o zastrzeżeniach do wspólnych specyfikacji dotyczących interoperacyjności lub inteligentnych umów.
podmioty sektora publicznego – zgodnie z definicją Głównego Urzędu Statystycznego (w rozumieniu DA „organy sektora publicznego”	111 524 (według stanu na dzień 31 marca 2025 r.)	Rejestr REGON https://stat.gov.pl/obszary-tematyczne/podmioty-gospodarcze-wyniki-finansowe/zmiany-strukturalne-grup-	Organy sektora publicznego dzięki projektowanym przepisom będą mogły w sposób efektywny uzyskiwać i korzystać z danych, którymi

		podmiotow/kwartalna-informacja-o-podmiotach-gospodarki-narodowej-w-rejestrze-regon-rok-2025,7,15.html	dysponuje sektor prywatny na podstawie przepisów DA.
Prezes UODO	1	przepisy prawa	Bezpośredni wpływ projektu polega na zapewnieniu Prezesowi UODO dodatkowych, uzupełniających przepisy DA, mechanizmów współpracy z Prezesem UKE w sprawach dotyczących DA. Te przepisy proceduralne ułatwią Prezesowi UODO monitorowanie stosowania DA w zakresie ochrony danych osobowych oraz współpracę i wymianę informacji z Prezesem UKE. Dzięki temu oba organy, w ramach przynależnej im autonomii i niezależności oraz w ramach swoich kompetencji, będą mogły skutecznie współdziałać ze sobą w celu spójnego i jednolitego stosowania DA oraz skutecznego rozstrzygania spraw.
Naczelny Sąd Administracyjny, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie	2	przepisy prawa	Stosowanie przepisów DA oraz projektowanych regulacji wpłynie na pracę Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie (właściwego do rozpatrywania skarg na działania/ rozstrzygnięcia właściwego organu) oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego (właściwego do rozpatrywania skarg kasacyjnych od wyroków Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie). Wpływ ten można jednak oszacować jako mały. Projekt ustawy zakłada również kontrolę sądowo-administracyjną działań/rozstrzygnięć organu do spraw certyfikacji organów rozstrzygania sporów. W tym przypadku również przewiduje

			się, że obciążenie takie będzie małe.
przedsiębiorcy	2 909 646 (według stanu w IV kw. 2025 r.)	Główny Urząd Statystyczny – przedsiębiorstwa aktywne w IV kwartale 2025 r.	Bezpośredni wpływ polega na konieczności poddania się nadzorowi ze strony właściwego organu (Prezesa UKE) w zakresie należytego stosowania przepisów DA oraz konieczności uiszczenia administracyjnej kary pieniężnej w przypadku stwierdzenia naruszenia tych przepisów. Przedsiębiorcy będą mieli również prawo do wnoszenia skarg w przypadku, gdy naruszone zostaną ich prawa przyznane na gruncie DA.
dostawcy usług przetwarzania danych	83 707 (według danych na dzień 27 kwietnia 2026 r.)	Centralna Ewidencja i Informacja o Działalności Gospodarczej w zakresie podmiotów objętych kodem 63.11.Z PKD (przetwarzanie danych, zarządzanie stronami internetowymi (hosting) i podobna działalność). Podanie precyzyjnej liczby dostawców usług przetwarzania danych, która odpowiadałaby definicji z DA, nie jest możliwe, nie istnieje bowiem dedykowany im rejestr, a działalność tego typu podmiotów może być objęta również innymi kodami PKD.	Bezpośredni wpływ polega na konieczności poddania się nadzorowi ze strony właściwego organu (Prezesa UKE) w zakresie należytego stosowania przepisów DA oraz konieczności uiszczenia administracyjnej kary pieniężnej w przypadku stwierdzenia naruszenia tych przepisów. Dostawcy usług przetwarzania danych będą mieli również prawo do wnoszenia skarg w przypadku, kiedy naruszone zostaną ich prawa przyznane na gruncie DA.
ludność Rzeczypospolitej Polskiej	37,3 mln (według stanu na marzec 2026 r.)	Główny Urząd Statystyczny – sytuacja społeczno-gospodarcza kraju	Bezpośredni wpływ polega na konieczności poddania się nadzorowi ze strony właściwego organu (Prezesa UKE) w zakresie należytego stosowania przepisów DA oraz konieczności uiszczenia administracyjnej kary pieniężnej w przypadku stwierdzenia naruszenia tych przepisów. Ludność Rzeczypospolitej Polskiej będzie miała również prawo do wnoszenia skarg w przypadku, kiedy naruszone

			zostaną ich prawa przyznane na gruncie DA.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Stosownie do postanowień art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2026 r. poz. 936) projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw informatyzacji. Ponadto zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2026 r. poz. 404) projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Projekt ustawy został skierowany w ramach konsultacji publicznych (z terminem na przedstawienie uwag w ciągu 21 dni) do następujących podmiotów:

1) Centrum Cyberbezpieczeństwa AGH;
2) Centrum Informatycznego Trójmiejskiej Akademickiej Sieci Komputerowej;
3) Creative Commons Polska;
4) Fundacji Bezpieczna Cyberprzestrzeń;
5) Fundacji Centrum Cyfrowe;
6) Fundacji im. Stefana Batorego;
7) Fundacji Instrat;
8) Fundacji Moje Państwo;
9) Fundacji OpenStax Poland;
10) Fundacji Panoptykon;
11) Fundacji Republikańskiej;
12) Fundacji Rozwoju Społeczeństwa Informacyjnego;
13) Fundacji Wolności;
14) Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka;
15) Instytutu Kościuszki;
16) Instytutu Ordo Iuris;
17) Instytutu Sobieskiego;
18) Instytutu Spraw Publicznych;
19) Instytutu Wiedzy i Innowacji;
20) Interdyscyplinarnego Centrum Modelowania Matematycznego i Komputerowego (ICM);
21) Klubu Jagiellońskiego;
22) Krajowej Izby Gospodarczej Elektroniki i Telekomunikacji;
23) Polskiej Izby Informatyki i Telekomunikacji;
24) Polskiej Izby Komunikacji Elektronicznej;
25) Polskiego Towarzystwa Informatycznego;
26) Poznańskiego Centrum Superkomputerowo-Sieciowego;
27) Sieci Obywatelskiej Watchdog Polska;
28) Wrocławskiego Centrum Sieciowo-Superkomputerowego;
29) Związku Importerów i Producentów Sprzętu Elektrycznego i Elektronicznego – ZIPSEE Cyfrowa Polska;
30) Polskiej Chmury – Związku Pracodawców.

Projekt ustawy został przekazany do opiniowania (z terminem na przedstawienie uwag w ciągu 21 dni) do następujących podmiotów:

1) Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej;
2) Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów;
3) Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego;
4) Centralnego Ośrodka Informatyki;
5) Centrum Projektów Polska Cyfrowa;
6) Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad;
7) Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska;

8) Głównego Inspektoratu Farmaceutycznego;
9) Głównego Inspektoratu Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych;
10) Głównego Inspektoratu Ochrony Roślin i Nasiennictwa;
11) Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska;
12) Głównego Inspektoratu Rybołówstwa Morskiego;
13) Głównego Inspektoratu Sanitarnego;
14) Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego;
15) Głównego Inspektoratu Weterynarii;
16) Głównego Urzędu Nadzoru Budowlanego;
17) Głównego Urzędu Statystycznego;
18) Instytutu Badawczego IDEAS;
19) Instytutu Łączności – Państwowego Instytutu Badawczego;
20) Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Państwowego Instytutu Badawczego;
21) Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej;
22) Kancelarii Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej;
23) Kancelarii Senatu Rzeczypospolitej Polskiej;
24) Naczelnego Sądu Administracyjnego;
25) Narodowego Centrum Badań i Rozwoju;
26) Narodowego Centrum Nauki;
27) Naukowej i Akademickiej Sieci Komputerowej – Państwowego Instytutu Badawczego;
28) Państwowej Agencji Atomistyki;
29) Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie;
30) Państwowego Instytutu Geologicznego – Państwowego Instytutu Badawczego;
31) Polskiej Akademii Nauk;
32) Polskiego Instytutu Ekonomicznego;
33) Polskiego Komitetu Normalizacyjnego;
34) Rządowego Centrum Bezpieczeństwa;
35) Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców;
36) Rzecznika Praw Obywatelskich;
37) Sądu Najwyższego;
38) Urzędu Komunikacji Elektronicznej;
39) Urzędu Lotnictwa Cywilnego;
40) Urzędu Ochrony Danych Osobowych;
41) Urzędu Regulacji Energetyki;
42) Urzędu Transportu Kolejowego;
43) Wyższego Urzędu Górniczego.

Ponadto projekt ustawy został przekazany do zaopiniowania (z terminem przedstawienia opinii w ciągu 30 dni) w trybie art. 16 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o organizacjach pracodawców (Dz. U. z 2025 r. poz. 423), do następujących podmiotów:

1) Związku Pracodawców Business Centre Club;
2) Pracodawców Rzeczypospolitej Polskiej;
3) Konfederacji „Lewiatan”;
4) Związku Przedsiębiorców i Pracodawców;
5) Związku Rzemiosła Polskiego;
6) Polskiego Towarzystwa Gospodarczego;
7) Federacji Przedsiębiorców Polskich.

Projekt ustawy nie wymagał zaopiniowania przez:

1) Radę do Spraw Cyfryzacji, ponieważ stanowi regulację mającą zapewnić wyłącznie stosowanie przepisów DA;
2) Radę Działalności Pożytku Publicznego, o której mowa w ustawie z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2025 r. poz. 1338 oraz z 2026 r. poz. 1040), gdyż nie dotyczy funkcjonowania organizacji pozarządowych oraz działalności pożytku publicznego oraz wolontariatu;

3) Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego, gdyż nie dotyczy problematyki samorządu terytorialnego, w tym także kwestii określających relacje pomiędzy samorządem terytorialnym a innymi organami administracji publicznej;
4) Radę Dialogu Społecznego, o której mowa w ustawie z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego (Dz. U. z 2026 r. poz. 836), gdyż nie dotyczy warunków rozwoju społeczno-gospodarczego oraz zwiększenia konkurencyjności polskiej gospodarki i spójności społecznej;
5) Krajową Radę Spółdzielczą, o której mowa w art. 259 § 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2026 r. poz. 521), gdyż nie dotyczy spółdzielczości i nie ma dla niej istotnego znaczenia;
6) związki zawodowe, w trybie art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz. U. z 2026 r. poz. 549), z uwagi na fakt, że zakres ustawy nie dotyczy zadań związków zawodowych.

Wyniki konsultacji publicznych i opiniowania zostały omówione w raporcie z konsultacji.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2026 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	*Łącznie (0-10)*
Dochody ogółem	1,51	2,44	2,58	2,64	2,70	2,78	2,87	2,93	3,00	3,08	3,15	29,68
budżet państwa	0,04	0,06	0,07	0,07	0,07	0,08	0,08	0,08	0,08	0,08	0,09	0,80
JST	0,22	0,37	0,39	0,40	0,41	0,43	0,44	0,45	0,46	0,48	0,49	4,54
NFZ	0,24	0,39	0,41	0,42	0,43	0,44	0,46	0,47	0,48	0,49	0,50	4,73
ZUS	0,96	1,55	1,63	1,67	1,71	1,75	1,80	1,84	1,89	1,94	1,98	18,72
Fundusz Solidarnościowy	0,05	0,07	0,08	0,08	0,08	0,08	0,09	0,09	0,09	0,09	0,09	0,89
Fundusz Pracy	0,03	0,05	0,05	0,05	0,06	0,06	0,06	0,06	0,06	0,06	0,06	0,60
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Wydatki ogółem	7,78	9,67	9,23	8,72	9,36	9,15	9,41	9,59	9,87	10,45	10,35	103,58
budżet państwa	7,78	9,67	9,23	8,72	9,36	9,15	9,41	9,59	9,87	10,45	10,35	103,58
Saldo ogółem	-6,27	-7,23	-6,65	-6,08	-6,66	-6,39	-6,54	-6,66	-6,87	-7,37	-7,20	-73,92
budżet państwa	-7,74	-9,61	-9,16	-8,65	-9,29	-9,08	-9,33	-9,51	-9,79	-10,37	-10,26	-10

												2,79
JST	0,22	0,37	0,39	0,40	0,41	0,42	0,44	0,45	0,46	0,48	0,49	4,53
NFZ	0,24	0,39	0,41	0,42	0,43	0,44	0,46	0,47	0,48	0,49	0,50	4,73
ZUS	0,96	1,55	1,63	1,67	1,71	1,75	1,80	1,84	1,89	1,94	1,98	18,72
Fundusz Solidarnościowy	0,05	0,07	0,08	0,08	0,08	0,08	0,09	0,09	0,09	0,09	0,09	0,89
Fundusz Pracy	0,03	0,05	0,05	0,05	0,06	0,06	0,06	0,06	0,06	0,06	0,06	0,60

Źródła finansowania	Regulacja spowoduje skutki finansowe dla budżetu państwa polegające na zwiększeniu wydatków i na potencjalnym zwiększeniu dochodów. **Poniżej przedstawiono informacje na temat prognozowanych wydatków i dochodów oraz źródeł ich finansowania w ramach poszczególnych obszarów regulacji**: 1) właściwy organ (Prezes UKE); 2) koordynator danych (Prezes UKE); 3) organ do spraw certyfikacji organów rozstrzygania sporów (Prezes UKE); 4) realizacja obowiązku informacyjnego względem KE (minister właściwy do spraw informatyzacji). **Zwiększenie wydatków** nastąpi w obszarach dotyczących: 1) wyznaczenia właściwego organu (Prezes UKE); 2) wyznaczenia koordynatora danych (Prezes UKE); 3) wyznaczenia organu do spraw certyfikacji organów rozstrzygania sporów (Prezes UKE). W pozostałych obszarach regulacja nie spowoduje dodatkowych obciążeń po stronie budżetu państwa/jednostek samorządu terytorialnego/pozostałych jednostek, w tym sądów administracyjnych (zobacz szerzej punkt 10 OSR). Ewentualne wydatki będą finansowane z już dostępnych środków budżetowych. W szczególności, ewentualne skutki finansowe dla części 05 – Naczelny Sąd Administracyjny wynikające z wejścia w życie przedmiotowego projektu nie będą podstawą do planowania i ubiegania się o dodatkowe środki z budżetu państwa w roku wejścia w życie ustawy oraz w latach kolejnych. **Zwiększenie dochodów** dla budżetu państwa (potencjalne) związane jest z możliwością nakładania przez właściwy organ administracyjnych kar pieniężnych za naruszenie przepisów DA. Wpływy z tytułu tych kar nie spowodują zwiększenia dochodów jednostek samorządu terytorialnego i pozostałych jednostek. Nie jest możliwe wskazanie prognozowanego poziomu dochodów generowanych z tytułu wspomnianych kar (szczegółowe wyjaśnienia w pkt III w części „Dodatkowe informacje…"). Dochody wykazane w tabeli powyżej obejmują natomiast wpływy wynikające z tytułu podatku dochodowego oraz składek i innych pochodnych od wynagrodzeń, odprowadzanych zarówno po stronie pracowników, jak i pracodawcy w związku utworzeniem i utrzymaniem nowych etatów w Urzędzie Komunikacji Elektronicznej. **1. Wydatki i dochody związane z wyznaczeniem i funkcjonowaniem właściwego organu, koordynatora danych i organu do spraw certyfikacji organów rozstrzygania sporów – Prezesa UKE** **1.1. Wydatki** Regulacja w obszarze dotyczącym właściwego organu, koordynatora danych i organu do spraw certyfikacji organów rozstrzygania sporów (Prezes UKE) **spowoduje zwiększenie wydatków budżetu państwa** w części 76 – Urząd Komunikacji Elektronicznej.

TABELA NR 1

Wydatki – właściwy organ, koordynator danych i organ do spraw certyfikacji organów rozstrzygania sporów (w mln zł)

Źródła finansowania oraz prognozowany poziom wydatków związanych z wyznaczeniem i funkcjonowaniem właściwego organu, koordynatora danych i organu do spraw certyfikacji organów rozstrzygania sporów (Prezes UKE) w okresie 10 lat od wejścia w życie ustawy

Lata		Wydatki	Źródło finansowania
0	2027	7,78	Budżet państwa w części 76 –Urząd Komunikacji Elektronicznej
1	2028	9,67	
2	2029	9,23	
3	2030	8,72	
4	2031	9,36	
5	2032	9,15	
6	2033	9,41	
7	2034	9,59	
8	2035	9,87	
9	2036	10,45	
10	2037	10,35	
Razem: 103,58			
Wydatki w okresie pierwszych 10 lat (lata 0-9/2027-2036): 93,23 **Maksymalny limit wydatków budżetu państwa dla części budżetowej 76 – Urząd Komunikacji Elektronicznej:** 103,58			

1.2. Dochody

Regulacja w obszarze dotyczącym organu właściwego **może, potencjalnie, spowodować zwiększenie dochodów budżetu państwa** (wpływ pośredni). Źródłem finansowania dochodów mogą być administracyjne kary pieniężne nakładane przez właściwy organ na osoby i podmioty naruszające przepisy DA. Nie jest możliwe wskazanie prognozowanego poziomu dochodów generowanych z tytułu wspomnianych kar (szczegółowe wyjaśnienia w pkt III w części „Dodatkowe informacje…").

2. Wydatki i dochody związane z realizacją obowiązków informacyjnych względem KE (minister właściwy do spraw informatyzacji)

2.1. Wydatki

Regulacja w obszarze dotyczącym obowiązków informacyjnych względem KE nie spowoduje zwiększenia wydatków budżetu państwa.

Prognozowany poziom wydatków ponoszonych przez ministra właściwego do spraw informatyzacji w związku z realizacją tych obowiązków będzie niski albo bardzo niski. W związku z tym nowe zadanie zostanie sfinansowane w ramach już dostępnych środków budżetowych (budżet państwa w części 27 – Informatyzacja).

2.2. Dochody

Nie przewiduje się dochodów.

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń

I. Wydatki i dochody związane z realizacją obowiązków informacyjnych względem KE (minister właściwy do spraw informatyzacji)

1. Wydatki

DA nakłada na państwa członkowskie UE obowiązek informacyjny względem KE polegający na powiadamianiu o przepisach prawa krajowego, które nie zezwalają na sprzedaż danych na potrzeby tworzenia statystyki publicznej oraz na przekazaniu informacji o zastrzeżeniach do wprowadzanych (aktami wykonawczymi KE) wspólnych specyfikacji dotyczących

	interoperacyjności lub inteligentnych umów. Takie obowiązki muszą być realizowane przez organ, który ma zdolność do koordynacji działań na poziomie sektora publicznego i we współpracy z sektorem prywatnym, a także posiada doświadczenie we współpracy z KE. W związku z tym, projekt ustawy wprowadza jeden organ odpowiedzialny za realizację tych obowiązków informacyjnych. Organem tym będzie minister właściwy do spraw informatyzacji. Projekt ustawy, co do zasady, nie spowoduje automatycznego zwiększenia wydatków po stronie ministra właściwego do spraw informatyzacji w związku z realizacją nowych obowiązków informacyjnych względem KE. Wydatki te będą bezpośrednio związane z liczbą przepisów prawa krajowego odnoszących się do zakazu sprzedaży danych na potrzeby statystyki publicznej. Aktualnie trudno jest oszacować, czy takie przepisy będą wprowadzane i jaka będzie ich skala. Szacuje się, że liczba takich przepisów będzie mała lub bardzo mała, co wpłynie na częstotliwość realizowania obowiązku informacyjnego względem KE. Kolejnym czynnikiem, który będzie wpływać na wydatki, będą akty wykonawcze KE dotyczące wspólnych specyfikacji w zakresie interoperacyjności i umów inteligentnych. DA nie przewiduje wobec KE obowiązku ich wydania, a stwarza wyłącznie taką możliwość. W związku z tym trudno określić czy i w jakim zakresie, a także z jaką częstotliwością KE będzie wprowadzać takie specyfikacje. Dlatego szacunkowo przewiduje się, że również liczba, jak i częstotliwość wprowadzania takich specyfikacji będzie mała lub bardzo mała. W związku z tym wydatki związane z pełnieniem przez ministra właściwego do spraw informatyzacji funkcji informacyjnej względem KE w obu tych zakresach będą małe lub bardzo małe i nie spowodują skutków finansowych dla budżetu państwa, polegających na zwiększeniu wydatków. Nowe zadanie zostanie sfinansowane w ramach już dostępnych środków budżetowych (budżet państwa w części 27 – Informatyzacja). **2. Dochody** Nie przewiduje się dochodów. **II. Wydatki związane z wyznaczeniem i funkcjonowaniem właściwego organu, koordynatora danych i organu do spraw certyfikacji organów rozstrzygania sporów – Prezesa UKE** Nałożenie na Prezesa UKE wielu całkowicie nowych zadań wynikających z przepisów DA, którego stosowaniu ma służyć projektowana ustawa, wiąże się z koniecznością zapewnienia temu organowi odpowiednich środków finansowych w wymiarze umożliwiającym mu ich sprawną realizację, bez uszczerbku dla zadań realizowanych obecnie. Należy przy tym podkreślić, że Prezes UKE ma być nie tylko jedynym w Polsce właściwym organem, o którym mowa w art. 37 ust. 1 DA, ale również ma on sprawować szereg innych funkcji, w tym realizować zadania koordynatora danych, o którym mowa w art. 37 ust. 2 rozporządzenia. Tak znaczne obciążenie Prezesa UKE, będącego organem, który dotychczas nie posiadał żadnych kompetencji w zakresie materii stanowiącej przedmiot regulacji DA, wymaga zapewnienia temu organowi odpowiednich środków finansowych, które zostaną przeznaczone przede wszystkim na pokrycie kosztów związanych z utworzeniem i utrzymaniem stanowisk pracy wymagających odpowiedniej wiedzy eksperckiej (26 etatów, w tym 24 pracowników i 2 dyrektorów). Należy mieć na uwadze, że DA jest jednym z unijnych aktów prawnych, który ma sprzyjać lepszemu wykorzystaniu potencjału stale rosnącej liczby danych w Europie i wspomóc tworzenie jednolitego rynku danych w UE, a to są cele zapowiedziane przez KE w europejskiej strategii w zakresie danych w 2020 r. Oznacza to, że obszar związany z wymianą danych między przedsiębiorstwami, między przedsiębiorstwami a konsumentami oraz między przedsiębiorstwami a administracją publiczną, będzie stale rozwijany, a to z kolei wymaga zapewnienia organowi delegowanemu do koordynowania tego obszaru odpowiedniego zasobu kadrowego, który nie tylko przygotuje Prezesa UKE procesowo i proceduralnie do wykonywania nowych zadań, ale także zbuduje zasoby konieczne do wykonywania tych zadań.

Z uwagi na stale rozwijające się technologie informatyczne, pojawiające się nowe narzędzia operowania danymi i ich agregowania, oraz zwiększające się potrzeby społeczne w zakresie dostępu do danych, obszar regulujący dostęp i wykorzystanie danych generowanych przez urządzenia, tj. obszar tzw. internetu rzeczy, będzie wymagał odpowiedniego zarządzania na poziomie Prezesa UKE, który zostanie wyznaczony jako właściwy organ i koordynator danych dla tego obszaru.

Mając na uwadze powyższe, należy podkreślić, że na konieczność zapewnienia odpowiedniego zaplecza osobowego i materialnego podmiotom, które będą pełnić rolę właściwych organów w poszczególnych państwach członkowskich UE, zwraca uwagę prawodawca unijny w art. 37 ust. 9 DA – „państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy dysponowały wystarczającymi zasobami ludzkimi i technicznymi oraz stosowną wiedzą ekspercką umożliwiającymi im skuteczne wykonywanie zadań zgodnie z niniejszym rozporządzeniem".

Celem DA jest m.in. zapewnienie wszystkim użytkownikom produktu skomunikowanego lub usługi powiązanej dostępu do generowanych danych w wyniku korzystania z produktu lub usługi oraz wykorzystania tych danych. Nakłada ono jednocześnie obowiązek na posiadaczy tych danych udostępniania ich użytkownikom i osobom trzecim. Ponadto, rozporządzenie nakłada obowiązek udostępniania organom sektora publicznego, KE, Europejskiemu Bankowi Centralnemu lub organom UE danych niezbędnych do wykonywania określonego zadania realizowanego w interesie publicznym oraz ułatwienie zmiany dostawcy usług przetwarzania danych.

W praktyce Prezes UKE, jako koordynator danych oraz jedyny właściwy organ, a także organ wyznaczony do certyfikacji organów rozstrzygania sporów, powinien dysponować odpowiednim i wykwalifikowanym personelem prawnym, technicznym oraz analitycznym, zdolnym do oceny zgodności działań podmiotów z nowymi obowiązkami w zakresie udostępniania i wykorzystywania danych.

Rozporządzenie promuje interoperacyjność oraz ułatwienie zmiany dostawcy usług przetwarzania danych, co przy obecnej dynamice korzystania z tych usług powoduje, że Prezes UKE będzie musiał dysponować nie tylko odpowiednim personelem i wiedzą ekspercką, ale także odpowiednimi systemami IT służącymi do zapewniania bezpieczeństwa informacji oraz przetwarzania skarg i zgłoszeń naruszeń w czasie rzeczywistym.

Wzrost świadomości cyfrowych skutkować będzie zwiększoną liczbą wniosków, sporów i koniecznością podejmowania interwencji, co wprost przekłada się na wzrost obciążenia organizacyjnego i finansowego Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zwanego dalej „UKE" lub „Urzędem".

1. Zakres nowych zadań nałożonych na Prezesa UKE

Nowe zadania nałożone na Prezesa UKE podzielić można na trzy grupy:

1.1. Zadania związane z pełnieniem funkcji właściwego organu:

1.1.1. propagowanie wśród użytkowników i podmiotów objętych zakresem DA umiejętności korzystania z danych oraz wiedzy na temat praw i obowiązków wynikających z rozporządzenia

Na powyższe zadania złożą się: przygotowanie broszur, poradników, webinariów i szkoleń dla użytkowników i podmiotów objętych zakresem rozporządzenia, w tym prowadzenie kampanii w mediach społecznościowych, na stronach internetowych w celu zwiększenia świadomości na temat praw i obowiązków związanych z dostępem do danych. Wskazane czynności będą wymagały odpowiedniego przygotowania materiałów informacyjno-szkoleniowych: opracowanie konceptu, grafiki, rodzaju treści (w zależności od grupy docelowej, do której przekaz będzie adresowany), zaangażowania zewnętrznego wykonawcy do wypracowania docelowej warstwy graficznej. Przygotowanie szkoleń i webinariów oraz prowadzenie

	kampanii w mediach społecznościowych będzie wymagało w pierwszej kolejności zaangażowania czasowego pracowników UKE w zakresie przygotowania warstwy merytorycznej dedykowanej do określonego kręgu odbiorcy (inny przekaz musi zostać skierowany do przedsiębiorcy, a inny do konsumenta). Dodatkowo należy mieć na uwadze czasochłonność związaną z przygotowaniem webinariów i szkoleń, jak również czas dedykowany następnie na ich przeprowadzenie. Zakłada się, że zadania informacyjno-promocyjne Prezes UKE powinien prowadzić na bieżąco – co najmniej 1 albo 2 szkolenia/webinaria w miesiącu w zależności od zapotrzebowania. Media społecznościowe zaś wymagają obsługi codziennej i bieżącej. Zatem należy założyć, że zadanie w tym zakresie będzie realizowane, jako zadanie na stałe wpisane w zakres zadań Prezesa UKE. 1.1.2. rozpatrywanie skarg wynikających z naruszeń DA Na powyższe zadanie składają się – przyjmowanie i rejestrowanie skarg, ocena ich zasadności, ewentualne wezwanie o uzupełnienie przedłożonych dokumentów i prowadzenie postępowania dowodowego. Biorąc powyższe pod uwagę, należy założyć, że przeprowadzenie pełnego postępowania, od wpływu skargi do dnia podjęcia decyzji, to czasochłonność na poziomie ok. 80-100 roboczogodzin w odniesieniu do jednego postępowania. Liczba ta ulegnie pomnożeniu w zależności od liczby obsługiwanych skarg, której na chwilę obecną nie można szacować. Zadanie będzie realizowane przez Prezesa UKE jako zadanie stałe, zatem w tym zakresie zakłada się stworzenie dedykowanego do tego zadania zespołu, który zbuduje wiedzę i kompetencje w zakresie merytorycznym oraz od strony formalnej zapewni należytą obsługę UKE w zakresie dotyczącym sformalizowanej całkowicie nowej procedury skargowej. Szacuje się niewięcej niż 10 postępowań miesięcznie. 1.1.3. prowadzenie postępowań w sprawach dotyczących stosowania DA Podobnie jak w pkt 1.1.2. w ramach zadań związanych z prowadzeniem postępowań w sprawach dotyczących stosowania DA, Prezes UKE będzie uprawniony do wszczęcia postępowania z urzędu. Liczba postępowań zależeć będzie od ilości zdiagnozowanych przez Prezesa UKE naruszeń uzasadniających wszczęcie postępowania z urzędu. Szacuje się niewięcej niż 10 postępowań miesięcznie. Przeprowadzenie postępowania wymaga: zawiadomienia strony o jego wszczęciu, przeprowadzenia postępowania dowodowego w zakresie wskazanym przez ustawodawcę, przygotowania projektu decyzji poprzedzonego wcześniejszym wezwaniem do zaprzestania naruszania przepisów DA. Analogicznie jak w pkt 1.1.2. pełen proces przeprowadzenia postępowania szacuje się na 80–100 roboczogodzin. 1.1.4. nakładanie administracyjnych kar pieniężnych Nałożenie administracyjnej kary pieniężnej poprzedzone będzie czynnościami, o których mowa w pkt 1.1.2 i 1.1.3, tj. wszczęciem odpowiedniego postępowania, zawiadomieniem o tym strony, przeprowadzeniem postępowania dowodowego oraz przygotowaniem projektu decyzji. Ponadto, w ramach nakładania administracyjnej kary pieniężnej prowadzone będą czynności zmierzające do ustalenia w przypadku przedsiębiorcy obrotu osiągniętego przez tak ukarany podmiot oraz monitoring dokonanych wpłat. Analogicznie jak w pkt 1.1.2. i 1.1.3. pełen proces przeprowadzenia postępowania administracyjnego szacuje się na 80–100 roboczogodzin. 1.1.5. monitoring rozwoju technologicznego i sytuacji gospodarczej mających wpływ na udostępnianie i wykorzystywanie danych Na powyższe zadanie składają się stałe śledzenie rozwoju technologii związanych z przetwarzaniem i udostępnianiem danych, a także monitoring zachowań i praktyki rynkowej po stronie podmiotów obowiązanych do udostępnienia danych. Działania te prowadzone będą na bieżąco. Zakłada się stały przegląd dostępnych źródeł oraz współpracę z organizacjami reprezentującymi interesy użytkowników i posiadaczy danych oraz

współpracę z odpowiednimi ośrodkami naukowymi zainteresowanymi badaniem trendów w obszarze wykorzystywania i gromadzenia danych.

1.1.6. współpraca z właściwymi organami innych państw członkowskich UE oraz w stosownych przypadkach z KE w celu zapewnienia spójnego i skutecznego stosowania rozporządzenia

Na powyższe zadanie składają się – uczestnictwo w grupach roboczych ds. wdrożenia i stosowania rozporządzenia, reprezentowanie Polski na forach międzynarodowych oraz stały kontakt z Komisją oraz państwami członkowskimi UE w celu zapewnienia spójnego stosowania przepisów.

Działania te prowadzone będą na bieżąco. Bazując na dotychczasowych doświadczeniach UKE w zakresie odnoszącym się do tego rodzaju współpracy, należy założyć comiesięczne spotkania przedstawicieli właściwych organów na poziomie KE oraz comiesięczny udział w dedykowanych grupach roboczych, co oznacza, że w zależności od ich liczby i szacowanego czasu ich trwania (obecne doświadczenia wskazują na czas 2h albo 3h na grupę), zaangażowanie w zadanie należy założyć na poziomie: 50 roboczogodzin zaangażowania w comiesięczne spotkania na poziomie KE (wyjazd do Brukseli – 2 dni robocze, przygotowanie merytoryczne). Do wskazanych obowiązków należy także dodać bieżącą korespondencję i komunikację z KE oraz państwami członkowskimi UE.

1.1.7. współpraca z innymi właściwymi organami odpowiedzialnymi za wdrażanie unijnych lub krajowych aktów prawnych, w tym krajowymi organami ochrony danych osobowych odpowiedzialnym za monitorowanie stosowania RODO

Na powyższe zadanie składają się m.in. ustalanie ram formalnych kooperacji, np. wymiany danych, konsultacji oraz bieżące konsultacje interpretacyjne i prowadzenie odpowiednich działań w sytuacji wystąpienia sporów kompetencyjnych lub zagrożenia naruszenia przepisów RODO. Częstotliwość – na bieżąco i w miarę zapotrzebowania.

1.1.8. zapewnienie wycofania opłat z tytułu zmiany dostawcy usług przetwarzania danych

Na powyższe działania składają się działania kontrolne, monitorujące lub zmierzające do nakładania administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w pkt 1.1.4. Przewiduje się także stały monitoring zmierzający do identyfikacji przypadków pobierania opłat niezgodnie z przepisami po dniu 12 stycznia 2027 r. oraz analizę umów i regulaminów dostawców.

1.1.9. analiza wniosków o dostęp organów administracji publicznej do danych prywatnych

Na powyższe zadanie składają się m.in. analiza „wyjątkowych potrzeb wykorzystania danych" oraz analiza statusu wnioskodawcy, stosownie do wyłączenia, o którym mowa w art. 15 ust. 2 DA, a także weryfikacja wniosku i wskazanych w nim wymogów, o których mowa w art. 17 DA (m.in. identyfikacja metadanych, uzasadnienie wyboru posiadacza danych, do którego skierowany jest wniosek, wskazanie środków technicznych i organizacyjnych służących ochronie danych osobowych).

Liczba prowadzonych analiz w pełni uzależniona będzie od liczby złożonych wniosków przez upoważnione organy lub instytucje. Szacuje się co najmniej 3 wnioski miesięcznie.

1.1.10. zbieranie informacji od posiadaczy danych o odmowie, ograniczeniu, wstrzymaniu lub zawieszeniu dzielenia się danymi z użytkownikami, osobami trzecimi

Działania podejmowane będą stale od momentu wejścia w życie ustawy. Prezes UKE może weryfikować kompletność treści zgłoszeń od posiadaczy danych.

Udostępnione zostaną także elektroniczne narzędzia komunikacyjne (Platforma Usług Elektronicznych Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zwana dalej „PUE UKE") umożliwiające dokonanie odpowiedniego zgłoszenia. Prognozuje się co najmniej kilka wystąpień do posiadaczy danych, w tym coroczne analizy z podjętych działań i wypracowanych wniosków.

1.1.11. współpraca z EDIB

Działania podejmowane będą stosownie do aktywności i inicjatywy EDIB. Bazując na dotychczasowych doświadczeniach UKE w zakresie odnoszącym się do tego rodzaju współpracy, należy założyć co najmniej jedno spotkanie w miesiącu. W ramach zadania należy uwzględnić także czas niezbędny na przygotowanie merytoryczne oraz sporządzenie sprawozdania za spotkania. W związku z potrzebą wyjazdu do Brukseli, należy założyć co najmniej 2 albo 3 dni robocze w miesiącu.

1.2. Zadania związane z pełnieniem funkcji koordynatora danych:

1.2.1. publikowanie w internecie wniosków o udostępnienie danych podmiotów prywatnych składanych przez organy sektora publicznego

Na zakres działań składać będą się czynności związane z odbiorem i rejestracją wniosku, prowadzeniem rejestru otrzymanych wniosków oraz jego publikacją. Zakłada się bieżące aktualizowanie oraz udostępnianie informacji o złożonych wnioskach.

Liczba spraw zależna będzie w pełni od liczby otrzymanych wniosków. Czas związany z odbiorem, rejestracją, przetworzeniem i publikacją wniosku nie powinien przekroczyć kilkunastu godzin w roku.

1.2.2. promowanie dobrowolnych umów o dzieleniu się danymi między organami sektora publicznego a posiadaczami danych

Zakres tych zadań tożsamy będzie z zakresem określonym w pkt 1.1.1., tj. zakłada się aktywną promocję dobrowolnych umów o dzieleniu się danymi przez przygotowanie broszur, poradników, webinariów i szkoleń dla użytkowników i podmiotów objętych zakresem rozporządzenia, w tym prowadzenie kampanii w mediach społecznościowych, na stronach internetowych w celu zwiększenia świadomości na temat praw i obowiązków związanych z dostępem do danych.

Działania te prowadzone będą cyklicznie, z intensyfikacją w okresach po wejściu w życie ustawy oraz po jej ewentualnych zmianach. Zakłada się bieżący przegląd materiałów i ich aktualizację.

1.2.3. co roku informowanie KE o przypadkach, kiedy posiadacz danych ograniczył lub wstrzymał dostęp do danych z urządzeń skomunikowanych, kiedy przetwarzanie takich danych mogło zagrozić wymogom bezpieczeństwu urządzenia lub mieć poważny negatywny wpływ na zdrowie, bezpieczeństwo lub ochronę osób fizycznych lub kiedy mimo zastosowania uzgodnionych środków chroniących poufność danych, ujawnienie danych objętych tajemnicą handlową z dużym prawdopodobieństwem poskutkuje poważną szkodą ekonomiczną.

Zakłada się bieżące monitorowanie oraz rejestrację każdego zgłoszonego przypadku ograniczenia lub wstrzymania dostępu do danych, w tym także jeśli przetwarzanie takich danych mogło nieść zagrożenie, o którym mowa powyżej.

Czas związany z analizą ograniczenia lub odmowy dostępu do danych, zagrożeń, o których mowa powyżej, oraz związany z przygotowaniem informacji dla KE, nie powinien przekroczyć kilkunastu dni roboczych w roku;

1.3. Zadania związane z pełnieniem funkcji organu do spraw certyfikacji organów rozstrzygania sporów:

1.3.1. certyfikowanie organów rozstrzygania sporów;

1.3.2. zgłaszanie do KE certyfikowanych organów rozstrzygania sporów

W ramach pkt 1.3.1 i 1.3.2 przewiduje się stworzenie jasnych procedur odnoszących się do wymogów i procesu rejestracji certyfikowanych organów rozstrzygania sporów. W ramach

procesu certyfikacji niezbędna będzie ocena spełniania warunków certyfikacji, o których mowa w art. 10 DA, oraz wydanie certyfikatu, a także niezwłocznie dokonanie zgłoszenia KE.

Prezes UKE dokonywał będzie certyfikacji na wniosek. Szacuje się, że rocznie może wpłynąć ok. 3-5 wniosków o certyfikację, a czas niezbędny do dokonania certyfikacji oraz zgłoszenia KE szacuje się na kilkanaście dni roboczych.

1.4. Inne zadania związane z pełnieniem przez Prezesa UKE funkcji właściwego organu, koordynatora danych i organu do spraw certyfikacji organów rozstrzygania sporów:

1.4.1. obsługa prawna

Zadania z zakresu obsługi prawnej związane będą z wszelkimi kwestiami prawnymi pojawiającymi się w toku realizacji przez Prezesa UKE kompetencji tego organu wynikających z DA i ustawy służącej stosowaniu tego rozporządzenia. Będą one polegały w szczególności na przedstawianiu opinii prawnych rozstrzygających wątpliwości interpretacyjne związane ze stosowaniem ww. aktów normatywnych i ustalających prawidłowe kierunki działania w celu właściwego wypełnienia zobowiązań nałożonych przez prawodawstwo UE. Znaczną część tych zadań będzie stanowiła także obsługa postępowań sądowych związanych z rozstrzyganiem sporów pojawiających się w toku funkcjonowania regulacji związanych z DA.

Ilość zadań w zakresie obsługi prawnej będzie ściśle związana z liczbą prowadzonych postępowań w ramach realizowania kompetencji Prezesa UKE określonych w pkt 1.1.–1.3. oraz rozstrzygnięć wydawanych w ramach tych postępowań, a także liczbą prowadzonych postępowań sądowych z nimi związanych.

Powyższe zadania będą realizowane przez pracowników UKE w łącznym wymiarze 5 etatów.

1.4.2. obsługa administracyjna

Zadania z zakresu obsługi administracyjnej będą obejmowały wszystkie czynności związane z nawiązaniem, trwaniem i rozwiązaniem stosunku pracy (tzw. twarde kadry), naliczaniem wynagrodzeń („rachuba płac"), jak również rekrutacją i rozwojem zawodowym (tzw. miękkie kadry), a także bezpieczeństwem i higieną pracy pracowników realizujących zadania z zakresu DA w łącznym wymiarze 0,5 etatu.

1.4.3. obsługa IT

Zadania z zakresu obsługi IT będą koncentrowały się na:

- wsparciu użytkowników systemu PUE UKE;
- zapewnieniu umowy utrzymaniowej dla systemu PUE UKE;
- rozbudowie oraz przebudowie systemu PUE UKE;
- analizie potrzeb użytkowników systemu PUE UKE.

Powyższe zadania będą realizowane przez pracowników Biura Informatyki UKE w łącznym wymiarze 0,5 etatu.

2. Oszacowanie jednostkowej i łącznej czasochłonności nowych zadań

Założenia:
Liczba dni roboczych w roku – 252
Liczba godzin poświęcanych przez 1 pracownika swoim zadaniom w dniu roboczym – 7,73
Liczba dni urlopowych 1 pracownika w roku – 26
Liczba dni chorobowych 1 pracownika w roku – 10
Liczba dni szkoleniowych 1 pracownika w roku – 7
Liczba roboczogodzin oferowanych w roku przez 1 pracownika – 1616

TABELA NR 2
Jednostkowa i łączna czasochłonność nowych zadań

Czynność	Liczba dedykowanych etatów	Pracochłonność (1 etat)	Pracochłonność (suma)
Działania promujące wiedzę na temat praw i obowiązków wynikających z rozporządzenia (pkt 1.1.1., 1.2.2.)	2	1 616	3 232
Prowadzenie postępowań w sprawie naruszeń rozporządzenia (pkt 1.1.2.–1.1.4.)	8	1 616	12 928
Monitoring rozwoju technologicznego i sytuacji gospodarczej, działania zmierzające do zapewnienia wycofania opłat, analiza wniosków przez upoważnione organy lub instytucje, zbieranie informacji od posiadaczy danych, zadania związane z publikacją wniosków o udostępnienie danych i komunikacją z KE, certyfikacja organów rozstrzygania sporów (pkt 1.1.5., pkt 1.1.8.–1.1.10., pkt 1.2.1., 1.2.3., 1.3.1., 1.3.2.)	3	1 616	4 848
Zadania w zakresie współpracy międzynarodowej i krajowej (pkt 1.1.6. i 1.1.7.)	5	1 616	8 080
Stanowiska menadżerskie (pkt 1.1.1.–1.3.2.)	2	1 616	3 232
Czynności z zakresu obsługi prawnej	5	1616	8080
Czynności z zakresu obsługi administracyjnej	0,5	808	808
Czynności z zakresu obsługi IT	0,5	808	808
SUMA	26	-	**42016**

Roczna pracochłonność zadań obszaru – 42016 godz. (1616*26 etatów)
Wyliczona liczba personelu – 26
Minimalna liczba etatów personelu – 26

3. Sposoby realizacji nowych zadań

Podstawowym sposobem realizacji zadań wynikających z wdrożenia DA będzie utworzenie nowych etatów w UKE. Wynika to z trwałego charakteru części obowiązków, które będą realizowane cyklicznie oraz wymagają zapewnienia odpowiedniej jakości i stabilności w ich wykonywaniu. Zatrudnienie dedykowanych pracowników umożliwi budowanie specjalistycznych kompetencji w administracji publicznej oraz zapewni ciągłość i spójność realizowanych działań.

Niezależnie, w wybranych obszarach – w szczególności wymagających wiedzy specjalistycznej, przewiduje się możliwość zlecenia realizacji określonych zadań podmiotom zewnętrznym posiadającym odpowiednie kompetencje. Takie podejście pozwala uniknąć

	konieczności tworzenia dodatkowych stanowisk pracy o niskim stopniu wykorzystania w dłuższym okresie. Dodatkowo planowane jest wdrożenie rozwiązań technologicznych, w tym narzędzi informatycznych, które ograniczą obciążenie administracyjne oraz zwiększą efektywność realizacji obowiązków, co pozwoli na zmniejszenie kosztów zatrudnienia oraz przyspieszy proces m.in. prowadzenia postępowań. Takie połączenie metod pozwala na zachowanie równowagi między jakością realizacji zadań a efektywnością kosztową, z uwzględnieniem dostępności zasobów oraz charakteru i częstotliwości poszczególnych obowiązków. Rozważano jednocześnie wykorzystanie dotychczasowych zasobów pracowniczych w UKE, niemniej odbyłoby się to z uszczerbkiem dla dotychczas realizowanych zadań, co mogłoby obniżyć jakość świadczonych usług publicznych. Co więcej, zakres i tematyka zadań wynikających z rozporządzenia wprowadzają zupełnie nowe obszary merytoryczne, wymagające nowych kompetencji, które nie są obecnie dostępne w strukturze jednostki. Z tego względu konieczne jest stworzenie nowych etatów dedykowanych realizacji zadań w tym zakresie. Przewiduje się zatem 3 sposoby realizacji nowych zadań: • utworzenie i utrzymanie nowych etatów; • zlecenie zadań na zewnątrz UKE (ekspertyzy); • wdrożenie nowych rozwiązań technologicznych. **4. Zestawienie kosztów wybranych sposobów realizacji zadań w latach 2027–2037 obowiązywania ustawy (w zł)** **Koszty w roku „0" obowiązywania ustawy (2027 r.), dla którego przyjęto perspektywę 8 miesięcy zatrudnienia** koszty całkowite: **7 775 590,04 zł** koszty utworzenia 26 stanowisk pracy: 517 920,00 zł koszty 26 etatów: 5 507 670,04 zł koszty zlecenia zadań na zewnątrz UKE: 1 000 000,00 zł koszty rozwiązań technologicznych (rozbudowa PUE UKE): 750 000,00 zł **Koszty w pierwszym roku obowiązywania ustawy (2028 r.)** koszty całkowite: **9 674 416,69 zł** koszty utworzenia 26 stanowisk pracy: 0 zł roczne koszty 26 etatów: 7 924 416,69 zł koszty zlecenia zadań na zewnątrz UKE: 1 000 000,00 zł koszty rozwiązań technologicznych (rozbudowa PUE UKE): 750 000,00 zł **Koszty w drugim roku obowiązywania ustawy (2029 r.)** koszty całkowite: **9 229 748,08 zł** koszty utworzenia 26 stanowisk pracy: 0 zł roczne koszty 26 etatów: 8 191 542,08 zł koszty zlecenia zadań na zewnątrz UKE: 1 000 000,00 zł koszty rozwiązań technologicznych (rozbudowa PUE UKE): 0 zł **Koszty w trzecim roku obowiązywania ustawy (2030 r.)** koszty całkowite: **8 722 991,76 zł** koszty utworzenia 26 stanowisk pracy: 0 zł roczne koszty 26 etatów: 8 372 991,76 zł koszty zlecenia zadań na zewnątrz UKE: 350 000,00 zł koszty rozwiązań technologicznych (rozbudowa PUE UKE): 0 zł **Koszty w czwartym roku obowiązywania ustawy (2031 r.)**

	koszty całkowite: **9 360 940,14 zł** koszty utworzenia 26 stanowisk pracy: 0 zł roczne koszty 26 etatów: 8 970 800,14 zł koszty zlecenia zadań na zewnątrz UKE: 350 000,00 zł koszty rozwiązań technologicznych (rozbudowa PUE UKE): 0 zł **Koszty w roku piątym roku obowiązywania ustawy (2032 r.)** koszty całkowite: **9 145 320,67 zł** koszty utworzenia 26 stanowisk pracy: 0 zł roczne koszty 26 etatów: 8 795 320,67 zł koszty zlecenia zadań na zewnątrz UKE: 350 000,00 zł koszty rozwiązań technologicznych (rozbudowa PUE UKE): 0 zł **Koszty w szóstym roku obowiązywania ustawy (2033 r.)** koszty całkowite: **9 407 374,20 zł** koszty utworzenia 26 stanowisk pracy: 0 zł roczne koszty 26 etatów: 9 015 202,20 zł koszty zlecenia zadań na zewnątrz UKE: 350 000,00 zł koszty rozwiązań technologicznych (rozbudowa PUE UKE): 0 zł **Koszty w siódmym roku obowiązywania ustawy (2034 r.)** koszty całkowite: **9 590 582,20 zł** koszty utworzenia 26 stanowisk pracy: 0 zł roczne koszty 26 etatów: 9 240 582,20 zł koszty zlecenia zadań na zewnątrz UKE: 350 000,00 zł koszty rozwiązań technologicznych (rozbudowa PUE UKE): 0 zł **Koszty w ósmym roku obowiązywania ustawy (2035 r.)** koszty całkowite: **9 865 901,94 zł** koszty utworzenia 26 stanowisk pracy: 0 zł roczne koszty 26 etatów: 9 471 595,94 zł koszty zlecenia zadań na zewnątrz UKE: 350 000,00 zł koszty rozwiązań technologicznych (rozbudowa PUE UKE): 0 zł **Koszty w dziewiątym roku obowiązywania ustawy (2036 r.)** koszty całkowite: **10 448 386,44 zł** koszty utworzenia 26 stanowisk pracy: 0 zł roczne koszty 26 etatów: 10 098 386,44 zł koszty zlecenia zadań na zewnątrz UKE: 350 000,00 zł koszty rozwiązań technologicznych (rozbudowa PUE UKE): 0 zł **Koszty w dziesiątym roku obowiązywania ustawy (2037 r.)** koszty całkowite **10 347 642,93 zł** koszty utworzenia 26 stanowisk pracy: 0 zł roczne koszty 26 etatów: 9 951 094,93 zł koszty zlecenia zadań na zewnątrz UKE: 350 000,00 zł koszty rozwiązań technologicznych (rozbudowa PUE UKE): 0 zł **5. Koszty etatów i utworzenia nowych stanowisk pracy w UKE:** Zapewnienie gotowości UKE do realizacji ww. zadań wiąże się z koniecznością utworzenia 26 nowych etatów (2 etatów dla dyrektorów oraz 24 dla pracowników). Charakter i specyfika zadań nakładanych na Prezesa UKE projektowaną ustawą powodują, że nie jest zasadne przyjmowanie w kalkulacji planowanych poziomów wynagrodzeń wartości średnich obowiązujących dotychczas w UKE. Zakres nowych obowiązków koncentruje się bowiem na obszarach wymagających wysokospecjalistycznej wiedzy technicznej i prawnej, w szczególności w dziedzinie nowych technologii, systemów IT, ochrony danych oraz złożonych

zagadnień regulacyjnych. Realizacja tych zadań wymagać będzie pozyskania i utrzymania pracowników o unikalnych kompetencjach, rzadkich na rynku pracy, a przez to wysoko wycenianych przez sektor prywatny. Dotyczy to zarówno specjalistów z zakresu analityki danych, architektury i bezpieczeństwa systemów informatycznych, jak i ekspertów prawnych w dziedzinie prawa nowych technologii, prawa konkurencji oraz ochrony konsumentów w środowisku cyfrowym. Niedostosowanie poziomu wynagrodzeń do realiów rynkowych w tych segmentach groziłoby brakiem możliwości skutecznej rekrutacji i utrzymania wykwalifikowanej kadry, co bezpośrednio przełożyłoby się na zdolność UKE do prawidłowej realizacji obowiązków ustawowych.

W kalkulacji skutków finansowych wykorzystano dane i przedziały wynagrodzeń wskazane w ramach Oceny Skutków Regulacji ustawy zapewniającej stosowanie aktu o usługach cyfrowych w polskim porządku prawnym, tj. ustawy z dnia 4 września 2026 r. o zmianie ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1296). Zaproponowane poziomy wynagrodzeń korespondują również z wartościami prezentowanymi w „Sprawozdaniu Szefa Służby Cywilnej za 2024 r.", dotyczącymi jednostek administracji publicznej wykonujących zadania o wysokim stopniu zaawansowania technologicznego.

Mając na uwadze powyższe, należy jednoznacznie stwierdzić, że przyjęcie w planie finansowym UKE stawek opartych na średnich wynagrodzeniach urzędowych nie odpowiada charakterowi i randze nowych obowiązków wynikających z aktu w sprawie danych. Zasadne jest natomiast uwzględnienie w kalkulacji wynagrodzeń specyfiki tych zadań oraz konieczności konkurowania o wysoko wykwalifikowanych specjalistów z rynkiem prywatnym. Do wyliczenia kosztów zwiększenia zatrudnienia (26 etatów) przyjęto założenia, zgodnie z którymi:

- koszt utworzenia stanowiska pracy pracownika: 19,92 tys. zł;
- koszt utworzenia stanowiska pracy dla dyrektora: 19,92 tys. zł;
- roczny koszt 1 etatu z wynagrodzeniem na poziomie eksperckim dla pracownika: 277,47 tys. zł (wynagrodzenia, pochodne, odpis na Zakładowy Fundusz Świadczeń Socjalnych, koszty utrzymania);
- roczny koszt 1 etatu z wynagrodzeniem dla dyrektora: 471,82 tys. zł (wynagrodzenia, pochodne, odpis na Zakładowy Fundusz Świadczeń Socjalnych, koszty utrzymania).

Koszt utworzenia stanowiska pracy dla jednego pracownika (w wysokości 19,92 tys. zł) obejmuje:

- jednorazowy zakup mebli – 3,5 tys. zł,
- jednorazowy zakup telefonu komórkowego – 0,15 tys. zł,
- jednorazowy zakup sprzętu komputerowego – 10,00 tys. zł,
- jednorazowy zakup oprogramowania biurowego (licencje) – 5,17 tys. zł,
- jednorazowy koszt badania medycyny pracy (badania wstępne) – 0,40 tys. zł,
- koszt dofinansowania okularów do pracy przy komputerze – 0,70 zł (zakup okularów w roku „0" jest kosztem utworzenia stanowiska pracy, natomiast w kolejnych latach, tj. 2, 4, 6, 8 i 10 roku obowiązywania ustawy będzie kosztem utrzymania stanowiska pracy).

Koszt utworzenia stanowiska pracy dla jednego dyrektora (w wysokości 19,92 tys. zł) obejmuje:

- jednorazowy zakup mebli – 3,5 tys. zł,
- jednorazowy zakup telefonu komórkowego – 0,15 tys. zł,
- jednorazowy zakup sprzętu komputerowego – 10,00 tys. zł,
- jednorazowy zakup oprogramowania biurowego (licencje) – 5,17 tys. zł,
- jednorazowy koszt badania medycyny pracy (badania wstępne) – 0,40 tys. zł,
- koszt dofinansowania okularów do pracy przy komputerze – 0,70 tys. zł (zakup okularów w roku „0" jest kosztem utworzenia stanowiska pracy, natomiast w kolejnych latach, tj. 2, 4, 6, 8 i 10 roku obowiązywania ustawy będzie ujęty w kosztach utrzymania stanowiska pracy).

Roczny koszt 1 etatu z wynagrodzeniem na poziomie eksperckim dla pracownika (oszacowany na rok 2028): **277,47 tys. zł** (wynagrodzenia, pochodne, koszty utrzymania).

Roczny koszt 1 etatu z wynagrodzeniem dla dyrektora (oszacowany na rok 2028): **471,82 tys. zł** (wynagrodzenia, pochodne, koszty utrzymania).

Wyliczenie dotyczące rocznego kosztu 1 etatu z wynagrodzeniem na poziomie eksperckim dla pracownika w wysokości: **277,47 tys. zł** obejmuje:

- roczne wynagrodzenie wraz z pochodnymi zgodnie z poniższą tabelą (w tys. zł):

	Rok 1 (2028)
wynagrodzenie 1 osoby	172,46
Składki społeczne pracodawcy 16,93%	29,20
Składki na FP 1,00%	1,72
Składki na Fundusz Solidarnościowy 1,45%	2,50
Składki na PPK 1,5%	2,59
Odpis na ZFŚS	3,09
Razem	**211,56**

- roczne koszty utrzymania 1 stanowiska pracy w wysokości 65,91 tys. zł obejmujące:
  a) opłatę za utrzymanie budynku (czynsz, media, opłaty eksploatacyjne, sprzątanie) – 36,74 tys. zł,
  b) obsługę i artykuły logistyczne – 15,74 tys. zł,
  c) szkolenia – 5,25 tys. zł,
  d) podróże krajowe – 7,34 tys. zł,
  e) roczny abonament telefoniczny oraz internet – 0,84 tys. zł.

Wyliczenie dotyczące rocznego kosztu 1 etatu z wynagrodzeniem dla dyrektora w wysokości: **471,82 tys. zł** obejmuje:

1) roczne wynagrodzenie wraz z pochodnymi zgodnie z poniższą tabelą (w tys. zł):

	Rok 1 (2028)
wynagrodzenie 1 osoby	333,24
Składki społeczne pracodawcy 16,93%	56,42
Składki na FP 1,00%	3,33
Składki na Fundusz Solidarnościowy 145%	4,83
Składki na PPK 1,5%	5,00
Odpis na ZFŚS	3,09
Razem	**405,91**

2) roczne koszty utrzymania 1 stanowiska pracy w wysokości 65,91 tys. zł obejmujące:
   a) opłatę za utrzymanie budynku (czynsz, media, opłaty eksploatacyjne, sprzątanie) – 36,74 tys. zł,
   b) obsługę i artykuły logistyczne – 15,74 tys. zł,
   c) szkolenia – 5,25 tys. zł,
   d) podróże krajowe – 7,34 tys. zł,
   e) roczny abonament telefoniczny oraz internet – 0,84 tys. zł.

Do określenia dynamiki realnej wynagrodzenia brutto zastosowano „Wytyczne dotyczące stosowania jednolitych wskaźników makroekonomicznych będących podstawą oszacowania skutków finansowych projektowanych ustaw" (aktualizacja – maj 2026 r.).

Dodatkowe wyjaśnienia dotyczące przyjętych założeń do kosztów utworzenia i utrzymania 26

etatów:

- jednorazowy koszt badań medycyny pracy (badania wstępne) dla jednego pracownika wyniesie 0,40 tys. zł (koszty te będą ponoszone tylko w 0 roku obowiązywania ustawy);
- koszty badań medycyny pracy (badania okresowe) dla jednego pracownika wyniosą 0,70 tys. zł (koszty te będą ponoszone w 2, 4, 6, 8 i 10 roku obowiązywania ustawy);
- koszt dofinansowania okularów do pracy przy komputerze dla jednego pracownika wyniesie 0,70 tys. zł (koszty te będą ponoszone w 0, 2, 4, 6, 8, 10 roku obowiązywania ustawy);
- pierwsze naliczenie DWR nastąpi za rok 2027 w roku 2028.

TABELA NR 3

Dodatkowe wynagrodzenie roczne (w tys. zł)

Kategoria wydatku	Rok „0" 2027	Rok 1 2028	Rok 2 2029	Rok 3 2030	Rok 4 2031	Rok 5 2032	Rok 6 2033	Rok 7 2034	Rok 8 2035	Rok 9 2036	Rok 10 2037
DWR	0,00	265,92	408,46	418,26	427,46	438,15	449,11	460,33	471,84	483,64	495,73

6. Koszty zlecenia realizacji zadań na zewnątrz UKE

Zaproponowane wysokości wynagrodzeń dla nowo zatrudnianych pracowników UKE nie będą konkurencyjne względem stawek oferowanych przez rynek, a zatem pojawi się problem z zatrudnieniem wysokiej klasy specjalistów. Niezbędne będzie zatem zabezpieczenie środków finansowych na pozyskiwanie przez Prezesa UKE ekspertyz, opinii i analiz sporządzanych przez wyspecjalizowane podmioty zewnętrzne. Należy przy tym zauważyć, że będą one dotyczyły materii całkowicie nowej, dotychczas nieregulowanej w przepisach prawa krajowego.

Założenia przyjęte dla obliczeń:

Zapewnienie gotowości UKE do realizacji wskazanych zadań wymaga uwzględnienia kosztów pozyskiwania opinii specjalistycznych w obszarach wykraczających poza posiadaną wiedzę i kompetencje wewnętrzne. Jednocześnie szacuje się, że liczba takich opinii będzie na tyle ograniczona, że zlecanie ich wykonania podmiotom zewnętrznym będzie rozwiązaniem bardziej efektywnym kosztowo.

Zgodnie z art. 37 ust. 9 DA państwa członkowskie UE zapewniają, aby właściwe organy dysponowały wystarczającymi zasobami ludzkimi i technicznymi oraz stosowną wiedzą ekspercką umożliwiającymi im skuteczne wykonywanie zadań zgodnie z rozporządzeniem. Szczególne znaczenie w ocenie UKE ma wiedza ekspercka, zważywszy na to, że mamy do czynienia z aktem prawnym stanowiącym *novum* w skali europejskiej.

Stosownie do art. 37 ust. 5 lit. a DA jednym z zadań UKE będzie propagowanie wśród użytkowników i podmiotów objętych zakresem stosowania rozporządzenia umiejętności korzystania z danych oraz wiedzy na temat praw i obowiązków wynikających z rozporządzenia. Co za tym idzie, niezbędne będzie zapewnienie wiedzy specjalistycznej w zakresie umiejętności korzystania z danych. Jeżeli Prezes UKE taką wiedzę ma propagować wśród użytkowników, musi dysponować odpowiednimi zasobami eksperckimi, które taką wiedzę będą posiadały, w tym wiedzę z rynku.

Kolejnym ważny zadaniem nałożonym przez rozporządzenie jest monitorowanie rozwoju technologicznego i sytuacji gospodarczej mających znaczenie dla udostępniania i wykorzystywania danych. W tym przypadku Prezes UKE także powinien dysponować odpowiednimi zasobami i narzędziami w celu analizy rynku i sytuacji gospodarczej mających wpływ na zakres udostępniania i wykorzystywania danych.

Co ważne, przedmiotem zadań Prezesa UKE będzie także rozpatrywanie skarg wynikających z domniemanych naruszeń rozporządzenia oraz prowadzenie postępowań w sprawach dotyczących jego stosowania, w tym nakładanie administracyjnych kar pieniężnych. W związku z realizacją tych zadań dostrzega się m.in. konieczność pozyskania doraźnych opinii w zakresie opracowania techniczno-funkcjonalnej interpretacji pojęć „produkt skomunikowany" oraz „usługa powiązana" zgodnie z art. 2 pkt 5 i 6 DA, w zakresie oceny technicznej udostępnionych danych, zwłaszcza w świetle art. 3 rozporządzenia, czy w celu wsparcia UKE w kwalifikacji urządzeń i usług podlegających obowiązkom udostępniania danych.

W zależności od złożoności realizowanych zadań i liczby skarg złożonych w trybie przepisów rozporządzenia, jak również dokonanych naruszeń przez posiadaczy danych, szacuje się pozyskanie ok. od kilku do kilkunastu wysoce specjalistycznych ekspertyz w ciągu roku, przy czym należy mieć na uwadze, że złożoność zadań oraz ich nowy na rynku europejskim charakter wymaga założenia w ramach niniejszego budżetu również specjalistycznego wsparcia prawnego. Zakładany koszt jednej ekspertyzy to ok. 15–20 tys. zł brutto (stawkę ustalono w oparciu o stawki branżowe, tj. ok. 400–500 zł/h dla eksperta z sektora IT lub ekonomii danych), przy czym koszty te mogą wzrosnąć w przypadku zadań, które wiążą się z wykonaniem specjalistycznych analiz w zakresie dostępności danych, analiz prawnych, czy też analizy rynku. Podane koszty są szacunkowe, przy czym z uwagi na nowatorski charakter zadań w skali UE brak jest możliwości dokonania porównania stawek z obowiązującymi na rynku, gdyż obecnie na rynku brak jest zapotrzebowania na usługi w zakresie tematycznym odnoszącym się do dopiero projektowanych zadań. Należy przy tym założyć, że o ile szacunkowy koszt jednej ekspertyzy może zamknąć się w kwocie 20 tys. zł, o tyle przygotowanie specjalistycznej analizy rynku w zakresie dotyczącym trendów technologicznych może sięgać kwoty od 50-100 tys. zł. Wobec powyższego na moment szacowania kosztów realizacji nowych zadań, z uwagi na brak dostępnego na rynku benchmarku, brak jest możliwości wskazania dokładnie tych zadań, które będą wymagały wsparcia się wiedzą specjalistyczną, jak również nie istnieją dane pozwalające ustalić, ile ekspertyz specjalistycznych w ciągu roku zamówi UKE i jaka będzie ich czasochłonność.

Jednocześnie szacuje się, że stopień zapotrzebowania na opinie i ekspertyzy zewnętrzne będzie mniejszy w dalszym okresie obowiązywania rozporządzenia, tj. od 2030 r., co uwzględniono w poniższej tabeli.

TABELA NR 4
Łączne zestawienie kosztów związanych ze zlecaniem zadań na zewnątrz UKE – ekspertyzy (w tys. zł)

Kategoria wydatku	Rok „0" 2027	Rok 1 2028	Rok 2 2029	Rok 3 2030	Rok 4 2031	Rok 5 2032	Rok 6 2033	Rok 7 2034	Rok 8 2035	Rok 9 2036	Rok 10 2037
ekspertyzy	1 000	1 000	1 000	350	350	350	350	350	350	350	350
Razem	1 000	1 000	1 000	350	350	350	350	350	350	350	350

Łączne koszty zlecenia zadań na zewnątrz UKE w okresie 2027-2037 (rok „0" i 10 lat obowiązywania ustawy) wyniosą: 5 800 tys. zł.

Łączne koszty zlecenia zadań na zewnątrz UKE w okresie pierwszych 10 lat (2027-2036) wyniosą: 5 450 tys. zł.

7. Koszty wykorzystania rozwiązań technologicznych zmniejszających obciążenia związane z realizacją zadań

Dostosowanie PUE UKE na potrzeby realizacji nowych zadań

Koszty związane z dostosowaniem PUE UKE wynikają z konieczności jej lub rozbudowy o nowe, wyspecjalizowane moduły, które pozwolą Prezesowi UKE na obsługę nowych zadań wynikających z pełnienia funkcji właściwego organu. W związku z tym, że w zakresie części zadań UKE komunikuje się na zewnątrz za pośrednictwem PUE, uzasadnionym jest wykorzystanie stworzonego już systemu również do obsługi tych nowych zadań, aby stworzyć jeden kanał komunikacji z podmiotami objętymi zakresem stosowania DA (np. posiadaczami czy użytkownikami danych lub dostawcami usług przetwarzania danych). W ocenie UKE uruchomienie jednego kanału komunikacji dla korespondencji składanej w ramach nałożonych na Prezesa UKE nowych zadań, zapewni efektywną organizację procesu obsługi tej korespondencji oraz pozwoli stworzyć jednolity system nadzoru nad obsługą spraw.

Koszty wprowadzenia rozwiązań technologicznych (rozbudowy PUE UKE) wyniosą łącznie 1 500 tys. zł. Przy wykorzystaniu tych rozwiązań w UKE realizowane będą następujące nowe zadania:

- umożliwienie komunikacji z UKE, w tym składania skarg, o których mowa w art. 4 ust. 3 i 9, art. 5 ust. 12, art. 17 ust. 5, art. 18 ust. 5, art. 20 ust. 5, art. 21 ust. 5 i art. 38 DA, a także zgłoszeń, o których mowa w art. 4 ust. 2, 7 i 8, art. 5 ust. 10 i 11 DA;
- prowadzenie elektronicznego rejestru spraw wpływających do UKE;
- automatyzacja procesu nadawania numerów spraw i ich ewidencjonowania;
- agregacja danych dotyczących przedkładanych spraw w celu analizy tendencji, obciążeń oraz obszarów problemowych;
- generowanie raportów i zestawień statystycznych na potrzeby wewnętrzne oraz zewnętrzne, w tym na potrzeby sprawozdawcze względem KE, o których mowa w art. 49 ust. 3 DA;
- możliwość generowania pism urzędowych na podstawie szablonów i danych z przedłożonych skarg oraz wniosków;
- zwiększenie dostępności usług dla osób ze szczególnymi potrzebami.

Założenie przyjęte do obliczeń: wydatki na rozwiązania technologiczne ponoszone będą w roku „0" oraz w 1 roku obowiązywania ustawy (lata 2027 i 2028).

TABELA NR 5

Łączne zestawienie kosztów związanych z wykorzystaniem rozwiązań technologicznych (rozbudowy PUE UKE) (w tys. zł)

Kategoria wydatku	Rok „0" 2027	Rok 1 2028	Rok 2 2029	Rok 3 2030	Rok 4 2031	Rok 5 2032	Rok 6 2033	Rok 7 2034	Rok 8 2035	Rok 9 2036	Rok 10 2037
Rozbudowa PUE	750	750	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
Razem	750	750	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00

Łącznie koszty wykorzystania rozwiązań technologicznych (rozbudowy PUE UKE) w okresie 2027-2037 (rok „0" i 10 lat obowiązywania ustawy) wyniosą: 1 500 tys. zł.

Łączne koszty wykorzystania rozwiązań technologicznych w okresie pierwszych 10 lat (2027-2036) wyniosą: 1 500 tys. zł.

8. Źródła finansowania nowych zadań

Wydatki związane z nowymi zadaniami wynikającymi z pełnienia funkcji właściwego organu, koordynatora danych oraz organu do spraw certyfikacji organów rozstrzygania sporów zostaną sfinansowane ze środków części 76 budżetu państwa. Limit dla części 76 budżetu państwa zostanie zwiększony o środki przewidziane na pokrycie tych wydatków.

III. Dochody związane z wyznaczeniem i funkcjonowaniem właściwego organu, koordynatora danych i organu do spraw certyfikacji organów rozstrzygania sporów – Prezesa UKE

Nie przewiduje się dochodów związanych z wyznaczeniem i funkcjonowaniem koordynatora danych i organu do spraw certyfikacji organów rozstrzygania sporów.

Regulacja w obszarze dotyczącym funkcjonowania organu właściwego **może, potencjalnie, spowodować zwiększenie dochodów budżetu państwa** (wpływ pośredni). Źródłem finansowania dochodów mogą być administracyjne kary pieniężne nakładane przez właściwy organ na osoby i podmioty naruszające przepisy DA. Nie jest możliwe wskazanie prognozowanego poziomu dochodów generowanych z tytułu tych administracyjnych kar pieniężnych. Drugim źródłem dochodów mogą być wpływy wynikające z tytułu podatku dochodowego oraz składek i innych pochodnych od wynagrodzeń, odprowadzanych zarówno po stronie pracowników, jak i pracodawcy w związku utworzeniem i utrzymaniem nowych etatów w UKE. Prognozowany poziom dochodów generowanych z tego tytułu został przedstawiony w tabeli „Wpływ na sektor finansów publicznych".

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców, oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	*Łącznie (0-10)*
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z …… r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
	(dodaj/usuń)							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Zasadniczy wpływ projektowanych regulacji polegać będzie na konieczności poddania się kontroli ze strony właściwego organu (którym będzie Prezes UKE) w przypadku wszczęcia postępowania w sprawie naruszenia przepisów DA oraz, w przypadku stwierdzenia naruszenia, zastosowanie się do wezwania do zaprzestania naruszania lub, w przypadku bezskuteczności takiego wezwania, obowiązek zapłaty administracyjnej kary pieniężnej. Dzięki uregulowaniu kwestii proceduralnych wpływ projektowanej ustawy przejawiać się będzie także w możliwości składania przez przedsiębiorców skarg w przypadku, kiedy naruszone zostaną prawa, które przyznaje im DA.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Projektowane regulacje, podobnie jak ma to miejsce w przypadku dużych przedsiębiorstw, skutkują dla mikro-, małych- i średnich firm koniecznością poddania się kontroli ze strony właściwego organu (Prezesa UKE), w przypadku wszczęcia postępowania w sprawie naruszenia przepisów DA, oraz, w przypadku stwierdzenia naruszenia określonych przepisów aktu w sprawie danych, obowiązkiem zastosowania się do wezwania do zaprzestania naruszania lub, w przypadku bezskuteczności takiego wezwania, obowiązkiem zapłaty administracyjnej kary pieniężnej.						

		Dzięki uregulowaniu kwestii proceduralnych, wpływ projektowanej ustawy przejawiać się będzie także w możliwości składania przez przedsiębiorców skarg w przypadku, kiedy naruszone zostaną prawa, które przyznaje im DA. DA zawiera szereg preferencyjnych postanowień, które ograniczają w stosunku do mikro, małych i średnich przedsiębiorstw uciążliwość obowiązków wynikających z rozporządzenia. Na przykład na podstawie art. 7 DA produkty skomunikowane wprowadzone na rynek przez mikro- i małe przedsiębiorstwa i świadczone przez nie usługi powiązane są wyłączone z obowiązków, o których mowa w rozdziale II rozporządzenie (w przypadku średnich przedsiębiorstw zastosowanie ma wyłączenie czasowe dotyczące produktów wprowadzonych do obrotu i usług świadczonych w okresie roku od uzyskania przez przedsiębiorstwo średniego statusu). Dalsze preferencje dotyczą korzystnego dla małych i średnich przedsiębiorstw obliczania rekompensaty za dostęp do danych w przypadku obowiązkowej wymiany danych wynikającej z przepisów prawa (art. 9 DA), ograniczenia obowiązku przekazywania danych organom sektora publicznego tylko do przypadku konieczności reagowania na zagrożenie publiczne i przyznania w takich sytuacjach mikro- i małym przedsiębiorstwom prawa do rekompensaty za udzielenie dostępu do swoich danych (art. 15 ust. 2 i art. 20 ust. 1 DA). DA nie daje podstaw do zastosowania wobec mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw wyjątkowych rozwiązań proceduralnych, które zmniejszałyby uciążliwości formalne wynikające z ewentualnych postępowań skargowych czy nadzorczych. Jednak jest to równoważone uprzywilejowaną pozycją tego typu przedsiębiorstw na gruncie DA, przede wszystkim zaś mającym do nich zastosowanie wyłączeniem przedmiotowym w zakresie rozdziału II. Projektowana ustawa zawiera minimalny zakres regulacji, niewykraczający poza wymogi wynikające z DA i mieszczący się w zakresie pozostawionym przez rozporządzenie jako konieczny do doprecyzowania przez prawo krajowe. Oznacza to, że projekt ustawy nie nakłada na mikro-, małe i średnie przedsiębiorstwa dodatkowych i nadzwyczajnych wymogów i obciążeń proceduralnych poza tymi, które wynikają wprost z DA. Dodatkowo, w projekcie ustawy system egzekwowania przepisów rozporządzenia ukształtowano w sposób preferujący podejście prewencyjne, tak aby w pierwszej kolejności doprowadzić do usunięcia naruszeń i tym samym uniknąć konieczności nałożenia na przedsiębiorców, którzy się ich dopuszczają, administracyjnych kar pieniężnych. Efekt taki osiągnięto przez wprowadzenie w ramach postępowania nadzorczego dodatkowego środka prawnego w postaci wezwania do zaprzestania naruszania przepisów DA. Wezwanie to będzie środkiem o charakterze nadzorczym kierowanym w pierwszej kolejności do przedsiębiorcy naruszającego przepisy. Decyzja o nakazaniu usunięcia stwierdzonych naruszeń i nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej będzie wydawana dopiero w przypadku niezastosowania się do takiego wezwania.
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Projektowane regulacje pozwolą tej grupie osób na składanie skarg do właściwego organu na niezgodne z DA działanie przedsiębiorstw i innych podmiotów objętych zakresem rozporządzenia, które to działanie mogło naruszyć prawa przysługujące tym osobom. Dodatkowo, jako użytkownicy urządzeń skomunikowanych i usług powiązanych mający dostęp do generowanych przez nie danych, obywatele podlegać będą w związku z przetwarzaniem tych danych kontroli ze strony właściwego organu (Prezesa UKE) w przypadku wszczęcia postępowania w sprawie naruszenia przepisów DA oraz obowiązkowi zapłaty administracyjnej kary pieniężnej w przypadku stwierdzenia naruszenia.

		DA nie daje podstaw do zastosowania wobec obywateli wyjątkowych rozwiązań proceduralnych, które pozwoliłyby na ich preferencyjne traktowanie w toku ewentualnych postępowań skargowych czy nadzorczych. Podobne zastrzeżenie dotyczy też katalogu kar. DA określa liczne obowiązki, którym podlegają poszczególne grupy adresatów rozporządzenia, w tym też obywatele a w art. 40 ust. 1 zawiera bardzo szeroką delegację dla państw członkowskich nakazującą karanie w przypadku naruszeń rozporządzenia, bez jakichkolwiek wyjątków zarówno przedmiotowych, jaki i podmiotowych. Jednak trzeba podkreślić, że większość naruszeń obowiązków wynikających z DA dotyczących dostępu do danych z urządzeń skomunikowanych i usług powiązanych oraz przetwarzania tych danych występować będzie w związku z bardziej zaawansowanymi działaniami dotyczącymi danych, mającymi raczej charakter profesjonalny. Założyć trzeba zatem, że większość ewentualnych naruszeń obowiązków wynikających z rozdziału II DA popełniana będzie przez użytkowników danych będących przedsiębiorcami a nie osobami fizycznymi. Dodatkowo, w projekcie ustawy system egzekwowania przepisów rozporządzenia ukształtowano w sposób preferujący podejście prewencyjne, tak aby w pierwszej kolejności doprowadzić do usunięcia naruszeń i tym samym uniknąć konieczności nałożenia na obywateli administracyjnych kar pieniężnych. Efekt taki osiągnięto przez wprowadzenie w ramach postępowania nadzorczego dodatkowego środka prawnego w postaci wezwania do zaprzestania naruszania przepisów DA. Wezwanie to będzie środkiem o charakterze nadzorczym kierowanym w pierwszej kolejności do osób fizycznych naruszających przepisy. Decyzja o nakazaniu usunięcia naruszeń i nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej będzie wydawana dopiero w przypadku niezastosowania się do takiego wezwania. Oddziaływanie projektowanej ustawy na osoby starsze i osoby z niepełnosprawnością będzie takie same jak oddziaływanie na ogół obywateli. Jedynie w odniesieniu do osób starszych, ze względu na większy w tej grupie odsetek osób wykluczonych cyfrowo oraz osób z małymi umiejętnościami cyfrowymi, można domniemywać, że wpływ (zwłaszcza ten wynikający z dostępu do danych z urządzeń skomunikowanych i usług powiązanych) będzie mniejszy niż w innych grupach wiekowych.
	(dodaj/usuń)	
Niemierzalne	(dodaj/usuń)	
	(dodaj/usuń)	

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Dokonując oceny wpływu projektowanej ustawy, należy zwrócić uwagę, że precyzyjne oszacowanie skutków regulacji jest utrudnione. Nadzorowi ze strony właściwego organu (Prezesa UKE) podlegać będą nie tylko szczególne kategorie przedsiębiorców (takie jak dostawcy usług pośrednictwa danych czy producenci urządzeń skomunikowanych), lecz wszyscy przedsiębiorcy biorący udział w obowiązkowej wymianie danych wynikającej z przepisów prawa unijnego lub prawa krajowego przyjętego zgodnie z prawem UE. W zakresie wymiany danych z urządzeń skomunikowanych nadzorowi podlegać będą również obywatele i inne jednostki i podmioty (w tym podmioty sektora publicznego) posiadające produkty internetu rzeczy. Projekt ustawy nie nakłada na te podmioty dodatkowych, wychodzących poza ramy DA, obowiązków, a jedynie służy wyposażeniu właściwych organów w kompetencje nadzorcze zmierzające do zapewnienia skuteczności i egzekwowalności przepisów aktu w sprawie danych. W związku z wynikiem postępowań przeprowadzonych przez właściwy organ, podmioty i obywatele zobowiązani do przestrzegania przepisów DA mogą być zmuszeni do poniesienia wydatków związanych z administracyjnymi karami pieniężnymi, do których nakładania uprawniony jest właściwy organ w zakresie swojej właściwości w przypadku stwierdzenia niewywiązywania się z przestrzegania przepisów DA przez te podmioty i obywateli. Dotkliwość administracyjnych kar pieniężnych zostanie jednak złagodzona przez wprowadzenie środka prewencyjnego w postaci wezwania do zaprzestania naruszania, które będzie zawsze obligatoryjnie stosowane w przypadku

	wykrycia niezgodnego z przepisami DA postępowania podmiotu. Administracyjna kara pieniężna będzie stosowana tylko w przypadku niezastosowania się do takiego wezwania.

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☐ nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy

Komentarz:

Projektowane regulacje nakładają na podmioty zobowiązane do przestrzegania przepisów DA obowiązki wychodzące poza zakres tego rozporządzenia. Obowiązki te związane są z procedurą certyfikacji organów rozstrzygania sporów, o której mowa w art. 10 DA. Zgodnie z treścią motywu 52 państwa członkowskie mogą przyjąć szczególne zasady procedury certyfikacji, w tym jej wygaśnięcia lub cofnięcia, przy zachowaniu zgodności z przepisami prawa unijnego.

Aby zagwarantować odpowiedni poziom nadzoru nad działalnością organów rozstrzygania sporów, w tym nad spełnianiem przez nie wszystkich wymaganych DA warunków prowadzenie działalności, projekt ustawy zakłada 5-letni okres certyfikacji. Przedłużenie okresu certyfikacji, każdorazowo na kolejne 5 lat, odbywa się na wniosek organu rozstrzygania sporów w drodze decyzji Prezesa UKE. Takie ukształtowanie procedury daje Prezesowi UKE możliwość periodycznego, systematycznego badania spełniania przez organy rozstrzygania sporów wymogów, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia. Konsekwencją braku spełnienia tych wymogów jest odmowa przedłużenia certyfikacji i wyeliminowanie z rynku nierzetelnych podmiotów.

Dodatkowo, możliwe będzie cofnięcie certyfikacji w dowolnym momencie, niezależnie od 5-letniego cyklu, w drodze decyzji Prezesa UKE na wniosek samego organu lub jeśli Prezes UKE stwierdzi, że organ nie spełnia co najmniej jednego z warunków, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia.

Wprowadzenie czasowego ograniczenia ważności certyfikatów oraz rozbudowanie procedury certyfikacji ma na celu zwiększenie gwarancji rzetelności tych podmiotów. Rzetelność i idące za tym zaufanie do skuteczności, bezstronności i prawidłowości działania organów rozstrzygania sporów są podstawowymi warunkami, które skłaniać będą uczestników rynku wymiany danych do korzystania z ich usług.

Projekt ustawy przewiduje w przypadku postępowań skargowych, w sprawach dotyczących stosowania DA lub dotyczących certyfikacji organów rozstrzygania sporów konieczność wydawania przez Prezesa UKE decyzji, co wiąże się ze zwiększeniem liczby dokumentów oraz procedur. Jednakże przepisy dotyczące postępowań skargowych, czy też dotyczących stosowania DA oparte są na rozwiązaniach obecnie stosowanych w polskim systemie prawnym. Tym samym wykorzystanie znajomości praktyk tego typu postępowań skutkować będzie obniżeniem negatywnego wpływu na czas postępowania lub liczbę dokumentów. Również wprowadzone w projekcie procedury współpracy Prezesa UKE i Prezesa UODO powinny usprawnić współdziałanie obu organów w sprawach dotyczących DA obejmujących kwestie ochrony danych osobowych, co przyczyni się do skuteczniejszego ich prowadzenia i rozstrzygania.

Zarówno skargi na naruszenie przepisów DA kierowane do Prezesa UKE, jak i decyzje wydawane przez niego w wyniku postępowania skargowego czy też dotyczącego stosowania DA przystosowane są do elektronizacji.

Projekt przewiduje ponadto nałożenie na ministra właściwego do spraw informatyzacji dodatkowych obowiązków związanych z obowiązkami informacyjnymi względem KE. Minister właściwy do spraw informatyzacji odpowiada za powiadamianie KE o prawie krajowym, które nie zezwala na sprzedaż danych na potrzeby tworzenia statystyki publicznej, oraz przekazywanie KE informacji o zastrzeżeniach co do wprowadzanych aktami wykonawczymi KE wspólnych specyfikacji dotyczących interoperacyjności lub inteligentnych umów.

Opisane obowiązki informacyjne spowodują zwiększenie liczby dokumentów oraz procedur, jednak ich liczba będzie znikoma. Konieczność przekazywania informacji do KE w obu wymienionych przypadkach będzie sporadyczna (incydentalna). W przypadku pierwszego z obowiązków ograniczy się do jednorazowego powiadomienia o istnieniu przedmiotowych przepisów krajowych i ewentualnych dalszych powiadomień w przypadku zmiany prawa krajowego. Drugi z obowiązków może się nigdy nie zmaterializować, bowiem wydanie przez KE aktów wykonawczych zawierających wspólne specyfikacje dotyczące interoperacyjności lub inteligentnych umów jest fakultatywne, a DA przewiduje inne podstawowe metody osiągania wymaganego w akcie w sprawie danych poziomu interoperacyjności.

9. Wpływ na rynek pracy

Projekt ustawy nie wpływa na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne	☐ demografia	☐ informatyzacja
☐ sytuacja i rozwój regionalny	☐ mienie państwowe	☐ zdrowie
☒ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ inne: konkurencyjność	

Omówienie wpływu	Stosowanie przepisów DA może wpłynąć na zwiększenie obciążenia pracą organów pośrednio zaangażowanych. Dotyczyć to może w szczególności Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie jako właściwego do rozpatrywania skarg na działania właściwego organu oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego, który rozpatrywał będzie ewentualne skargi kasacyjne od wyroków sądu wojewódzkiego. Rozporządzenie przewiduje podejmowanie przez właściwy organ rozstrzygnięć oraz działań względem uczestników rynku danych. W związku z tym konieczne jest zapewnienie odpowiednich procedur odwoławczych/sądowych. Rozporządzenie przewiduje w szczególności wydawanie decyzji w sprawie skarg na działanie podmiotów objętych DA, przede wszystkim na posiadaczy danych. DA gwarantuje także prawo do skutecznego środka ochrony prawnej przed sądem przeciwko prawnie wiążącym decyzjom wydanym przez właściwy organ. Sądy administracyjne będą właściwe do rozpatrywania skarg na decyzje wydawane na podstawie przepisów DA. Jednocześnie analiza przyjętych w projekcie ustawy rozwiązań wskazuje, że wpływ regulacji na obciążenie sądów administracyjnych należy ocenić jako ograniczony. W szczególności należy wskazać, że: 1. zakres potencjalnych spraw podlegających kontroli sądowo-administracyjnej jest zawężony. Projektowane regulacje znajdą zastosowanie do podmiotów posiadających siedzibę lub miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, co ogranicza liczbę spraw mogących stać się przedmiotem skargi do sądu administracyjnego; 2. nie każda skarga będzie inicjować postępowanie zakończone decyzją administracyjną. Skarga ogólna do właściwego organu, o której mowa w art. 38 ust. 1 DA (w odróżnieniu od enumeratywnie wymienionych w DA skarg szczególnych), nie będzie skutkować wydaniem decyzji administracyjnej, lecz przekazaniem informacji, o których mowa w art. 38 ust. 2 DA. Tego rodzaju czynności nie będą

podlegały kontroli sądowo-administracyjnej. Skarżący będzie miał możliwość wyłącznie złożenia skargi na bezczynność właściwego organu w sprawie rozpatrzenia takiej skargi (art. 39 ust. 2 DA);

3. postępowanie nadzorcze w sprawie stosowania przepisów DA wszczynane będzie wyłącznie w przypadkach uprawdopodobnionego naruszenia przepisów DA – dopiero w sytuacji, gdy okoliczności wskazane np. w skardze ogólnej będą uprawdopodabniały lub potwierdzały naruszenie przepisów, właściwy organ będzie mógł wszcząć takie postępowanie;
4. mechanizm wezwania do zaprzestania naruszeń obowiązków wynikających z przepisów DA ograniczy liczbę decyzji nakazowych i nakładających administracyjne kary pieniężne. W pierwszej kolejności organ będzie wzywał do zaprzestania naruszenia obowiązków wynikających z przepisów DA. Dopiero brak zastosowania się do wezwania będzie skutkował wydaniem decyzji o nakazaniu usunięcia naruszeń i nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej. W przypadku zastosowania się do wezwania postępowanie będzie podlegało umorzeniu. Tym samym wprowadzony mechanizm prewencyjny ograniczy liczbę decyzji podlegających zaskarżeniu do sądu administracyjnego;
5. wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy jako etap poprzedzający kontrolę sądowo-administracyjną. Zgodnie z przepisami KPA, stronom będzie przysługiwał wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy przed wniesieniem skargi do sądu administracyjnego od decyzji Prezesa UKE. Mechanizm ten dodatkowo może ograniczyć liczbę spraw, które trafiają bezpośrednio do sądu administracyjnego;
6. istnienie alternatywnej drogi dochodzenia swoich praw – część sporów związanych ze stosowaniem przepisów DA może być rozstrzygana w ramach alternatywnego mechanizmu przewidzianego w DA, a mianowicie przez certyfikowane organy rozstrzygania sporów, co również ogranicza potencjalny wpływ regulacji na sądy administracyjne.

Mając powyższe na uwadze, należy uznać, że projektowana regulacja nie powinna generować istotnego, systemowego wzrostu obciążenia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Nie jest planowane wydawanie aktów wykonawczych do projektowanej ustawy. Regulacje zawarte w ustawie będą stosowane od dnia jej wejścia w życie. Ustawa ma wejść w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Zgodnie z art. 49 DA, do dnia 12 września 2028 r. KE przeprowadzi dwie oceny DA w oparciu o informacje państw członkowskich UE. Sprawozdania z obu ewaluacji, które mogą zawierać wnioski ustawodawcze, KE przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Europejskiej, a także Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu. Oceny obejmą szereg aspektów związanych z zadaniami właściwego organu (Prezesa UKE).

Pierwsza z ocen, o której mowa w art. 49 ust. 1 DA, obejmie w szczególności:

1) sytuacje uznawane za sytuacje wyjątkowej potrzeby do celów art. 15 rozporządzenia i stosowania rozdziału V niniejszego rozporządzenia w praktyce, w szczególności doświadczenie organów sektora publicznego, Komisji, Europejskiego Banku Centralnego oraz organów UE w stosowaniu tego rozdziału; liczbę i wynik postępowań wniesionych do właściwego organu na podstawie art. 18 ust. 5 w sprawie stosowania rozdziału V, zgodnie ze zgłoszeniami właściwych organów; skutki innych obowiązków ustanowionych w prawie UE i prawie krajowym do celów realizacji wniosków o dostęp do informacji; wpływ mechanizmów dobrowolnego dzielenia się danymi, takich jak tych ustanowionych przez organizacje altruizmu danych uznane na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/868 z dnia 30 maja 2022 r. w sprawie europejskiego zarządzania danymi i zmieniającego rozporządzenie (UE) 2018/1724 (akt w sprawie zarządzania danymi), na realizację celów rozdziału V oraz rolę danych osobowych w kontekście art. 15 DA;

2) wpływ rozporządzenia na wykorzystywanie danych w gospodarce, w tym na innowacje w zakresie danych, monetyzację danych oraz usługi pośrednictwa danych oraz na dzielenie się danymi w ramach wspólnych europejskich przestrzeni danych;
3) dostępność i wykorzystywanie różnych kategorii i rodzajów danych;
4) wyłączenie niektórych kategorii przedsiębiorstw jako beneficjentów na mocy art. 5 DA;
5) brak wpływu na prawa własności intelektualnej;
6) wpływ na tajemnice przedsiębiorstwa, w tym ochronę przed ich niezgodnym z prawem nabywaniem, wykorzystywaniem i ujawnianiem, oraz wpływ mechanizmu umożliwiającego posiadaczowi danych odrzucenie wniosku użytkownika na podstawie art. 4 ust. 8 i art. 5 ust. 11, przy uwzględnieniu w jak największym zakresie wszelkiej zmiany dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/943 z dnia 8 czerwca 2016 w sprawie ochrony niejawnego know-how i niejawnych tajemnic handlowych (tajemnic przedsiębiorstwa) przed ich bezprawnym pozyskiwaniem, wykorzystywaniem i ujawnianiem;
7) czy wykaz nieuczciwych postanowień umownych, o których mowa w art. 13 DA, jest aktualny w świetle nowych praktyk prowadzenia działalności gospodarczej i szybkiego tempa innowacji na rynku;
8) zmiany w praktykach umownych dostawców usług przetwarzania danych oraz czy prowadzi to do wystarczającego przestrzegania art. 25 DA;
9) obniżenie opłat za proces zmiany dostawcy nakładanych przez dostawców usług przetwarzania danych, zgodnie ze stopniowym wycofywaniem opłat z tytułu zmiany dostawcy na podstawie art. 29 DA;
10) wzajemne oddziaływanie między rozporządzeniem a innymi aktami prawnymi UE istotnymi dla gospodarki opartej na danych;
11) zapobieganie niezgodnemu z prawem dostępowi administracji rządowej do danych nieosobowych;
12) efektywność systemu egzekwowania przepisów wymaganego na podstawie art. 37 DA;
13) wpływ niniejszego rozporządzenia na małe i średnie przedsiębiorstwa w odniesieniu do ich innowacyjności i do dostępności usług przetwarzania danych dla unijnych użytkowników oraz do obciążeń związanych z przestrzeganiem nowych obowiązków.

Druga z ocen, o której mowa w art. 49 ust. 2 DA, uwzględni wpływ art. 23–31 oraz art. 34 i art. 35 DA, w szczególności na wycenę i różnorodność usług przetwarzania danych oferowanych w UE, ze szczególnym uwzględnieniem dostawców będących małymi i średnimi przedsiębiorstwami.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak.

RAPORT Z KONSULTACJI

projektu ustawy o sprawiedliwym dostępie do danych i ich wykorzystywaniu (UC114)

1. Informacje ogólne

Ministerstwo Cyfryzacji rozpoczęło konsultacje publiczne oraz opiniowanie projektu ustawy w dniu 12 listopada 2025 r. Projektowana ustawa została udostępniona na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Cyfryzacji oraz na stronie Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny. Dodatkowo Ministerstwo Cyfryzacji informowało o konsultacjach publicznych na stronie internetowej oraz w mediach społecznościowych. Uwagi były zbierane do dnia 3 grudnia 2025 r.

2. Przebieg konsultacji publicznych i opiniowania

2.1. Konsultacje publiczne

Projekt ustawy został skierowany do konsultacji publicznych z 21-dniowym terminem na zgłaszanie uwag do następujących podmiotów:

1) Centrum Cyberbezpieczeństwa AGH;
2) Centrum Informatycznego Trójmiejskiej Akademickiej Sieci Komputerowej;
3) Creative Commons Polska;
4) Fundacji Bezpieczna Cyberprzestrzeń;
5) Fundacji Centrum Cyfrowe;
6) Fundacji im. Stefana Batorego;
7) Fundacji Instrat;
8) Fundacji Moje Państwo;
9) Fundacji OpenStax Poland;
10) Fundacji Panoptykon;
11) Fundacji Republikańskiej;
12) Fundacji Rozwoju Społeczeństwa Informacyjnego;
13) Fundacji Wolności;
14) Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka;
15) Instytutu Kościuszki;
16) Instytutu Ordo Iuris;
17) Instytutu Sobieskiego;
18) Instytutu Spraw Publicznych;
19) Instytutu Wiedzy i Innowacji;
20) Interdyscyplinarnego Centrum Modelowania Matematycznego i Komputerowego (ICM);
21) Klubu Jagiellońskiego;
22) Krajowej Izby Gospodarczej Elektroniki i Telekomunikacji;
23) Polskiej Izby Informatyki i Telekomunikacji;
24) Polskiej Izby Komunikacji Elektronicznej;
25) Polskiego Towarzystwa Informatycznego;
26) Poznańskiego Centrum Superkomputerowo-Sieciowego;
27) Sieci Obywatelskiej Watchdog Polska;
28) Wrocławskiego Centrum Sieciowo-Superkomputerowego;
29) Związku Importerów i Producentów Sprzętu Elektrycznego i Elektronicznego – ZIPSEE Cyfrowa Polska;

30) Polskiej Chmury – Związku Pracodawców.

2.2. Opiniowanie

Projekt ustawy został skierowany do opiniowania z 21-dniowym terminem na zgłaszanie uwag do następujących podmiotów:

1) Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej;
2) Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów;
3) Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego;
4) Centralnego Ośrodka Informatyki;
5) Centrum Projektów Polska Cyfrowa;
6) Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad;
7) Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska;
8) Głównego Inspektoratu Farmaceutycznego;
9) Głównego Inspektoratu Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych;
10) Głównego Inspektoratu Ochrony Roślin i Nasiennictwa;
11) Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska;
12) Głównego Inspektoratu Rybołówstwa Morskiego;
13) Głównego Inspektoratu Sanitarnego;
14) Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego;
15) Głównego Inspektoratu Weterynarii;
16) Głównego Urzędu Nadzoru Budowlanego;
17) Głównego Urzędu Statystycznego;
18) Instytutu Badawczego IDEAS;
19) Instytutu Łączności – Państwowego Instytutu Badawczego;
20) Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Państwowego Instytutu Badawczego;
21) Kancelarii Prezydenta RP;
22) Kancelarii Sejmu RP;
23) Kancelarii Senatu RP;
24) Naczelnego Sądu Administracyjnego;
25) Narodowego Centrum Badań i Rozwoju;
26) Narodowego Centrum Nauki;
27) Naukowej i Akademickiej Sieci Komputerowej - Państwowego Instytutu Badawczego;
28) Państwowej Agencji Atomistyki;
29) Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie;
30) Państwowego Instytutu Geologicznego - Państwowego Instytutu Badawczego;
31) Polskiej Akademii Nauk;
32) Polskiego Instytutu Ekonomicznego;
33) Polskiego Komitetu Normalizacyjnego;
34) Rządowego Centrum Bezpieczeństwa;
35) Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorstw;
36) Rzecznika Praw Obywatelskich;
37) Sądu Najwyższego;
38) Urzędu Komunikacji Elektronicznej;
39) Urzędu Lotnictwa Cywilnego;
40) Urzędu Ochrony Danych Osobowych;
41) Urzędu Regulacji Energetyki;
42) Urzędu Transportu Kolejowego;

43) Wyższego Urzędu Górniczego.

Projekt ustawy został skierowany do opiniowania z 30-dniowym terminem na zgłaszanie uwag do następujących podmiotów:

1) Związku Pracodawców Business Centre Club;
2) Pracodawców Rzeczypospolitej Polskiej;
3) Konfederacji „Lewiatan”;
4) Związku Przedsiębiorców i Pracodawców;
5) Związku Rzemiosła Polskiego;
6) Polskiego Towarzystwa Gospodarczego;
7) Federacji Przedsiębiorców Polskich.

3. Omówienie wyników przeprowadzonych konsultacji publicznych i opiniowania

Uwagi w ramach konsultacji publicznych zgłosiło 6 podmiotów:

1) Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji;
2) Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji;
3) Polska Izba Komunikacji Elektronicznej;
4) Krajowa Izba Komunikacji Ethernetowej;
5) osoba fizyczna;
6) osoba fizyczna (uwaga zgłoszona po terminie).

Uwagi w ramach opiniowania zgłosiło 9 podmiotów:

1) Kancelaria Senatu RP;
2) Naczelny Sąd Administracyjny;
3) Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorstw;
4) Rzecznik Praw Obywatelskich;
5) Urząd Komunikacji Elektronicznej;
6) Urząd Ochrony Danych Osobowych;
7) Urząd Regulacji Energetyki;
8) Główny Urząd Statystyczny;
9) Konfederacja „Lewiatan”.

Szczegółowe uwagi zgłoszone do projektu ustawy przez podmioty w ramach konsultacji publicznych i opiniowania wraz ze stanowiskiem Ministra Cyfryzacji odnośnie do nich znajdują się w tabelach uwag załączonych do niniejszego raportu.

W efekcie przeprowadzanych konsultacji publicznych oraz opiniowania projektu ustawy większość zgłoszonych uwag została uwzględniona lub wyjaśniona, co przyczyniło się do zwiększenia przejrzystości projektowanych przepisów. W odpowiedzi na zgłaszane uwagi, projektodawca zdecydował się m.in. na zmodyfikowanie systemu administracyjnych kar pieniężnych za naruszenie przepisów DA[1] w kierunku jego większej elastyczności oraz mniejszej represyjności i uciążliwości, przede wszystkim z myślą o podmiotach naruszających z sektora małych i średnich przedsiębiorstw. Jest to zgodne z priorytetem projektodawcy, którym jest zapewnienie przestrzegania przepisów DA, a nie nakładanie kar za naruszenia obowiązków wynikających z przepisów tego rozporządzenia. Do projektu ustawy wprowadzono nowy środek prawny w postaci wezwania do zaprzestania naruszania obowiązków wynikających z przepisów DA, który – zwłaszcza z perspektywy przedsiębiorców –

[1] rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2854 z dnia 13 grudnia 2023 r. w sprawie zharmonizowanych przepisów dotyczących sprawiedliwego dostępu do danych i ich wykorzystywania oraz w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2017/2394 i dyrektywy (UE) 2020/1828 (akt w sprawie danych) (Dz. Urz. UE L 2023/2854 z 22.12.2023 r.), dalej „DA”.

ma pełnić funkcję środka ostrzegawczego, poprzedzającego możliwość nałożenia administracyjnej kary pieniężnej. Dopiero niezastosowanie się do takiego wezwania będzie skutkować nałożeniem takiej kary.

4. Omówienie wyników zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia projektu z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym

Z uwagi na zakres projektu ustawy nie zasięgano opinii oraz nie dokonywano konsultacji i uzgodnień z organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym z Europejskim Bankiem Centralnym.

5. Wskazanie podmiotów, które zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa, wraz ze wskazaniem kolejności dokonania zgłoszeń albo informacje o ich braku

Nie odnotowano zgłoszeń zainteresowanych podmiotów w trybie przepisów o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa.

Tabela uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych

do projektu ustawy o sprawiedliwym dostępie do danych i ich wykorzystywaniu (UC114)

Skróty aktów prawnych zastosowane w treści stanowiska Ministra Cyfryzacji:

AI Act	rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1689 z dnia 13 czerwca 2024 r. ustanawiające zharmonizowane przepisy dotyczące sztucznej inteligencji i zmieniające rozporządzenia (WE) nr 300/2008, (UE) nr 167/2013, (UE) nr 168/2013, (UE) 2018/858, (UE) 2018/1139 i (UE) 2019/2144 oraz dyrektywy 2014/90/UE, (UE) 2016/797 i (UE) 2020/1828 (Dz. Urz. UE L 2024/1689 z 12.07.2024)
DA	rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2854 z dnia 13 grudnia 2023 r. w sprawie zharmonizowanych przepisów dotyczących sprawiedliwego dostępu do danych i ich wykorzystywania oraz w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2017/2394 i dyrektywy (UE) 2020/1828 (akt w sprawie danych) (Dz. Urz. UE L 2023/2854 z 22.12.2023 r.)
KPA	ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691)
RODO	rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016 r., s. 1)
ustawa o ochronie danych osobowych	ustawa z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1781 oraz z 2026 r. poz. 252 i 548)

Lp.	Podmiot zgłaszający	Jedn. red. projektu	Treść uwagi	Stanowisko Ministra Cyfryzacji
1.	**Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji**	**uwaga ogólna**	*Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2854 z dnia 13 grudnia 2023 r. w sprawie zharmonizowanych przepisów dotyczących sprawiedliwego dostępu do danych i ich wykorzystywania oraz w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2017/2394 i dyrektywy (UE) 2020/1828* (akt w sprawie danych; Data Act) jest aktem mogącym obejmować różne rodzaje działalności biznesowej rynku ICT, jak i podmiotów niezaliczanych do tego sektora. Próba zapewnienia uniwersalności tych regulacji przez instytucje unijne spowodowała, że przepisy są niejednoznaczne i po stronie podmiotów zobowiązanych rodzą bardzo wiele wątpliwości, a ze względu na niepewność co do obowiązków i zakresu ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa mogę blokować stosowanie innowacyjnych rozwiązań. Brak jest wiążących wytycznych ze strony instytucji	**Uwaga wyjaśniona** Na wstępie należy wskazać, że DA było przedmiotem szerokich konsultacji publicznych prowadzonych przez Komisję Europejską (KE) na etapie prac legislacyjnych, do udziału w których zachęcało MC (https://www.gov.pl/web/cyfryzacja/akt-w-sprawie--danych--rozpoczynamy-konsultacje). Następnie, na etapie przygotowań do zapewnienia stosowania DA w krajowym porządku prawnym o MC przeprowadziło otwarte prekonsultacje publiczne (https://www.gov.pl/web/cyfryzacja/wdrozenie-data-act-----prekonsultacje).

			unijnych, dodatkowo ze względu na procedowanie krajowych regulacji po terminie stosowania Data Act nie była możliwa dyskusja merytoryczna z organem nadzoru na etapie przygotowania do obowiązywania regulacji. Z tego względu zwracamy uwagę, że ze strony przedsiębiorców jest potrzeba przede wszystkim forum do dyskusji i wymiany poglądów z regulatorem, szczególnie biorąc pod uwagę poziom kar przewidziany w projekcie *ustawy o sprawiedliwym dostępie do danych i ich wykorzystywaniu*. Zwracamy uwagę, że nawet Komisja Europejska dostrzegła, że Data Act w obecnej formie wymaga przebudowania i doprecyzowania w niektórych aspektach, z tego względu zaledwie dwa miesiące po rozpoczęciu obowiązywania Data Act opublikowano tzw. pakiet Digital Omnibus, który zakłada zmiany w jego zakresie. Zdaniem Izby konieczna jest dokładana analiza przez projektodawcę propozycji KE i jej możliwego oddziaływania na obecne regulacje oraz proponowany projekt ustawy, ponieważ w ramach pakietu Digital Omnibus KE proponuje połączenie trzech odrębnych aktów prawnych (wdrożonych/wdrażanych w Polsce różnymi ustawami): rozporządzenia 2018/1807 w sprawie swobodnego przepływu danych nieosobowych, rozporządzenia 2022/868 w sprawie zarządzania danymi i dyrektywy 2019/2024 w sprawie otwartych danych. Zgodnie z przewidywaniami niektórych podmiotów finalizacja przyjęcia Digital Omnibus możliwa jest w połowie 2026 r., a nawet szybciej gdyby instytucje unijne zdecydowały się na przyspieszenie procedur. Z tego względu warto zastanowić się nad tym czy procedowany projekt w niedługim czasie nie będzie musiał ulec zmianie w związku z trwającym procesem unijnym.	Rozpoczęcie przez KE prac nad Omnibusem Cyfrowym nie powoduje natomiast zwolnienia państw członkowskich Unii Europejskiej z obowiązku zapewnienia na poziomie krajowym stosowania obowiązujących przepisów DA. Polska jako państwo członkowskie Unii Europejskiej, jest zobowiązana do ustanowienia krajowych przepisów zapewniających jego stosowanie, w tym odpowiedniego otoczenia instytucjonalnego i regulacyjnego. Po ewentualnym wejściu w życie zmian w przepisach DA wynikających z Omnibusa Cyfrowego, regulacje krajowe zostaną dostosowane do nowego stanu prawnego, w kształcie, jaki zostanie wynegocjowany przez państwa członkowskie Unii Europejskiej a następnie uzgodniony w negocjacjach trójstronnych z Parlamentem Europejskim. W przypadku potrzeby wyjaśnienia konkretnych problemów ze stosowaniem DA pomocne może być również utworzone przez KE biuro pomocy prawnej (DA legal helpdesk), do którego można przesyłać pytania dotyczące wątpliwości interpretacyjnych.
2.	**Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji**	**uwaga ogólna**	Przepisy DA wywołują olbrzymie wątpliwości. Powoduje to z jednej strony, że podmioty wdrażające i stosujące DA działają w niepewności co do zgodności z prawem swoich działań. Z drugiej strony działania te są niejednorodne (wobec braku referencji rynkowych). Taki stan rzeczy jest niepożądany.	**Uwaga nieuwzględniona** Aktualnie obowiązujące przepisy DA nie uniemożliwiają prowadzenia dialogu pomiędzy podmiotami objętymi zakresem stosowania tego rozporządzenia a właściwym organem (Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej (UKE)) odpowiedzialnym za stosowanie i egzekwowanie

			Naszym zdaniem należy wprowadzić zinstytucjonalizowane (sformalizowane) zasady dialogu podmiotów stosujących DA z właściwym organem, o którym mowa w art. 37 ust. 1 DA.	jego przepisów. DA przewiduje, że do zadań właściwego organu należy m.in. propagowanie wśród użytkowników oraz podmiotów objętych regulacją umiejętności korzystania z danych, jak również wiedzy na temat praw i obowiązków wynikających z przepisów DA (art. 37 ust. 5 lit. a). Realizacja tego zadania wspiera prowadzenie bieżącej komunikacji i dialogu pomiędzy właściwym organem a adresatami regulacji, w szczególności w celu wspierania prawidłowego stosowania przepisów tego rozporządzenia. W związku z tym nie ma potrzeby doregulowania tej kwestii na poziomie krajowym, gdyż obowiązujące przepisy DA zapewniają wystarczające podstawy do prowadzenia takiego dialogu oraz gwarantują jego bezstronność (zgodnie z art. 37 ust. 8 DA właściwy organ, wykonując swoje zadania i uprawnienia pozostaje bezstronny i wolny od jakichkolwiek bezpośrednich i pośrednich wpływów zewnętrznych). Ponadto pomocne w przypadku potrzeby wyjaśnienia konkretnych problemów ze stosowaniem DA może być również utworzone przez KE biuro pomocy prawnej (DA legal helpdesk), do którego można przesyłać pytania dotyczące wątpliwości interpretacyjnych.
3.	**Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji**	**uwaga ogólna**	Jak wskazano w uwadze ogólnej, stosowanie Data Act jest skomplikowane i budzi po stronie przedsiębiorców wiele wątpliwości, a jednocześnie jest regulacją, w ramach której przewidziane zostały dotkliwe kary finansowe, z tego względu postulujemy by wzorem innych regulacji przyjęto w ramach *projektu ustawy o sprawiedliwym dostępie do danych i ich wykorzystywaniu* przepisy umożliwiające przedsiębiorcom i regulatorowi podjęcie dialogu oraz wiążących interpretacji.	**Uwaga nieuwzględniona** Projektowana ustawa służy stosowaniu DA, który obowiązuje bezpośrednio. Rozporządzenie reguluje swój zakres przedmiotowy i podmiotowy, w tym określa uprawnienia właściwego organu, o którym mowa w art. 37 ust. 1 DA, odpowiedzialnego za stosowanie i egzekwowanie tego rozporządzenia. Realizacja zadań przez właściwy organ może następować wyłącznie w granicach uprawnień przyznanych temu organowi na

			W polskich regulacjach mamy już funkcjonujące przykłady, np. interpretacji indywidualnych KNF (art. 11b ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym) czy interpretacji podatkowych. Jednocześnie słuszne i idące z duchem rozwoju rynku cyfrowego są propozycje regulacji *projektu ustawy o systemach sztucznej inteligencji* (którego projektodawcą jest również Ministerstwo Cyfryzacji i który również służy dostosowaniu prawodawstwa krajowego do bezpośrednio obowiązującego rozporządzenia UE) zakładające, że organ regulacyjny może wydawać opinie indywidualne i wyjaśnienia w sprawach objętych zakresem swojego działania (art. 11-14). Nie ma wątpliwości, że UKE jako doświadczony organ regulacyjny będzie miało możliwości oraz zaplecze do tego, by wesprzeć rynek usług cyfrowych i produktów wytycznymi interpretacyjnymi oraz jasną oceną konkretnych modeli w ramach interpretacji indywidualnych. Izba postuluje, by podobne rozwiązania zostały uwzględnione w *projekcie ustawy o sprawiedliwym dostępie do danych i ich wykorzystywaniu.* Propozycja brzmienia przepisów: Przepisy analogiczne do art. 11-14 projektu ustawy o systemach sztucznej inteligencji.	podstawie przepisów DA. Rozporządzenie nie przewiduje uprawnienia właściwego organu do wydawania opinii indywidualnych ani wyjaśnień. DA, jeśli uprawnia państwa członkowskie Unii Europejskiej do ustalania dodatkowych przepisów (krajowych) uzupełniających lub precyzujących regulacje DA, wyraża takie delegacje w sposób bezpośredni w rozporządzeniu. DA nie zawiera jednak takich delegacji dla państw członkowskich Unii Europejskiej do uzupełnienia przepisów krajowych o możliwość wydawania przez właściwe organy opinii indywidualnych i wyjaśnień. Brak jest zatem możliwości wprowadzania w tym zakresie dodatkowych przepisów krajowych. Ustawa krajowa nie może modyfikować ani rozszerzać kompetencji właściwego organu określonych w przepisach DA. Wprowadzenie dodatkowych przepisów krajowych mogłoby prowadzić do niezgodności projektu ustawy z przepisami DA. Odnośnie do odwołania do rozwiązań przewidzianych w innych przepisach polskiego prawa, w tym w ustawie z dnia 3 lipca 2026 r. o systemach sztucznej inteligencji, należy zauważyć, że projekt tej ustawy ma służyć stosowaniu AI Act. AI Act oraz DA są odrębnymi aktami prawa unijnego o różnym zakresie regulacyjnym. Każdy z tych aktów w odmienny sposób wyznacza dopuszczalny zakres interwencji ustawodawcy krajowego. Rozwiązania przyjęte w ustawie z dnia 3 lipca 2026 r. o systemach sztucznej inteligencji zapewniają stosowanie AI Act nie mogą być automatycznie przenoszone na grunt ustawy służącej stosowaniu przepisów DA, jeżeli nie znajdują oparcia bezpośrednio w tym rozporządzeniu.

				Aktualnie obowiązujące przepisy DA nie uniemożliwiają prowadzenia dialogu pomiędzy podmiotami objętymi zakresem jego stosowania a właściwym organem (Prezesem UKE) odpowiedzialnym za jego stosowanie i egzekwowanie. DA przewiduje, że do zadań właściwego organu należy m.in. propagowanie wśród użytkowników oraz podmiotów objętych regulacją umiejętności korzystania z danych, jak również wiedzy na temat praw i obowiązków wynikających z przepisów DA (art. 37 ust. 5 lit. a). Realizacja tego zadania wspiera prowadzenie bieżącej komunikacji i dialogu pomiędzy właściwym organem a adresatami regulacji, w szczególności w celu wspierania prawidłowego stosowania przepisów. W związku z tym nie ma potrzeby doregulowania tej kwestii na poziomie krajowym, gdyż obowiązujące przepisy DA zapewniają wystarczające podstawy do prowadzenia takiego dialogu oraz gwarantują jego bezstronność (zgodnie z art. 37 ust. 8 DA właściwy organ, wykonując swoje zadania i uprawnienia, pozostaje bezstronny i wolny od bezpośrednich i pośrednich wpływów zewnętrznych). Pomocne w przypadku potrzeby wyjaśnienia konkretnych problemów ze stosowaniem DA może natomiast być utworzone przez KE biuro pomocy prawnej (DA legal helpdesk), do którego można przesyłać pytania dotyczące wątpliwości interpretacyjnych.
4.	**Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji**	**uwaga ogólna**	Interpretacja przepisów DA – dodanie nowych przepisów Proponujemy, aby wprowadzić możliwość wydawania przez Prezesa UKE opinii indywidualnych i wyjaśnień.	**Uwaga nieuwzględniona** Projektowana ustawa służy stosowaniu DA, który obowiązuje bezpośrednio. Rozporządzenie reguluje zakres przedmiotowy i podmiotowy, w tym określa uprawnienia właściwego organu, o którym mowa w art. 37 ust. 1 DA,

			Zwracamy uwagę, że takie prawne formy działania administracji istnieją już w polskim porządku prawnym (oraz dotyczą stosowania prawa wspólnotowego). Takie rozwiązania zostały wprowadzone do projektu ustawy o systemach sztucznej inteligencji (zwanego dalej „USSI"). W uzasadnieniu do ostatniej wersji tego projektu (z dnia 18 listopada 2025 r.) wskazano, że: „Projektodawca, dostrzegając wysokie skomplikowanie regulacji w obszarze sztucznej inteligencji, a także potencjalne trudności interpretacyjne, zdecydował się wprowadzić mechanizmy wspierające podmioty zobowiązane do stosowania tych przepisów. Celem tych przepisów jest zapewnienie transparentności, przewidywalności oraz spójności stosowania prawa zarówno na poziomie jednostkowym, jak i systemowym". Naszym zdaniem dokładnie takie same argumenty przemawiają za wprowadzeniem takich instytucji również do Projektu. W tym zakresie Prezes UKE jako właściwy organ, o którym mowa w art. 37 ust. 1 DA w sposób oczywisty posiada szczególne kompetencje merytoryczne, pozwalające na dokonywanie wiążących ocen prawnych w konkretnych przypadkach, a także formułowanie ogólnych wskazówek interpretacyjnych. Bez powtarzania argumentów określonych w uzasadnieniu do USSI należy podnieść, że: 1) opinie indywidualne mają na celu stworzenie bezpiecznej przestrzeni dla przedsiębiorców i innych podmiotów do uzyskania pewności co do legalności planowanych działań. Możliwość wystąpienia z wnioskiem zarówno w odniesieniu do stanów faktycznych już zaistniałych, jak i zdarzeń przyszłych, czyni z opinii indywidualnej skuteczne narzędzie zapobiegania naruszeniom prawa, a także umożliwia zgodne z przepisami planowanie działalności gospodarczej. Obowiązek uiszczenia opłaty ma charakter dyscyplinujący oraz ogranicza możliwość	odpowiedzialnego za stosowanie i egzekwowanie tego rozporządzenia. Realizacja zadań przez właściwy organ może następować wyłącznie w granicach uprawnień przyznanych temu organowi na podstawie przepisów DA. Rozporządzenie to nie przewiduje uprawnienia dla właściwego organu do wydawania opinii indywidualnych ani wyjaśnień. DA, jeśli uprawnia państwa członkowskie Unii Europejskiej do ustalania dodatkowych przepisów (krajowych) uzupełniających lub precyzujących regulacje DA, wyraża takie delegacje w sposób bezpośredni w rozporządzeniu. DA nie zawiera jednak takich delegacji dla państw członkowskich Unii Europejskiej do uzupełnienia przepisów krajowych o możliwość wydawania przez właściwe organy opinii indywidualnych i wyjaśnień. Brak jest zatem możliwości wprowadzania w tym zakresie dodatkowych przepisów krajowych. Ustawa krajowa nie może modyfikować ani rozszerzać kompetencji właściwego organu określonych w przepisach DA. Wprowadzenie dodatkowych przepisów krajowych mogłoby prowadzić do niezgodności projektu ustawy z przepisami DA. Jednocześnie art. 37 ust. 8 DA wyraźnie wskazuje, że właściwy organ, wykonując swoje zadania i uprawnienia pozostaje bezstronny i wolny od bezpośrednich i pośrednich wpływów zewnętrznych. Odnośnie odwołania do rozwiązań przewidzianych w innych przepisach polskiego prawa, w tym projekcie ustawy o systemach sztucznej inteligencji (druk nr 2443), należy zauważyć, że projekt tej ustawy ma służyć stosowaniu AI Act. AI Act oraz DA są odrębnymi aktami prawa unijnego o różnym zakresie regulacyjnym. Każdy z tych aktów w odmienny sposób wyznacza dopuszczalny zakres interwencji ustawodawcy krajowego. Rozwiązania

			nadużywania instytucji opinii do prób uzyskiwania bezpłatnych porad prawnych; 2) wyjaśnienia dotyczące stosowania przepisów, które nie mają charakteru wiążącego, pełnią natomiast rolę instrukcyjną i edukacyjną, która jest istotna z punku widzenia podmiotów objętych przepisami. Ułatwią one jednolite rozumienie i stosowanie prawa przez szeroki krąg podmiotów, zarówno urzędników, przedsiębiorców, jak i obywateli. Wobec powyższego proponujemy dodanie do Projektu przepisów analogicznych jak w przypadku USSI. Propozycja brzmienia przepisów: „***Art. X.*** *1. Prezes UKE może wydawać opinie indywidualne i wyjaśnienia w sprawach objętych zakresem jego działania.* ***Art. X.*** *1. Podmiot obowiązany do stosowania rozporządzenia 2023/2854 oraz ustawy lub podmiot, który planuje podjąć działania, na skutek których zostanie objęty zakresem stosowania tych przepisów, może zwrócić się do Prezesa UKE z wnioskiem o wydanie opinii indywidualnej w zakresie stosowania tych przepisów w jego indywidualnej sprawie, zwanej dalej „opinią indywidualną”.* *2. Wniosek o wydanie opinii indywidualnej może dotyczyć zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego w zakresie objętym przepisami rozporządzenia 2023/2854 lub ustawy.* *3. Wniosek o wydanie opinii indywidualnej zawiera:* *1) wyczerpujący opis stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego, którego ma dotyczyć opinia indywidualna;* *2) własne stanowisko podmiotu składającego wniosek o wydanie opinii indywidualnej w zakresie oceny prawnej tego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego;*	przyjęte w projekcie ustawy zapewniającej stosowanie AI Act nie mogą być automatycznie przenoszone na grunt ustawy służącej stosowaniu przepisów DA, jeżeli nie znajdują oparcia bezpośrednio w tym rozporządzeniu. Pomocne w przypadku potrzeby wyjaśnienia konkretnych problemów ze stosowaniem DA może natomiast być utworzone przez KE biuro pomocy prawnej (DA legal helpdesk), do którego można przesyłać pytania dotyczące wątpliwości interpretacyjnych.

			3) oznaczenie podmiotu składającego wniosek, w tym imię i nazwisko osoby składającej wniosek, a w przypadku przedsiębiorcy jego nazwę i siedzibę, oraz adres do korespondencji; *4) dowód uiszczenia opłaty, o której mowa w ust. 4.* *4. Wniosek o wydanie opinii indywidualnej podlega opłacie w wysokości 150 zł, którą uiszcza się przed złożeniem wniosku. Opłata stanowi dochód urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw informatyzacji.* *5. W przypadku wystąpienia z jednym wnioskiem o wydanie opinii indywidualnej dla odrębnych stanów faktycznych lub zdarzeń przyszłych opłatę uiszcza się od każdego przedstawionego we wniosku odrębnego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego.* *6. W przypadku, gdy wniosek o wydanie opinii indywidualnej nie spełnia wymogów określonych w ust. 2 i 3, Prezes UKE wzywa podmiot, który go złożył, do uzupełnienia braków w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. W przypadku nieuzupełnienia braków w wyznaczonym terminie wniosek pozostawia się bez rozpoznania.* *7. Opłata za wniosek o wydanie opinii indywidualnej podlega zwrotowi wyłącznie w przypadku:* *1) wycofania wniosku – w całości;* *2) uiszczenia jej w kwocie wyższej od należnej – w odpowiedniej części;* *3) niewydania przez Prezesa UKE opinii w terminach, o których mowa w ust. 9 – w całości.* *8. Zwrot nienależnej opłaty następuje, w przypadku, o którym mowa w ust. 7:* *1) pkt 1 – w terminie 30 dni od dnia wycofania wniosku;* *2) pkt 2 – w terminie 30 dni od dnia uiszczenia opłaty;*	

			3) pkt 3 –w terminie 30 dni od dnia upływu terminu na wydanie opinii. *9. Prezes UKE wydaje i doręcza opinię indywidualną bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 30 dni od dnia uiszczenia opłaty za wniosek, o której mowa w ust. 4, a w przypadkach szczególnie skomplikowanych – nie później niż w terminie 60 dni od dnia uiszczenia tej opłaty. Prezes UKE informuje podmiot, który złożył wniosek o wydanie opinii indywidualnej, o tym, że uznaje przypadek za szczególnie skomplikowany.* *10. Wydając opinię indywidualną Prezes UKE może zasięgnąć opinii innych organów państwowych i jednostek organizacyjnych.* *11. Niewydanie opinii indywidualnej w terminach, o których mowa w ust. 9, uznaje się za wydanie opinii indywidualnej zgodnie ze stanowiskiem podmiotu, które przedstawił we wniosku o wydanie opinii indywidualnej.* *12. Opinia indywidualna zawiera w szczególności opis zagadnienia, w związku, z którym jest dokonywana, i ocenę stanowiska podmiotu, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, wraz z uzasadnieniem prawnym.* *13. Opinia indywidualna jest wiążąca dla Prezesa UKE i innych organów państwowych oraz jednostek organizacyjnych, o których mowa w ust. 10, w zakresie danej sprawy we wskazanym we wniosku stanie faktycznym lub zdarzeniu przyszłym. Opinia nie może być zmieniona, jeżeli w wyniku jej wydania wystąpiły lub mogą wystąpić nieodwracalne skutki.* *14. Nie wydaje się opinii indywidualnej w zakresie tych elementów stanu faktycznego, które w dniu złożenia wniosku o wydanie opinii indywidualnej są przedmiotem toczącego się postępowania przed Prezesem UKE lub przed innymi organami, w tym postępowania sądowego lub sądowo administracyjnego, albo gdy w tym zakresie sprawa została rozstrzygnięta.*	

			15. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, występując z wnioskiem o wydanie opinii indywidualnej, składa oświadczenie, że w dniu złożenia wniosku elementy stanu faktycznego objęte wnioskiem nie są przedmiotem postępowań, o których mowa w ust. 14, prowadzonych w stosunku do niego przed innymi organami i sądami. *16. W razie złożenia fałszywego oświadczenia, o którym mowa w ust. 15, opinia indywidualna nie wywołuje skutków prawnych.* *17. Prezes UKE może:* *1) zmienić lub uchylić wydaną opinię indywidualną, jeżeli stwierdzi jej nieprawidłowość, uwzględniając w szczególności zmiany stanu prawnego, orzecznictwo sądów, jak również akty delegowane lub wykonawcze, wytyczne, interpretacje, rekomendacje i wyjaśnienia Komisji Europejskiej wydane w oparciu o przepisy rozporządzenia 2023/2854;* *2) uchylić wydaną opinię indywidualną z uwagi na wystąpienie przesłanki wymienionej w ust. 14;* *3) stwierdzić wygaśnięcie opinii indywidualnej, jeżeli jest ona niezgodna z wyjaśnieniami, o których mowa w art. 14, wydanymi w takim samym stanie prawnym.* *18. Zmiana opinii indywidualnej następuje w odniesieniu do opisanego we wniosku stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego, na podstawie którego wydana została zmieniona opinia.* *19. Uchylenie lub stwierdzenie wygaśnięcia opinii indywidualnej następuje w formie postanowienia, na które nie służy zażalenie.* *20. Zmianę opinii indywidualnej albo postanowienie, o którym mowa w ust. 19, doręcza się podmiotowi, któremu w danej sprawie została wydana opinia indywidualna, albo jego następcy prawnemu.*	

			21. Zastosowanie się do opinii indywidualnej przed jej zmianą, stwierdzeniem nieważności albo uchyleniem nie może szkodzić podmiotowi, któremu opinia indywidualna została wydana. ***Art. X**. 1. Prezes UKE dąży do zapewnienia jednolitego stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854 oraz ustawy, w szczególności wydając, z urzędu lub na wniosek, wyjaśnienia mające istotne znaczenie dla stosowania przepisów tego rozporządzenia oraz ustawy w sprawach objętych zakresem działania Prezesa UKE.* ***Art. X.** 1. Opinie indywidualne i wyjaśnienia, o których mowa w art. X--X, po ich anonimizacji oraz usunięciu danych zawierających tajemnice prawnie chronione, w tym tajemnice przedsiębiorstwa, są udostępniane w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie urzędu Prezesa UKE, wraz z informacją o ich aktualności.* *2. Prezes UKE udostępnia w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie urzędu Prezesa UKE komunikat dotyczący zmiany stanu prawnego, w szczególności orzecznictwa sądów, aktów delegowanych lub wykonawczych, wytycznych, interpretacji, rekomendacji i wyjaśnień Komisji Europejskiej wydanych w oparciu o przepisy rozporządzenia 2023/2854, które mają wpływ na aktualność wydanych opinii indywidulanych i wytycznych*".	
5.	**Osoba fizyczna**	**uwaga ogólna**	W odpowiedzi na ogłoszone konsultacje publiczne projektu ustawy o sprawiedliwym dostępie do danych i ich wykorzystywaniu, niniejszym przedstawiam uwagi dotyczące ryzyk związanych z niewłaściwą implementacją Rozporządzenia (UE) 2023/2854 (Data Act) w polskim porządku prawnym, szczególnie w kontekście opomiarowania mediów (inteligentne liczniki). 1. Konieczność precyzyjnego zdefiniowania „metadanych niezbędnych do uzyskania dostępu" (odniesienie do art. 4 i 5 Data Act) W polskim sektorze telemetrycznym (np. liczniki wody, ciepła) powszechną praktyką producentów jest odmawianie użytkownikom końcowym dostępu do indywidualnych kluczy kryptograficznych (AES). Producenci	**Uwaga wyjaśniona (zgłoszona po terminie)** Na wstępie należy wskazać, że rozporządzenia unijne stają się częścią krajowego porządku prawnego automatycznie, bez potrzeby implementacji i wiążą bezpośrednio państwa członkowskie Unii Europejskiej (art. 288 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej). Również akt w sprawie danych jako rozporządzenie unijne obowiązuje bezpośrednio. Dlatego projektowana ustawa o sprawiedliwym dostępie do danych i ich wykorzystywaniu będzie służyć wyłącznie zapewnieniu stosowania przepisów aktu w sprawie

			argumentują, że klucz szyfrujący nie jest „daną", lecz elementem ochrony bezpieczeństwa. Uwaga: Projekt ustawy powinien wprost precyzować, że w przypadku danych zaszyfrowanych, klucze deszyfrujące stanowią „metadane niezbędne do uzyskania dostępu do danych", do których użytkownik ma prawo na mocy Art. 4 ust. 1 Rozporządzenia 2023/2854. Bez tego zapisu ustawa będzie martwa w sektorze mieszkań i wspólnot, a użytkownicy pozostaną ofiarami tzw. vendor lock-in. 2. Zakaz stosowania zbiorczych kluczy szyfrujących (Master Key) jako bariery dla interoperacyjności Praktyka stosowania jednego klucza szyfrującego dla całej partii urządzeń lub budynków jest wykorzystywana przez producentów jako argument przeciwko udostępnianiu kluczy użytkownikom (rzekoma ochrona prywatności sąsiadów). Uwaga: Projekt ustawy powinien nakładać na producentów produktów skomunikowanych obowiązek stosowania indywidualnych kluczy AES dla każdego urządzenia (privacy by design). Pozwoli to na realizację praw z Data Act bez naruszania RODO i uniemożliwi producentom blokowanie dostępu do danych pod pretekstem „bezpieczeństwa systemu". 3. Kompetencje organu nadzorczego (Prezesa UKE) w okresie przejściowym Z dotychczasowej korespondencji z organami (UKE) wynika, że organy te wstrzymują się od interwencji do czasu formalnego wejścia w życie ustawy krajowej, mimo bezpośredniego stosowania Rozporządzenia 2023/2854. Uwaga: Wnioskuję o zawarcie w przepisach przejściowych jasnej delegacji dla Prezesa UKE do rozpatrywania skarg dotyczących naruszeń, które miały miejsce po dacie rozpoczęcia stosowania Data Act (wrzesień 2025 r.), a przed wejściem w życie polskiej ustawy, aby zapobiec „bezkarności" producentów w okresie legislacyjnym. 4. Ochrona przed praktykami monopolistycznymi w serwisowaniu mediów Obecnie producenci liczników wymuszają zakup usług odczytu, uniemożliwiając użytkownikom samodzielny odczyt własnych urządzeń poprzez blokady cyfrowe. Uwaga: Ustawa powinna jasno definiować, że brak udostępnienia klucza deszyfrującego na żądanie użytkownika stanowi „nieuzasadnioną barierę techniczną" w rozumieniu przepisów	danych, który obowiązuje bezpośrednio. Rozwiązania zaproponowane w projekcie ustawy dotyczą zagadnień, które zostały przez ustawodawcę unijnego wprost przekazane do uregulowania w prawie krajowym. Dotyczy to ukształtowania otoczenia instytucjonalno–organizacyjnego oraz regulacyjnego dla potrzeb stosowania przepisów DA. Postulowane w uwadze w pkt 1, 2 i 4 zagadnienia do uregulowania wykraczają poza zakres przedmiotowy projektowanej ustawy, szczególnie że odnoszą się bezpośrednio do przepisów DA. Rolą projektu ustawy jest zapewnić stosowanie przepisów tego rozporządzenia, a nie je zmieniać czy też poprawiać lub doprecyzowywać. Odnosząc się do pkt 4 brak jest możliwości wprowadzenia postulowanych przepisów przejściowych. Konsekwencją naruszenia przepisów DA – czy to na skutek złożonej skargi, czy działania z urzędu właściwego organu (Prezesa UKE) – będzie możliwość nałożenia administracyjnej kary pieniężnej. Brak jest natomiast podstaw do przyjęcia rozwiązań umożliwiających nakładanie sankcji za naruszenia, które miałyby miejsce wyłącznie przed wejściem w życie projektowanej ustawy. Wynika to z zasady niedziałania prawa wstecz, mającej umocowanie konstytucyjne, w szczególności w art. 2 oraz art. 42 ust. 1 Konstytucji, a także potwierdzonej w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego i doktrynie prawa. W konsekwencji niedopuszczalne jest przypisywanie odpowiedzialności za czyny, które w chwili ich popełnienia nie były zagrożone sankcją. DA nie zawiera katalogu naruszeń zagrożonych karą. Zgodnie z art. 40 ust. 1 tego rozporządzenia, ustanowienie w tym zakresie przepisów zostało pozostawione

			o sprawiedliwym dostępie do danych. Podsumowanie: Ustawa o sprawiedliwym dostępie do danych musi stać się realnym narzędziem walki z monopolami technologicznymi. Jeśli przepisy nie wymuszą na dostawcach wydawania kluczy AES, polscy konsumenci zostaną pozbawieni korzyści płynących z technologii IoT, pozostając zakładnikami jednego serwisu przez cały okres eksploatacji urządzeń.	państwom członkowskim Unii Europejskiej. Oznacza to, że sankcjonowanie naruszeń obowiązków wynikających z DA następuje na poziomie prawa krajowego, a więc z chwilą wejścia w życie projektowanej ustawy powstaje podstawa do nakładania administracyjnych kar pieniężnych. W konsekwencji brak możliwości nakładania administracyjnych kar pieniężnych w okresie poprzedzającym wejście w życie ustawy nie oznacza „bezkarności", lecz stanowi rezultat obowiązujących zasad konstytucyjnych oraz przepisów DA.
6.	**Osoba fizyczna**	**art. 4 ust. 1**	Zasadne wątpliwości budzi określenie definicji "właściwego organu" w art. 4 ust. 1 pkt 1. Określenie to może prowadzić do błędnego interpretowania przepisów projektowanej ustawy. Proponuje się rezygnację z użycia takiego określenie i zastąpienia go wyrazami "Prezes UKE" w odpowiedniej formie. Wówczas przedmiot regulacji projektowanego art. 4 powinien wtedy stanowić, że organem właściwym w rozumieniu prawa UE, jest Prezes UKE. Alternatywnie proponuje się zmianę określenie "właściwy organ" na "organ właściwy ds. ...". Powyższa uwaga ma na celu uczynienia tekstu projektowanej ustawy prostszym i przystępniejszych.	**Uwaga wyjaśniona** Pojęcie „właściwego organu" nie jest konstrukcją autonomiczną projektowanej ustawy, lecz terminem zdefiniowanym i stosowanym w przepisach DA, które jako rozporządzenie unijne obowiązują bezpośrednio w każdym państwie członkowskim Unii Europejskiej. Projektowana ustawa służy zapewnieniu skutecznego stosowania przepisów tego rozporządzenia w krajowym porządku prawnym. W związku z tym ustawodawca krajowy nie ma swobody w modyfikowaniu, zastępowaniu lub redefiniowaniu pojęć wynikających bezpośrednio z prawa Unii Europejskiej. Zastosowanie w art. 4 ust. 1 pkt 1 projektu ustawy określenia „właściwy organ" ma na celu jednoznaczne przypisanie Prezesowi UKE roli organu, o którym mowa w przepisach DA, przy zachowaniu terminologii zgodnej z tym rozporządzeniem. Rezygnacja z tego pojęcia lub jego zastąpienie nie są możliwe. Argument uproszczenia i zwiększenia przystępności tekstu projektu ustawy nie może uzasadniać odstępstwa od

				terminologii unijnej, zwłaszcza w przypadku projektu ustawy, którego celem jest zapewnienie stosowania rozporządzenia unijnego. Przyjęte w projekcie rozwiązanie jest prawidłowe i uzasadnione.
7.	**Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji**	**rozdział 4**	Art. 10 ust. 3, art. 11 ust. 5, art. 12 ust. 3, art. 13 ust. 3 projektu przewidują, że stroną w postępowaniach prowadzonych przez organ właściwy – a więc Prezesa UKE – jest/może być organ sektora publicznego. Zgodnie z art. 2 pkt 28 Data Act „organ sektora publicznego" oznacza organy krajowe, regionalne lub lokalne państw członkowskich oraz podmioty prawa publicznego państw członkowskich lub związki złożone z co najmniej jednego takiego organu lub z co najmniej jednego takiego podmiotu. Wielokrotnie może się zdarzyć, że Prezes UKE będzie podmiotem wydającym rozstrzygnięcie we własnej sprawie. Ogólne przepisy KPA nie stanowią odpowiedzi na wynikający stąd konflikt interesów. Przyjęta w projekcie konstrukcja nie zapewnia zatem bezstronności w zakresie wykonywanych przez organ działań, czego wymaga art. 37 ust. 8 Data Act. Projekt ustawy powinien być zatem uzupełniony o rozwiązanie, które adresuje ten konflikt.	**Uwaga wyjaśniona** Prezes UKE został wyznaczony jako właściwy organ w rozumieniu art. 37 ust. 1 DA w zakresie stosowania i egzekwowania przepisów tego rozporządzenia. Prezes UKE jako właściwy organ nie będzie natomiast występował w roli organu sektora publicznego składającego wnioski na podstawie wyjątkowej potrzeby. Wynika to wprost z motywu 107 DA, który stanowi, że w celu zapobiegania konfliktom interesów właściwe organy odpowiedzialne za stosowanie i egzekwowanie DA w obszarze udostępniania danych na wniosek wynikający z wyjątkowej potrzeby nie powinny korzystać z prawa występowania z takim wnioskiem. W konsekwencji nie wystąpi sytuacja, w której Prezes UKE rozstrzygałby „we własnej sprawie", gdyż nie będzie on stroną postępowań prowadzonych na podstawie wskazanych w uwadze przepisów projektowanej ustawy. Ryzyko konfliktu interesów nie znajduje oparcia w rzeczywistym modelu kompetencyjnym wynikającym z przepisów DA. Jednocześnie należy zauważyć, że pojęcie „organu sektora publicznego" użyte w projekcie ustawy ma charakter definicyjny i wynika bezpośrednio z art. 2 pkt 28 DA. Sam fakt objęcia tym pojęciem Prezesa UKE nie oznacza, że organ ten będzie korzystał z wszystkich uprawnień przewidzianych dla tej kategorii podmiotów,

				w szczególności z uprawnienia do składania wniosków o udostępnienie danych z tytułu wyjątkowej potrzeby.
8.	**Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji**	**rozdział 9**	Zdaniem Izby w ramach prac legislacyjnych nad *projektem ustawy o sprawiedliwym dostępie do danych i ich wykorzystywaniu*, konieczne jest uwzględnienie zasady proporcjonalności i adekwatności wynikającej w art. 67 Prawa przedsiębiorców oraz wytycznych znajdujących się w samym Data Act. Rozumiemy, że główne zasady regulacji znajdują się w Data Act, natomiast na poziomie przyjmowania krajowych regulacji, m.in. w zakresie sankcji możliwe i konieczne jest uwzględnienie tego by implementując prawo UE i dążyć do nakładania wyłącznie obowiązków administracyjnych niezbędnych do osiągnięcia celów implementowanych przepisów. Zgodnie z art. 40 Data Act państwa członkowskie mają ustanowić przepisy dotyczące kar mających zastosowanie w przypadku naruszeń niniejszego rozporządzenia i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonywania, ale zwraca uwagę, że jednocześnie motyw 109 Data Act wskazuje na szerszy katalog kar niż tylko kary pieniężne, które wyłącznie przewiduje krajowy projektodawca: *(109) Właściwe organy powinny zapewnić, aby naruszenia obowiązków ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu podlegały karom. Karami takimi mogą być m.in. kary pieniężne, ostrzeżenia, nagany lub nakazy uzgodnienia praktyk biznesowych z obowiązkami nałożonymi niniejszym rozporządzeniem*. Postulujemy o ujęcie szerszego katalogu sankcji, tak by możliwe było przez organ regulacyjny proporcjonalne zastosowanie środków sankcyjnych w zależności od poszczególnych obowiązków i skali naruszeń. Pragniemy również zwrócić uwagę, iż Projekt ustawy przewiduje wprowadzenie wysokich kar (do 4% obrotu), chociaż w wielu sytuacjach przedsiębiorca telekomunikacyjny nie będzie miał wpływu na wykonanie części obowiązków przewidzianych rozporządzeniem, np. obowiązek informacyjny ciąży na przedsiębiorcy	**Uwaga częściowo uwzględniona** Projekt ustawy zostanie uzupełniony o nowy środek prawny w postaci wezwania do zaprzestania naruszania prawa, który będzie stanowił podstawowy, najłagodniejszy instrument reakcji właściwego organu (Prezesa UKE) w przypadku naruszania przepisów DA przez uczestnika rynku danych. Wprowadzenie tego środka istotnie wpływa na przewidzianą w projekcie ustawy konstrukcję systemu sankcji. Wezwanie to będzie środkiem o charakterze nadzorczym kierowanym w pierwszej kolejności przez właściwy organ do podmiotu naruszającego przepisy tego rozporządzenia. Dodatkowo, przed skierowaniem takiego wezwania, Prezes UKE zapewni uczestnikowi rynku danych możliwość ustosunkowania się do stwierdzonych naruszeń przepisów DA, których miał się dopuścić. Dopiero w przypadku niezastosowania się do tego wezwania możliwe będzie wydanie decyzji nakazującej usunięcie stwierdzonych naruszeń oraz nałożenie administracyjnej kary pieniężnej. Rozwiązanie to wzmacnia prewencyjny charakter systemu egzekwowania przepisów DA oraz umożliwia uczestnikom rynku danych usunięcie naruszeń i uniknięcie sankcji finansowych w postaci administracyjnych kar pieniężnych. Odnośnie przewidzianych w projekcie ustawy wysokości administracyjnych kar pieniężnych wyjaśnić należy, że zgodnie z art. 40 ust. 3 lit. f DA państwa członkowskie są zobowiązane uwzględniać roczny obrót strony

			telekomunikacyjnym jako na sprzedawcy, natomiast informacje te *de facto* dostarcza producent/dystrybutor produktu skomunikowanego. Dodatkowo, biorąc pod uwagę, że Data Act jest regulacją odnoszącą się w dużej mierze do wybranej części działalności gospodarczej przedsiębiorców, zdaniem Izby kary nie powinny być liczone od obrotu przedsiębiorców, ponieważ w ten sposób kara odnosząca się do ewentualnego nieprawidłowego wykonywania obowiązków Data Act będzie znacząco wykraczała poza przychód z działalności podlegającej regulacjom. Zwracamy się również z prośbą o rozważnie obniżenia proponowanego maksymalnego wymiaru kar pieniężnych, który nie wynikają z przepisów Data Act. Rozporządzenie stanowi jedynie, że kary powinny mieć charakter skuteczny, proporcjonalny i odstraszający (art. 40 ust. 1 Data Act). Zgodnie z oceną skutków regulacji, projektodawca rozważał poziom kar przyjęty w niektórych państwach członkowskich, które dokonały już wdrożenia takich przepisów lub są w jego trakcie. Projektodawca nie uzasadnił wyboru tak wysokiego wymiaru kary, jak w przypadku naruszeń przepisów o ochronie danych osobowych i wskazał jedynie, że podobny model przyjął prawodawca niemiecki. Należy podkreślić, że celowo projektodawca unijny pozostawił państwom członkowskim swobodę wyboru i jego uzasadnienia (poza zakresem art. 40 ust. 4 Data Act). Wybór najwyższego możliwego wymiaru kary (biorąc pod uwagę, że za ogólnie niezasadne powinno się uznać wyjście ponad próg wynikający z RODO) oznacza, że projektodawca zakłada, że potencjalna rola organu właściwego powinna skupiać się wokół nadzoru, którego emanacją jest nierówna pozycja przedsiębiorców oraz organu. Tymczasem w ocenie Izby relacje te powinny być oparte o dialog i współpracę. Kara maksymalna w wysokości przykładowo 1% obrotu przedsiębiorcy również jest karą wysoką w porównaniu z innymi przepisami i wydaje się w pełni wystarczająca. W przypadku Francji zdecydowano, że wyższy wymiar kary będzie groził jedynie w przypadku ponownych naruszeń. W przypadku Hiszpanii natomiast maksymalny wymiar kary ustalono	naruszającej osiągnięty w poprzednim roku budżetowym jako jedno z kryteriów nakładania kar. Wprowadzenie sztywno określonych sankcji kwotowych, niezależnych od wskazanego obrotu, byłoby mniej elastyczne w kontekście szerokiego i zróżnicowanego katalogu potencjalnych naruszeń przepisów DA oraz nie odpowiadałoby modelowi przyjętemu w samym rozporządzeniu, które uzależnia dolegliwość kary wobec przedsiębiorców od ich sytuacji ekonomicznej. Jednocześnie przewidziany w projekcie ustawy system sankcji jest na tyle elastyczny, że umożliwi właściwemu organowi w poszczególnych postępowaniach na różnicowanie naruszeń ze względu na ich charakter. Przewidziany w projekcie ustawy maksymalny wymiar administracyjnej kary pieniężnej jest zbieżny z maksymalnym poziomem sankcji przewidzianym w przepisach RODO. W ocenie projektodawcy brak jest podstaw do różnicowania wysokości sankcji za naruszenie DA względem reżimu przewidzianego w przepisach RODO. Jest to uzasadnione w szczególności tym, że dane nieosobowe zyskują obecnie coraz większe znaczenie gospodarcze, co znajduje odzwierciedlenie m.in. w European Data Union Strategy. Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że w Finlandii maksymalna wysokość administracyjnej kary pieniężnej za naruszenie przepisów DA ustalono na poziomie do 4% rocznego obrotu osiąganego w przypadku przedsiębiorców, a w Holandii nawet do 10% takiego obrotu. Projektodawca jednocześnie wyjaśnia, że okoliczności wskazywane w uwadze, takie jak uzależnienie wykonania określonych obowiązków od działań innych podmiotów (np. producentów lub dystrybutorów) czy fakt, że działalność objęta regulacją DA stanowi jedynie część

			na poziomie 600 000 euro. Proponujemy, aby rozważyć przyjęcie podobnych rozwiązań w polskim systemie prawnym. Równocześnie zasadne byłoby podzielenie naruszeń na kilka kategorii, tak by maksymalna wysokość kary była adekwatna do charakteru naruszenia. Biorąc pod uwagę szeroki katalog i niejednorodną naturę obowiązków nakładanych przez Data Act, trudne do uzasadnienia jest przypisanie do wszystkich przypadków wskazanych w art. 20 projektu ustawy, tych samych widełek, których górna granica, nawet gdyby ją ograniczyć np. do 1% obrotu przedsiębiorcy, jest bardzo wysoka. Do rozważenie Izba przedstawia również odroczenie przepisów o karach, tak by organ regulacyjny oraz przedsiębiorcy mogli podjąć dialog w zakresie prawidłowego stosowania Data Act oraz skorzystać z narzędzi opinii indywidualnych oraz wyjaśnień, o których wprowadzenie wzorem *projektu ustawy o systemach sztucznej inteligencji* Izba postuluje. Zwracamy uwagę, że w odniesieniu do regulacji w polskich przepisach pojawiają się rozwiązania zakładające brak stosowania przepisów o karach przez pół roku do roku, jak np. w przypadku stosowania KSeF (np. art. 1 pkt 24 w zakresie art. 106ni ust. 1-3 i 5-7 i pkt 30 wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2027 r. ustawa z dnia 16 czerwca 2023 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2023 r. poz. 1598)).	całokształtu działalności przedsiębiorcy, Prezes UKE będzie mógł brać pod uwagę przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej, jako przesłanki łagodzące (art. 40 ust. 3 lit. e DA). Odnosząc się do odroczenia stosowania przepisów w zakresie administracyjnych kar pieniężnych, wyjaśnić należy, że DA nie przewiduje podstaw do wprowadzenia takiego rozwiązania na poziomie ustawy krajowej. Rozporządzenie jest bezpośrednio stosowane, a państwa członkowskie są zobowiązane do zapewnienia skutecznego systemu egzekwowania jego przepisów od momentu rozpoczęcia ich stosowania. Niemniej przepisy projektowanej ustawy przewidują również możliwość odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, jak również projektodawca krajowy nie zdecydował się na wprowadzenie kar okresowych oraz kar z mocą wsteczną.
9.	**Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji**	**rozdział 9**	Moratorium w sprawie kar Z uwagi na wątpliwości interpretacyjne DA oraz brak jakiejkolwiek praktyki związanej ze stosowaniem DA proponujemy zawieszenie możliwości nakładania sankcji przez okres 1 roku od dnia wejścia w życie Projektu. Naszym zdaniem będzie to czas na ustalenia zasad stosowania DA, w tym w oparciu o opinie indywidualne i wyjaśnienia. Zwracamy uwagę, że takie rozwiązanie nie będzie stanowiskiem awangardowym. Dla przykładu w zakresie Krajowego Systemu e-	**Uwaga nieuwzględniona** Odnosząc się do postulatu odroczenia stosowania przepisów w zakresie administracyjnych kar pieniężnych, wyjaśnić należy, że DA nie przewiduje podstaw do wprowadzenia takiego rozwiązania na poziomie ustawy krajowej. Rozporządzenie jest bezpośrednio stosowane, a państwa członkowskie Unii Europejskiej są zobowiązane do zapewnienia skutecznego systemu egzekwowania jego przepisów od momentu rozpoczęcia ich stosowania. Niemniej przepisy projektowanej ustawy

			-Faktur, który wprowadza kary pieniężne za niedopełnienie obowiązków również zastosowano w tym zakresie moratorium. Sama instytucja zawieszenia kar ma na celu wprowadzenie swoistego okresu przejściowego, w którym tak podmioty zobowiązane, jak i Prezes UKE będą wypracowywać zasady stosowania Rozporządzenia. W okresie tym należałoby zawiesić zatem wyłącznie sankcje finansowe przewidziane Ustawą, nie wyłączając możliwości innych działań Prezesa UKE – w tym ostrzeżeń czy udzielenia nagany, opisanych poniżej w pkt. 4 i 5. Jednocześnie moment czasowy, od którego można zacząć nakładać kary, powinien być związany z momentem wszczęcia postępowania, a nie samym upływem czasu od wejścia w życia ustawy. Pozwoli to uniknąć sytuacji, gdzie kara faktycznie dotyczyłaby zdarzenia, które wystąpiło wkrótce po wejściu ustawy w życie, ale postępowanie z dowolnej przyczyny wydłużało się. Propozycja brzmienia przepisów: Art. 19 ust. 2 Po przeprowadzeniu postępowania, o którym mowa w art. 37 ust. 5 lit. c rozporządzenia 2023/2854, właściwy organ, w drodze decyzji: 1) stwierdza naruszenie przepisów rozporządzenia 2023/2854 i: a. udziela nagany, o której mowa w art. XX, albo b. nakłada administracyjną karę pieniężną, o której mowa w art. 20, albo 2) umarza postępowanie. Art. 19 ust. 3 Administracyjne kary pieniężne, o których mowa w art. 20, mogą być nakładane w postępowaniach wszczętych nie wcześniej, niż po upływie roku od dnia wejścia w życie ustawy.	nie przewidują kar okresowych oraz kar z mocą wsteczną. Projektodawca krajowy nie zdecydował się na ich wprowadzenie.

10.	**Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji**	**rozdział 9**	System kar Zgodnie z motywem (109) DA: „Właściwe organy powinny zapewnić, aby naruszenia obowiązków ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu podlegały karom. Karami takimi mogą być m.in. kary pieniężne, ostrzeżenia, nagany lub nakazy uzgodnienia praktyk biznesowych z obowiązkami nałożonymi niniejszym rozporządzeniem". Jak się wskazuje w literaturze „W praktyce może oznaczać to np. nakaz udostępnienia użytkownikowi pełnej historii danych generowanych przez urządzenie w konkretnym formacie, co może wymagać istotnych zmian technicznych w systemach, które dotąd nie przewidywały takiej funkcjonalności. Takie spektrum środków sankcyjnych odzwierciedla podejście zorientowane na elastyczność i proporcjonalność reakcji organów nadzorczych wobec naruszeń. Z jednej strony umożliwia to dostosowanie środka represyjnego do charakteru i wagi naruszenia – od działań o charakterze prewencyjnym, takich jak ostrzeżenie, po interwencje bardziej dotkliwe, np. kary finansowe lub obowiązek zmiany praktyk biznesowych, ale z drugiej strony pozostawia dużą swobodę organom nadzorczym, co może skutkować brakiem jednolitości w zakresie stosowanych środków nadzorczych oraz poziomu ich dolegliwości, a tym samym prowadzić do istotnych różnic w egzekwowaniu przepisów DA w poszczególnych państwach członkowskich" [B.Łabęcki (w:) A. Aleksandrowicz-Strus (red.), M.Barczyk, Akt w sprawie danych. Komentarz, źródło: LEX). Oznacza to, że DA nie ogranicza systemu kar jedynie do kar pieniężnych. Wnosimy zatem o uzupełnienie takiego katalogu o ostrzeżenia, nagany oraz nakazy uzgodnienia praktyk biznesowych z obowiązkami nałożonymi przez DA. Pragniemy zwrócić uwagę, że sama kara pieniężna może nie prowadzić do stanu zgodności z DA. W praktyce będą takie przypadki, w których	**Uwaga częściowo uwzględniona** Projekt ustawy zostanie uzupełniony o nowy środek prawny w postaci wezwania do zaprzestania naruszania prawa, który będzie stanowił podstawowy, najłagodniejszy instrument reakcji właściwego organu (Prezesa UKE) w przypadku naruszania przepisów DA przez uczestnika rynku danych. Wprowadzenie tego środka istotnie wpływa na przewidzianą w projekcie ustawy konstrukcję systemu sankcji. Wezwanie to będzie środkiem o charakterze nadzorczym kierowanym w pierwszej kolejności przez właściwy organ do podmiotu naruszającego przepisy tego rozporządzenia. Decyzja o nakazaniu usunięcia stwierdzonych naruszeń i nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej będzie wydawana dopiero w przypadku niezastosowania się do takiego wezwania. Rozwiązanie to wzmacnia prewencyjny charakter systemu egzekwowania przepisów DA oraz umożliwia uczestnikom rynku danych usunięcie naruszeń i uniknięcie sankcji finansowych w postaci administracyjnych kar pieniężnych. Projektodawca jednocześnie wyjaśnia, że okoliczności wskazywane w uwadze, takie jak uzależnienie wykonania określonych obowiązków od działań innych podmiotów (np. producentów lub dystrybutorów), Prezes UKE będzie mógł brać pod uwagę przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej, jako przesłanki łagodzące (art. 40 ust. 3 lit. e DA). Dodatkowo przepisy projektowanej ustawy przewidują również możliwość odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, jak również projektodawca krajowy nie zdecydował się na wprowadzenie kar okresowych oraz kar z mocą wsteczną.

			doprowadzenie do stanu zgodności z DA wymagać będzie dokonania zmian technicznych. W takich przypadkach nałożenie kary pieniężnej będzie nieefektywne. Z drugiej strony nakaz będzie wymagać czasu (na zmianę systemów). Pragniemy również zwrócić uwagę, iż Projekt ustawy przewiduje wprowadzenie wysokich kar (do 4% obrotu), chociaż w wielu sytuacjach przedsiębiorca telekomunikacyjny nie będzie miał wpływu na wykonanie części obowiązków przewidzianych rozporządzeniem, np. obowiązek informacyjny ciąży na przedsiębiorcy telekomunikacyjnym jako na sprzedawcy, natomiast informacje te *de facto* dostarcza producent/dystrybutor produktu skomunikowanego.	
11.	**Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji**	**rozdział 9**	Ostrzeżenia Na wzór USSI wnosimy o wprowadzenie instytucji ostrzeżenia (art. 46 USSI). Jak wskazano w uzasadnieniu do projektu USSI: „Ostrzeżenie zawiera zalecenia działań naprawczych, takich jak zablokowanie dostępu do systemu, wprowadzenie poprawek czy poinformowanie użytkowników. W przypadku braku reakcji w określonym terminie Komisja ma prawo podjąć dalsze działania m.in.: publikację informacji o naruszeniu lub wycofanie systemu z rynku. W takiej sytuacji Komisja prowadzi dalej postępowanie w celu ustalenia stanu faktycznego i w razie potwierdzenia naruszeń wydania decyzji i nałożenia sankcji". Naszym zdaniem analogiczne rozwiązanie powinno zostać wprowadzone do Projektu. Propozycja brzmienia przepisu: Treść analogiczna jak art. 46 USSI.	**Uwaga częściowo uwzględniona** W projekcie ustawy zostanie wprowadzony nowy środek prawny w postaci wezwania do zaprzestania naruszenia przepisów DA. Środek ten będzie pełnić funkcję ostrzeżenia dla podmiotu naruszającego przepisy DA, umożliwiając mu zaprzestanie naruszania prawa i uniknięcie administracyjnej kary pieniężnej. Wezwanie to będzie kierowane w pierwszej kolejności przez właściwy organ do podmiotu naruszającego przepisy DA i będzie miało na celu umożliwienie usunięcia tych naruszeń. Dopiero w przypadku niezastosowania się do wezwania możliwe będzie wydanie decyzji nakazującej usunięcie stwierdzonych naruszeń oraz nałożenie administracyjnej kary pieniężnej. Ponadto, przed skierowaniem takiego wezwania, Prezes UKE zapewni uczestnikowi rynku danych możliwość ustosunkowania się do stwierdzonych naruszeń przepisów DA, których miał się dopuścić.
12.	**Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki**	**rozdział 9**	Kontrolna	**Uwaga nieuwzględniona**

	i Telekomunikacji		Naszym zdaniem należy umiejscowić postępowanie, o którym mowa w art. 37 ust. 5 lit. c rozporządzenia 2023/2854 w polskim systemie prawa. W tym zakresie należy przesądzić, że postępowaniem tym będzie również postępowanie kontrolne, które powinno stać się regułą (to w ramach tego postępowania gromadzony jest materiał dowodowy). Przy czym należy poczynić zastrzeżenie, że nie można w tym zakresie odnieść się do postępowania kontrolnego, o którym mowa w PKE, skoro ustalone tam zasady dotyczą regulacji sektorowej (a DA wychodzi poza zakres komunikacji elektronicznej). W konsekwencji należy w sposób całościowy uregulować zasady kontroli (jeszcze raz: bez takiej regulacji właściwy organ nie będzie miał jakichkolwiek instrumentów prawnych, za pomocą których zgromadzi materiał dowodowy). Z uwagi na wszystko powyższe wnosimy o dodanie analogicznych przepisów jak przepisy rozdziału 3 USSI (art. 32-42). Wprowadzenie układu (na wzór Rozdziału 5 USSI). Jak wskazano w uzasadnieniu do projektu USSI: • „Mechanizm (…) ma na celu zachęcenie podmiotów naruszających przepisy do dobrowolnego usuwania nieprawidłowości oraz współpracy z Komisją, co sprzyja sprawnemu osiąganiu celów ustawy i rozporządzenia"; • „Przepisy przewidują możliwość złagodzenia sankcji, a nawet odstąpienia od ich nakładania w przypadku szczególnej współpracy strony z Komisją. Zakres złagodzenia sankcji będzie uzależniony od okoliczności zaprzestania naruszeń, zakresu ujawnionych informacji oraz podjętych zobowiązań. Dzięki temu instytucja układu pełni funkcję motywującą, umożliwiając lepsze osiągnięcie zamierzonych celów regulacyjnych".	W DA nie ma przepisu, który uzasadnia konieczność zapewnienia przez państwa członkowskie Unii Europejskiej procedury kontrolnej wskazanej w uwadze. Jeżeli intencją prawodawcy unijnego byłoby wprowadzenie takiej procedury kontrolnej lub zobowiązanie państw członkowskich Unii Europejskiej do jej wprowadzenia, to zrobiłby to w sposób wyraźny w przepisach tego rozporządzenia. Przykładem aktu unijnego, w którym prawodawca unijny wprost nadał takie uprawnienia jest RODO (art. 58 ust. 1 lit. f RODO). W przepisach DA nie takiej podstawy prawnej. W związku z tym wprowadzenie na poziomie krajowym wskazanych w uwadze uprawnień kontrolnych byłoby nadregulacją. Poza tym postępowanie w sprawie stosowania przepisów DA, o którym mowa w art. 37 ust. 5 lit. c DA prowadzone przez Prezesa UKE, odbywa się z zastosowaniem przepisów KPA, w połączeniu z bezpośrednio stosowanymi przepisami DA (w tym art. 37 ust. 14 DA) i przepisami projektowanej ustawy, co zapewnia organowi instrumenty do pozyskiwania informacji i dokumentów, wzywania stron do złożenia wyjaśnień, oceny materiału dowodowego oraz wydawania rozstrzygnięć administracyjnych. Art. 37 ust. 14 DA wyraźnie wskazuje na możliwość żądania wszelkich informacji niezbędnych do weryfikacji przestrzegania rozporządzenia, co stanowi podstawowy i adekwatny mechanizm nadzorczy przewidziany przez prawodawcę unijnego. Oprócz tego w projekcie ustawy przewidziano możliwość odstąpienia przez właściwy organ (Prezesa UKE) od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, a także projekt ustawy zostanie uzupełniony o nowy środek prawny w postaci wezwania do zaprzestania naruszania prawa. Wezwanie to

			Naszym zdaniem dokładnie takie same argumenty przemawiają za wprowadzeniem tej instytucji do Projektu. Propozycja brzmienia przepisu: Treść analogiczna do rozdziału 3 USSI (art. 32-42).	będzie stanowiło podstawowy, najłagodniejszy instrument reakcji właściwego organu (Prezesa UKE) w przypadku naruszania przepisów DA przez uczestnika rynku danych. Wprowadzenie tego środka istotnie wpływa na przewidzianą w projekcie ustawy konstrukcję systemu sankcji. Dodatkowo, przed skierowaniem takiego wezwania, Prezes UKE zapewni uczestnikowi rynku danych możliwość ustosunkowania się do stwierdzonych naruszeń przepisów DA, których miał się dopuścić. Dopiero w przypadku niezastosowania się do tego wezwania możliwe będzie wydanie decyzji nakazującej usunięcie stwierdzonych naruszeń oraz nałożenie administracyjnej kary pieniężnej. Rozwiązanie to wzmacnia prewencyjny charakter systemu egzekwowania przepisów DA oraz umożliwia uczestnikom rynku danych usunięcie naruszeń i uniknięcie sankcji finansowych w postaci administracyjnych kar pieniężnych.
13.	**Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji**	**art. 20**	Należyta kategoryzacja kar -uwaga kierunkowa Naszym zdaniem należy rozważyć kategoryzację kar oraz ich wysokości z punktu widzenia wagi zagrożenia/naruszenia danego dobra. Tylko takie rozwiązanie zapewni zasadę proporcjonalności.	**Uwaga wyjaśniona** Wyjaśnić należy, że ze względu na szeroki i zróżnicowany katalog potencjalnych naruszeń przepisów DA, obejmujący liczne możliwe warianty stanów faktycznych, próba szczegółowej kategoryzacji administracyjnych kar pieniężnych w oparciu o „wagę zagrożenia lub naruszenia danego dobra” miałaby charakter nadmiernie kazuistyczny, a w praktyce mogłaby okazać się nieefektywna i niefunkcjonalna. Projektodawca krajowy zrezygnował z takiej kategoryzacji, przyjmując rozwiązanie bardziej elastyczne, pozwalające na indywidualną ocenę każdego przypadku. W tym celu w projekcie ustawy m.in. dokonano zasadniczego rozdzielenia reżimów sankcyjnych, w szczególności przez wyraźne odróżnienie

				kar wymierzanych przedsiębiorcom od kar nakładanych na pozostałe podmioty. Uzupełnieniem powyższego jest przewidziana w tym projekcie możliwość odstąpienia od wymierzenia kary w przypadkach, w których przemawiają za tym okoliczności sprawy. Łącznie przyjęte rozwiązania zapewniają urzeczywistnienie zasady proporcjonalności.
14.	**Krajowa Izba Komunikacji Ethernetowej i Polska Izba Komunikacji Elektronicznej**	**art. 22**	Zgodnie z art. 22 projektu: „Właściwy organ, w drodze decyzji, w uzasadnionym przypadku może odstąpić od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 20, biorąc w szczególności pod uwagę przesłanki, o których mowa w art. 40 ust. 3 rozporządzenia 2023/3854." Projektowana ustawa w art. 22 reguluje zasady odstąpienia od wymierzenia administracyjnych kar pieniężnych za naruszenie przepisów Data Act. Powyższa regulacja odsyła do katalogu przesłanek określonych w art. 40 ust. 3 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2854 (dalej: „Data Act"). Choć art. 40 ust. 3 lit. e) Data Act nakazuje uwzględnić „inne czynniki obciążające lub łagodzące mające zastosowanie w okolicznościach danej sprawy", to oparcie się wyłącznie na tej ogólnej przesłance jest w naszej ocenie niewystarczające. Analiza wskazanego art. 40 ust. 3 Data Act prowadzi do wniosku, że obecne brzmienie projektu przepisu art. 22 ustawy o sprawiedliwym dostępie do danych i ich wykorzystywaniu nie zawiera jednoznacznej dyrektywy nakazującej organowi odstąpienie od nałożenia kary w sytuacji, gdy za te samo naruszenie na stronę została już nałożona prawomocna kara administracyjna przez inny uprawniony organ. Obecne brzmienie przepisu nie gwarantuje zatem ochrony przed kumulacją kar za jedno naruszenie, stanowiąc znaczące pogorszenie standardu ochrony prawnej polskich przedsiębiorców. Należy podkreślić, że naruszenia Data Act będą zapewne często stanowić jednocześnie naruszenia innych przepisów, w szczególności o ochronie danych osobowych. Oznacza to, że w naszej opinii przepisy projektowanej ustawy powinny jednoznacznie realizować zasadę	**Uwaga nieuwzględniona** Należy wskazać, że podział kompetencji pomiędzy Prezesem UKE jako właściwym organem w rozumieniu DA, a Prezesem UODO wynika bezpośrednio z przepisów tego rozporządzenia. Zgodnie z art. 1 ust. 5 DA, rozporządzenie to pozostaje bez uszczerbku dla prawa Unii i prawa krajowego dotyczących ochrony danych osobowych, w tym dla RODO, a także dla uprawnień i kompetencji organów nadzorczych oraz praw osób, których dane dotyczą. Oznacza to, że regulacje DA nie ingerują w zakres właściwości organów odpowiedzialnych za nadzór nad stosowaniem przepisów o ochronie danych osobowych. Ponadto art. 37 ust. 3 DA stanowi, że organy nadzorcze odpowiedzialne za monitorowanie i stosowanie RODO są również odpowiedzialne za monitorowanie stosowania DA w zakresie danych osobowych. Jednocześnie art. 40 ust. 4 i 5 DA określa kompetencje tych organów w zakresie nakładania administracyjnych kar pieniężnych za naruszenia przepisów RODO popełnione przy wykonywaniu obowiązków wynikających z rozdziałów II, III i V DA. W konsekwencji podział właściwości organów ma charakter normatywny i wynika wprost z prawa unijnego. Prezes UKE jest właściwy w zakresie egzekwowania

			określoną w art. 189f § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, tj. wprowadzać obowiązek odstąpienia od nałożenia kary w przypadku, gdy inny organ już ją nałożył za ten sam czyn. Na gruncie projektu możliwość stosowania przywołanego przepisu KPA rodzi wątpliwości, z uwagi na treść art. 189a § 2 pkt 2 KPA. Stanowi on, że w przypadku uregulowania odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej w przepisach odrębnych (tu: w projektowanej ustawie), przepisów KPA nie stosuje się. Proponujemy zatem zmianę projektu ustawy poprzez jednoznaczne wskazanie, że organ odstępuje od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 20, jeżeli za te samo naruszenie została już nałożona kara administracyjna przez inny uprawniony organ. Dokładnie taka norma wynika z obecnego, obowiązującego art. 189f § 1 pkt 2 KPA. Wytyczne te mogą zostać zrealizowane bądź poprzez jednoznaczne uregulowanie takiej ustawy w projektowanej ustawie, bądź przez odwołanie do KPA.	obowiązków wynikających z DA, natomiast Prezes UODO zachowuje pełnię kompetencji w zakresie naruszeń przepisów RODO. W sytuacji, w której określone zachowanie podmiotu stanowi jednocześnie naruszenie przepisów DA pozostających w kompetencji Prezesa UKE oraz naruszenie przepisów RODO pozostających w kompetencji Prezesa UODO, mamy do czynienia z dwoma odrębnymi naruszeniami różnych reżimów prawnych. Każde z tych naruszeń podlega samodzielnej ocenie na podstawie właściwego aktu prawnego i może skutkować nałożeniem odrębnej administracyjnej kary pieniężnej przez dwa niezależne organy. Nie mamy zatem do czynienia z tożsamym naruszeniem tego samego przepisu prawa w rozumieniu art. 189f § 1 pkt 2 KPA, lecz z równoległą odpowiedzialnością za naruszenie odmiennych obowiązków wynikających z różnych aktów prawnych, powierzonych do egzekwowania różnym organom. Konstrukcja przyjęta w DA celowo rozdziela kompetencje organów i przewiduje odrębne podstawy sankcyjne. Analogicznie będzie w przypadku ewentualnych innych organów. Nie jest zatem możliwe wprowadzenie do projektowanej ustawy postulowanego rozwiązania, przewidującego obligatoryjne odstąpienie od wymierzenia kary w przypadku uprzedniego nałożenia kary przez inny organ, ani też odesłania do art. 189f KPA. Prowadziłoby to bowiem do ograniczenia wykonywania kompetencji przyznanych właściwemu organowi wprost przez prawo unijne. Dodatkowo należy podkreślić, że zgodnie z art. 189a § 2 KPA, w przypadku gdy przepisy odrębne regulują przesłanki odstąpienia od nałożenia

				administracyjnej kary pieniężnej, przepisów działu IVa KPA w tym zakresie nie stosuje się. Projektowana ustawa zawiera własną regulację dotyczącą odstąpienia od wymierzenia kary (art. 22), odwołującą się do przesłanek określonych w art. 40 ust. 3 DA. Tym samym brak jest podstaw do równoległego stosowania art. 189f KPA.

Tabela uwag zgłoszonych w ramach opiniowania

do projektu ustawy o sprawiedliwym dostępie do danych i ich wykorzystywaniu (UC114)

Skróty aktów prawnych zastosowane w treści stanowiska Ministra Cyfryzacji:

DA, rozporządzenie 2023/2854	rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2854 z dnia 13 grudnia 2023 r. w sprawie zharmonizowanych przepisów dotyczących sprawiedliwego dostępu do danych i ich wykorzystywania oraz w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2017/2394 i dyrektywy (UE) 2020/1828 (akt w sprawie danych) (Dz. Urz. UE L 2023/2854 z 22.12.2023 r.)
RODO	rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016 r., s. 1)
ustawa o ochronie danych osobowych	ustawa z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1781 oraz z 2026 r. poz. 252 i 548)
KPA	ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691)
PKE	ustawa z dnia 12 lipca 2024 r. – Prawo komunikacji elektronicznej (Dz. U. poz. 1221, z 2025 r. poz. 637 i 820 oraz z 2026 r. poz. 252 i 815)
ZTP	rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2026 r. poz. 300)
rozporządzenie (UE) 2018/1725	rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz. Urz. UE L 295 1725 z 21.11.2018 r., s. 39)
dyrektywa 2002/58/WE	dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz. Urz. WE L 201 58 z 31.07.2002 r., s. 37)
TFUE	Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE C 115 z 09.05.2008, s. 47)

Lp.	Podmiot zgłaszający	Jedn. red. projektu	Treść uwagi	Stanowisko Ministra Cyfryzacji
1.	**Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych**	**uwaga ogólna**	Podstawowym celem projektowanej ustawy jest utworzenie otoczenia instytucjonalno-organizacyjnego oraz regulacyjnego, które ma umożliwić pełne stosowanie w Polsce przepisów aktu w sprawie danych, tj. rozporządzenia unijnego tworzącego ramy dostępu, ponownego wykorzystania i udostępniania danych zarówno danych osobowych, jak	**Uwaga nieuwzględniona** Nie jest konieczne i wskazane doprecyzowanie w projektowanej ustawie (wynikającego z DA) podziału kompetencji między Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej (UKE) a Prezesem Urzędu Ochrony Danych Osobowych (UODO).

			i danych nieosobowych generowanych przez urządzenia i powiązane usługi cyfrowe. Zgodnie z założeniem projektodawcy regulacja na poziomie krajowym dotyczy wyłącznie przepisów, które zostały przez prawodawcę unijnego wprost przekazane do uregulowania w prawie krajowym lub takich, w których akt w sprawie danych zostawia swobodę regulacyjną państwom członkowskim. Ukształtowanie w sposób całościowy nadzoru instytucjonalnego nad stosowaniem aktu w sprawie danych, który uzupełnia prawo Unii w zakresie ochrony danych osobowych (motyw 7), pozostaje bez uszczerbku dla tego prawa, w tym dla w tym dla uprawnień i kompetencji organów nadzorczych (art. 1 ust. 5 aktu w sprawie danych4), powierza tym organom (w Polsce – Prezesowi UODO) odpowiedzialność za monitorowanie jego stosowania w zakresie ochrony danych osobowych (art. 37 ust. 3 aktu w sprawie danych), wymaga uwzględnienia poniżej przedstawionych kwestii. 1) Kompetencje nadzorcze w kontekście zgodności z art. 37 aktu w sprawie danych. W przepisach projektu ustawy właściwym organem odpowiedzialnym za stosowanie i egzekwowanie aktu w sprawie danych wyznaczony został Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, dalej „Prezes UKE", który będzie także organem właściwym do spraw certyfikacji organów rozstrzygania sporów, o której mowa w art. 10 ust. 5 aktu w sprawie danych i który będzie realizował zadania koordynatora danych, o którym mowa w art. 37 ust. 2 zd. 1 aktu w sprawie danych (zgodnie z art. 4 ust. 1 i 2 projektu ustawy). Zgodnie natomiast z art. 2 projektowana „ustawa nie narusza, wynikających z przepisów o ochronie danych osobowych, kompetencji Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych w zakresie monitorowania stosowania rozporządzenia 2023/2854", tj. aktu w sprawie danych. Projektodawca wskazał w ocenie skutków regulacji, że wprowadził powyższą zasadę w celu „wyeliminowania jakichkolwiek wątpliwości" dotyczących kompetencji Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych w zakresie	W szczególności nie jest możliwe wprowadzenie postulowanych w uwadze przepisów enumeratywnie wskazujących zakres właściwości każdego z tych organów. Projektowana ustawa nie wdraża (implementuje) postanowień DA, tylko służy jego stosowaniu. Kwestie dotyczące rozdziału kompetencji pomiędzy Prezesem UKE a Prezesem UODO zostały unormowane w DA, które stosuje się bezpośrednio. Do przepisów DA odnoszących się do podziału kompetencji pomiędzy organ nadzoru odpowiedzialny za ochronę danych osobowych (Prezesa UODO), a właściwy organ (Prezesa UKE) odpowiedzialny na stosowanie i egzekwowanie DA, należy stosować wykładnię systemową i celowościową, a nie wyłącznie językową. Należy również wziąć pod uwagę *ratio legis* przepisów DA, czyli nadanie uprawnień użytkownikom np. w art. 4 ust. 1 DA i możliwość ich zaskarżenia do właściwego organu. Po pierwsze, zgodnie z art. 1 ust. 5 DA, rozporządzenie to pozostaje bez uszczerbku dla prawa Unii i prawa krajowego dotyczących ochrony danych osobowych, prywatności i poufności komunikacji oraz integralności urządzeń końcowych, które mają zastosowanie do danych osobowych przetwarzanych w związku z prawami i obowiązkami ustanowionymi w DA, w szczególności dla RODO i rozporządzenia (UE) 2018/1725 oraz dyrektywy 2002/58/WE, w tym dla uprawnień i kompetencji organów nadzorczych oraz praw osób, których dane dotyczą. W przypadku gdy użytkownicy są osobami, których dane dotyczą, prawa ustanowione

			monitorowania stosowania aktu w sprawie danych, w tym kompetencji, o których mowa w art. 17 ust. 2 lit. i, w art. 37 ust. 3 i 4, w art. 37 ust. 5 lit. g, art. 38 ust. 3 oraz w art. 40 ust. 4 tego aktu. Projektowane rozwiązanie prowadzi do koncentracji kompetencji nadzorczych poprzez powierzenie jednemu organowi właściwemu, tj. Prezesowi UKE odpowiedzialności za stosowanie i egzekwowanie aktu w sprawie danych, przy deklaratywnym założeniu, że tworzone w zakresie projektowanej ustawy ramy nadzoru krajowego nad stosowaniem ww. aktu nie naruszają kompetencji Prezesa UODO w zakresie odpowiedzialności za monitorowanie stosowania aktu w sprawie danych w zakresie ochrony danych osobowych. W rezultacie powstaje potrzeba wyjaśnienia charakteru kompetencji nadzorczych przyznanych organom ochrony danych przez sam akt w sprawie danych. Zgodnie z treścią art. 37 ust. 3 aktu w sprawie danych, „organy nadzorcze odpowiedzialne za monitorowanie stosowania rozporządzenia (UE) 2016/679 są odpowiedzialne za monitorowanie stosowania aktu w sprawie danych w zakresie ochrony danych osobowych. Stosuje się odpowiednio rozdziały VI i VII rozporządzenia (UE) 2016/679". Z perspektywy wykładni językowej oraz systemowej art. 37 ust. 3 aktu w sprawie danych przyznaje wprost organowi ochrony danych osobowych realne obowiązki oraz kompetencje służące monitorowaniu stosowania tego aktu w zakresie ochrony danych osobowych. Organ ochrony danych osobowych nie jest jedynie organem, z którym konsultuje się wyznaczony organ właściwy. Organ ochrony danych osobowych jest równoległym organem nadzoru, któremu zostały przyznane odrębne kompetencje do monitorowania stosowania aktu w sprawie danych w zakresie danych osobowych. Istotne w tym kontekście jest stanowisko Bawarskiego Organu Ochrony Danych (dalej: BayLDA). Organ ten wskazuje, że art. 37 ust. 3 aktu w sprawie danych należy interpretować jako przyznający organom ochrony danych własne, odrębne kompetencje do monitorowania stosowania aktu w sprawie danych w zakresie danych osobowych. BayLDA podnosi przede wszystkim	w rozdziale II DA są uzupełnieniem ich prawa dostępu i prawa do przenoszenia danych na mocy art. 15 i 20 RODO. W przypadku kolizji pomiędzy DA a prawem Unii dotyczącym ochrony danych osobowych lub prywatności lub prawem krajowym przyjętym zgodnie z takim prawem Unii pierwszeństwo ma stosowne prawo Unii lub prawo krajowe dotyczące ochrony danych osobowych lub prywatności. W motywie 7 DA podkreślono dodatkowo, że DA uzupełnia prawo Unii w zakresie ochrony danych osobowych i prywatności, w szczególności RODO i rozporządzenia (UE) 2018/1725 oraz dyrektywę 2002/58/WE, i pozostaje bez uszczerbku dla tego prawa. Żaden przepis DA nie powinien być stosowany ani interpretowany w sposób umniejszający lub ograniczający prawo do ochrony danych osobowych lub prawo do prywatności i poufności komunikacji. Po drugie, zgodnie z art. 37 ust. 3 DA organy nadzorcze odpowiedzialne za monitorowanie stosowania RODO są odpowiedzialne za monitorowanie DA w zakresie ochrony danych osobowych. Zadania i uprawnienia organów nadzorczych są wykonywane w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych. W motywie 107 DA podkreślono ponadto, że organy odpowiedzialne za nadzór nad przestrzeganiem prawa ochrony danych oraz właściwe organy wyznaczone na podstawie prawa Unii lub prawa krajowego powinny być odpowiedzialne za stosowanie DA w obszarach swoich kompetencji. Po trzecie, zgodnie z art. 40 ust. 4 DA za naruszenia obowiązków ustanowionych w rozdziałach II, III i V

			argument językowy, wskazując, że w wersji niemieckiej użyto sformułowania „auch", co jednoznacznie wskazuje na rozszerzenie, a nie powtórzenie dotychczasowych zadań wynikających z rozporządzenia 2016/679. Ponadto organ odrzuca interpretację ograniczającą rolę organów ochrony danych wyłącznie do mandatu wynikającego z rozporządzenia 2016/679 wskazując, że prowadziłoby to do naruszenia art. 8 ust. 3 Karty Praw Podstawowych UE oraz standardu niezależności organów wymaganych przez orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. BayLDA zauważa również, że obowiązek odpowiedniego stosowania rozdziałów VI i VII RODO wskazuje na potrzebę wyposażenia organów ochrony danych w pełen katalog narzędzi nadzorczych na potrzeby stosowania aktu w sprawie danych. Organ ten podkreśla także, że krajowy projekt implementacji aktu w sprawie danych powinien uwzględniać odrębny charakter kompetencji przyznanych organom ochrony danych przez sam akt w sprawie danych. Na wpływ relacji pomiędzy aktem w sprawie danych a rozporządzeniem 2016/679 na egzekwowanie i ochronę danych osobowych zwróciła uwagę także Komisja Europejska. Rozwiązanie przyjęte w Holandii polega na wyodrębnieniu dwóch organów właściwych uprawnionych do sprawowania nadzoru instytucjonalnego nad stosowaniem aktu w sprawie danych7, tj.: Autoriteit Consument & Markt – jako organ odpowiedzialny za wykonywanie zadań wynikających z aktu w sprawie danych oraz holenderski organ ochrony danych, tj. Autoriteit Persoonsgegevens – jako organ właściwy w zakresie obowiązków dotyczących przetwarzania danych osobowych. Konstrukcja ta zdaje się potwierdzać, że kompetencje organu ochrony danych wynikające z art. 37 ust. 3 aktu w sprawie danych mają charakter samodzielny, a rola organu ochrony danych nie powinna zostać ograniczona do funkcji doradczej. Ustawa holenderska tworzy ponadto obowiązkowy mechanizm współpracy między obydwoma właściwymi organami, obejmujący wzajemne	DA organy nadzorcze odpowiedzialne za monitorowanie stosowania RODO, mogą w zakresie swoich kompetencji nakładać administracyjne kary pieniężne zgodnie z art. 83 RODO do wysokości, o której mowa w art. 83 ust. 5 tego rozporządzenia. W DA wyraźnie rozgraniczono kompetencje organu ochrony danych (Prezes UODO) oraz organu właściwego (Prezes UKE): – w DA przewidziano regułę kolizyjną w przypadku zbiegu przepisów DA i RODO, w tym w zakresie uprawnień i kompetencji organów (reguła kolizyjna); – Prezes UODO zgodnie z DA jest odpowiedzialny za monitorowanie DA w zakresie ochrony danych osobowych, a jego zadania i uprawnienia powinny być wykonywane w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych (podział kompetencji); – w DA wyraźnie również wskazano za jakie naruszenia przepisów DA Prezes UODO może, w zakresie swoich kompetencji, nakładać administracyjne kary pieniężne przewidziane w RODO (nakładanie administracyjnych kar pieniężnych przewidzianych w RODO). Nie występuje zatem konieczność ustawowego doprecyzowania podziału kompetencji między Prezesem UKE a Prezesem UODO, ponieważ kwestie te zostały uregulowane w DA. Wprowadzenie postulowanych przez Prezesa UODO przepisów stałoby w sprzeczności z zasadą bezpośredniej skuteczności norm prawa unijnego. Wprowadzenie dodatkowych przepisów krajowych prowadziłoby do powtórzenia przepisów (norm)

			przekazywanie informacji oraz możliwość zawarcia i publikacji protokołu współpracy. Model holenderski może stanowić zatem istotny punkt odniesienia dla oceny projektowanych w Polsce rozwiązań, w szczególności w zakresie konieczności ustawowego doprecyzowania podziału kompetencji między Prezesem UKE a Prezesem UODO oraz wprowadzenia wiążących mechanizmów współpracy, aby zapewnić pełną zgodność projektowanego aktu z art. 37 aktu w sprawie danych. Rozgraniczenie kompetencji organów sprawujących nadzór nad przestrzeganiem aktu w sprawie danych, bezpośrednio z niego wynikające wymaga podziału kompetencji organów nadzorczych w projektowanej ustawie poprzez wprowadzenie przepisów enumeratywnie wskazujących zakres właściwości każdego z nich. Powierzenie Prezesowi UKE odpowiedzialności za wykonywanie zadań wynikających z aktu w sprawie danych w zakresie danych nieosobowych, natomiast Prezesowi UODO zadań wynikających wprost z art. 37 ust. 3 tego aktu, obejmujących monitorowanie jego stosowania w zakresie przetwarzania danych osobowych, pozwoliłoby uniknąć niejasności kompetencyjnych, zwłaszcza w sprawach o charakterze „mieszanym". W przypadku właściwości zarówno Prezesa UKE, jak i Prezesa UODO, tj. w sytuacji, gdy zakres przedmiotowy sprawy obejmowałby nie tylko realizację obowiązków wynikających z aktu w sprawie danych, ale również rozporządzenia 2016/679 – należałoby ustanowić odrębny tryb obsługi spraw, jednocześnie dotyczących danych nieosobowych oraz danych osobowych. Przyjęcie tego rozwiązania wymaga przewidzenia obowiązkowego badania na wstępie, czy sprawa obejmuje przetwarzanie danych osobowych. W takim przypadku. Prezes UKE powinien niezwłocznie przekazać sprawę lub jej część Prezesowi UODO, a postępowanie Prezesa UKE w tej części powinno zostać zawieszone do czasu otrzymania wiążącego stanowiska Prezesa UODO.	zawartych w DA. Zgodnie z § 4 ust. 2 ZTP w ustawie nie powtarza się dających się bezpośrednio stosować postanowień aktów normatywnych ustanowionych przez organizacje międzynarodowe lub organy międzynarodowe. DA nie uprawnia również państw członkowskich Unii Europejskiej do precyzowania regulacji rozporządzenia, czy też wyjaśnienia charakteru kompetencji przyznanych poszczególnym organom przez DA (nie jest to materia ustawowa). Odpowiedź na uwagę dotyczącą wprowadzenia mechanizmów współpracy pomiędzy organami zawarta została w odpowiedzi na uwagę nr 2.

2.	**Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych**	**uwaga ogólna**	2) Współpraca organów. Zgodnie z treścią art. 37 ust. 5 lit g aktu w sprawie danych państwa członkowskie zapewniają, aby zadania i uprawnienia właściwych organów były jasno określone i obejmowały współpracę m.in z organem nadzorczym odpowiedzialnym za monitorowanie stosowania rozporządzenia 2016/679 w celu zapewnienia, aby rozporządzenie to było egzekwowane spójnie z innym prawem Unii i prawem krajowym. W akcie w sprawie danych prawodawca nałożył na państwa członkowskie nie tylko obowiązek wyznaczenia jednego lub więcej właściwych organów odpowiedzialnych za stosowanie i egzekwowanie aktu w sprawie danych, ale również wymóg zapewnienia, aby jasno określone zadania i uprawnienia tych organów obejmowały współpracę m.in. z krajowymi organami ochrony danych osobowych odpowiedzialnym za monitorowanie stosowania rozporządzenia 2016/679. Projektodawca pominął jednak w proponowanych przepisach krajowych tak istotny aspekt wzajemnych relacji pomiędzy organami nadzorczymi i nie wskazał w projektowanych przepisach trybu, charakteru czy zakresu współpracy Prezesa UKE i Prezesa UODO w ramach równolegle wykonywanych kompetencji nadzorczych. Jedynie w ocenie skutków regulacji projektodawca wykazując nowe zadania Prezesa UKE, związane z pełnieniem funkcji właściwego organu, założył, że w ramach współpracy z m.in. krajowymi organami ochrony danych osobowych odpowiedzialnym za monitorowanie stosowania RODO – zadania te obejmą „m.in. ustalanie ram formalnych kooperacji, np. wymiany danych, konsultacji oraz bieżące konsultacje interpretacyjne oraz prowadzenie odpowiednich działań w sytuacji wystąpienia sporów kompetencyjnych lub zagrożenia naruszenia przepisów RODO. Częstotliwość – na bieżąco i w miarę zapotrzebowania”. Realizacja zadań Prezesa UKE w sytuacji, gdy zajdzie konieczność oceny zgodności przetwarzania danych osobowych z obowiązującymi przepisami w tym zakresie nie może opierać się na uznaniowym podejściu organu	**Uwaga uwzględniona** W projekcie ustawy wprowadzone zostaną przepisy proceduralne zapewniające mechanizm współpracy pomiędzy Prezesem UKE oraz Prezesem UODO. Będą to przepisy szczególne uzupełniające istniejące już obecnie uregulowania w KPA, do których projektowana ustawa oraz ustawa o ochronie danych osobowych odsyłają w zakresie postępowań prowadzonych przed Prezesem UKE oraz Prezesem UODO.

			właściwego, który zgodnie z art. 4 ust. 3 projektu „może zasięgać opinii innych organów administracji publicznej". Podkreślić również należy, że art. 37 aktu w sprawie danych nakłada wymóg efektywnej współpracy, nie ograniczonej wyłącznie do możliwości zasięgania opinii innych organów, co może być w praktyce niewystarczające do oceny złożonych spraw. Współpraca pomiędzy organami powinna mieć miejsce zawsze w sytuacjach, gdy egzekwowanie stosowania aktu w sprawie danych będzie prowadziło do oceny przetwarzania danych osobowych, który to pogląd ma swoje podstawy w orzecznictwie sądów europejskich, w szczególności wskazują na to skutki wyroku Trybunału Sprawiedliwości UE z 4 lipca 2023 r. w sprawie C--252/21 Meta Inc. Przeciwko Bundeskartellamt. Skuteczną realizację uprawnień nadzorczych obu organów powinny umożliwić ustawowo przyjęte mechanizmy współpracy przewidujące obowiązkowe procedury konsultacji, wymiany informacji, dokumentów oraz materiału dowodowego istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy. Regulacja ustawowa powinna gwarantować możliwość prowadzenia przez oba organy postępowań równoległych (przy jednoczesnym obowiązku koordynacji działań i wzajemnego informowania się o stanie sprawy, zajętym stanowisku i sposobie zakończenia sprawy). W szczególności zasadne wydaje się wprowadzenie obowiązku przekazania sprawy lub jej części Prezesowi UODO przez Prezesa UKE, jeżeli przedmiotem prawy sprawy jest potencjalne naruszenie przepisów o ochronie danych osobowych. Takie wiążące mechanizmy współdziałania pozwoliłby na zapewnienie spójności interpretacyjnej oraz efektywnego nadzoru nad przestrzeganiem aktu w sprawie danych w zakresie zagadnień podlegających ocenie z punktu widzenia przepisów z zakresu ochrony danych osobowych.	
3.	**Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych**	**uwaga ogólna**	3) Środki finansowe. Realizacja przez Prezesa UODO nowych kompetencji nadzorczych wynikających z przepisów aktu w sprawie danych, którego stosowaniu ma służyć projektowana ustawa, wiąże się z koniecznością zapewnienia temu organowi odpowiednich zasobów i środków finansowych w wymiarze	**Uwaga wyjaśniona** W stanowisku UODO brakuje szczegółowych danych niezbędnych do OSR, które są konieczne do podjęcia decyzji w zakresie rozpatrzenia uwagi.

			umożliwiającym sprawną realizację powierzanych zadań, bez uszczerbku dla zadań realizowanych już obecnie.	
4.	**Konfederacja Lewiatan**	**uwaga ogólna**	Z uwagi na niejasność przepisów, brak praktyk rynkowych, przy jednoczesnym rozbudowanym systemie kar postulujemy wprowadzenie zinstytucjonalizowanej zasady dialogu podmiotów, objętych wymogami Data Act z właściwym organem nadzoru. Propozycja brzmienia przepisów: Dodanie przepisu zobowiązującego organ nadzoru do dialogu z podmiotami zobowiązanymi do stosowania przepisów Data Act.	**Uwaga nieuwzględniona** Obowiązujące przepisy DA nie uniemożliwiają prowadzenia dialogu pomiędzy podmiotami objętymi zakresem jego stosowania a właściwym organem (Prezesem UKE) odpowiedzialnym za jego stosowanie i egzekwowanie. DA przewiduje, że do zadań właściwego organu należy m.in. propagowanie wśród użytkowników oraz podmiotów objętych regulacją umiejętności korzystania z danych, jak również wiedzy na temat praw i obowiązków wynikających z przepisów DA (art. 37 ust. 5 lit. a). Realizacja tego zadania wspiera prowadzenie bieżącej komunikacji i dialogu pomiędzy właściwym organem a adresatami regulacji, w szczególności w celu wspierania prawidłowego stosowania przepisów. W związku z tym nie ma potrzeby doregulowania tej kwestii na poziomie krajowym, gdyż obowiązujące przepisy DA zapewniają wystarczające podstawy do prowadzenia takiego dialogu oraz gwarantują jego bezstronność (zgodnie z art. 37 ust. 8 DA właściwy organ, wykonując swoje zadania i uprawnienia pozostaje bezstronny i wolny od jakichkolwiek bezpośrednich i pośrednich wpływów zewnętrznych). Ponadto, pomocne w przypadku potrzeby wyjaśnienia konkretnych problemów ze stosowaniem DA może być również utworzone przez Komisję Europejską (dalej „KE") biuro pomocy prawnej (DA legal helpdesk), do którego można przesyłać pytania dotyczące wątpliwości interpretacyjnych.

5.	**Konfederacja Lewiatan**	**uwaga ogólna**	Zwiększone obciążenia biurokratyczne i proceduralne – ustawa tworzy nowe obowiązki sprawozdawcze i proceduralne, które będą wymagały określonych zasobów. Ponadto każda skarga złożona do Prezesa UKE będzie inicjować formalne postępowanie administracyjne, w którym przedsiębiorca stanie się stroną. Wymaga to zaangażowania prawnego, przygotowywania pism i potencjalnie udziału w długotrwałych procedurach. Propozycja brzmienia przepisów: Wdrożenie uproszczonej ścieżki rozpatrywania skarg, która nie będzie obciążać i ograniczać wydajności podstawowego trybu postępowań administracyjnych UKE.	**Uwaga nieuwzględniona** Projektowane przepisy wprowadzają rozwiązania umożliwiające sprawne rozpatrywanie przewidzianych w DA skarg, przy jednoczesnym uwzględnieniu wymogów wynikających z przepisów tego rozporządzenia. Pełne uproszczenie wszystkich ścieżek skargowych polegające na wyłączeniu elementów właściwych dla postępowania administracyjnego nie jest możliwe, ponieważ przepisy DA nakładają na organ określone obowiązki proceduralne zależne od rodzaju skargi przewidzianej na gruncie przepisów rozporządzenia. Zgodnie z art. 37 ust. 5 lit. b DA konieczne jest zapewnienie czynnego udziału skarżącego w postępowaniach skargowych w ramach tzw. skarg szczególnych (czyli skarg, które poszczególne strony stosunków dzielenia się danymi, mogą składać w sytuacjach enumeratywnie wymienionych w tym rozporządzeniu, jak np. skarga użytkownika przeciwko posiadaczowi danych, o której mowa w art. 4 ust. 3 DA), w tym możliwości przedstawienia skarżącemu rozstrzygnięcia (decyzji) oraz regularnego informowania go np. o postępach w sprawie. Jednocześnie art. 39 ust. 1 DA gwarantuje prawo do zaskarżenia wydanych decyzji, co wymaga zachowania standardów proceduralnych właściwych dla postępowań administracyjnych. W odróżnieniu od skarg szczególnych, skarga do właściwego organu (art. 38 ust. 1 DA – skarga ogólna) jest natomiast ogólnym środkiem informowania takiego organu o domniemanych naruszeniach przepisów DA. Na jej podstawie

				właściwy organ bada działanie zaskarżonego podmiotu oraz ocenia, czy podejrzenia skarżącego są zasadne. Stroną takiego postępowania jest skarżący. Postępowanie to kończy się przekazaniem skarżącemu informacji, o których mowa w art. 38 ust. 2 DA, a nie wydaniem decyzji administracyjnej. W przypadku uprawdopodobnienia lub potwierdzenia nieprawidłowości wskazanych w takiej skardze właściwy organ może z urzędu podjąć stosowne działania nadzorcze (wszcząć postępowanie w sprawie stosowania przepisów DA, o którym mowa w art. 37 ust. 5 lit. c DA – rozdział 8 projektu ustawy). W zakresie nieuregulowanym w DA oraz projekcie ustawy do postępowań prowadzonych przez Prezesa UKE zastosowanie mają przepisy KPA, jednak wyłącznie uzupełniająco (subsydiarnie). Przewidziane w projekcie ustawy rozwiązania zmierzają do maksymalnego uproszczenia i usprawnienia toku rozpatrywania skarg, jednak w granicach wyznaczonych przez DA, tak aby nie ograniczać praw stron ani nie naruszać obowiązków nałożonych na Prezesa UKE, jako właściwego organu. Przyjęty model ma na celu zachowanie równowagi pomiędzy efektywnością postępowania, a zapewnieniem zgodności z prawem unijnym.
6.	**Konfederacja Lewiatan**	**uwaga ogólna**	Ryzyko związane z ochroną tajemnicy przedsiębiorstwa – mimo że Data Act i ustawa wprowadzają mechanizmy ochrony tajemnic handlowych, ich praktyczne zastosowanie wiąże się z ryzykiem. Posiadacz danych, odmawiając udostępnienia danych w celu ochrony tajemnicy, musi wykazać, że ujawnienie "z dużym prawdopodobieństwem poskutkuje poważną szkodą ekonomiczną". Jest to przesłanka ocenna, która może być przedmiotem sporu z użytkownikiem lub organem, co stwarza niepewność prawną.	**Uwaga nieuwzględniona** Projektowana ustawa służy stosowaniu DA, które obowiązuje bezpośrednio. Rozwiązania zaproponowane w projekcie ustawy dotyczą zagadnień, które zostały przez ustawodawcę unijnego wprost przekazane do uregulowania w prawie

			Propozycja brzmienia przepisów: Doprecyzowanie zapisów związanych z odmową udostępnienia danych w celu ochrony tajemnicy handlowej.	krajowym lub takich, w których DA zostawiło swobodę regulacyjną państwom członkowskim. Dotyczy to w szczególności ukształtowania otoczenia instytucjonalno-organizacyjnego oraz regulacyjnego dla potrzeb stosowania przepisów DA. Postulowane w uwadze zagadnienia do uregulowania wykraczają poza zakres przedmiotowy projektowanej ustawy i odnoszą się bezpośrednio do przepisów DA. Rolą projektu ustawy jest zapewnić stosowanie przepisów tego rozporządzenia, a nie ich zmiana lub uzupełnianie. Warto też dodać, że zgodnie z art. 41 DA KE jest zobowiązana do wydania modelowych postanowień umownych dotyczących ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa. Ten instrument *soft law* będzie pomocny w stosowaniu przepisów DA dot. ochrony poufności danych będących tajemnicą przedsiębiorstwa. Pomocne w przypadku potrzeby wyjaśnienia konkretnych problemów ze stosowaniem DA może być również utworzone przez KE biuro pomocy prawnej (DA legal helpdesk), do którego można przesyłać pytania dotyczące wątpliwości interpretacyjnych.
7.	**Konfederacja Lewiatan**	**uwaga ogólna**	Ryzyko udostępniania danych konkurencji – firmy z sektora logistyki czy e--commerce generują dane, które stanowią o ich przewadze konkurencyjnej (np. zoptymalizowane trasy, profilowanie zachowań klientów). Obowiązek udostępniania tych danych (nawet zanonimizowanych) stronie trzeciej (np. firmie oferującej usługi analityczne lub naprawcze) może prowadzić do utraty tej przewagi, szczególnie jeśli ta strona trzecia jest potencjalnym konkurentem. Propozycja brzmienia przepisu: Wprowadzenie zapisów gwarantujących, że dane stanowiące o przewadze konkurencyjnej (np. zoptymalizowane trasy, profilowanie zachowań klientów)	**Uwaga nieuwzględniona** Projektowana ustawa ma na celu zapewnienie skutecznego stosowania DA, który obowiązuje bezpośrednio. Rozwiązania przyjęte w projekcie ustawy ograniczają się do zagadnień, które prawodawca unijny wprost przekazał do uregulowania na poziomie krajowym albo w których pozostawił państwom członkowskim określoną swobodę regulacyjną. Dotyczy to w szczególności

			nie będą musiałby być udostępniane (nawet zanonimizowane) stronom trzecim prowadzącym działalność konkurencyjną.	ukształtowania otoczenia instytucjonalno--organizacyjnego oraz regulacyjnego dla potrzeb stosowania przepisów DA. Postulat wprowadzenia krajowych wyłączeń dotyczących obowiązku udostępniania danych stanowiących o przewadze konkurencyjnej przedsiębiorstw, w tym danych takich jak zoptymalizowane trasy czy profilowanie zachowań klientów, wykracza poza zakres przedmiotowy projektowanej ustawy. Wprowadzenie dodatkowych, krajowych ograniczeń lub wyłączeń skutkowałoby naruszeniem zasady jednolitego stosowania prawa UE. W przypadku natomiast wątpliwości interpretacyjnych związanych ze stosowaniem przepisów DA pomocne może być również korzystanie z utworzonego przez KE biuro pomocy prawnej (DA legal helpdesk), do którego możliwe jest kierowanie zapytań dotyczących konkretnych problemów interpretacyjnych, w tym pomocy w określeniu, czy wskazane w uwadze dane (zoptymalizowanie trasy czy profilowanie zachowań klientów) nie podlegają wyłączeniu z zakresu DA jako dane wywiedzione lub wywnioskowane z danych surowych.
8.	**Konfederacja Lewiatan**	**uwaga ogólna**	Nowe obowiązki i koszty dla dostawców usług cyfrowych i e-commerce – przedsiębiorcy, którzy dotychczas swobodnie zarządzali danymi generowanymi przez ich produkty i usługi, muszą dostosować swoje modele biznesowe. Artykuł 3 Data Act nakłada obowiązek projektowania produktów i usług tak, aby dane były domyślnie, łatwo i bezpłatnie dostępne dla użytkownika. Dla firm logistycznych i e-commerce, których systemy opierają się na skomplikowanych architekturach danych, może to oznaczać	**Uwaga wyjaśniona** Projektowana ustawa ma na celu zapewnienie stosowania DA, który obowiązuje bezpośrednio. Przyjęte w projekcie ustawy rozwiązania dotyczą wyłącznie tych zagadnień, które zostały przez ustawodawcę unijnego wprost przekazane do uregulowania w prawie krajowym albo w których DA

			konieczność kosztownego przeprojektowania istniejących rozwiązań i procesów. Propozycja brzmienia przepisu do wypracowania w toku prac ustawodawczych.	pozostawiło państwom członkowskim swobodę regulacyjną. W szczególności odnoszą się one do ukształtowania otoczenia instytucjonalno-organizacyjnego oraz regulacyjnego niezbędnego do stosowania przepisów DA. Podniesione w uwadze kwestie dotyczące nowych obowiązków oraz kosztów dostosowawczych po stronie dostawców usług cyfrowych i przedsiębiorców z sektora e-commerce wynikają bezpośrednio z art. 3 DA. Obowiązki w zakresie projektowania produktów skomunikowanych i usług powiązanych zostały określone na poziomie prawa unijnego (rozporządzenia) i nie podlegają modyfikacji ani doprecyzowaniu w drodze przepisów krajowych. W związku z tym postulat dotyczący wypracowania nowego brzmienia przepisów lub ograniczenia zakresu obowiązków wynikających z przepisów DA wykraczają poza zakres przedmiotowy projektowanej ustawy i nie mogą zostać uwzględnione w toku krajowych prac legislacyjnych. Projekt ustawy nie wprowadza dodatkowych obowiązków wobec przedsiębiorców, lecz zapewnia stosowanie obowiązującego bezpośrednio DA, jako rozporządzenia unijnego.
9.	**Konfederacja Lewiatan**	**uwaga ogólna**	Zarządzanie wnioskami – obsługa wniosków o udostępnienie danych stanie się nowym, stałym procesem operacyjnym. Firmy będą musiały stworzyć lub dostosować interfejsy i procedury, aby realizować te żądania w sposób bezpieczny i terminowy, co generuje koszty wdrożeniowe i utrzymaniowe. Propozycja brzmienia przepisu do wypracowania w toku prac ustawodawczych.	**Uwaga wyjaśniona** Projektowana ustawa służy stosowaniu DA, który jako rozporządzenie unijne obowiązuje bezpośrednio. Rozwiązania zaproponowane w ustawie dotyczą zagadnień, które zostały przez prawodawcę unijnego wprost przekazane do uregulowania w prawie krajowym lub takich, w których DA zostawiło

				swobodę regulacyjną państwom członkowskim. Dotyczy to w szczególności ukształtowania otoczenia instytucjonalno-organizacyjnego oraz regulacyjnego dla potrzeb stosowania przepisów DA. Podniesione w uwadze kwestie dotyczące konieczności stworzenia lub dostosowania interfejsów, procedur oraz stałej obsługi wniosków wynikają bezpośrednio z obowiązków ustanowionych w przepisach DA. W związku z tym nie podlegają modyfikacji na poziomie przepisów krajowych. Dlatego postulaty dotyczące wypracowania nowego brzmienia przepisów regulujących proces zarządzania wnioskami, w tym wprowadzenia odmiennych lub dodatkowych rozwiązań w celu ograniczenia kosztów wdrożeniowych i utrzymaniowych po stronie przedsiębiorców, wykraczają poza zakres przedmiotowy projektowanej ustawy i nie mogą zostać uwzględnione w toku krajowych prac legislacyjnych. Projekt ustawy nie wprowadza nowych obowiązków w tym zakresie, lecz ma charakter wykonawczy i organizacyjny wobec bezpośrednio obowiązujących przepisów DA.
10.	**Konfederacja Lewiatan**	**uwaga ogólna**	Dodanie nowych przepisów. Przepisy Data Act są niejasne i wzbudzają liczne wątpliwości interpretacyjne. Nie ma utrwalonych praktyk rynkowych, które ułatwiałyby ich zrozumienie, a sama Komisja Europejska przewiduje kształtowanie się interpretacji na podstawie orzecznictwa TSUE. Rodzi to istotne ryzyka dla podmiotów gospodarczych, które są już objęte przepisami Data Act lub mogą za takie być uznane przez organ. Postulujemy dodanie przepisów wprowadzających możliwość wydawania przez Prezesa UKE opinii indywidualnych i wyjaśnień.	**Uwaga nieuwzględniona** Projektowana ustawa służy stosowaniu DA, który obowiązuje bezpośrednio. Rozporządzenie reguluje swój zakres przedmiotowy i podmiotowy, w tym określa uprawnienia właściwego organu, o którym mowa w art. 37 ust. 1 DA, odpowiedzialnego za stosowanie i egzekwowanie przepisów tego rozporządzenia. Realizacja zadań przez właściwy organ może następować wyłącznie w granicach

			Taka forma prawna działania organów administracji funkcjonuje już w innych przepisach polskiego prawa. W odniesieniu do projektu UC114 proponujemy wzorowanie się na przepisach zawartych w projekcie ustawy o systemach sztucznej inteligencji (zwanego dalej „projekt *ussi*"). Propozycja brzmienia przepisu: „***Art. ….*** *1. Prezes UKE może wydawać opinie indywidualne i wyjaśnienia w sprawach objętych zakresem jego działania.* ***Art. ….*** *1. Podmiot obowiązany do stosowania rozporządzenia 2023/2854 oraz ustawy lub podmiot, który planuje podjąć działania, na skutek których zostanie objęty zakresem stosowania tych przepisów, może zwrócić się do Prezesa UKE z wnioskiem o wydanie opinii indywidualnej w zakresie stosowania tych przepisów w jego indywidualnej sprawie, zwanej dalej „opinią indywidualną".* *2. Wniosek o wydanie opinii indywidualnej może dotyczyć zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego w zakresie objętym przepisami rozporządzenia 2023/2854 lub ustawy.* *3. Wniosek o wydanie opinii indywidualnej zawiera:* *1) wyczerpujący opis stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego, którego ma dotyczyć opinia indywidualna;* *2) własne stanowisko podmiotu składającego wniosek o wydanie opinii indywidualnej w zakresie oceny prawnej tego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego;* *3) oznaczenie podmiotu składającego wniosek, w tym imię i nazwisko osoby składającej wniosek, a w przypadku przedsiębiorcy jego nazwę i siedzibę, oraz adres do korespondencji;* *4) dowód uiszczenia opłaty, o której mowa w ust. 4.* *4. Wniosek o wydanie opinii indywidualnej podlega opłacie w wysokości 150 zł, którą uiszcza się przed złożeniem wniosku. Opłata stanowi dochód urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw informatyzacji.*	uprawnień przyznanych temu organowi na podstawie przepisów DA. Rozporządzenie nie przewiduje uprawnienia właściwego organu do wydawania opinii indywidualnych ani wyjaśnień. DA, jeśli uprawnia państwa członkowskie do ustalania dodatkowych przepisów (krajowych) uzupełniających regulacje DA, wyraża takie delegacje w sposób bezpośredni w rozporządzeniu. DA nie zawiera jednak takich delegacji dla państw członkowskich Unii Europejskiej do uzupełnienia przepisów krajowych o możliwość wydawania przez właściwe organu opinii indywidualnych i wyjaśnień. Brak jest zatem możliwości wprowadzania w tym zakresie dodatkowych przepisów krajowych. Ustawa krajowa nie może modyfikować ani rozszerzać kompetencji właściwego organu określonych w przepisach DA. Wprowadzenie dodatkowych przepisów krajowych mogłoby prowadzić do niezgodności projektu ustawy z przepisami DA. Odnośnie natomiast odwołania do rozwiązań przewidzianych w innych przepisach polskiego prawa, w tym projekcie ustawy o systemach sztucznej inteligencji, należy zauważyć, że projekt tej ustawy ma służyć stosowaniu AI Act. AI Act oraz DA są odrębnymi aktami prawa unijnego o różnym zakresie regulacyjnym. Każdy z tych aktów w odmienny sposób wyznacza dopuszczalny zakres interwencji ustawodawcy krajowego. Rozwiązania przyjęte w projekcie ustawy zapewniającej stosowanie AI Act nie mogą być automatycznie przenoszone na grunt projektu ustawy służącej stosowaniu przepisów DA, jeżeli nie znajdują oparcia bezpośrednio w tym rozporządzeniu.

			5. W przypadku wystąpienia z jednym wnioskiem o wydanie opinii indywidualnej dla odrębnych stanów faktycznych lub zdarzeń przyszłych opłatę uiszcza się od każdego przedstawionego we wniosku odrębnego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego. *6. W przypadku, gdy wniosek o wydanie opinii indywidualnej nie spełnia wymogów określonych w ust. 2 i 3, Prezes UKE wzywa podmiot, który go złożył, do uzupełnienia braków w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. W przypadku nieuzupełnienia braków w wyznaczonym terminie wniosek pozostawia się bez rozpoznania.* *7. Opłata za wniosek o wydanie opinii indywidualnej podlega zwrotowi wyłącznie w przypadku:* *1) wycofania wniosku – w całości;* *2) uiszczenia jej w kwocie wyższej od należnej – w odpowiedniej części;* *3) niewydania przez Prezesa UKE opinii w terminach, o których mowa w ust. 9 – w całości.* *8. Zwrot nienależnej opłaty następuje, w przypadku, o którym mowa w ust. 7:* *1) pkt 1 – w terminie 30 dni od dnia wycofania wniosku;* *2) pkt 2 – w terminie 30 dni od dnia uiszczenia opłaty;* *3) pkt 3 –w terminie 30 dni od dnia upływu terminu na wydanie opinii.* *9. Prezes UKE wydaje i doręcza opinię indywidualną bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 30 dni od dnia uiszczenia opłaty za wniosek, o której mowa w ust. 4, a w przypadkach szczególnie skomplikowanych – nie później niż w terminie 60 dni od dnia uiszczenia tej opłaty. Prezes UKE informuje podmiot, który złożył wniosek o wydanie opinii indywidualnej, o tym, że uznaje przypadek za szczególnie skomplikowany.* *10. Wydając opinię indywidualną Prezes UKE może zasięgnąć opinii innych organów państwowych i jednostek organizacyjnych.*	Pomocne w przypadku potrzeby wyjaśnienia konkretnych problemów ze stosowaniem DA może natomiast być utworzone przez KE biuro pomocy prawnej (DA legal helpdesk), do którego można przesyłać pytania dotyczące wątpliwości interpretacyjnych.

			11. Niewydanie opinii indywidualnej w terminach, o których mowa w ust. 9, uznaje się za wydanie opinii indywidualnej zgodnie ze stanowiskiem podmiotu, które przedstawił we wniosku o wydanie opinii indywidualnej. *12. Opinia indywidualna zawiera w szczególności opis zagadnienia, w związku, z którym jest dokonywana, i ocenę stanowiska podmiotu, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, wraz z uzasadnieniem prawnym.* *13. Opinia indywidualna jest wiążąca dla Prezesa UKE i innych organów państwowych oraz jednostek organizacyjnych, o których mowa w ust. 10, w zakresie danej sprawy we wskazanym we wniosku stanie faktycznym lub zdarzeniu przyszłym. Opinia nie może być zmieniona, jeżeli w wyniku jej wydania wystąpiły lub mogą wystąpić nieodwracalne skutki.* *14. Nie wydaje się opinii indywidualnej w zakresie tych elementów stanu faktycznego, które w dniu złożenia wniosku o wydanie opinii indywidualnej są przedmiotem toczącego się postępowania przed Prezesem UKE lub przed innymi organami, w tym postępowania sądowego lub sądowo administracyjnego, albo gdy w tym zakresie sprawa została rozstrzygnięta.* *15. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, występując z wnioskiem o wydanie opinii indywidualnej, składa oświadczenie, że w dniu złożenia wniosku elementy stanu faktycznego objęte wnioskiem nie są przedmiotem postępowań, o których mowa w ust. 14, prowadzonych w stosunku do niego przed innymi organami i sądami.* *16. W razie złożenia fałszywego oświadczenia, o którym mowa w ust. 15, opinia indywidualna nie wywołuje skutków prawnych.* *17. Prezes UKE może:* *1) zmienić lub uchylić wydaną opinię indywidualną, jeżeli stwierdzi jej nieprawidłowość, uwzględniając w szczególności zmiany stanu prawnego, orzecznictwo sądów, jak również akty delegowane lub wykonawcze, wytyczne, interpretacje, rekomendacje i wyjaśnienia Komisji Europejskiej wydane w oparciu o przepisy rozporządzenia 2023/2854;*	

			2) uchylić wydaną opinię indywidualną z uwagi na wystąpienie przesłanki wymienionej w ust. 14; *3) stwierdzić wygaśnięcie opinii indywidualnej, jeżeli jest ona niezgodna z wyjaśnieniami, o których mowa w art. 14, wydanymi w takim samym stanie prawnym.* *18. Zmiana opinii indywidualnej następuje w odniesieniu do opisanego we wniosku stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego, na podstawie którego wydana została zmieniona opinia.* *19. Uchylenie lub stwierdzenie wygaśnięcia opinii indywidualnej następuje w formie postanowienia, na które nie służy zażalenie.* *20. Zmianę opinii indywidualnej albo postanowienie, o którym mowa w ust. 19, doręcza się podmiotowi, któremu w danej sprawie została wydana opinia indywidualna, albo jego następcy prawnemu.* *21. Zastosowanie się do opinii indywidualnej przed jej zmianą, stwierdzeniem nieważności albo uchyleniem nie może szkodzić podmiotowi, któremu opinia indywidualna została wydana.* ***Art. ….** 1. Prezes UKE dąży do zapewnienia jednolitego stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854 oraz ustawy, w szczególności wydając, z urzędu lub na wniosek, wyjaśnienia mające istotne znaczenie dla stosowania przepisów tego rozporządzenia oraz ustawy w sprawach objętych zakresem działania Prezesa UKE.* ***Art. ….** 1. Opinie indywidualne i wyjaśnienia, o których mowa w art. X-X, po ich anonimizacji oraz usunięciu danych zawierających tajemnice prawnie chronione, w tym tajemnice przedsiębiorstwa, są udostępniane w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie urzędu Prezesa UKE, wraz z informacją o ich aktualności.* *2. Prezes UKE udostępnia w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie urzędu Prezesa UKE komunikat dotyczący zmiany stanu prawnego, w szczególności orzecznictwa sądów, aktów delegowanych lub wykonawczych, wytycznych, interpretacji, rekomendacji i wyjaśnień Komisji Europejskiej*	

			wydanych w oparciu o przepisy rozporządzenia 2023/2854, które mają wpływ na aktualność wydanych opinii indywidulanych i wytycznych”.	
11.	**Kancelaria Senatu**	**art. 1 pkt 13**	W związku z tym, że art. 16 projektu nie określa sposobu przekazywania Komisji Europejskiej wymienionych w tym przepisie informacji, ale organ obowiązany przekazywać te informacje, określenie zakresu przedmiotowego aktu w art. 1 pkt 13 jest nieadekwatne do przepisu merytorycznego szczegółowego. Na gruncie aktów normatywnych określenie „sposób” oznacza – co do zasady – metodę. Propozycja brzmienia przepisu: w art. 1 pkt 13 wyraz „sposób” zastępuje się wyrazami „organ właściwy do”.	**Uwaga uwzględniona** Projekt ustawy zostanie w tym zakresie odpowiednio zmieniony.
12.	**Kancelaria Senatu**	**art. 1 pkt 14 i 15**	Mając na uwadze strukturę art. 1, pkt 14 i 15 powinny być zamieszczone odwrotnej kolejności. W art. 1 projektodawca wymienia przepisy w kolejności regulacji merytorycznych, z którymi są one związane. Propozycja brzmienia przepisu: w art. 1 pkt 14 oznacza się jako pkt 15, a pkt 15 oznacza się jako pkt 14.	**Uwaga uwzględniona** Projekt ustawy zostanie w tym zakresie odpowiednio zmieniony.
13.	**Kancelaria Senatu**	**art. 2**	Zgodnie z dobrą praktyką legislacyjną nr 15 (zob. https://rcl.gov.pl/wp-content/uploads/2020/11/artykul_15.pdf), przepisy określające wzajemne relacje pomiędzy ustawami w zakresie nienaruszania innych ustaw przez daną ustawę można pozostawiać jedynie w przypadku ustaw obowiązujących. Należy jednak dążyć do eliminacji takich przepisów z systemu prawa. W przypadku ustaw nowych nie należy zamieszczać przepisów zawierających formułę „nie narusza”. Zaproponowanego rozwiązania nie da się pogodzić również z § 4 ust. 4 Zasad techniki prawodawczej, zwanych dalej „ZTP”. Przepis tego typu należy bowiem traktować jako regulację nakazującą stosowanie innego aktu normatywnego. Tego typu regulacja jest też niezgodna z § 11 ZTP (wypowiedź niemająca normatywnego charakteru).	**Uwaga uwzględniona** Przepis zostanie usunięty.

			Ponadto nie budzi wątpliwości, ze projektowany akt nie wyłącza stosowania przepisów unijnych oraz krajowych przepisów dotyczących ochrony danych osobowych, przyznających stosowane kompetencje Prezesowi Urzędu Ochrony Danych. Dotyczy to w szczególności kompetencji, o których mowa w art. 17 ust. 2 lit. i, w art. 37 ust. 3 i 4, w art. 38 ust. 3 w art. 37 ust. 5 lit. g oraz w art. 40 ust. 4 rozporządzenia 2023/2854. Gdyby było inaczej projektowana ustawa naruszałaby w szczególności art. 37 ust. 3 rozporządzenia 2023/2854. Ewentualnie, jeżeli celem art. 2 jest indykatywne wskazanie innego aktu normatywnego, jako uzupełniającego regulacje projektowanego aktu, należałoby posłużyć się formułą „w sprawach (określenie zakresu spraw) w zakresie nieuregulowanym niniejszą ustawą stosuje się przepisy ustawy/aktu unijnego … (tytuł ustawy/aktu unijnego)". Propozycja brzmienia przepisu: skreśla się art. 2.	
14.	**Kancelaria Senatu**	**art. 3**	Przepis ten jest zbędny. Oczywiste jest, że w postepowaniu, którego przedmiotem jest sprawa administracyjna (w postępowaniu administracyjnym) stosuje się – co do zasady – Kodeks postepowania administracyjnego. Ustawa szczególna na potrzeby określonego postępowania może natomiast modyfikować procedurę podstawową (wprowadzać od niej odstępstwa lub wyłączać stosowanie określonych przepisów). Nie budzi wątpliwości, że sprawy, o których stanowi projekt w rozdziałach 3 i 4 oraz 6–8 są sprawami administracyjnymi. Przesądza o tym ich przedmiot, rodzaj rozstrzygnięcia sprawy oraz np. art. 5, który wprost wyłącza stosowanie ustawy – Kodeks postepowania administracyjnego we wskazanych w nim sprawach, a tym samym – a *contrario* – należy przyjąć, że w pozostałym zakresie ustawa ta będzie stosowana. Przepis art. 3 narusza § 4 ust. 4 i § 11 ZTP. Propozycja brzmienia przepisu: - skreśla się art. 3; - w art. 4 ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:	**Uwaga nieuwzględniona** Projektodawca nie podziela stanowiska, że art. 3 projektowanej ustawy jest zbędny oraz że jego treść wynika z samego faktu administracyjnego charakteru spraw regulowanych w projektowanej ustawie. Specyfika zagadnień objętych przepisami DA oraz projektowaną ustawą powoduje, że sposób stosowania przepisów KPA nie jest jednolity i nie może być wywodzony wyłącznie na zasadzie domniemania stosowania KPA w sprawach administracyjnych. Projektowana ustawa służy stosowaniu DA na poziomie krajowym i obejmuje różnorodne, odmienne co do charakteru i skutków prawnych instytucje, w szczególności: – skargi szczególne składane przez różnych uczestników rynku wymiany danych

			„1. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zwany dalej „Prezesem UKE", jest:"; - w art. 5 po wyrazach „postepowania administracyjnego" dodaje się wyrazy „(Dz. U. z 2024 r. poz. 572 oraz z 2025 r. poz. 769)".	(użytkowników, osoby trzecie, posiadaczy danych, organy sektora publicznego, KE, EBC oraz inne organy Unii) w przypadkach enumeratywnie wymienionych w przepisach DA; – powiadomienia, o których mowa w rozdziale II DA; – skargę ogólną do właściwego organu, o której mowa w art. 38 ust. 1 DA; – postępowanie w sprawach stosowania przepisów DA; – administracyjne kary pieniężne za naruszenie przepisów DA. Zróżnicowanie tych zagadnień determinuje odmienny zakres i sposób stosowania przepisów KPA w poszczególnych rozdziałach projektowanej ustawy. W rozdziałach 3, 4, 6, 8 (oraz na skutek zgłoszonych uwag również w rozdziale 9) projektu do postępowań prowadzonych przez Prezesa UKE stosowane będą przepisy KPA, jednak z włączeniami i modyfikacjami wynikającymi w pierwszej kolejności bezpośrednio z przepisów DA, a następnie z przepisów projektowanej ustawy. W niektórych obszarach regulacje unijne wyłączają możliwość stosowania określonych instytucji KPA. Przykładowo: – prawo do wniesienia skargi uregulowane w art. 38 ust. 1 DA. Specyfika tego prawa uregulowana w DA uniemożliwia stosowanie krajowych przepisów działu VIII KPA dotyczącego skarg; – powiadomienia, o których mowa w rozdziale II DA. Mają charakter czynności materialno-

				-technicznych. Obowiązek ich dokonania wynika bezpośrednio z DA i samo ich złożenie nie wszczyna postępowania administracyjnego. Dopiero analiza przekazanych informacji może stanowić podstawę do wszczęcia przez Prezesa UKE z urzędu postępowania w sprawie stosowania przepisów DA. W związku z tym projektowana ustawa ma na celu stworzenie przepisów proceduralnych zapewniających możliwość stosowania DA na poziomie krajowym i jednocześnie adekwatnych do tych przepisów. Art. 3 projektowanej ustawy pełni zatem funkcję normy porządkującej i zapewniającej pewność prawa co do podstaw proceduralnych działania właściwego organu (Prezesa UKE), jak i zakresu stosowania przepisów KPA w celu zapewnienie prawidłowego stosowania DA. Z tego względu należy uznać, że art. 3 projektowanej ustawy nie narusza § 4 ust. 4 ani § 11 ZTP. Przepis ten nie powtarza w sposób zbędny norm ogólnych, lecz w sposób świadomy i celowy określa zakres stosowania KPA w warunkach szczególnej, wielopoziomowej (kaskadowej) regulacji unijno-krajowej. Analogiczne rozwiązania znalazły się m. in. w następujących ustawach: – ustawie z dnia 7 lipca 2022 r. o finansowaniu społecznościowym dla przedsięwzięć gospodarczych i pomocy kredytobiorcom (art. 17 ust. 2); – ustawie z dnia 15 kwietnia 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach w zakresie

				przeciwdziałania wspieraniu agresji na Ukrainę oraz służących ochronie bezpieczeństwa narodowego (art. 4 ust. 1); – ustawie o ochronie danych osobowych (art. 7 ust. 1).
15.	**Kancelaria Senatu**	**art. 5**	Propozycja poprawki redakcyjnej. Propozycja brzmienia przepisu: w art. 5 wyrazy „z wyjątkiem przepisów” zastępuje się wyrazami „z wyjątkiem”.	**Uwaga uwzględniona** Projekt ustawy zostanie w tym zakresie odpowiednio zmieniony.
16.	**Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**	**art. 6 ust. 1 i 2**	Redakcja przepisu art. 6 ust. 2 projektu budzi wątpliwość, ponieważ zawarte w tym przepisie wyrażenie „Po przeprowadzeniu postępowania, o którym mowa w art. 1,” sugeruje, że postępowanie uregulowane w art. 6 ust. 2, w którym właściwy organ w drodze decyzji rozstrzyga w sprawie umownych ograniczeń lub zakazów, o których mowa w art. 4 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2854 z dnia 13 grudnia 2023 r. w sprawie zharmonizowanych przepisów dotyczących sprawiedliwego dostępu do danych i ich wykorzystywania oraz w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2017/2394 i dyrektywy UE) 2020/1828 (akt w sprawie danych) (Dz. Urz. UE L 2023/2854 z 22.12.2023), zwanego dalej „rozporządzeniem 2023/2854”, jest postępowaniem odrębnym od postępowania, o którym mowa w art. 6 ust. 1, choć wydaje się, że powinno być to jedno postępowanie administracyjne. W przeciwnym przypadku nie jest jasne, w jaki sposób miałoby się kończyć postępowanie, o którym mowa w art. 6 ust. 1, które w świetle art. 3 projektu również należy uznawać za postępowanie administracyjne. Analogiczna uwaga dotyczy przepisów art. 7 ust. 1 i 2, art. 8 ust. 1 i 2, art. 10 ust. 1 i 2, art. 11 ust. 1-4, art. 12 ust. 1 i 2, art. 13 ust. 1 i 2 oraz art. 19 ust. 1 i 2.	**Uwaga uwzględniona** Projekt ustawy zostanie w tym zakresie odpowiednio zmieniony.
17.	**Kancelaria Senatu**	**art. 6 ust. 2**	W przepisach tych należy zmienić szyk wyrazów, tak aby były one sformułowane tak samo jak inne podobne przepisy projektu. Propozycja brzmienia przepisu:	**Uwaga uwzględniona** Projekt ustawy zostanie w tym zakresie odpowiednio zmieniony.

			w art. 6 ust. 2 i art. 7 ust. 2 wyrazy „w drodze decyzji rozstrzyga” zastępuje się wyrazami „rozstrzyga w drodze decyzji”.	
18.	**Kancelaria Senatu**	**art. 7 ust. 2**	W przepisach tych należy zmienić szyk wyrazów, tak aby były one sformułowane tak samo jak inne podobne przepisy projektu. Propozycja brzmienia przepisu: w art. 6 ust. 2 i art. 7 ust. 2 wyrazy „w drodze decyzji rozstrzyga” zastępuje się wyrazami „rozstrzyga w drodze decyzji”.	**Uwaga uwzględniona** Projekt ustawy zostanie w tym zakresie odpowiednio zmieniony.
19.	**Kancelaria Senatu**	**art. 8 ust. 3 pkt 1**	Mając na uwadze, że art. 8 ust 3 pkt 1 odsyła do definicji pojęcia „odbiorca danych” sformułowanej w art. 2 pkt 14 rozporządzenia 2023/2854, a także fakt, że zgodnie z § 156 ust. 3 ZTP zakres odesłania musi być spójny z treścią przepisu, do którego się odsyła, należy dokonać korekty zaproponowanej w kolumnie obok. Propozycja brzmienia przepisu: w art. 8 ust. 1 pkt 3 wyrazy „, o której: zastępuje się wyrazami „będąca odbiorcą danych, o którym”.	**Uwaga bezprzedmiotowa** W wyniku zgłoszonych uwag oraz po ponownej analizie przepisów DA nastąpiła zmiana zakresu odesłania. W związku z tym uwaga stała się bezprzedmiotowa.
20.	**Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**	**art. 8 ust. 3 pkt 1**	Wątpliwość budzi zamieszczone w art. 8 ust. 3 pkt 1 projektu w odniesieniu do osoby trzeciej odesłanie do przepisu art. 2 pkt 14 rozporządzenia 2023/2854, definiującego odbiorcę danych, oraz wprowadzony w tym zakresie skrót. Należy zauważyć, że w przywołanym art. 2 pkt 14 rozporządzenia 2023/2854 jest mowa o osobie trzeciej, której posiadacz danych udostępnia dane na wniosek użytkownika skierowany do posiadacza danych. Użycie w przepisach projektowanej ustawy tak zdefiniowanego pojęcia osoby trzeciej nie zawsze będzie adekwatne. Inaczej na przykład należałoby rozumieć osobę trzecią, o której mowa w art. 20 ust. 1 pkt 6 projektu odnoszącym się do art. 4 ust. 10 rozporządzenia 2023/2854, zgodnie z którym zakazuje się użytkownikowi dzielenia się z osobą trzecią, w celu wskazanym w tym przepisie, danymi pozyskanymi przez użytkownika od posiadacza danych na podstawie art. 4 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854.	**Uwaga uwzględniona** Projekt ustawy zostanie w tym zakresie odpowiednio zmieniony.

			W związku z powyższym niezbędna jest weryfikacja przepisów projektowanej ustawy, w których stosuje się pojęcie „osoby trzeciej”, oraz wprowadzenie w projekcie w tym zakresie zmian zapewniających spójność projektowanej regulacji z przepisami rozporządzenia 2023/2584.	
21.	**Kancelaria Senatu**	**art. 11 ust. 2 i 4**	W związku z tym, że art. 18 ust. 4 rozporządzenia 2023/2854, mówi o wniosku o udostępnienie danych, a nie wniosku o dane, oraz mając na uwadze, że zapewnienie spójności terminologicznej pomiędzy rozporządzeniem unijnym a aktem, który będzie służył jego stosowaniu, należy dokonać korekty zaproponowanej w kolumnie obok. Propozycja brzmienia przepisu: W art. 11 ust. 2 i 4 wyraz „dane” zastępuje się wyrazem „udostępnianie danych”.	**Uwaga uwzględniona** Projekt ustawy zostanie w tym zakresie odpowiednio zmieniony.
22.	**Prezes Głównego Urzędu Statystycznego**	**art. 14**	Ponadto w kontekście projektowanego nowego obowiązku dla Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego (art. 14 projektu), należy pamiętać o uregulowaniach zawartych w ustawie z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. z 2024 r. poz. 1799), tj. o konieczności zachowania tajemnicy statystycznej (art. 10 ww. ustawy), o konieczności zachowania odpowiedniego poziomu ochrony przetwarzanych danych osobowych (art. 35aa ww. ustawy) oraz o zakazie publikowania i udostępniania danych jednostkowych identyfikowalnych (art. 38 ww. ustawy).	**Uwaga przyjęta do wiadomości** Projektowana ustawa służy wyłącznie zapewnieniu skutecznego stosowania DA w zakresie, w jakim jest to niezbędne do realizacji obowiązków wynikających z tego rozporządzenia. Projekt nie ustanawia nowych, autonomicznych podstaw przetwarzania ani udostępniania danych przez organy statystyki publicznej, w tym przez Prezesa GUS. Jednocześnie w projekcie ustawy - w wyniku ponownej analizy DA oraz zgłoszonych uwag – zrezygnowano z nałożenia na Prezesa GUS (jako centralnego organu statystyki publiczne w Polsce) obowiązku informowania ministra właściwego do spraw informatyzacji o prawie krajowym, które nie zezwala na sprzedaż danych na potrzeby tworzenia statystyki publicznej, o którym mowa w art. 20 ust. 4 zdanie drugie DA.

				Projektowana ustawa pozostaje także bez uszczerbku dla przepisów ustawy o statystyce publicznej, ogranicza się jedynie do zapewnienia stosowania DA w przewidzianym w nim zakresie.
23.	**Kancelaria Senatu**	**art. 15 ust. 2**	Użyty w przepisie zaimek dzierżawczy „jego" odnosi się do organu właściwego, a nie do wniosku, co – jak się wydaje – nie jest intencją projektodawcy. Propozycja brzmienia przepisu: w art. 15 w ust. 2 wyrazy „jego otrzymania" zastępuje się wyrazami „otrzymania wniosku".	**Uwaga bezprzedmiotowa** W wyniku uwag zgłoszonych na etapie uzgodnień przepis ten zostanie usunięty. W związku z tym proponowana zmiana stała się bezprzedmiotowa.
24.	**Kancelaria Senatu**	**art. 15 ust. 3**	W art. 15 ust. 3 wskazano, że do wniosku o wydanie opinii stosuje się przepisy art. 14, art. 20, art. 22, art. 33, art. 57, art. 63 i art. 64 oraz przepisy działu I rozdziału 8 ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego. W pozostałym zakresie ustawa ta nie będzie stosowana. Mając na uwadze, że przeprowadzony w art. 15 ust. 3 zabieg legislacyjny jest analogiczny do zastosowanego w art. 5, oraz mając na uwadze, że do wyrażenia podobnej treści należy stosować podobną technikę, konieczne jest sformułowanie art. 15 ust. 3 analogicznie do art. 5. Propozycja brzmienia przepisu: w art. 15 ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Do wniosku o wydanie opinii nie stosuje się ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, z wyjątkiem art. 14, art. 20, art. 22, art. 33, art. 57, art. 63 i art. 64 oraz przepisów działu I rozdziału 8.".	**Uwaga nieuwzględniona** Wskazany w uwadze przepis art. 15 ust. 3 (po zmianie art. 14) oraz art. 5 (po zmianie art. 4) należy stosować wraz z art. 3 projektu ustawy (po zmianie art. 2). Art. 3 (po zmianie art. 2) projektu ustawy określa zakres stosowania przepisów KPA w poszczególnych rozdziałach projektu. Art. 5 (po zmianie art. 4) projektu ustawy został umieszczony w rozdziale 2, do którego – zgodnie z art. 3 (po zmianie art. 2) projektu ustawy – mają zastosowanie przepisy KPA. Jednocześnie przepis ten dotyczy powiadomień mających charakter czynności materialno-technicznych, służących wypełnianiu przez posiadaczy danych obowiązku informacyjnego wobec właściwego organu (Prezesa UKE). Z tego względu w art. 5 (po zmianie art. 4) projektu ustawy wprost wyłączono ze stosowania przepisy KPA, z wyjątkiem art. 14, art. 20, art. 22, art. 33, art. 57, art. 63 i art. 64 oraz przepisów działu I rozdziału 8 KPA. Taka redakcja przepisu wynika z faktu,

				że bezpośrednio odnosi się on do rozdziału, w którym KPA ma zastosowanie co do zasady. Natomiast art. 15 ust. 3 projektu ustawy (po zmianie na art. 14) reguluje odrębne zagadnienie, dotyczące opinii, o których mowa w art. 32 ust. 3 DA. Przepis ten znajduje się w rozdziale 5 projektu ustawy, a więc w rozdziale, do którego – zgodnie z art. 3 (po zmianie art. 2) projektu ustawy – przepisy KPA nie mają zastosowania. Brak wskazania rozdziału 5 w art. 3 (po zmianie art. 2) projektu ustawy oznacza brak stosowania do tego rozdziału, jak również do art. 15 ust. 3 (po zmianie art. 14) projektu ustawy, przepisów KPA. W celu uzupełnienia regulacji DA dotyczących wydawania ww. opinii projektodawca zdecydował się na odesłanie w tym przepisie do wybranych przepisów KPA, które uznano za niezbędne w tym zakresie. Wskazane w uwadze przepisy projektu ustawy funkcjonują w odmiennym kontekście normatywnym, wynikającym z zakresu stosowania KPA określonego w art. 3 (po zmianie art. 2) projektu ustawy. W związku z tym nie są to sytuacje analogiczne, które uzasadniałyby zastosowanie identycznej techniki redakcyjnej w obu przepisach.
25.	**Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**	**rozdział 6**	Uznając, że organ rozstrzygania sporów powinien spełniać warunki określone w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854 przez cały okres prowadzenia działalności, a nie tylko na etapie certyfikacji, proponuje się uzupełnienie rozdziału 6 projektu o przepis obligujący certyfikowany organ rozstrzygania sporów do ciągłego spełniania tych warunków. Propozycja brzmienia przepisu:	**Uwaga uwzględniona** Projekt ustawy zostanie uzupełniony o przepis nakładający na certyfikowany organ rozstrzygania sporów obowiązek spełniania warunków określonych w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854 przez cały okres prowadzenia działalności, a nie wyłącznie na etapie certyfikacji. Przyjęte rozwiązanie stanowią realizację i jednocześnie uzupełnienie przepisu

			Certyfikowany organ rozstrzygania sporów jest obowiązany spełniać warunki, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854.	art. 10 ust. 5 DA oraz motywu 52 DA, zgodnie z którym państwa członkowskie mogą ustanawiać szczególne zasady procedury certyfikacji.
26.	**Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**	**rozdział 6**	Proponuje się dodanie w projekcie rozwiązań zwiększających uprawnienia Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zwanego dalej „Prezesem UKE", w zakresie weryfikacji spełniania przez organ do spraw rozstrzygania sporów warunków, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854, zarówno na etapie jego certyfikacji, jak i w trakcie prowadzenia przez niego działalności. Podnieść należy, że wydanie decyzji o certyfikacji ma charakter jednorazowy i nie gwarantuje, że certyfikowany organ do spraw rozstrzygania sporów w całym okresie działalności będzie spełniał wymagane warunki, w szczególności w zakresie bezstronności i niezależności, a także niezbędnej wiedzy eksperckiej. Bez możliwości przeprowadzania czynności sprawdzających – w szczególności wglądu do dokumentów i żądania wyjaśnień – Prezes UKE może nie być w stanie zweryfikować, czy podmiot spełnia wymagania wynikające z przepisów prawa. Wprowadzenie takich uprawnień jest zatem konieczne, aby certyfikacja nie miała wyłącznie charakteru formalnego, lecz była powiązana z rzeczywistym, bieżącym nadzorem nad działalnością organu rozstrzygającego spory, a także w celu zapewnienia Prezesowi UKE narzędzi umożliwiających pozyskanie wiedzy niezbędnej do wszczęcia postępowania w sprawie uchylenia decyzji, o której mowa w art. 17 ust. 1 projektu. Mając na uwadze powyższe, proponuje się wprowadzenie do projektu rozwiązań umożliwiających właściwemu organowi przeprowadzenie czynności sprawdzających w celu weryfikacji, czy podmiot ubiegający się o dokonanie certyfikacji oraz certyfikowany organ pozasądowego rozstrzygania sporów spełnia warunki, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854. Przepisy te mogłyby być wzorowane na rozwiązaniach zawartych w ustawie z dnia 21 listopada 2025 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną oraz niektórych innych ustaw (w toku prac parlamentarnych) dotyczących certyfikacji organów pozasądowego	**Uwaga częściowo uwzględniona** Projekt ustawy zostanie uzupełniony w zakresie przepisów dot. certyfikacji organów rozstrzygania sporów, o której mowa w art. 10 ust. 5 DA m. in. o przepisy dotyczące: - określenia terminu, na jaki dokonywana jest certyfikacja, - doprecyzowania zakresu i treści wniosku o certyfikację, w tym wymogów dotyczących wykazania spełniania warunków, o których mowa w art. 10 ust. 5 DA, - procedury odnowienia certyfikacji. Przyjęte rozwiązania stanowią realizację i jednocześnie uzupełnienie przepisu art. 10 ust. 5 DA oraz motywu 52 DA, zgodnie z którym państwa członkowskie mogą ustanawiać szczególne zasady procedury certyfikacji, w tym dotyczące jej zakresu czasowego oraz cofnięcia certyfikacji, przy jednoczesnym zachowaniu zgodności z przepisami prawa unijnego. Projekt nie zostanie uzupełniony w zakresie przepisów dot. przeprowadzania czynności sprawdzających (kontroli w trybie stacjonarnym) w organach rozstrzygania sporów, ponieważ: - w DA brak jest przepisu nakładającego na państwa członkowskie obowiązku ustanowienia procedury kontrolnej wobec organów rozstrzygania sporów, a gdyby taka była intencja

			rozstrzygania sporów, o których mowa w art. 21 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia 2022/2065. W związku z tym pod rozwagę poddaje się nadanie postulowanym przepisom brzmienia zaproponowanego w kolumnie obok. Propozycja brzmienia przepisu: Art. 17a. 1. W celu oceny spełniania warunków, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854, Prezes UKE jest uprawniony do przeprowadzania czynności sprawdzających u podmiotu ubiegającego się o dokonanie certyfikacji oraz certyfikowanego organu pozasądowego rozstrzygania sporów. 2. Prezes UKE zawiadamia podmiot albo organ, o którym mowa w ust. 1, o zamiarze przeprowadzenia czynności sprawdzających. 3. Czynności sprawdzające przeprowadza się nie wcześniej niż po upływie 7 dni i nie później niż przed upływem 30 dni od dnia doręczenia podmiotowi albo organowi, o którym mowa w ust. 1, zawiadomienia o zamiarze ich przeprowadzenia. Jeżeli czynności sprawdzające nie zostaną rozpoczęte w terminie 30 dni od dnia doręczenia zawiadomienia, ich przeprowadzenie wymaga ponownego zawiadomienia. 4. Czynności sprawdzające przeprowadza się na podstawie wydanego przez Prezesa UKE imiennego upoważnienia, które zawiera następujące informacje: 1) imię i nazwisko osoby przeprowadzającej czynności sprawdzające; 2) nazwę podmiotu albo organu, o którym mowa w ust. 1; 3) wskazanie podstawy prawnej przeprowadzenia czynności sprawdzających; 4) określenie zakresu czynności sprawdzających; 5) datę i miejsce jego wystawienia; 6) podpis Prezesa UKE albo osoby przez niego upoważnionej.	prawodawcy unijnego, zostałoby to wyraźnie wskazane w rozporządzeniu, jak ma to miejsce np. w RODO (art. 58 ust. 1 lit. f); - skutkowałoby to nadregulacją w postaci nadmiernie rozbudowanych kompetencji Prezesa UKE i przekroczeniem ram wyznaczonych przez przepisy DA, które nie nakładają obowiązku ustanawiania stałego nadzoru o charakterze kontrolnym nad działalnością certyfikowanych organów; - obecne przepisy wraz z przepisami, o które uzupełniony zostanie projekt ustawy, będą wystarczające do zapewnienia realnej, a nie wyłącznie formalnej, weryfikacji spełniania warunków certyfikacji również po dokonaniu certyfikacji przez: • uzupełniony mechanizm certyfikacji (m. in. o przepisy dot. wniosku, konieczności dołączenia dokumentów, okresowość certyfikatu – 5 lat); • możliwość odmowy lub cofnięcia (w drodze decyzji administracyjnej) certyfikacji w przypadku stwierdzenia niespełnienia co najmniej jednego z wymaganych warunków; - przepisy te, w powiązaniu z ogólnymi zasadami postępowania administracyjnego (przepisami KPA), umożliwiają Prezesowi UKE pozyskanie informacji niezbędnych do oceny spełniania warunków certyfikacyjnych, w tym do wszczęcia i prowadzenia postępowania w sprawie dokonania certyfikacji lub jej cofnięcia (z urzędu – art. 61 § 1 KPA);

			Art. 17b. 1. Osoba przeprowadzająca czynności sprawdzające jest uprawniona do: 1) wstępu na grunt oraz do obiektów budowlanych, a także pomieszczeń i lokali znajdujących się w budynkach, w dniach i godzinach pracy podmiotu albo organu, o którym mowa w art. 17a ust. 1; 2) wglądu do dokumentów i informacji w zakresie objętym czynnościami sprawdzającymi; 3) żądania ustnych lub pisemnych wyjaśnień w zakresie objętym czynnościami sprawdzającymi. 2. Czynności sprawdzających dokonuje się w obecności podmiotu albo organu, o którym mowa w art. 17a ust. 1, albo osoby przez niego upoważnionej. 3. Z czynności sprawdzających sporządza się protokół, który przekazuje się podmiotowi albo organowi, o którym mowa w art. 17a ust. 1. 4. Protokół zawiera w szczególności następujące informacje: 1) nazwę podmiotu albo organu, o którym mowa w art. 17a ust. 1; 2) określenie zakresu czynności sprawdzających; 3) datę rozpoczęcia i zakończenia czynności sprawdzających; 4) imię i nazwisko osoby przeprowadzającej czynności sprawdzające; 5) opis przebiegu czynności sprawdzających; 6) ustalenia z przeprowadzonych czynności sprawdzających; 7) podpis Prezesa UKE albo osoby przez niego upoważnionej. 5. Podmiotowi albo organowi, o którym mowa w art. 17a ust. 1, przysługuje prawo wniesienia do Prezesa UKE zastrzeżeń do otrzymanego protokołu, w terminie 14 dni od dnia doręczenia tego protokołu. 6. W przypadku wniesienia zastrzeżeń, osoba przeprowadzająca czynności sprawdzające dokonuje ich analizy i, w razie potrzeby, podejmuje dodatkowe	- poza tym projekt ustawy zostanie uzupełniony o przepis zgodnie, z którym obowiązek ciągłego spełniania warunków określonych w art. 10 ust. 5 DA spoczywać będzie bezpośrednio na certyfikowanym organie rozstrzygania sporów. Ewentualne naruszenie tych warunków może stanowić podstawę do wszczęcia przez Prezesa UKE postępowania administracyjnego z urzędu, w ramach którego organ dysponuje instrumentami przewidzianymi w KPA, w tym możliwością żądania wyjaśnień oraz przedstawienia dokumentów niezbędnych do rozstrzygnięcia sprawy (art. 50, art. 77 § 1 oraz art. 7 KPA). Brak ich dostarczenia nie wstrzymuje organu przed podjęciem rozstrzygnięcia na podstawie zgromadzonego materiału; - zweryfikowanie warunków, o których mowa w art. 10 ust. 5 DA, które musi spełnić organ rozstrzygania sporu w celu uzyskania certyfikacji, nie uzasadnia konieczności przeprowadzenia w tym celu kontroli fizycznej w siedzibie takiego organu.

			czynności, a w przypadku stwierdzenia zasadności zastrzeżeń zmienia lub uzupełnia odpowiednią część protokołu. 7. W przypadku nieuwzględnienia zastrzeżeń w całości albo części Prezes UKE przekazuje podmiotowi albo organowi, o którym mowa w art. 17a ust. 1, informację o tym wraz z uzasadnieniem. 8. Protokół podpisują Prezes UKE albo osoba przez niego upoważniona oraz podmiot albo organ, o którym mowa w art. 17a ust. 1. 9. O odmowie podpisania protokołu Prezes UKE lub osoba przez niego upoważniona czyni wzmiankę w protokole.	
27.	**Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**	**rozdział 6**	Proponuje się dodanie w rozdziale 6 projektu przepisu uprawniającego Prezesa UKE do żądania przedłożenia przez certyfikowany organ do spraw rozstrzygania sporów dokumentów zawierających informacje potwierdzające spełnianie warunków, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854, a także pisemnych wyjaśnień w tym zakresie. Wprowadzenie takiego rozwiązania ma na celu zapewnienie Prezesowi UKE możliwości weryfikacji spełniania przez certyfikowany organ do spraw rozstrzygania sporów warunków, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854, bez konieczności przeprowadzania czynności sprawdzających.	**Uwaga uwzględniona** Projekt ustawy zostanie uzupełniony o przepis umożliwiający Prezesowi UKE jako organowi właściwemu do spraw certyfikacji organów rozstrzygania sporów wzywania certyfikowanych organów rozstrzygania sporów do przedstawienia dokumentów potwierdzających spełnianie warunków certyfikacji, o których mowa w art. 10 ust. 5 DA.
28.	**Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**	**art. 17 ust. 3**	Proponuje się, aby wyrazy „braku spełniania” zastąpić wyrazami „zaprzestania spełniania”, mając na uwadze, że uzyskanie certyfikacji, o której mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854, jest uzależnione od uprzedniego spełnienia przez podmiot ubiegający się o tę certyfikację warunków, o których mowa w ww. przepisie.	**Uwaga bezprzedmiotowa** Projekt ustawy zostanie uzupełniony w zakresie regulacji dotyczących certyfikacji organów rozstrzygania sporów, o których mowa w art. 10 ust. 5 DA. W związku z tym zmianie ulegnie przepis dot. możliwości cofnięcia dokonanej certyfikacji organu rozstrzygania sporów.
29.	**Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**	**art. 17 ust. 4**	Nie jest jasne do czego odnosi się zamieszczony na końcu wskazanego przepisu fragment „zgodnie z art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854”. Jeżeli miałby się on odnosić do wykazu prowadzonego przez Komisję Europejską, to proponuje się zastąpić ten fragment wyrazami „„ o którym mowa w art. 10 ust. 6 zdanie drugie rozporządzenia 2023/2854”.	**Uwaga uwzględniona** Projekt ustawy zostanie w tym zakresie odpowiednio zmieniony.

30.	**Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**	**rozdział 7**	Zgodnie z art. 3 projektu, w sprawach nieuregulowanych w ustawie lub rozporządzeniu 2023/2854 do postępowań przed Prezesem UKE, o których mowa w rozdziale 7 projektu, stosowana ma być ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, zwana dalej „Kpa”. Mając na względzie spodziewaną znaczną liczbę skarg, o których mowa w art. 38 ust. 1 rozporządzenia, 2023/2854, w celu zwiększenia efektywności działania Prezesa UKE w zakresie rozpatrywania tych skarg, proponuje się odstąpienie od rozwiązania polegającego na stosowaniu w tych sprawach Kpa oraz uzupełnienie rozdziału 7 projektu o przepisy ustanawiające uproszczoną procedurę rozpatrywania skarg, o których mowa w art. 38 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854.	**Uwaga nieuwzględniona** Ramy prawne oraz uproszczony charakter skargi, o której mowa w art. 38 ust. 1 DA (skargi ogólnej do właściwego organu) wynikają z przepisów DA, co skutkuje uproszczoną procedurą jej załatwiania w stosunku do procedury rozpatrywania pozostałych skarg (skarg szczególnych) enumeratywnie wymienionych w tym rozporządzeniu. W projekcie ustawy uregulowano w związku z tym terminy rozpatrzenia skargi ogólnej oraz możliwość stosowania przepisów KPA. Przepisy KPA są stosowane subsydiarnie, czyli wyłącznie uzupełniająco w zakresie, w jakim jest to niezbędne do jej rozpatrzenia. Skarga ogólna stanowi odrębny rodzaj skargi w stosunku do skarg szczególnych, to znaczy skarg, które poszczególne strony stosunków dzielenia się danymi mogą składać w sytuacjach wprost wymienionych w tym akcie (jak np. skarga użytkownika przeciwko posiadaczowi danych, o której mowa w art. 4 ust. 3 DA). Skargi szczególne służą rozstrzygnięciu konkretnych sporów, które wyczerpująco wymieniono w DA. Dlatego rozstrzygnięcia dla tych skarg (zgodnie z projektem ustawy) następują w formie decyzji administracyjnej. W odróżnieniu od skarg szczególnych, skarga ogólna jest środkiem informowania właściwego organu o domniemanych naruszeniach przepisów DA. Na jej podstawie właściwy organ bada działanie zaskarżonego podmiotu oraz ocenia, czy podejrzenia skarżącego są zasadne. W przypadku potwierdzenia

				nieprawidłowości wskazanych w takiej skardze właściwy organ może z urzędu podjąć stosowne działania nadzorcze (wszczęcie postepowania w sprawie stosowania przepisów DA, o którym mowa w art. 37 ust. 5 lit. c DA). Zgodnie z art. 38 ust. 2 DA właściwy organ informuje (nie wydaje decyzji administracyjnej) skarżącego o przebiegu postępowania i podjętej decyzji, czyli o tym czy wskazane w skardze nieprawidłowości się potwierdziły lub na tyle uprawdopodobniły, że podjęło z urzędu działania nadzorcze (wszczęto ww. postępowania nadzorczego w sprawie stosowania przepisów DA), a także jak się one zakończyły. Z zestawienia przepisu art. 39 z art. 38 ust. 2 DA wynika, że poinformowanie skarżącego, o którym mowa w tym ostatnim przepisie, ma formę czynności informacyjnej (materialno-technicznej). Z tego względu uzasadnione jest stosowanie do tego postępowania tylko uzupełniająco (pomocniczo) przepisów KPA, jednak z wyłączeniem działu VIII, i wyłącznie w zakresie nieuregulowanym w DA oraz projekcie ustawy. Informacja, o której mowa w art. 38 ust. 2 DA, w związku z tym że jest czynnością materialno--techniczną, nie podlega zaskarżeniu do sądu administracyjnego. Niemniej, skarżący zgodnie z art. 39 DA może zaskarżyć do sądu administracyjnego bezczynność właściwego organu przy rozpatrywaniu skargi ogólnej. Takie rozwiązanie daje właściwemu organowi większą elastyczność przy rozpatrywaniu tego

				rodzaju skarg oraz nie powoduje konieczności uzupełnienia projektu ustawy o dodatkowe regulacje w tym zakresie, które byłyby i tak analogiczne do przepisów KPA. Zaproponowane w uwadze rozwiązanie skutkowałoby powieleniem istniejących w KPA przepisów.
31.	**Rzecznik Praw Obywatelskich**	**art. 18**	Wątpliwości budzi natomiast konstrukcja tzw. „skargi do właściwego organu" (skarga ogólna), przewidziana w art. 18 projektu ustawy, który to przepis ma prowadzić do instytucjonalizacji w prawie krajowym prawa do skargi zagwarantowanego w art. 38 ust. 1 Aktu w sprawie danych. Z jednej bowiem strony, przepis projektu ustawy wskazuje, że nie jest to skarga w rozumieniu Działu VIII KPA (art. 227 i nast. KPA); z drugiej strony należy zauważyć, iż nie jest to również środek inicjujący postępowanie w indywidualnej sprawie, zakończone aktem podlegającym kontroli sądowej. Zgodnie z projektem ustawy, wniesienie tej skargi nie wszczyna postępowania administracyjnego, a skarżący nie uzyskuje statusu strony. Właściwy organ jest jedynie zobowiązany do poinformowania skarżącego o podjętych działaniach w terminie od dwóch do czterech miesięcy. Taki model proceduralny sprowadza skargę do roli sygnalizacyjnej, pozbawiając jednostkę realnego wpływu na bieg sprawy i możliwości dochodzenia swoich praw w tym trybie. Konstrukcja tej skargi, w której organ ma jedynie obowiązek informacyjny, a terminy na jego realizację są stosunkowo długie, może prowadzić do przewlekłości i braku efektywności w rozpatrywaniu naruszeń. W kontekście zasady skuteczności prawa unijnego, państwa członkowskie są zobowiązane do tworzenia procedur, które nie czynią wykonywania praw przyznanych przez porządek prawny UE nadmiernie utrudnionym lub praktycznie niemożliwym. Z tych względów projektowane w art. 18 rozwiązanie budzi wątpliwości co do spełniania tego wymogu, gdyż nie zapewnia ono adekwatnej reakcji organu na zgłoszone naruszenie i pozostawia skarżącego bez realnego instrumentu obrony. Wątpliwości te potęguje fakt, że projektodawca nie rozstrzyga jednoznacznie, jaki charakter ma mieć proponowane rozwiązanie. Samo zaś odesłanie do art. 38 ust. 1 Aktu w sprawie danych nie jest wystarczające. W uzasadnieniu	**Uwaga wyjaśniona** W pierwszej kolejności należy wyjaśnić, że na gruncie DA prawodawca unijny wprowadził dwa odrębne modele skargowe, które mają różny charakter prawny oraz wywołują odmienne skutki proceduralne. Skarga, o której mowa w art. 38 ust. 1 DA (skarga ogólna), stanowi odrębny instrument prawny w stosunku do skarg szczególnych przewidzianych w przepisach tego rozporządzenia. Skargi szczególne (np. skarga użytkownika wobec posiadacza danych składana na podstawie art. 4 ust. 3 DA) mają charakter środków rozstrzygania konkretnych sporów, które zostały w DA enumeratywnie wskazane, a skarżący mają być regularnie informowani o przebiegu ich rozpatrywania. W związku z tym, zgodnie z projektem ustawy, rozpoznanie tych skarg prowadzi do wydania decyzji administracyjnej, a postępowanie toczy się z udziałem skarżącego i podmiotu skarżonego, przy zastosowaniu przepisów KPA w zakresie nieuregulowanym w DA oraz projekcie ustawy. Skarga ogólna, zgodnie z DA, jest natomiast ogólnym środkiem służącym informowaniu właściwego organu o domniemanych naruszeniach przepisów DA, na podstawie której właściwy organ bada

			do projektu ustawy z jednej strony projektodawca określa skargę ogólną jako środek o „charakterze nadzorczym", z drugiej jednak strony wskazuje, że jest ona „prawnym środkiem obrony i ochrony każdego, kto uważa, że przysługujące mu na podstawie Aktu w sprawie danych prawa zostały naruszone". Tak skonstruowane uzasadnienie łączy - 4 - dwa rozłączne modele. Środek nadzorczy służy bowiem kontroli legalności działania administracji w interesie publicznym, natomiast prawny środek obrony chroni konkretne prawo podmiotowe jednostki. Jeśli celem projektodawcy było uczynienie ze wskazanego rozwiązania środka ochrony praw jednostki, co znajduje uzasadnienie także w prounijnej wykładni Aktu w sprawie danych4, to implementacja krajowa powinna zapewnić skarżącemu status strony postępowania oraz możliwość rzeczywistego dochodzenia swoich praw, a nie jedynie uzyskania informacji o podjętych przez organ działaniach. Projektowane rozwiązanie, choć formalnie zapewnia każdej osobie fizycznej lub prawnej prawo do złożenia skargi, to w praktyce może stanowić iluzoryczną formę ochrony. Jeśli zaś celem było nadanie temu rozwiązaniu charakteru nadzorczego, to rozważenia wymaga, czy w postępowaniu tym, mając na uwadze jego szczególny przedmiot, nie jest celowe wzmocnienie roli skarżącego i przyznanie mu szerszych praw niż jedynie prawa do informacji. Uzasadnienie projektu nie określa też w sposób wystarczająco precyzyjny, jakie właściwe są materialnoprawne skutki rozpatrzenia skargi ogólnej przez właściwy organ. Projektodawca wskazuje jedynie, że skarga taka „może – jeżeli potwierdzi się taka potrzeba – skutkować wszczęciem postępowania w sprawie stosowania przepisów DA". Sformułowanie to rodzi szereg pytań, na które projekt nie udziela odpowiedzi. Nie jest zatem jasne, czy skarżący będzie miał status strony w ewentualnym postępowaniu wszczętym z urzędu przez Prezesa UKE w następstwie rozpatrzenia skargi ogólnej, czy też będzie to postępowanie prowadzone wyłącznie w interesie publicznym, bez udziału procesowego osoby, która zgłosiła naruszenie. Nie wiadomo również, czy Prezes UKE ma obowiązek wszcząć takie postępowanie, jeżeli w wyniku rozpatrzenia skargi stwierdzi naruszenie przepisów Aktu w sprawie danych, czy też decyzja o wszczęciu postępowania pozostaje w jego uznaniu. Wreszcie, projekt nie precyzuje, jakie środki prawne przysługują skarżącemu,	działanie zaskarżonego podmiotu oraz ocenia, czy podejrzenia skarżącego są zasadne. W przypadku potwierdzenia nieprawidłowości wskazanych w takiej skardze właściwy organ z urzędu podejmuje stosowne działania nadzorcze. Przejawem tych działań jest wszczęcie i prowadzenie postepowania w sprawie stosowania przepisów DA, o którym mowa w art. 37 ust. 5 lit. c DA (rozdział 8 projektu ustawy). Ocena, czy zachodzą podstawy do wszczęcia takiego postępowania, należy – zgodnie z DA – do właściwego organu. DA nie wprowadza automatyzmu wszczynania postępowania nadzorczego po każdej skardze ogólnej, pozostawiając w tym zakresie właściwemu organowi kompetencję do oceny, czy doszło do naruszenia oraz jaka jest skala takiego naruszenia. Jednocześnie, zgodnie z art. 38 ust. 2 DA, właściwy organ jest zobowiązany poinformować skarżącego o przebiegu postępowania oraz o podjętej decyzji w odniesieniu do skargi, m.in. czy wskazane nieprawidłowości się nie potwierdziły, a jeżeli się potwierdziły – o podjętych działaniach nadzorczych. Nie można zatem przyjąć, że skarżący pozostaje bez informacji lub bez wiedzy o dalszych działaniach organu. Prawodawca unijny w tym przepisie nie zobowiązuje właściwego organu do informowania o możliwym innym trybie skargowym (skardze szczególnej). Takie informowanie nie miałoby uzasadnienia, ponieważ, gdy treść wniesionej skargi nie pozwala jednoznacznie ustalić jej charakteru lub trybu, w jakim została złożona, Prezes UKE – stosując odpowiednio przepisy KPA – jest

			jeżeli w toku rozpatrywania skargi ogólnej nie uda się zidentyfikować konkretnego podmiotu odpowiedzialnego za naruszenie, lub jeżeli Prezes UKE uzna, że nie zachodzą przesłanki do wszczęcia dalszego postępowania. W praktyce może to prowadzić do sytuacji, w której skarżący otrzyma informację, że „podjęto czynności sprawdzające", ale nie będzie miał żadnych instrumentów prawnych pozwalających na weryfikację tej odpowiedzi ani na wyegzekwowanie rzeczywistej ochrony swoich praw. Szczególnie problematyczna pozostaje kwestia, czy w przypadku niepodjęcia działań przez Prezesa UKE skarżący może skutecznie podnieść zarzut bezczynności organu w trybie art. 37 KPA, skoro nie jest stroną postępowania, a organ nie ma obowiązku wydania decyzji administracyjnej. Co więcej, projektodawca nie przedstawił przekonującego uzasadnienia dla wyłączenia przepisów Działu VIII KPA, które według uzasadnienia są „nakierowane na urzędowy charakter czynności" i dotyczą „społecznej kontroli działania administracji". Argumentacja ta pomija jednak istotne gwarancje proceduralne zawarte w tych przepisach, które są w pełni adekwatne dla ochrony praw indywidualnych. W świetle powyższego wyłączenie Działu VIII KPA nie prowadzi do lepszej ochrony praw jednostki, lecz do ich ograniczenia, co pozostaje w sprzeczności z deklarowanym przez projektodawcę celem zapewnienia skutecznej ochrony prawnej. Warto również wskazać na pewną niespójność pomiędzy brzmieniem art. 18 projektu ustawy5 a jego uzasadnieniem6. Przepis odnosi się do terminu na „przekazanie informacji” skarżącemu, natomiast uzasadnienie może sugerować, że chodzi o termin na „rozpatrzenie skargi”. Taka rozbieżność może budzić wątpliwości interpretacyjne i utrudniać obywatelom zrozumienie rzeczywistego charakteru i terminów postępowania. Skarżący, kierując się treścią uzasadnienia, może oczekiwać, że jego sprawa zostanie merytorycznie rozstrzygnięta w ciągu 4 miesięcy, podczas gdy przepis przewiduje w tym czasie jedynie obowiązek przekazania informacji o podjętych działaniach. Dla przejrzystości regulacji wskazane byłoby ujednolicenie tej kwestii na poziomie przepisów prawa oraz uzasadnienia.	uprawniony do podjęcia czynności zmierzających do wyjaśnienia rzeczywistej treści żądania skarżącego. W szczególności, realizując obowiązki wynikające z art. 7 oraz art. 9 KPA, organ ten może wezwać skarżącego do doprecyzowania żądania albo do wskazania, z którego z przysługujących mu na gruncie DA środków skargowych (skargi ogólnej czy też jednej ze skarg szczególnych) zamierza skorzystać. Po ustaleniu rzeczywistej treści skargi, a zatem i woli skarżącego, Prezes UKE będzie dokonywać jej kwalifikacji (jako skargi ogólnej albo skargi szczególnej) i podejmie dalsze czynności w celu jej rozpatrzenia zgodnie z przepisami DA. Wyjaśnić należy, że DA jednoznacznie określa, z jakich instrumentów skargowych skarżący może skorzystać: skargi ogólnej albo skarg szczególnych. Wybór ten należy do skarżącego, ponieważ takie uprawnienie przyznaje mu DA. DA przewiduje wyłącznie możliwość zaskarżenia do sądu przez skarżącego sytuacji, w której właściwy organ nie rozpatrzy skierowanej do niego skargi ogólnej, a zatem kiedy pozostaje w bezczynności w stosunku do wniesionej skargi. DA nie przewiduje możliwości zaskarżenia do sądu ww. informacji, czyli sposobu rozpatrzenia skargi przez właściwego organ. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że złożenie skargi ogólnej do właściwego organu powoduje wszczęcie postępowania administracyjnego, które ma być zakończone decyzją administracyjną (i która następnie podlegałaby kontroli sądowoadministracyjnej). Projekt ustawy nie może modyfikować lub zmieniać przepisów DA, które

			Ponadto, projekt ustawy nie zawiera jasnych kryteriów rozgraniczenia, w jakich sytuacjach należy zastosować skargę szczególną przewidzianą w art. 6-13 projektu, a w jakich skargę ogólną z art. 18 projektu. Uzasadnienie wskazuje jedynie, że skargi szczególne dotyczą sytuacji enumeratywnie wymienionych w Akcie w sprawie danych, natomiast art. 38 ust. 1 Aktu w sprawie danych stanowi podstawę dla skargi ogólnej. Jednakże ta enumeracja nie jest zamknięta, ponieważ art. 38 ust. 1 Aktu w sprawie danych przyznaje prawo do skargi każdemu, kto uważa, że „jego prawo wynikające z tego rozporządzenia zostało naruszone", a zatem obejmuje wszelkie naruszenia przepisów Rozporządzenia 2023/2854, nie tylko te wymienione w przepisach szczególnych. W praktyce może to prowadzić do sytuacji, w których ta sama okoliczność faktyczna mogłaby być przedmiotem zarówno skargi szczególnej, jak i ogólnej, a wybór niewłaściwego trybu przez skarżącego skutkowałby pozbawieniem go gwarancji proceduralnych. Dla przykładu, jeżeli użytkownik złoży skargę na posiadacza danych za naruszenie art. 4 ust. 1 Aktu w sprawie danych (odmowa dostępu do danych), ale sformułuje ją w sposób ogólny, bez powołania się na konkretny przepis (art. 4 ust. 3 lit. a Aktu w sprawie danych stanowiący podstawę skargi szczególnej), powstaje pytanie, czy organ powinien potraktować takie pismo jako skargę szczególną wszczynającą postępowanie administracyjne, czy jako skargę ogólną skutkującą jedynie obowiązkiem informacyjnym. Projekt nie przewiduje mechanizmu rozstrzygającego tę wątpliwość, co naraża skarżących na arbitralność decyzji organu w zakresie kwalifikacji prawnej ich pisma. Projekt ustawy nie zawiera również jakiegokolwiek przepisu przewidującego konwersję między trybami skargowymi, co może prowadzić do utraty praw proceduralnych przez skarżących działających w dobrej wierze. W systemie prawnym funkcjonują liczne rozwiązania zapewniające, że błędne zakwalifikowanie pisma przez stronę nie prowadzi do odmowy jego rozpatrzenia. Jeżeli obywatel, nieposiadający specjalistycznej wiedzy prawniczej, złoży skargę w trybie art. 18 projektu ustawy, podczas gdy sprawa spełnia przesłanki wszczęcia postępowania w trybie art. 6-13 projektu ustawy, organ powinien mieć obowiązek z urzędu potraktować takie pismo jako wniosek o wszczęcie postępowania właściwego oraz pouczyć skarżącego	obowiązują bezpośrednio z uwagi na charakter tego aktu prawa unijnego. W związku z tym, rola i skutki prawne, jakie powstają w wyniku złożenia skargi ogólnej, wynikają bezpośrednio z przyjętej w DA konstrukcji przepisów w zakresie skarg (tj. skargi ogólnej oraz skarg szczególnych). Działania, jakie ma podjąć właściwy organ (Prezes UKE) po otrzymaniu skargi ogólnej, jak i skarg szczególnych, także wynikają z przepisów DA, uzupełnionych przepisami projektowanej ustawy oraz odpowiednio stosowanymi przepisami KPA. Projektowane w ustawie przepisy nie tworzą nowej, autonomicznej konstrukcji proceduralnej, lecz zapewniają stosowanie modelu skargi ogólnej przewidzianego w DA, z poszanowaniem zasady bezpośredniego stosowania prawa unijnego. Przepisy DA zapewniają możliwość podjęcia działań nadzorczych w przypadku potwierdzenia naruszeń oraz gwarantują skarżącemu prawo do informacji i ochrony sądowej przed bezczynnością organu. Kwestia natomiast informowania i edukowania użytkowników oraz innych podmiotów objętych zakresem stosowania DA nie ma charakteru fakultatywnego, lecz wynika wprost z art. 37 ust. 5 lit. a DA, który nakłada na właściwy organ obowiązek propagowania wiedzy na temat praw i obowiązków wynikających z tego rozporządzenia. Obowiązek ten został przypisany Prezesowi UKE i stanowi element jego zadań realizowanych w związku z wykonywaniem zadań właściwego organu. W konsekwencji Prezes UKE, w ramach realizacji tego obowiązku, będzie mógł podejmować

			o przysługujących mu prawach strony postępowania. Jednocześnie termin do złożenia skargi powinien być uznany za zachowany z dniem wpływu pisma w trybie art. 18, Aktu w sprawie danych, tak aby skarżący nie ponosił negatywnych konsekwencji błędnej kwalifikacji prawnej. Brak takiego przepisu w projekcie może skutkować tym, że osoby, które w dobrej wierze skorzystają ze skargi ogólnej, utracą możliwość wszczęcia postępowania szczególnego z uwagi na upływ terminu. Sytuacja ta stwarza podstawę do ukształtowania się swoistego dwutorowego systemu skargowego, w którym obok pełnoprawnego postępowania administracyjnego (art. 6-13, z wyłączeniem art. 9 projektu ustawy) funkcjonować może uproszczona procedura informacyjna (art. 18 projektu ustawy), która może znacząco utrudniać jednolite stosowanie przepisów i w praktyce uniemożliwiać obywatelom dostęp do skutecznej ochrony ich praw. Przeciętny użytkownik, nieposiadający specjalistycznej wiedzy prawniczej, może mieć bowiem trudności z rozróżnieniem, który tryb skargowy jest właściwy dla jego sprawy. Istnieje więc obawa, że obywatele, kierując się potocznym rozumieniem pojęcia „skarga", będą korzystać z pozornie prostszej ścieżki z art. 18 projektu ustawy, nieświadomi, że w ten sposób pozbawiają się gwarancji procesowych, w tym prawa do zaskarżenia rozstrzygnięcia do sądu. Zaznaczenia wymaga, że ustawodawca jest uprawniony do stanowienia prawa odpowiadającego założonym celom politycznym i gospodarczym, zaś władztwo to nabiera szczególnego znaczenia w okresie istotnych przemian społecznych czy ustrojowych7. Bez wątpienia konieczność sprostania wyzwaniom, jakie niosą takie procesy może powodować, że projektowane procedury, instrumenty prawne czy instytucje mogą odbiegać od dotychczas przyjętych rozwiązań8. Podkreślenia jednakże wymaga, że projektowane w takim zamierzeniu rozwiązania powinny przykładowo służyć polubownemu załatwianiu sporów, które zwiększa spójność społeczną, przyczyniać się do korzystniejszego usytuowania jednostki w prowadzonym postępowaniu, czy też stwarzać możliwości bardziej efektywnego egzekwowania interesów jednostek. Trudno dostrzec, aby projektowana procedura skargowa przyczyniała się do osiągnięcia któregokolwiek z celów.	działania edukacyjne i informacyjne skierowane do obywateli i przedsiębiorców. Nie ma zatem potrzeby regulowania tej kwestii na poziomie projektu ustawy. Dodatkowo Prezes UKE realizując zadania koordynatora danych, o których mowa w art. 37 ust. 6 DA, będzie działał jako pojedynczy punkt kontaktowy we wszystkich sprawach związanych ze stosowaniem niniejszego rozporządzenia, a także zgodnie z art. 38 ust. 1 zdanie drugie DA zobowiązany jest przedstawiać osobom fizycznym i prawnym, na ich wniosek, wszelkie informacje niezbędne do wniesienia skargi do odpowiedniego właściwego organu.

			Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o: 1. Doprecyzowanie roli i skutków prawnych jakie mają powstać w wyniku złożenia skargi wniesionej na podstawie art. 18 projektu. Osiągnięcie tego celu wymaga jednoznacznego określenia, jakie konkretne działania Prezes UKE jest zobowiązany podjąć po otrzymaniu takiej skargi. W szczególności, zasadnym jest wprowadzenie wyraźnego przepisu, który stanowiłby, że skarga wniesiona w trybie art. 18 projektu ustawy, o ile spełnia przesłanki do wszczęcia jednego z postępowań szczególnych (art. 6-13 projektu ustawy), powinna być traktowana jako wniosek o jego wszczęcie z urzędu lub przekazana do rozpatrzenia we właściwym trybie, o czym skarżący powinien być pouczony. 2. Wzmocnienie gwarancji informacyjnych. Osiągnięcie tego celu wymaga nałożenia na organ (Prezes UKE) obowiązku nie tylko poinformowania o podjętych działaniach, ale także o przysługujących skarżącemu dalszych środkach ochrony prawnej, w tym o możliwości złożenia skargi w trybie szczególnym, jeśli zachodzą ku temu przesłanki. 3. Podjęcie działań edukacyjnych i informacyjnych. Dla osiągnięcia tego celu kluczowe będzie przygotowanie przez Prezesa UKE oraz Ministerstwo Cyfryzacji jasnych i przystępnych wytycznych dla obywateli i przedsiębiorców, wyjaśniających różnice między poszczególnymi trybami skargowymi oraz wskazujących, w jakich sytuacjach należy korzystać z konkretnych instrumentów prawnych.	
32.	**Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**	**rozdział 8**	Obecne brzmienie art. 19 zakłada, że właściwy organ może weryfikować przestrzeganie przepisów rozporządzenia 2023/2854 wyłącznie w ramach postępowania w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854, które kończy się wydaniem decyzji administracyjnej, w której właściwy organ: stwierdza naruszenie przepisów tego rozporządzenia i nakłada administracyjną karę pieniężną albo umarza postępowanie.	**Uwaga nieuwzględniona** Przepisy DA obowiązują bezpośrednio, co oznacza, że nie wymagają transpozycji do prawa krajowego, a rolą projektowanej ustawy jest zapewnienie ich stosowania. Projektowana ustawa nie może zatem wprowadzać rozwiązań, które nie wynikają z rozporządzenia lub które by je modyfikowały

			W celu zwiększenia efektywności działania właściwego organu, proponuje się wprowadzenie regulacji umożliwiającej temu organowi weryfikację sygnałów o ewentualnych nieprawidłowościach (np. skarg użytkowników, informacji od innych organów, doniesień medialnych) w ramach wyodrębnionej w zakresie postępowania w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854 procedury uproszczonej, tj. fakultatywnego, kończonego postanowieniem postępowania wyjaśniającego, prowadzonego w szczególności w celu wstępnego ustalenia, czy nastąpiło naruszenie przepisów rozporządzenia 2023/2854. Przyjęcie powyższego rozwiązania zapewni właściwemu organowi możliwość dokonania w ramach wyodrębnionej procedury wstępnych ustaleń faktycznych i prawnych, zebranie dodatkowych informacji lub dokumentów, a także dokonanie wstępnej oceny, czy sygnały o możliwych nieprawidłowościach są uzasadnione. W konsekwencji, właściwy organ będzie miał możliwość reagowania na napływające do właściwego organu sygnały w sprawie stosowania rozporządzenia 2023/2854 w sposób proporcjonalny i adekwatny do okoliczności sprawy. Mając na uwadze powyższe, w projektowanym art. 19 proponuje się wprowadzenie zmian w zakresie postępowania przed właściwym organem w sprawach dotyczących stosowania rozporządzenia 2023/2854, polegających na wyodrębnieniu w ramach tego postępowania postępowania wyjaśniającego oraz postępowania w sprawie naruszenia przepisów rozporządzenia 2023/2854. Proponuje się, aby postulowana regulacja była zbieżna z przepisami art. 22zl–22zm ustawy z dnia 21 listopada 2025 r. o zmianie ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną oraz niektórych innych ustaw (w toku prac parlamentarnych). W związku z tym pod rozwagę poddaje się nadanie postulowanym przepisom brzmienia zaproponowanego w kolumnie obok. Propozycja brzmienia przepisu:	(w istotny sposób wydłużały czynności wpływające na zapewnienie jego stosowania). DA nie przewiduje ani nie nakłada na państwa członkowskie obowiązku ustanowienia odrębnego, sformalizowanego postępowania wyjaśniającego poprzedzającego właściwe postępowanie w sprawie naruszenia przepisów tego rozporządzenia. Proponowane wyodrębnienie fakultatywnego postępowania wyjaśniającego, kończonego się postanowieniem, stanowiłoby wprowadzenie dodatkowej instytucji proceduralnej, która nie znajduje podstawy w przepisach tego rozporządzenia i wykracza poza zakres regulacji niezbędnych do zapewnienia jego stosowania. Projekt ustawy zakłada prowadzenie przez właściwy organ postępowania administracyjnego w sprawie stosowania przepisów DA, które zostanie uzupełnione o nowy środek prawny w postaci wezwania do zaprzestania naruszania przepisów DA. Dodatkowo, przed skierowaniem takiego wezwania, Prezes UKE zapewni stronie tego postępowania ustosunkowania się do stwierdzonych naruszeń przepisów DA, których miała się dopuścić. Dopiero w przypadku niezastosowania się do wezwania możliwe będzie wydanie decyzji nakazującej usunięcie naruszeń oraz nałożenie administracyjnej kary pieniężnej. W przypadku zastosowania się do tego wezwaniu (zaprzestania naruszania obowiązków wynikających z przepisów DA) lub braku stwierdzenia naruszania przepisów DA właściwy organ wyda decyzję o umorzeniu tego postępowania. Rozwiązanie to pozostaje w pełni zgodne z konstrukcją DA oraz zapewnia skuteczne

			Art. 19. 1. Postępowanie w sprawie dotyczącej stosowania rozporządzenia 2023/2854, o którym mowa w art. 37 ust. 5 lit. c tego rozporządzenia, jest prowadzone jako postępowanie wyjaśniające albo postępowanie w sprawie naruszenia przepisów rozporządzenia 2023/2854. 2. Postępowanie wyjaśniające może poprzedzać wszczęcie postępowania w sprawie naruszenia przepisów rozporządzenia 2023/2854. Art. 19a. 1. Właściwy organ może wszcząć z urzędu postępowanie wyjaśniające, jeżeli okoliczności wskazują na możliwość naruszenia przepisów rozporządzenia 2023/2854. 2. Postępowanie wyjaśniające może mieć na celu wstępne ustalenie, czy nastąpiło naruszenie przepisów rozporządzenia 2023/2854 uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie naruszenia przepisów tego rozporządzenia. 3. Zakończenie postępowania wyjaśniającego następuje w drodze postanowienia. 4. Postępowanie wyjaśniające nie może trwać dłużej niż 4 miesiące, a w sprawach szczególnie skomplikowanych – dłużej niż 5 miesięcy od dnia jego wszczęcia. Art. 19b. 1. Właściwy organ może wszcząć z urzędu postępowanie w sprawie naruszenia przepisów rozporządzenia 2023/2855. 2. W przypadku wszczęcia postępowania w sprawie naruszenia przepisów rozporządzenia 2023/2854, właściwy organ, w drodze decyzji: 1) stwierdza naruszenie przepisów rozporządzenia 2023/2854 i nakłada administracyjną karę pieniężną, o której mowa w art. 20, albo 2) umarza postępowanie.	wykonywanie kompetencji nadzorczych i egzekucyjnych właściwego organu. Potrzeba wstępnej analizy sygnałów o możliwych nieprawidłowościach nie uzasadnia tworzenia odrębnej, sformalizowanej procedury ustawowej. Tego rodzaju ustalania mogą być realizowane przez właściwy organ w ramach czynności przygotowawczych i analitycznych poprzedzających wszczęcie z urzędu postępowania nadzorczego w sprawie stosowania przepisów DA, bez konieczności wprowadzania dodatkowego etapu postępowania do projektu ustawy, albo np. w ramach postępowania skargowego wszczętego na skutek skargi ogólnej, o której mowa w art. 38 ust. 1 DA. Wprowadzenie postępowania wyjaśniającego jako odrębnej procedury mogłoby prowadzić do nieuzasadnionego skomplikowania postępowania nadzorczego w ramach DA oraz do wydłużenia czasu reakcji organu (4-5 miesięcy zgodnie z propozycją przepisów wskazanych w uwadze), co pozostawałoby w sprzeczności z celem rozporządzenia, jakim jest zapewnienie skutecznego i sprawnego stosowania i egzekwowania jego przepisów. Odwołanie do rozwiązań przyjętych lub projektowanych w innych ustawach krajowych nie może stanowić wystarczającej podstawy do wprowadzenia analogicznych regulacji w projekcie ustawy zapewniającej stosowanie DA, gdyż każdy akt prawa UE ustanawia odrębny model nadzoru.
33.	**Prezes Urzędu Komunikacj**	**rozdział 8**	Proponuje się uzupełnienie projektowanej regulacji dotyczącej postępowania w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854 o przepisy przyznające Prezesowi UKE uprawnienie do przeprowadzania w ramach tego	**Uwaga nieuwzględniona**

	i Elektronicznej		postępowania kontroli, a także przepisy określające zasady przeprowadzania takiej kontroli. Przepisy Kpa, które będą miały zastosowanie do postępowania, o którym mowa w art. 19 ust. 1 projektu, na podstawie art. 3 projektu, oraz przepis art. 37 ust. 14 rozporządzenia 2023/2854, który umożliwia właściwym organom żądanie od użytkowników, posiadaczy danych, odbiorców danych lub ich przedstawicieli prawnych podlegających kompetencji ich państwa członkowskiego wszelkich informacji niezbędnych do zweryfikowania przestrzegania rozporządzenia 2023/2854, nie są w tym zakresie wystarczające. Podkreślić przy tym należy, że wyposażenie Prezesa UKE w realne narzędzia umożliwiające weryfikację stosowania rozporządzenia 2023/2854 jest niezbędne dla zapewnienia skuteczności i efektywności postępowania, o którym mowa w art. 37 ust. 5 lit. c tego rozporządzenia. Proponuje się, aby postulowane przepisy dotyczące kontroli były zbliżone do rozwiązań uwzględnionych w ustawie z dnia 21 listopada 2025 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną oraz niektórych innych ustaw (w toku prac parlamentarnych) dotyczących kontroli przeprowadzanej w ramach postępowania w sprawie naruszenia przepisów rozporządzenia 2022/2065. W związku z tym pod rozwagę poddaje się nadanie postulowanym przepisom brzmienia zaproponowanego w kolumnie obok. Propozycja brzmienie przepisu: Art. 19c. 1. W toku postępowania w sprawie dotyczącej stosowania rozporządzenia 2023/2854, o którym mowa w art. 37 ust. 5 lit. c tego rozporządzenia, wobec którego zostało wszczęte postępowanie, zwanego dalej podmiotem kontrolowanym", w zakresie objętym tym postępowaniem. 2. Właściwy organ wszczyna kontrolę z urzędu. Art. 19d. 1. Kontrola może być przeprowadzona przez upoważnionego pracownika urzędu obsługującego właściwy organ, zwanego dalej „kontrolującym". 2. Właściwy organ może upoważnić do udziału w kontroli osobę posiadającą wiadomości specjalne, jeżeli do przeprowadzenia kontroli są niezbędne tego rodzaju wiadomości.	W DA nie ma przepisu, który uzasadnia konieczność zapewnienia przez państwa członkowskie procedury kontrolnej wskazanej w uwadze, w szczególności kontroli stacjonarnej w miejscu zamieszkania lub siedzibie podmiotu podlegającą przepisom tego rozporządzenia. Jeżeli intencją prawodawcy unijnego byłoby wprowadzenie takiej procedury kontrolnej lub zobowiązanie państw członkowskich Unii Europejskiej do jej wprowadzenia, to zrobiłby to w sposób wyraźny, wprost a nie pośrednio, w przepisach tego rozporządzenia. Przykładem takiego aktu unijnego, w którym prawodawca unijny wprost nadał takie uprawnienia jest RODO (art. 58 ust. 1 lit. f RODO). W przepisach DA nie takiej podstawy prawnej. W związku z tym wprowadzenie na poziomie krajowym wskazanych w uwadze uprawnień kontrolnych byłoby nadregulacją, ponieważ: - postępowanie w sprawie stosowania przepisów DA, o którym mowa w art. 37 ust. 5 lit. c DA, prowadzone przez Prezesa UKE odbywa się z zastosowaniem przepisów KPA, w połączeniu z bezpośrednio stosowanymi przepisami DA (w tym art. 37 ust. 14 DA) i projektu ustawy, co zapewnia organowi instrumenty do pozyskiwania informacji i dokumentów, wzywania stron do złożenia wyjaśnień, oceny materiału dowodowego oraz wydawania rozstrzygnięć administracyjnych; - art. 37 ust. 14 DA wyraźnie wskazuje na możliwość żądania wszelkich informacji

			Art. 19e. 1. Upoważnienie do przeprowadzenia kontroli albo udziału w kontroli zawiera następujące informacje: 1) nazwę właściwego organu przeprowadzającego kontrolę; 2) imię, nazwisko i stanowisko kontrolującego oraz numer jego legitymacji służbowej, a w przypadku upoważnienia do udziału w kontroli osoby, o której mowa w art. 19d ust. 2 – imię i nazwisko tej osoby oraz numer paszportu albo innego dokumentu potwierdzającego tożsamość; 3) wskazanie podstawy prawnej kontroli; 4) oznaczenie podmiotu kontrolowanego; 5) określenie zakresu przedmiotowego kontroli; 6) datę rozpoczęcia i przewidywany termin zakończenia kontroli; 7) imię i nazwisko oraz podpis osoby udzielającej upoważnienia z podaniem zajmowanego stanowiska; 8) pouczenie o prawach i obowiązkach podmiotu kontrolowanego; 9) datę i miejsce wystawienia upoważnienia. 2. Kontrolujący doręcza podmiotowi kontrolowanemu albo osobie przez niego upoważnionej upoważnienie do przeprowadzenia kontroli oraz okazuje legitymację służbową, a osoby, o których mowa w art. 19d ust. 2, okazują paszport albo inny dokument potwierdzający tożsamość. 3. W przypadku nieobecności podmiotu kontrolowanego albo osoby przez niego upoważnionej, upoważnienie do przeprowadzenia kontroli oraz legitymacja służbowa, paszport albo inny dokument potwierdzający tożsamość mogą być okazane innemu pracownikowi podmiotu kontrolowanego, który może być uznany za osobę, o której mowa w art. 97 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, lub przywołanemu świadkowi będącemu funkcjonariuszem publicznym niebędącym pracownikiem właściwego organu przeprowadzającego kontrolę. W tym przypadku upoważnienie do przeprowadzenia kontroli doręcza się niezwłocznie podmiotowi kontrolowanemu, nie później niż trzeciego dnia od dnia wszczęcia kontroli.	niezbędnych do weryfikacji przestrzegania rozporządzenia, co stanowi podstawowy i adekwatny mechanizm nadzorczy przewidziany przez prawodawcę unijnego; - proponowane w uwadze rozwiązanie – wzorowane na regulacjach dotyczących kontroli w ramach naruszeń przepisów DSA – prowadziłyby do przyznania Prezesowi UKE kompetencji ingerujących w konstytucyjnie chronione sfery praw i wolności, w tym prawo do prywatności i ochronę działalności gospodarczej. Tego rodzaju środki, obejmujące możliwość wejścia do mieszkania lub siedziby podmiotów objętych stosowaniem DA, są charakterystyczne dla reżimów nadzorczych o dużym stopniu represyjności i powinny być zastrzeżone wyłącznie dla sytuacji, w których jest to bezwzględnie konieczne. Charakter obowiązków wynikających z DA nie uzasadnia tak daleko idącej ingerencji; - poza tym przepisy DSA dotyczą funkcjonowania bardzo dużych platform internetowych, których działalność wiąże się z systemowym ryzykiem dla porządku publicznego, czy praw podstawowych. Tymczasem DA ma w przeważającej mierze charakter regulacji horyzontalnej umożliwiającej przedsiębiorcom, konsumentom i administracji publicznej uregulowany i sprawiedliwy dostęp do danych.

			Art. 19f. 1. Kontrolujący jest uprawniony do: 1) wstępu na grunt oraz do obiektów budowlanych, a także pomieszczeń i lokali znajdujących się w budynkach, w dniach i godzinach pracy podmiotu kontrolowanego; 2) żądania udostępnienia związanych z przedmiotem kontroli akt, ksiąg, pism, dokumentów oraz ich odpisów i wyciągów, korespondencji przesyłanej pocztą elektroniczną, informatycznych nośników danych w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2024 r. poz. 1557 i 1717 oraz z 2025 r. poz. 1006, 1019, 1158 i 1301), innych urządzeń zawierających dane informatyczne lub systemów informatycznych, w tym zapewnienia dostępu do systemów informatycznych będących własnością innego podmiotu niż podmiot kontrolowany, zawierających dane podmiotu kontrolowanego związane z przedmiotem kontroli, w zakresie, w jakim podmiot kontrolowany ma do nich dostęp; 3) sporządzania notatek z materiałów, o których mowa w pkt 2; 4) żądania sporządzenia przez podmiot kontrolowany kopii lub wydruków materiałów, o których mowa w pkt 2, oraz kopii lub wydruków informacji zgromadzonych na nośnikach, w urządzeniach lub systemach, o których mowa w pkt 2; 5) przetwarzania danych osobowych w zakresie niezbędnym objętym przedmiotem kontroli; 6) żądania udzielenia ustnych lub pisemnych wyjaśnień od pracowników podmiotu kontrolowanego w zakresie objętym przedmiotem kontroli; 7) zabezpieczania materiałów, o których mowa w pkt 2; 8) opieczętowywania lokali, pomieszczeń lub przedmiotów w zakresie niezbędnym objętym przedmiotem kontroli. 2. Osobie posiadającej wiadomości specjalne, o której mowa w art. 19d ust. 2, przysługują uprawnienia kontrolującego, o których mowa w ust. 1 pkt 1–3 i 5.	

			Art. 19g. 1. Właściwy organ może zwrócić się do Policji lub Naukowej i Akademickiej Sieci Komputerowej – Państwowego Instytutu Badawczego, zwanej dalej „NASK-PIB”, o udzielenie pomocy w przeprowadzeniu kontroli. 2. Pomoc w przeprowadzeniu kontroli udzielana przez: 1) Policję – polega na zapewnieniu porządku w miejscu przeprowadzania kontroli i osobistego bezpieczeństwa osób obecnych w tym miejscu, a także na ustaleniu tożsamości tych osób; 2) NASK-PIB – polega na udzieleniu wsparcia w ustaleniu stanu faktycznego w zakresie bezpieczeństwa systemów teleinformatycznych wykorzystywanych do przetwarzania danych. 3. Właściwy organ występuje z wnioskiem o udzielenie pomocy w przeprowadzeniu kontroli do komendanta wojewódzkiego Policji właściwego ze względu na miejsce przeprowadzenia kontroli lub NASK-PIB co najmniej 7 dni przed planowanym dniem wszczęcia kontroli. W przypadkach niecierpiących zwłoki właściwy organ występuje z wnioskiem co najmniej 3 dni przed planowanym dniem wszczęcia kontroli. 4. Koszty poniesione przez Policję lub NASK-PIB z tytułu udzielonej pomocy w przeprowadzeniu kontroli ponosi właściwy organ. Do ustalania poniesionych kosztów przepis art. 105ca ust. 4 zdanie drugie ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2024 r. poz. 1616 oraz z 2025 r. poz. 794) stosuje się odpowiednio. Art. 19h. 1. Podmiot kontrolowany, osoba przez niego upoważniona albo inny pracownik podmiotu kontrolowanego, który może być uznany za osobę, o której mowa w art. 97 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, jest obowiązany: 1) udzielać kontrolującemu wszelkich potrzebnych informacji w zakresie prowadzonego postępowania; 2) zapewnić kontrolującemu warunki sprawnego przeprowadzenia kontroli, w tym:	

			a) sporządzanie kopii lub wydruków materiałów oraz kopii lub wydruków informacji zgromadzonych na nośnikach, w urządzeniach lub systemach, o których mowa w tym przepisie, b) w miarę możliwości samodzielne zamknięte pomieszczenie, jeżeli jest to niezbędne do przeprowadzenia kontroli, c) wydzielone miejsce do przechowywania dokumentów i zabezpieczonych przedmiotów, d) środki łączności, którymi dysponuje, w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia kontroli; 3) umożliwić kontrolującemu wstęp na grunt oraz do obiektów budowlanych, a także pomieszczeń i lokali znajdujących się w budynkach; 4) udostępnić kontrolującemu materiały lub inne przedmioty mogące stanowić dowód w sprawie; 5) umożliwić kontrolującemu dostęp do nośników, urządzeń lub systemów w zakresie informacji zgromadzonych na tych nośnikach, w tych urządzeniach lub systemach, w tym korespondencji przesyłanej pocztą elektroniczną. 2. Podmiot kontrolowany dokonuje potwierdzenia za zgodność z oryginałem sporządzonych kopii lub wydruków materiałów. W przypadku odmowy potwierdzenia za zgodność z oryginałem potwierdza je kontrolujący, o czym czyni wzmiankę w protokole kontroli. Art. 19i. 1. Kontrolujący albo osoby posiadające wiadomości specjalne, o których mowa w art. 19d ust. 2, ustalają stan faktyczny na podstawie dowodów zebranych w toku kontroli, w szczególności dokumentów, przedmiotów, oględzin, ustnych lub pisemnych wyjaśnień i oświadczeń oraz innych nośników danych. 2. Dowody zebrane w toku kontroli mogą zostać zabezpieczone przez: 1) pozostawienie ich w wydzielonym lub oddzielnym, zamkniętym i opieczętowanym pomieszczeniu u podmiotu kontrolowanego;	

			2) złożenie, za pokwitowaniem udzielonym podmiotowi kontrolowanemu, na przechowanie w pomieszczeniu urzędu obsługującego właściwy organ. Art. 19j 1. Właściwy organ w toku kontroli może wydać postanowienie o zajęciu akt, ksiąg, pism, dokumentów oraz ich odpisów i wyciągów, korespondencji, nośników, urządzeń lub systemów oraz innych przedmiotów mogących stanowić dowód w sprawie, na czas niezbędny do przeprowadzenia kontroli, nie dłuższy niż 7 dni. 2. Osobę posiadającą przedmioty, o których mowa w ust. 1, kontrolujący wzywa do ich wydania dobrowolnie, a w przypadku odmowy ich wydania może przeprowadzić ich odebranie w trybie ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2025 r. poz. 132, 620 i 1302). 3. Na postanowienie o zajęciu przedmiotów, o których mowa w ust. 1, zażalenie przysługuje osobom, których prawa zostały naruszone. Wniesienie zażalenia nie wstrzymuje wykonania postanowienia. 4. Do zabezpieczenia na miejscu kontroli, w celu wykonywania czynności w toku kontroli, akt, ksiąg, pism, dokumentów oraz ich odpisów i wyciągów, korespondencji, nośników, urządzeń lub systemów oraz innych przedmiotów mogących stanowić dowód w sprawie, jak również zabezpieczenia pomieszczeń podmiotu kontrolowanego, w których znajdują się te przedmioty, w tym opieczętowania, o którym mowa w 19f ust. 1 pkt 8, przepisów ust. 1–3 nie stosuje się. 5. Przedmioty podlegające zajęciu należy po dokonaniu oględzin i sporządzeniu protokołu zajęcia zabrać albo oddać na przechowanie osobie godnej zaufania z zaznaczeniem obowiązku ich przedstawienia na żądanie właściwego organu. 6. Protokół zajęcia zawiera następujące informacje:	

			1) oznaczenie sprawy, z którą zajęcie ma związek; 2) godzinę rozpoczęcia i zakończenia czynności; 3) listę zajętych przedmiotów i, w miarę potrzeby, ich opis; 4) wskazanie postanowienia właściwego organu o zajęciu; 5) podpis kontrolującego, który dokonał zajęcia, i podmiotu kontrolowanego albo osoby przez niego upoważnionej. 7. Kontrolujący, który dokonał zajęcia, jest obowiązany do natychmiastowego wręczenia osobom zainteresowanym pokwitowania stwierdzającego, jakie przedmioty zostały zajęte, oraz niezwłocznego powiadomienia podmiotu kontrolowanego, którego przedmioty zostały zajęte, o dokonanym zajęciu. 8. Zajęte przedmioty zwraca się niezwłocznie po stwierdzeniu, że są one zbędne dla postępowania, o którym mowa w art. 19 ust. 1, albo uchyleniu przez Sąd Okręgowy w Warszawie – sąd ochrony konkurencji i konsumentów, zwany dalej „sądem ochrony konkurencji i konsumentów”, postanowienia o zajęciu przedmiotów, jednak nie później niż po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1. Art. 19k. Czynności kontrolne mogą być prowadzone w sposób zdalny za pomocą środków komunikacji elektronicznej, jeżeli może to usprawnić przeprowadzenie kontroli lub przemawia za tym charakter działalności prowadzonej przez podmiot kontrolowany. Art. 19l. 1. Z przeprowadzonej kontroli sporządza się protokół kontroli, który doręcza się podmiotowi kontrolowanemu. 2. Protokół kontroli zawiera w szczególności następujące informacje: 1) nazwę podmiotu kontrolowanego; 2) określenie zakresu kontroli; 3) datę rozpoczęcia i zakończenia kontroli; 4) imię i nazwisko kontrolującego;	

			5) opis przebiegu kontroli; 6) ustalenia z przeprowadzonej kontroli; 7) podpis kontrolującego i podmiotu kontrolowanego. 3. Podmiotowi kontrolowanemu przysługuje prawo wniesienia zastrzeżeń do protokołu kontroli, które wnosi do właściwego organu w terminie 14 dni od dnia doręczenia protokołu kontroli. 4. W przypadku wniesienia zastrzeżeń kontrolujący dokonuje ich analizy i, w razie potrzeby, podejmuje dodatkowe czynności kontrolne, a w przypadku stwierdzenia zasadności zastrzeżeń zmienia lub uzupełnia odpowiednią część protokołu kontroli w formie aneksu do tego protokołu. 5. W przypadku nieuwzględnienia zastrzeżeń w całości albo części, kontrolujący przekazuje podmiotowi kontrolowanemu informację o tym wraz z uzasadnieniem. 6. O odmowie podpisania protokołu kontroli kontrolujący czyni wzmiankę w tym protokole. Art. 19m. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale, w przypadku gdy podmiotem kontrolowanym jest przedsiębiorca, do kontroli stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2025 r. poz. 1480). Art. 19n. 1. Właściwy organ, kontrolujący oraz osoby, o których mowa w art. 19d ust. 2, są obowiązani do ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa oraz innych informacji podlegających ochronie na podstawie odrębnych przepisów, jak również ochrony innych informacji pozyskanych w związku z wykonywaniem czynności kontrolnych, w tym: 1) informacji znanych ograniczonej liczbie osób, których ujawnienie może wywołać negatywne skutki dla osoby, która te informacje przedstawiła, lub dla osoby trzeciej, w sytuacji gdy interes, który może być naruszony wskutek ujawnienia tych informacji, zasługuje na ochronę;	

			2) dokumentów sporządzonych na użytek wewnętrzny właściwego organu. 2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do informacji powszechnie dostępnych, informacji o wszczęciu postępowania oraz informacji o wydaniu decyzji kończących to postępowanie i ustaleniach zawartych w tych decyzjach. Art. 19o. 1. Jeżeli w toku kontroli podmiot kontrolowany albo osoba przez niego upoważniona oświadczy, że ujawnione w toku kontroli materiały: 1) zawierają pisemną komunikację między podmiotem kontrolowanym a niezależnym od podmiotu kontrolowanego adwokatem, radcą prawnym, prawnikiem z Unii Europejskiej w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 5 lipca 2002 r. o świadczeniu przez prawników zagranicznych pomocy prawnej w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2020 r. poz. 823) lub osobą, o której mowa w art. 2a tej ustawy, wytworzoną w celu realizacji prawa podmiotu kontrolowanego do uzyskania ochrony prawnej w związku z przedmiotem postępowania prowadzonego przez właściwy organ, w toku którego jest przeprowadzana kontrola, lub 2) zostały sporządzone wyłącznie w celu realizacji prawa podmiotu kontrolowanego do uzyskania ochrony prawnej od osób, o których mowa w pkt 1, w związku z przedmiotem postępowania prowadzonego przez właściwy organ, w toku którego jest przeprowadzana kontrola – kontrolujący pozostawia te materiały w miejscu kontroli. 2. W przypadku złożenia oświadczenia, o którym mowa w ust. 1, kontrolujący może zapoznać się pobieżnie z pismem lub dokumentem, w sposób pozwalający na ustalenie autora, adresata, tytułu oraz przedmiotu pisma lub dokumentu oraz daty jego sporządzenia. Kontrolujący jest uprawniony do żądania od podmiotu kontrolowanego albo osoby przez niego upoważnionej dodatkowych ustnych wyjaśnień w przedmiocie złożonego oświadczenia oraz przygotowania wersji pisma lub dokumentu niezawierającej informacji objętych ochroną zgodnie z ust. 1, jeżeli jest to możliwe.	

			3. Jeżeli oświadczenie, o którym mowa w ust. 1, budzi wątpliwości w zakresie spełnienia przez dany dokument lub dane pismo przesłanek, o których mowa w ust. 1, kontrolujący niezwłocznie, nie później niż po zakończeniu kontroli, przekazuje to pismo lub ten dokument, którego dotyczy wątpliwość, sądowi ochrony konkurencji i konsumentów w sposób zapewniający należyte zabezpieczenie przed ujawnieniem treści tego pisma lub dokumentu. 4. Na podmiocie kontrolowanym spoczywa ciężar dowodu, że materiały, o których mowa w ust. 1, spełniają przesłanki określone w tym przepisie. 5. Sąd ochrony konkurencji i konsumentów po zapoznaniu się z pismem lub dokumentem, o którym mowa w ust. 3, wydaje w terminie miesiąca od dnia jego przekazania postanowienie o jego zwrocie podmiotowi kontrolowanemu w całości albo części, jeżeli zostały spełnione przesłanki, o których mowa w ust. 1, albo wydaje postanowienie o jego zwrocie w całości albo części właściwemu organowi na potrzeby prowadzonego postępowania. Na postanowienie przysługuje zażalenie do sądu drugiej instancji. Postanowienie podlega wykonaniu z chwilą uprawomocnienia.	
34.	**Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców**	**rozdział 9**	Zgodnie z informacjami zawartymi w treści Uzasadnienia Projektu, wynika on z potrzeby uchwalenia nowej ustawy, w której zawarte zostaną przepisy prawa krajowego umożliwiające stosowanie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2854 z dnia 13 grudnia 2023 r. w sprawie zharmonizowanych przepisów dotyczących sprawiedliwego dostępu do danych i ich wykorzystywania oraz w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2017/2394 i dyrektywy (UE) 2020/1828 (akt w sprawie danych), które ma tworzyć zasady sprawiedliwego dostępu do danych generowanych przez produkty skomunikowane i usługi powiązane, a także zasady ich wykorzystywania. Wdrażane przepisy prawa wspólnotowego regulują m.in. prawa użytkowników do dostępu i udostępniania danych, obowiązki producentów i dostawców usług, zasady zmiany dostawcy usług, przetwarzania danych oraz interoperacyjność i bezpieczeństwo inteligentnych umów. Rozporządzenie niniejsze określa produkty skomunikowane jako urządzenia generujące dane o swoim działaniu, np. inteligentne lodówki, samochody z wbudowanym GPS i modułem komunikacji GSM oraz pojazdy	**Uwaga częściowo uwzględniona** Do projektu ustawy zostanie wprowadzony w ramach postępowania w sprawie stosowania przepisów DA (postępowania nadzorczego) dodatkowy środek prawny w postaci wezwania do zaprzestania naruszania przepisów DA. Wezwanie to będzie środkiem o charakterze nadzorczym kierowanym w pierwszej kolejności przez właściwy organ do podmiotu naruszającego przepisy. Dodatkowo, przed skierowaniem takiego wezwania, Prezes UKE zapewni takiemu podmiotowi możliwość ustosunkowania się do stwierdzonych naruszeń przepisów DA, których miał się dopuścić. Dopiero w przypadku niezastosowania się do tego wezwania możliwe będzie wydanie decyzji nakazującej

			flotowe korzystające z platform monitorujących przebieg, zużycie paliwa i parametry techniczne, natomiast usługi powiązane to cyfrowe usługi niezbędne do ich funkcjonowania, np. aplikacje mobilne do sterowania urządzeniami IoT (Internet of Things - internet rzeczy) czy platformy monitorujące np. pojazdy. Ze względu na bardzo szeroki zakres oddziaływania projektowanych regulacji, dotyczyć one będą również mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców5. W motywie 40 Rozporządzenia UE 2023/2854 wskazano, że obowiązki z niego wynikające powinny być jak najbardziej proporcjonalne, aby uniknąć nadmiernego obciążenia regulacyjnego, w szczególności dla podmiotów takich jak start-up'y oraz mikro-, małe i średnie przedsiębiorstwa. Wyłączenia mikroprzedsiębiorców i małych przedsiębiorców zawarte w art. 7 Rozporządzenia UE 2023/2854 uznać jednak należy za niejasne, a zakres tych wyłączeń może być niewystarczający, a przede wszystkim nieznajdujący stosownego odniesienia w treści projektowanych przepisów krajowych, w przeciwieństwie do rozbudowanego Rozdziału 9 Projektu, dotyczącego administracyjnych kar pieniężnych. W tym kontekście proponowana w Projekcie wysokość stawek administracyjnych kar pieniężnych (art. 20 ust. 2 Projektu), które mogłyby być nakładane na przedsiębiorców, w tym także z sektora MŚP – należy uznać za zbyt rygorystyczne, tj. w wysokości do 4 % obrotu osiągniętego przez ukarany podmiot w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia kary W celu przeciwdziałania nakładaniu kar pieniężnych w nieproporcjonalnej wysokości wobec podmiotów z sektora MŚP, warto rozważyć, by nałożenie administracyjnej kary pieniężnej poprzedzone było najpierw obligatoryjnym wezwaniem do wprowadzenia działań i procedur naprawczych, takich jak: nakaz zaprzestania naruszenia lub wdrożenie mechanizmu korygującego, a dopiero potem, w przypadku braku należytej reakcji, dokonanie analizy skutków naruszeń i podjęcie czynności związanych z nałożeniem kary, jednakże w proporcjonalnej do naruszenia wysokości. Rozwiązanie takie pozwoli zachować zasadę proporcjonalności i uniknąć nadmiernego obciążenia regulacyjnego. Podobne zasady postępowania planowane są do wprowadzenia w niektórych krajach wspólnoty.	usunięcie stwierdzonych naruszeń oraz nałożenie administracyjnej kary pieniężnej. Rozwiązanie to wzmacnia prewencyjny charakter systemu egzekwowania przepisów DA oraz umożliwia podmiotom, w tym z sektora małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), usunięcie naruszeń i uniknięcie sankcji finansowych w postaci administracyjnych kar pieniężnych. Jednocześnie DA jako jeden z warunków nakładania administracyjnych kar pieniężnych wprost wymaga, aby były one proporcjonalne. Oznacza to, że sankcje nakładane za naruszenie przepisów DA muszą pozostawać w odpowiedniej relacji do charakteru, wagi i czasu trwania naruszenia, a także uwzględniać sytuację ekonomiczną podmiotu, w tym w przypadku przedsiębiorców wysokość osiągniętego obrotu. Wyjaśnienia wymaga natomiast, że rolą projektu ustawy jest zapewnienie stosowania przepisów DA. Zakres podmiotowy projektowanej ustawy i ewentualnych wyłączeń podmiotowych wynika bezpośrednio z przepisów DA. Kwestia łagodniejszego traktowania MŚP nie może w związku z tym wynikać z przepisów krajowej ustawy, a wyłącznie z przepisów DA. Projekt ustawy wprowadza katalog administracyjnych kar pieniężnych za naruszenie przepisów DA, niemniej jednak ich stosowanie musi być zgodne z przepisami DA dot. MŚP i uwzględniać ich preferencyjne traktowanie tylko wtedy, kiedy taka możliwość jest wyraźnie dopuszczona w przepisach DA. Ustawa krajowa nie może samoistnie przyznawać dodatkowych przywilejów dla MŚP. To właściwy organ prowadząc postępowanie w sprawie

				stosowania przepisów DA przeciwko podmiotowi, będącemu MŚP, będzie badał, czy zachodzą przesłanki ograniczające ich odpowiedzialność na gruncie DA. Odnosząc się do przepisów karnych projektowanej ustawy należy wyjaśnić, że są elastyczne (skalowany wymiar kary), a także przewidują możliwość odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. Poza tym wymierzając administracyjną karę pieniężną właściwy organ jest zobowiązany do kierowania się warunkami, o których mowa w art. 40 ust. 3 DA. Projektodawca krajowy nie zdecydował się również na wprowadzenie kar z mocą wsteczną oraz kar okresowych.
35.	**Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**	**rozdział 9**	Proponuje się, aby od wydawanych przez Prezesa UKE na podstawie projektowanej regulacji decyzji w sprawie administracyjnych kar pieniężnych przysługiwało odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – sądu ochrony konkurencji i konsumentów. Przyjęcie przedmiotowej propozycji będzie wiązało się z koniecznością wprowadzenia zmian w art. 24 i 26 projektu oraz w ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego.	**Uwaga nieuwzględniona** Wprowadzenie odrębnego trybu zaskarżania w zakresie decyzji właściwego organu (Prezesa UKE) w sprawie administracyjnych kar pieniężnych za naruszenie przepisów DA do Sądu Okręgowego w Warszawie – sądu ochrony konkurencji i konsumentów – prowadziłoby do niespójności systemowej w ramach projektowanej ustawy. Decyzje wydawane przez Prezesa UKE w innych sprawach nadal podlegałyby kontroli sądów administracyjnych, co skutkowałoby dualizmem sądowych środków zaskarżenia na gruncie projektowanej ustawy. Ponadto przyjęty w projekcie ustawy obecny model zaskarżalności decyzji w sprawie administracyjnych kar pieniężnych jest spójny z rozwiązaniami funkcjonującymi na gruncie RODO oraz ustawy o ochronie danych osobowych. Na gruncie tych

				przepisów decyzje Prezesa UODO w sprawie administracyjnych kar pieniężnych za nieprzestrzeganie RODO podlegają kontroli sądów administracyjnych. Jednocześnie DA nakłada na Prezesa UODO kompetencje nadzorcze w zakresie kontrolowania stosowania tego rozporządzenia w zakresie danych osobowych. Art. 40 ust. 4 i 5 DA określa również kompetencje dla tego organu w zakresie nakładania administracyjnych kar pieniężnych za naruszenie przepisów RODO przy wypełnianiu obowiązków wynikających z rozdziału II, III i V DA. Dlatego celowe jest zachowanie trybu zaskarżania decyzji Prezesa UKE w zakresie administracyjnych kar pieniężnych za naruszenie przepisów DA analogicznego do trybu przewidzianego dla ww. decyzji Prezesa UODO. Takie rozwiązanie zapewnia jednolitość i przejrzystość systemu ochrony prawnej dla adresatów obu typów ww. decyzji.
36.	**Konfederacja Lewiatan**	**rozdział 9**	Data Act (motyw 109) nie ogranicza systemu kar jedynie do kar pieniężnych**.** Postulujemy uzupełnienie przepisów sankcyjnych o ostrzeżenia, nagany oraz nakazy uzgodnienia praktyk biznesowych z obowiązkami nałożonymi przez Data Act. Celem organu powinno być doprowadzenie produktu/usługi do stanu zgodności z Data Act. Po stronie przedsiębiorcy wymagać to będzie zawsze wprowadzenia zmian technicznych i systemowych, które wymagają czasu. Samo nałożenie kary pieniężnej będzie zatem nieefektywne. Propozycja brzmienia przepisu: Rozbudowanie przepisów o system nie oparty wyłącznie na karach.	**Uwaga uwzględniona** Do projektu ustawy zostanie wprowadzony w ramach postępowania w sprawie stosowania przepisów DA (postępowania nadzorczego) dodatkowy środek prawny w postaci wezwania do zaprzestania naruszania przepisów DA. Wezwanie to będzie środkiem o charakterze nadzorczym kierowanym w pierwszej kolejności przez właściwy organ do podmiotu naruszającego przepisy DA. Decyzja o nakazaniu usunięcie stwierdzonych naruszeń i nałożenia administracyjnej kary pieniężnej będzie wydawana dopiero w przypadku niezastosowania się do takiego wezwania. Rozwiązanie to wzmacnia prewencyjny charakter systemu egzekwowania

				przepisów DA oraz umożliwia uczestnikom rynku danych usunięcie naruszeń i uniknięcie sankcji finansowych w postaci administracyjnych kar pieniężnych.
37.	**Konfederacja Lewiatan**	**rozdział 9**	Brak zróżnicowania sankcji**.** Ustawa przewiduje wyłącznie pieniężne kary administracyjne, odnosząc je do szerokiego zakresu naruszeń. Nie bez znaczenia pozostaje tutaj także nieprecyzyjność niektórych postanowień Data Act, wobec czego wiele elementów będzie musiało być wypracowanych przez doktrynę i sądownictwo. Propozycja brzmienia przepisu: Zastosowanie kar kwotowych niezależnych od obrotu spółki i instytucjonalne zróżnicowanie kar w zależności od stopnia naruszenia. Zasadnym byłoby również wprowadzenie niefinansowych sankcji, jak nagana, czy ostrzeżenie, co pozwoliłoby osiągnąć cele ustawy bez nadmiernego obciążenia przedsiębiorców w przypadkach mniejszej wagi.	**Uwaga częściowo uwzględniona** Projekt ustawy uwzględnia zróżnicowanie reakcji właściwego organu na naruszenia przepisów DA, przy czym zakres dopuszczalnych rozwiązań w tym obszarze jest determinowany przepisami DA. Zgodnie z art. 40 ust. 3 lit. f DA państwa członkowskie są zobowiązane uwzględniać roczny obrót strony naruszającej w Unii w poprzednim roku budżetowym jako jedno z kryteriów nakładania kar. Wprowadzenie sztywno określonych sankcji kwotowych, niezależnych od wskazanego obrotu, byłoby ponadto mniej elastyczne w kontekście szerokiego i zróżnicowanego katalogu potencjalnych naruszeń przepisów DA oraz nie odpowiadałoby modelowi przyjętemu w samym rozporządzeniu, które uzależnia dolegliwość kary wobec przedsiębiorców od ich sytuacji ekonomicznej. Ponadto przepisy projektowanej ustawy przewidują możliwość odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, jak również projektodawca krajowy nie zdecydował się na wprowadzenie kar okresowych oraz kar z mocą wsteczną. Jednocześnie projekt ustawy zostanie uzupełniony o przepisy wprowadzające do postępowania w sprawie stosowania przepisów DA dodatkowy środka prawny w postaci wezwania do zaprzestania naruszania przepisów DA. Wezwanie to będzie kierowane w przez właściwy organ do podmiotu

				naruszającego przepisy DA i będzie miało na celu umożliwienie usunięcia tych naruszeń. Decyzja o nakazaniu usunięcia stwierdzonych naruszeń i nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej będzie wydawana dopiero w przypadku niezastosowania się do tego wezwania. Rozwiązanie to w praktyce pełni funkcję sankcji niefinansowej o charakterze ostrzegawczym.
38.	**Konfederacja Lewiatan**	**rozdział 9**	Zawieszenie sankcji przez rok. Postulujemy zawieszenie możliwości nakładania sankcji przez okres 1 roku od dnia wejścia w życie przepisów projektowanej ustawy. Tego typu moratorium na stosowanie sankcji jest jak najbardziej uzasadnione w przypadku przepisów, które są niejasne, wprowadzają kompletnie nowe zasady wprowadzania do obrotu niektórych produktów lub świadczenia niektórych usług i pociągają za sobą skomplikowane zmiany w systemach przedsiębiorców. Moratorium takie jest już znane z innych przepisów, np. dotyczących KseF, lub w niedawno zaproponowanym przez Komisję Europejską projekcie rozporządzenia zmieniającego rozporządzenia 2023/116 (tzw. EUDR). Propozycja brzmienia przepisu: Kary, o których mowa w art. 20 będą stosowane po upływie roku od dnia wejścia w życie ustawy.	**Uwaga nieuwzględniona** Odnosząc się do postulatu odroczenia stosowania przepisów w zakresie administracyjnych kar pieniężnych, wyjaśnić należy, że DA nie przewiduje podstaw do wprowadzenia takiego rozwiązania na poziomie ustawy krajowej. Rozporządzenie jest bezpośrednio stosowane, a państwa członkowskie są zobowiązane do zapewnienia skutecznego systemu egzekwowania jego przepisów od momentu rozpoczęcia ich stosowania. Niemniej przepisy projektowanej ustawy nie przewidują kar okresowych oraz kar z mocą wsteczną. Projektodawca krajowy nie zdecydował się na ich wprowadzenie.
39.	**Konfederacja Lewiatan**	**rozdział 9**	Dodanie przepisów dotyczących ostrzeżeń. Postulujemy wprowadzenie instytucji ostrzeżenia, które zawierałoby zalecenia działań naprawczych - na wzór art. 46 projektu *ussi*. Propozycja brzmienia przepisu: Treść zgodna z art.46 projektu *ussi*.	**Uwaga częściowo uwzględniona** W projekcie ustawy zostanie wprowadzony nowy środek prawny w postaci wezwania do zaprzestania naruszenia przepisów DA. Środek ten będzie pełnić funkcję ostrzeżenia dla podmiotu naruszającego przepisy DA, umożliwiając mu zaprzestanie naruszania prawa i uniknięcie administracyjnej kary pieniężnej. Wezwanie to będzie kierowane w pierwszej kolejności przez właściwy organ do

				podmiotu naruszającego przepisy DA i będzie miało na celu umożliwienie usunięcia tych naruszeń. Decyzja o nakazaniu usunięcia stwierdzonych naruszeń i nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej będzie wydawana dopiero w przypadku niezastosowania się do tego wezwania. Rozwiązanie to wzmacnia prewencyjny charakter systemu egzekwowania przepisów DA oraz umożliwia uczestnikom rynku danych usunięcie naruszeń i uniknięcie sankcji finansowych w postaci administracyjnych kar pieniężnych.
40.	**Konfederacja Lewiatan**	**rozdział 9**	Dodanie przepisów dot. postępowań kontrolnych. Obecny projekt ustawy nie przewiduje procedury postepowania kontrolnego. Postulujemy dodanie takich przepisów, które dadzą jednocześnie organowi możliwość zbierania materiału dowodowego. W opinii członków Konfederacji Lewiatan wprowadzenie procedury postępowania kontrolnego przyczyni się do lepszego i bardziej spójnego stosowania przepisów Data Act, które nastręczają licznych wątpliwości interpretacyjnych. Propozycja brzmienia przepisu: Treść zgodna z art. 32-42 projektu USSI.	**Uwaga nieuwzględniana** W DA nie ma przepisu, który uzasadnia konieczność zapewnienia przez państwa członkowskie wskazanej w uwadze procedury kontrolnej. Jeżeli intencją prawodawcy unijnego byłoby wprowadzenie takiej procedury kontrolnej lub zobowiązanie państw członkowskich Unii Europejskiej do jej wprowadzenia, to zrobiłby to w sposób wyraźny w przepisach tego rozporządzenia. Przykładem aktu unijnego, w którym prawodawca unijny wprost nadał takie uprawnienia jest RODO (art. 58 ust. 1 lit. f RODO). W przepisach DA nie takiej podstawy prawnej. W związku z tym wprowadzenie na poziomie krajowym wskazanych w uwadze uprawnień kontrolnych byłoby nadregulacją. Poza tym postępowanie w sprawie stosowania przepisów DA, o którym mowa w art. 37 ust. 5 lit. c DA prowadzone przez Prezesa UKE, odbywa się z zastosowaniem przepisów KPA, w połączeniu z bezpośrednio stosowanymi przepisami DA (w tym

				art. 37 ust. 14 DA) i przepisami projektowanej ustawy, co zapewnia organowi instrumenty do pozyskiwania informacji i dokumentów, wzywania stron do złożenia wyjaśnień, oceny materiału dowodowego oraz wydawania rozstrzygnięć administracyjnych. Art. 37 ust. 14 DA wyraźnie wskazuje na możliwość żądania wszelkich informacji niezbędnych do weryfikacji przestrzegania rozporządzenia, co stanowi podstawowy i adekwatny mechanizm nadzorczy przewidziany przez prawodawcę unijnego. Rozwiązanie przyjęte w tym zakresie w projekcie ustawy jednocześnie zapewniają stronom czynny udział w toku prowadzonych postępowaniach.
41.	**Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**	**art. 20 ust. 1 pkt 5**	Wskazany przepis, zgodnie z którym administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto wbrew art. 4 rozporządzenia 2023/2854 nie udostępnia użytkownikowi danych z produktu skomunikowanego i usługi powiązanej w sposób, o którym mowa w tym przepisie, wymaga doprecyzowania w zakresie odesłania do art. 4 rozporządzenia 2023/2854, mając na uwadze, że nie wszystkie przepisy art. 4 rozporządzenia 2023/2854 dotyczą udostępniania użytkownikowi danych z produktu skomunikowanego lub usługi powiązanej, a także uwzględniając, że w art. 20 ust. 1 pkt 6–10 projektu wprowadza się sankcje za naruszenie przepisów art. 4 ust. 10, 11, 13 i 14 rozporządzenia 2023/2854. Ponadto proponuje się zastąpić koniunkcję alternatywą rozłączną, aby karze pieniężnej podlegało także nieudostępnienie użytkownikowi danych wyłącznie z produktu skomunikowanego albo wyłącznie z usługi powiązanej.	**Uwaga bezprzedmiotowa** W wyniku uwag zgłoszonych na etapie uzgodnień projektodawca dokonał zmiany sposobu redakcji przepisów dot. administracyjnych kar pieniężnych. W związku z tym zaproponowana zmiana stała się bezprzedmiotowa. Niemniej przepisy projektowanej ustawy przewidują możliwość nałożenia administracyjnej kary pieniężnej za naruszenie wskazanego w uwadze art. 4 ust. 1, 4-6, 7 zdanie drugie, 8 zdanie drugie, 10, 11, 13 lub 14 zdanie pierwsze DA. Zmiana redakcji tych przepisów powoduje, że zaproponowana zmiana w zakresie alternatywy rozłącznej również stała się bezprzedmiotowa.
42.	**Prezes Urzędu Regulacji Energetyki**	**art. 20 ust. 1 pkt 5**	W projektowanym art. 20 ust. 1 pkt 5 i 11 proponuje się szczegółowo określić odwołanie do przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2854 w sprawie zharmonizowanych przepisów dotyczących sprawiedliwego dostępu do danych i ich wykorzystywania oraz w sprawie	**Uwaga bezprzedmiotowa** W wyniku zgłoszonych uwag projektodawca dokonał zmiany sposobu redakcji przepisów dot. administracyjnych kar pieniężnych. Niemniej

			zmiany rozporządzenia (UE) 2017/2394 i dyrektywy (UE) 2020/1828. I tak, proponuje się w projektowanym art. 20 ust. 1 pkt 5 powołać art. 4 ust. 1 rozporządzenia 2017/2394, a w art. 20 ust. 1 pkt 11 – art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2017/2394. Proponowana zmiana wpłynie korzystnie na czytelność projektowanej regulacji.	przepisy te przewidują możliwość nałożenia administracyjnej kary pieniężnej za naruszenie wskazanego w uwadze art. 4 ust. 1 DA. W związku z tym zaproponowana zmiana stała się bezprzedmiotowa.
43.	**Prezes Urzędu Regulacji Energetyki**	**art. 20 ust. 1 pkt 11**	W projektowanym art. 20 ust. 1 pkt 5 i 11 proponuje się szczegółowo określić odwołanie do przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2854 w sprawie zharmonizowanych przepisów dotyczących sprawiedliwego dostępu do danych i ich wykorzystywania oraz w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2017/2394 i dyrektywy (UE) 2020/1828. I tak, proponuje się w projektowanym art. 20 ust. 1 pkt 5 powołać art. 4 ust. 1 rozporządzenia 2017/2394, a w art. 20 ust. 1 pkt 11 – art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2017/2394. Proponowana zmiana wpłynie korzystnie na czytelność projektowanej regulacji.	**Uwaga bezprzedmiotowa** W wyniku zgłoszonych uwag projektodawca dokonał zmiany sposobu redakcji przepisów dot. administracyjnych kar pieniężnych. Niemniej przepisy te przewidują możliwość nałożenia administracyjnej kary pieniężnej za naruszenie wskazanego w uwadze art. 5 ust. 1 DA. W związku z tym zaproponowana zmiana stała się bezprzedmiotowa.
44.	**Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**	**art. 20 ust. 1 pkt 11**	Uwaga analogiczna jak do art. 20 ust. 1 pkt 5 projektu – odesłanie do art. 5 rozporządzenia 2023/2854 wymaga doprecyzowania.	**Uwaga bezprzedmiotowa** W wyniku zgłoszonych uwag projektodawca dokonał zmiany sposobu redakcji przepisów dot. administracyjnych kar pieniężnych. W związku z tym proponowana zmiana stała się bezprzedmiotowa. Niemniej przepisy projektowanej ustawy przewidują możliwość nałożenia administracyjnej kary pieniężnej za naruszenie wskazanego w uwadze art. 5 ust. 1, 3-6, 9, 10 zdanie drugie lub 11 zdanie drugie DA.
45.	**Kancelaria Senatu**	**art. 20 ust. 1 pkt 22**	W art. 20 ust. 1 pkt 22 należy mówić o „technicznych prawach ochrony” a nie o „prawach ochrony”. Propozycja brzmienia przepisu: w art. 20 ust. 1 w pkt 22 po wyrazie „środki” dodaje się wyraz „ochrony” oraz wyrazy „prawa ochrony” zastępuje się wyrazem „prawa”.	**Uwaga bezprzedmiotowa** W wyniku zgłoszonych uwag projektodawca dokonał zmiany sposobu redakcji przepisów dot. administracyjnych kar pieniężnych. W związku z tym zaproponowana zmiana stała się bezprzedmiotowa.

46.	**Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**	**art. 20 ust. 1 pkt 25 lit. a**	Proponuje się zastąpić koniunkcję alternatywą nierozłączną, aby karze pieniężnej podlegało naruszenie któregokolwiek z obowiązków wymienionych w art. 11 ust. 2 lit. b rozporządzenia 2023/2854.	**Uwaga bezprzedmiotowa** W wyniku zgłoszonych uwag projektodawca dokonał zmiany sposobu redakcji przepisów dot. administracyjnych kar pieniężnych. W związku z tym zaproponowana zmiana stała się bezprzedmiotowa.
47.	**Kancelaria Senatu**	**art. 20 ust. 1 pkt 25 lit. b**	W art. 20 ust. 1 pkt 25 lit. b należy skreślić zbędny, nadmiarowy, niemający wartości normatywnej wyraz „wszelkich”. W przepisach nie powinno się używać określeń „każdy”, „wszyscy”, „wszelkie” itp. W tym przypadku oczywiste jest, że niezniszczenie jakiegokolwiek towaru naruszającego prawo będzie wystarczające do powstania odpowiedzialności prawno-administracyjnej. Propozycja brzmienia przepisu: w art. 20 w ust. 1 w pkt 25 w lit. b skreśla się wyraz „wszelkich”.	**Uwaga bezprzedmiotowa** W wyniku zgłoszonych uwag projektodawca dokonał zmiany sposobu redakcji przepisów dot. administracyjnych kar pieniężnych. W związku z tym zaproponowana zmiana stała się bezprzedmiotowa.
48.	**Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**	**art. 20 ust. 1 pkt 26**	Proponuje się zastąpić koniunkcję alternatywą nierozłączną, aby karze pieniężnej podlegało nieprzekazanie którejkolwiek z informacji wskazanych w art. 11 ust. 2 lit. c rozporządzenia 2023/2854.	**Uwaga bezprzedmiotowa** W wyniku zgłoszonych uwag projektodawca dokonał zmiany sposobu redakcji przepisów dot. administracyjnych kar pieniężnych. W związku z tym zaproponowana zmiana stała się bezprzedmiotowa.
49.	**Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**	**art. 20 ust. 1 pkt 33**	Proponuje się zastąpić koniunkcję alternatywą nierozłączną, aby karze pieniężnej podlegało stwarzanie którejkolwiek z przeszkód wymienionych w art. 23 zdanie drugie rozporządzenia 2023/2854.	**Uwaga bezprzedmiotowa** W wyniku zgłoszonych uwag projektodawca dokonał zmiany sposobu redakcji przepisów dot. administracyjnych kar pieniężnych. W związku z tym proponowana zmiana stała się bezprzedmiotowa.
50.	**Kancelaria Senatu**	**art. 20 ust. 1 pkt 34**	Zgodnie z art. 25 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854, prawa klienta i obowiązki dostawcy usługi przetwarzania danych w odniesieniu do zmiany dostawcy takich usług lub w stosownym przypadku do przeniesienia do lokalnej infrastruktury ICT muszą zostać jasno określone w umowie zawartej na	**Uwaga bezprzedmiotowa** W wyniku zgłoszonych uwag projektodawca dokonał zmiany sposobu redakcji przepisów dot.

			piśmie. Tym samym naruszenie tego obowiązku polega nie na przedstawieniu klientowi w ramach oferty umowy niespełniającej warunków określonych w tym przepisie, ale na doprowadzeniu do zawarcia takiej umowy. Samo przedstawienie oferty (w tym projektu umowy) nie oznacza, że do zawarcia takiej umowy dojdzie. Innymi słowy nie oznacza, że spełniona zostanie przesłanka naruszenia art. 20 ust. 1 pkt 34 rozporządzenia. Przepis art. 20 ust. 1 pkt 34 w zakresie w jakim określa on okoliczności powstania odpowiedzialności jest nieczytelny. Może budzić w przyszłości wątpliwości interpretacyjne, co do tego kiedy zachodzi okoliczność powstania odpowiedzialności prawno-administracyjnej na podstawie tego przepisu. Mając na uwadze, że art. 20 ust. 1 pkt 34 jest przepisem sankcyjnym, nie może on budzić jakichkolwiek wątpliwości interpretacyjnych. Musi być precyzyjny i jednoznaczny. Analogicznej korekty należałoby dokonać w odniesieniu do art. 20 ust. 1 pkt 40. Propozycja brzmienia przepisu: - w art. 20 w ust. 1 w pkt 34 wyrazy „w ofercie umowy” zastępuje się wyrazami „doprowadza do zawarcia umowy, która”; - w art. 20 w ust. 1 pkt 40 otrzymuje brzmienie: „40) art. 28 ust. 2 rozporządzenia 2023/2854 doprowadza do zawarcia umowy, która nie zawiera odniesienia do stron internetowych, o których mowa w art. 28 ust. 1 tego rozporządzenia,”.	administracyjnych kar pieniężnych. W związku z tym zaproponowana zmiana stała się bezprzedmiotowa.
51.	**Kancelaria Senatu**	**art. 20 ust. 1 pkt 40**	Zgodnie z art. 25 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854, prawa klienta i obowiązki dostawcy usługi przetwarzania danych w odniesieniu do zmiany dostawcy takich usług lub w stosownym przypadku do przeniesienia do lokalnej infrastruktury ICT muszą zostać jasno określone w umowie zawartej na piśmie. Tym samym naruszenie tego obowiązku polega nie na przedstawieniu klientowi w ramach oferty umowy niespełniającej warunków określonych w tym przepisie, ale na doprowadzeniu do zawarcia takiej umowy. Samo przedstawienie oferty (w tym projektu umowy) nie oznacza, że do zawarcia	**Uwaga bezprzedmiotowa** W wyniku zgłoszonych uwag projektodawca dokonał zmiany sposobu redakcji przepisów dot. administracyjnych kar pieniężnych. W związku z tym zaproponowana zmiana stała się bezprzedmiotowa.

			takiej umowy dojdzie. Innymi słowy nie oznacza, że spełniona zostanie przesłanka naruszenia art. 20 ust. 1 pkt 34 rozporządzenia. Przepis art. 20 ust. 1 pkt 34 w zakresie w jakim określa on okoliczności powstania odpowiedzialności jest nieczytelny. Może budzić w przyszłości wątpliwości interpretacyjne, co do tego kiedy zachodzi okoliczność powstania odpowiedzialności prawno-administracyjnej na podstawie tego przepisu. Mając na uwadze, że art. 20 ust. 1 pkt 34 jest przepisem sankcyjnym, nie może on budzić jakichkolwiek wątpliwości interpretacyjnych. Musi być precyzyjny i jednoznaczny. Analogicznej korekty należałoby dokonać w odniesieniu do art. 20 ust. 1 pkt 40. Propozycja brzmienia przepisu: - w art. 20 w ust. 1 w pkt 34 wyrazy „w ofercie umowy" zastępuje się wyrazami „doprowadza do zawarcia umowy, która"; - w art. 20 w ust. 1 pkt 40 otrzymuje brzmienie: „40) art. 28 ust. 2 rozporządzenia 2023/2854 doprowadza do zawarcia umowy, która nie zawiera odniesienia do stron internetowych, o których mowa w art. 28 ust. 1 tego rozporządzenia,".	
52.	**Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**	**art. 20 ust. 1 pkt 48**	Projektowany art. 20 ust. 1 pkt 48 nie w pełni koresponduje z przepisami art. 32 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia 2023/2854, w związku z czym wymaga zmiany w celu dostosowania do przepisów prawa UE. Przykładowo należy wskazać, że art. 32 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854 nie wprowadza zakazu udzielania dostępu do danych nieosobowych oraz przekazywania takich danych administracji rządowej państw trzecich, tylko obowiązek zastosowania wszelkich odpowiednich środków technicznych, organizacyjnych i prawnych w celu zapobiegania takiemu dostępowi oraz przekazywaniu. Natomiast art. 32 ust. 3 rozporządzenia 2023/2854 nie dotyczy udzielania dostępu do danych nieosobowych lub przekazywania takich danych administracji rządowej państw trzecich, tylko organowi państwa trzeciego.	**Uwaga bezprzedmiotowa** W wyniku zgłoszonych uwag projektodawca dokonał zmiany sposobu redakcji przepisów dot. administracyjnych kar pieniężnych. W związku z tym zaproponowana zmiana stała się bezprzedmiotowa. Niemniej wyjaśnić należy, że projekt ustawy przewiduje możliwość nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na dostawcę usług przetwarzania danych, jeżeli wbrew obowiązkom wynikającym z art. 32 ust. 1, 2 lub 3 DA udziela dostępu do danych nieosobowych administracji rządowej państw

				trzecich przechowywanych na terenie UE lub przekazuje takie dane do administracji rządowej państw trzecich.
53.	**Kancelaria Senatu**	**art. 20 ust. 1 pkt 49**	Propozycja korekty redakcyjnej. Propozycja brzmienia przepisu: w art. 20 w ust. 1 w pkt 49 wyraz „aby" zastępuje się wyrazem „że" oraz wyraz „spełniały" zastępuje się wyrazem „spełniają".	**Uwaga bezprzedmiotowa** W wyniku zgłoszonych uwag projektodawca dokonał zmiany sposobu redakcji przepisów dot. administracyjnych kar pieniężnych. W związku z tym zaproponowana zmiana stała się bezprzedmiotowa.
54.	**Kancelaria Senatu**	**art. 20 ust. 2**	Skoro część przepisu po półpauzie odnosi się do przedsiębiorcy, należy używać tego wyrazu konsekwentnie. Zgodnie z § 10 ZTP do oznaczania jednakowych pojęć używa się jednakowych określeń. Propozycja brzmienia przepisu: w art. 20 w ust. 2 wyrazy „ukarany podmiot" zastępuje się wyrazami „tego przedsiębiorcę".	**Uwaga uwzględniona** Projekt ustawy zostanie w tym zakresie odpowiednio zmieniony.
55.	**Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**	**Art. 20 ust. 2**	Użyte we wskazanym przepisie wyrazy „ukarany podmiot" proponuje się zastąpić wyrazem „przedsiębiorca", w celu zapewnienia wewnętrznej spójności terminologicznej tego przepisu, a także mając na uwadze, że posługiwanie się wobec przedsiębiorcy pojęciem „ukarany podmiot" na etapie wydawania decyzji w sprawie administracyjnej kary pieniężnej budzi wątpliwości.	**Uwaga uwzględniona** Projekt ustawy zostanie w tym zakresie odpowiednio zmieniony.
56.	**Konfederacja Lewiatan**	**art. 20 ust. 2**	Dotkliwość kar – możliwość nałożenia kary do 4% rocznego obrotu to sankcja bardzo dotkliwa, porównywalna z karami za naruszenie RODO. Dla dużych firm może to oznaczać kary liczone w milionach złotych. Propozycja brzmienia przepisu: Zastosowanie kar kwotowych niezależnych od obrotu spółki i instytucjonalne zróżnicowanie kar w zależności od stopnia naruszenia. Zasadnym byłoby również wprowadzenie niefinansowych sankcji, jak nagana, czy ostrzeżenie, co pozwoliłoby osiągnąć cele ustawy bez nadmiernego obciążenia przedsiębiorców w przypadkach mniejszej wagi.	**Uwaga częściowo uwzględniona** Projekt ustawy zostanie uzupełniony o nowy środek prawny w postaci wezwania do zaprzestania naruszania prawa, który będzie stanowił podstawowy, najłagodniejszy instrument reakcji właściwego organu (Prezesa UKE) w przypadku naruszania przepisów DA przez uczestnika rynku danych. Wezwanie to będzie środkiem o charakterze ostrzegawczym kierowanym w pierwszej kolejności przez właściwy organ do podmiotu naruszającego

				przepisy tego rozporządzenia. Decyzja o nakazaniu usunięcie stwierdzonych naruszeń i nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej będzie wydawana dopiero w przypadku niezastosowania się do takiego wezwania. Rozwiązanie to wzmacnia prewencyjny charakter systemu egzekwowania przepisów DA oraz umożliwia uczestnikom rynku danych usunięcie stwierdzonych naruszeń i uniknięcie sankcji finansowych w postaci administracyjnych kar pieniężnych. Odnośnie przewidzianych w projekcie ustawy wysokości administracyjnych kar pieniężnych wyjaśnić należy, że zgodnie z art. 40 ust. 3 lit. f DA państwa członkowskie są zobowiązane uwzględniać roczny obrót podmiotu naruszającego przepisy DA osiągnięty w poprzednim roku budżetowym jako jedno z kryteriów nakładania tych kar. Wprowadzenie sztywno określonych sankcji kwotowych, niezależnych od wskazanego obrotu, byłoby mniej elastyczne w kontekście szerokiego i zróżnicowanego katalogu potencjalnych naruszeń przepisów DA oraz nie odpowiadałoby modelowi przyjętemu w samym rozporządzeniu, które uzależnia dolegliwość kary wobec przedsiębiorców od ich sytuacji ekonomicznej. Jednocześnie przewidziany w projekcie ustawy system sankcji jest na tyle elastyczny, że umożliwi właściwemu organowi w poszczególnych postępowaniach na różnicowanie naruszeń ze względu na ich wagę. Ponadto przepisy projektowanej ustawy przewidują również możliwość odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, jak również projektodawca krajowy nie zdecydował się na

				wprowadzenie kar okresowych oraz kar z mocą wsteczną.
57.	**Kancelaria Senatu**	**art. 20 ust. 7 pkt 2**	W związku z tym, że pkt – jako fragment jednostki redakcyjnej – jest częścią zdania, a nie zdaniem jako takim, zdanie w pkt 2 musi być przeniesione do kolejnej jednostki redakcyjnej. Wynika to z § 56 i § 57 ZTP. Propozycja brzmienia przepisu: w art. 20: a) w ust. 7 w pkt 2 skreśla się zdanie drugie, b) dodaje się ust. 8 w brzmieniu: „7. W przypadku, o którym mowa w ust. 7 pkt 2, przepis ust. 6 stosuje się odpowiednio.”;	**Uwaga uwzględniona** Projekt ustawy zostanie w tym zakresie odpowiednio zmieniony.
58.	**Kancelaria Senatu**	**art. 21**	Określeń rodzajowych należy używać w liczbie pojedynczej, chyba że jest to konieczne do dokładnego wyrażenia intencji prawodawcy. Skoro w art. 22 mówi się o administracyjnej karze pieniężnej, a nie o administracyjnych karach pieniężnych, w art. 21 i art. 23 ust. 1 konsekwentnie w odniesieniu do kary należy użyć liczby pojedynczej. Oczywiste w tym przypadku jest, że mówiąc o karze przepis należy stosować w odniesieniu do każdej z kar, która będzie mogła być nałożona na podstawie art. 20. Ponadto, mając na względzie, że w art. 23 ust. 1 mowa jest o obowiązku a nie zobowiązaniu, należy dokonać w przepisie korekty uwzględniającej ten fakt. Propozycja brzmienia przepisu: w art. 21 wyrazy „administracyjnych kar pieniężnych, o których” zastępuje się wyrazami „administracyjnej kary pieniężnej, o której”; w art. 23 w ust. 1 wyraz „zobowiązany” zastępuje się wyrazem „obowiązany” oraz wyrazy „administracyjnych kar pieniężnych, o których” zastępuje się wyrazami „administracyjnej kary pieniężnej, o której”.	**Uwaga uwzględniona** Projekt ustawy zostanie w tym zakresie odpowiednio zmieniony.

59.	**Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**	**art. 21-22**	Mając na uwadze brzmienie art. 40 ust. 3 rozporządzenia 2023/2854, nie jest jasne jak należy rozumieć „przesłanki, o których mowa w art. 40 ust. 3 rozporządzenia 2023/2854" – czy chodzi tu wyłącznie kryteria, o których mowa w art. 40 ust. 3 rozporządzenia 2023/2854, czy również o zalecenia Europejskiej Rady ds. Innowacji w zakresie Danych, o których mowa w tym przepisie. W konsekwencji proponuje się zmianę wskazanego przepisu w taki sposób, aby zapewnić klarowność projektowanej regulacji we wskazanym zakresie, przy zachowaniu jej zgodności z przepisami rozporządzenia 2023/2854. Analogiczna uwaga dotyczy art. 22 projektu.	**Uwaga uwzględniona i wyjaśniona** Projekt ustawy zostanie zmieniony w zakresie wskazanych w uwadze przepisów przez zastąpienie zwrotu „przesłanek" zwrotem „kryteria". Projektodawca celowo nie posługuje się zwrotem „warunki" w obu wskazanych w uwadze przepisach projektu ustawy. Zgodnie z brzmieniem art. 40 ust. 3 DA oraz uzupełniającym go motywem 109 DA właściwy organ przy nakładaniu administracyjnych kar pieniężnych ma się kierować warunkami określonymi w tym przepisie DA, ale również powinien uwzględniać zalecenia Europejskiej Rady ds. Innowacji w zakresie Danych. O ile jednak wskazane w art. 40 ust. 3 DA warunki mają charakter normatywny i są wiążące dla właściwego organu, to zalecenia Europejskiej Rady ds. Innowacji w zakresie Danych będą miały charakter *soft law*. W tym miejscu należy wskazać, że Rada nie wydała jeszcze zaleceń. Niemniej zalecenia nie będą stanowiły wiążących prawnie kryteriów, a wyłącznie wskazówki interpretacyjne lub pomocnicze dla właściwego organu. Właściwy organ będzie mógł wziąć je pod uwagę, jednak nie będzie nimi związany. Dla właściwego organu wiążące prawnie są wyłącznie warunki określone w DA, co wynika bezpośrednio z art. 288 TFUE. Zgodnie z tym przepisem zalecenia i opinie nie mają mocy wiążącej. Niemniej, żeby oba wskazane w uwadze przepisy odnosiły nie tylko warunków, o których mowa w art. 40 ust. 3 DA, ale również do możliwości skorzystania przez właściwy organ z zaleceń ww. Rady, posłużenie się zwrotem

				„kryteria” jest bardziej odpowiednie. Obejmuje zarówno wskazane warunki, jak i zalecenia.
60.	**Kancelaria Senatu**	**art. 22**	W związku z tym, że w innych przepisach projektodawca mówi o nakładaniu administracyjnej kary pieniężnej a nie o jej wymierzaniu, kierując się § 10 ZTP, należy dokonać stosownej korekty terminologicznej w art. 22. Propozycja brzmienia przepisu: w art. 22 wyraz „wymierzania” zastępuje się wyrazem „nałożenia”.	**Uwaga uwzględniona** Projekt ustawy zostanie w tym zakresie odpowiednio zmieniony.
61.	**Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**	**art. 22**	Katalog przesłanek, które właściwy organ będzie obowiązany wziąć pod uwagę przy podejmowaniu decyzji o odstąpieniu od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, powinien być zamknięty. Należy przy tym podkreślić, że choć rozporządzenie 2023/2854 ustala „niewyczerpujące kryteria nakładania kar za naruszenia” tego rozporządzenia, to na gruncie prawa krajowego określenie wyczerpującego katalogu przesłanek odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej w przepisach projektowanej ustawy jest konieczne. W związku z powyższym proponuje się usunięcie ze wskazanego przepisu wyrazów „w szczególności” oraz uzupełnienie tego przepisu o przesłanki inne niż zalecenia i kryteria, o których mowa w art. 40 ust. 3 rozporządzenia 2023/2854. Niezależnie od powyższego, należy podnieść, że nie jest jasne jak należy rozumieć „uzasadniony przypadek”, o którym mowa w omawianym przepisie.	**Uwaga częściowo uwzględniona** Projekt ustawy zostanie w tym zakresie zmieniony przez usunięcie we wskazanym w uwadze przepisie wyrazów „w szczególności”, a także „w uzasadnionym przypadku”. Wyjaśnić jednocześnie należy, że wskazanie tych samych przesłanek ustalania wysokości administracyjnej kary pieniężnej i odstąpienia od jej wymierzenia jest rozwiązaniem celowym i uzasadnionym. Te same okoliczności faktyczne (np. waga naruszenia, stopień naruszenia, działania naprawcze) mogą bowiem przemawiać za niższą wysokością kary albo uzasadniać całkowite odstąpienie od jej nałożenia. Fakt, że projekt ustawy odwołuje się do tych samych przesłanek w obu przypadkach, nie oznacza, że instytucje ustalania wysokości kary i odstąpienia od jej nałożenia są tożsame. Różnica polega na skutku prawnym oceny dokonanej przez właściwy organ, a nie na samym katalogu okoliczności branych pod uwagę.
62.	**Kancelaria Senatu**	**art. 23 ust. 1**	Określeń rodzajowych należy używać w liczbie pojedynczej, chyba że jest to konieczne do dokładnego wyrażenia intencji prawodawcy. Skoro w art. 22 mówi się o administracyjnej karze pieniężnej, a nie o administracyjnych karach pieniężnych, w art. 21 i art. 23	**Uwaga uwzględniona** Projekt ustawy zostanie w tym zakresie odpowiednio zmieniony.

			ust. 1 konsekwentnie w odniesieniu do kary należy użyć liczby pojedynczej. Oczywiste w tym przypadku jest, że mówiąc o karze przepis należy stosować w odniesieniu do każdej z kar, która będzie mogła być nałożona na podstawie art. 20. Ponadto, mając na względzie, że w art. 23 ust. 1 mowa jest o obowiązku a nie zobowiązaniu, należy dokonać w przepisie korekty uwzględniającej ten fakt. Propozycja brzmienia przepisu: w art. 22 wyraz „wymierzenia” zastępuje się wyrazem „nałożenia”; w art. 21 wyrazy „administracyjnych kar pieniężnych, o których” zastępuje się wyrazami „administracyjnej kary pieniężnej, o której”; w art. 23 w ust. 1 wyraz „zobowiązany” zastępuje się wyrazem „obowiązany” oraz wyrazy „administracyjnych kar pieniężnych, o których” zastępuje się wyrazami „administracyjnej kary pieniężnej, o której”.	
63.	**Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**	**art. 23 ust. 2**	W art. 20 ust. 2 projektu ustala się w odniesieniu do przedsiębiorcy maksymalny wymiar administracyjnej kary pieniężnej na poziomie 4 % obrotu osiągniętego przez przedsiębiorcę w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia kary. Mając na uwadze, że powyższy limit nie będzie mógł zostać zastosowany w sytuacji niedostarczenia danych lub dokumentów niezbędnych do ustalenia wysokości administracyjnej kary pieniężnej, proponuje się określenie w sposób kwotowy górnej granicy administracyjnej kary pieniężnej nakładanej w odniesieniu do przedsiębiorcy w przypadku, o którym mowa w art. 23 ust. 2 projektu.	**Uwaga nieuwzględniona** Celem projektowanych przepisów ustawy jest zapewnienie skutecznego egzekwowania obowiązków wynikających z DA oraz sankcjonowanie naruszeń tych obowiązków w sposób realnie oddziałujący na przedsiębiorców. Kwotowy górny limit kary w przypadku braku danych podważa ten cel, gdyż może nagradzać brak transparentności lub niedbałości o dokumentację finansową łagodniejszą odpowiedzialnością. Dodatkowo wprowadzenie sztywnej, kwotowej górnej granicy kary w tym przypadku może znacząco obniżyć jej funkcję odstraszającą. Kara w stałej maksymalnej kwocie może być bardziej korzystna. Określenie stałej maksymalnej wysokości kary w przypadku niedostarczenia dokumentów może w praktyce motywować do celowego niewykonywania obowiązków informacyjnych.

64.	**Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców**	**art. 27**	Dodatkowo w odniesieniu do projektowanego art. 27 analizowanej ustawy, za zasadny uznać należy postulat usunięcia wyłączenia stosowania art. 189d i art. 189e ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego7, przy czym w projektowanym art. 21 za wskazane należałoby uznać jednocześnie dodanie obowiązku uwzględniania także przesłanek z art. 189d ustawy Kodeks postępowania administracyjnego. Problematyka oraz zasady stosowania przez organy administracyjnych kar pieniężnych wymaga bardzo dużej ostrożności projektodawcy. Do Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców kierowane są liczne wystąpienia przedsiębiorców dotkniętych nieproporcjonalnymi sankcjami, które rodzą dla nich szereg negatywnych konsekwencji. Porządkujące znaczenie ogólnych przepisów o administracyjnych karach pieniężnych zawartych w rozdziale IVA ustawy Kodeks postępowania administracyjnego ma fundamentalne znaczenia dla sytuacji przedsiębiorców w postępowaniu administracyjnym prowadzonym w związku z możliwością nałożenia kary pieniężnej, z tego powodu nie należy wyłączać ich stosowania i umniejszać ich znaczenia, gdy nie jest to konieczne dla realizacji celu Projektu. Przejrzystość systemu prawa oraz funkcjonowania administracji publicznej jest priorytetowa, a omawiane zasady rozdziału IVA nie pozostają w sprzeczności z wdrażanymi regulacjami, gdyż w art. 40 ust. 3 Rozporządzeniu UE 2023/2854, wskazano niewyczerpujące kryteria nakładania kar za naruszenia tego aktu. Ponadto dla poparcia przytoczonej argumentacji, warto również przywołać doktrynę, wg której *„Ustawodawca wprowadzając dział IVa do k.p.a. chciał stworzyć coś w rodzaju „części ogólnej" prawa o administracyjnych karach pieniężnych. Celem ustanowienia nowych przepisów było przede wszystkim uporządkowanie i ujednolicenie zasad dotyczących nakładania i wymierzania kar. Od dawna dostrzegano bowiem nagromadzenie odmiennych regulacji w tym zakresie na gruncie ustaw prawa materialnego. Dział IVa k.p.a. tego rodzaju rozbieżności eliminuje jedynie w ograniczony sposób. Przepisy 189a -189k k.p.a. mają charakter komplementarny.".8* Warto również zwrócić uwagę, iż organizacje przedsiębiorców i przedsiębiorcy działający w Zespołach Roboczych Rady Przedsiębiorców powołanej przy Rzeczniku Małych i Średnich Przedsiębiorców wielokrotnie wskazywali na praktyczną	**Uwaga częściowo uwzględniona** W pierwszej kolejności należy wskazać, że projekt ustawy zostanie uzupełniony o przepisy wprowadzające do postępowania w sprawie stosowania przepisów DA dodatkowy środka prawny w postaci wezwania do zaprzestania naruszania obowiązków wynikających z przepisów DA. Wezwanie to będzie kierowane w pierwszej kolejności przez właściwy organ do podmiotu naruszającego przepisy DA i będzie miało na celu umożliwienie usunięcia tych naruszeń. Decyzja o nakazaniu usunięcie stwierdzonych naruszeń i nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej będzie wydawana dopiero w przypadku niezastosowania się do tego wezwania. Rozwiązanie to w praktyce pełni funkcję sankcji niefinansowej o charakterze ostrzegawczym. Wyjaśnić również należy, że przesłanki nakładania administracyjnych kar pieniężnych wynikają z przepisów DA. Rozporządzenie to określa warunki, jakie właściwy organ powinien brać pod uwagę przy wymierzaniu kary, w tym charakter, wagę i czas trwania naruszenia, stopień odpowiedzialności podmiotu, a także skalę i skutki naruszenia. W związku z tym wiążące właściwy organ kryteria wymierzenia wysokości administracyjnej kary pieniężnej zostały uregulowane na poziomie przepisów DA, natomiast przewidziane w art. 189d kryteria wymierzania wysokości administracyjnych kar pieniężnych w większości dublowałyby przesłanki wynikające z przepisów DA. Jednocześnie zgodnie z art. 189a § 2 KPA w przypadku

			użyteczność przepisów dotyczących administracyjnych kar pieniężnych w Dziale IVa ustawy Kodeks postępowania administracyjnego, zwłaszcza w odniesieniu do kryteriów ich wymiaru zawartych w art. 189d tej ustawy. Uwzględnienie zawartych w tych przepisach dyrektyw wymiaru kary daje rękojmię uczynienia tego w sposób proporcjonalny i możliwie sprawiedliwy oraz przyczyni się do wzmocnienia przewidywalności stosowania przepisów prawa. Reasumując, mając na względzie szeroki zakres oddziaływania projektowanych regulacji, w tym także na przedsiębiorców sektora MŚP, warto rozważyć dwuetapową procedurę karania, w taki sposób, aby nakładanie administracyjnych kar pieniężnych poprzedzać najpierw obligatoryjnym wezwaniem do podjęcia działań i procedur naprawczych i w uzasadnionych przypadkach odstępować wymierzenia kary. Ponadto, ze względu na uniwersalność i istotne znaczenie przepisów zawartych w Dziale IVa ustawy Kodeks postępowania administracyjnego, zwłaszcza w odniesieniu do kryteriów ich wymiaru zawartych w art. 189d i siły wyższej w art. 189e tej ustawy – należy zaniechać wyłączenia ich stosowania, co przewiduje Projekt w jego aktualnej treści. Regulacje dotyczące wymiaru administracyjnych kar pieniężnych mają kluczowe znaczenie nie tylko dla przedsiębiorców, lecz także dla właściwych organów i wymiaru sprawiedliwości. Wobec powyższego, Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców zwraca się z prośbą o uwzględnienie przekazanych uwag i postulatów w dalszych pracach nad przedmiotowym Projektem, co powinno się przyczynić do przeciwdziałania powstawaniu barier regulacyjnych w wykonywaniu działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.	uregulowania w przepisach odrębnych przesłanek wymiaru wysokości administracyjnej kary pieniężnej przepisów działu IVa KPA w tym zakresie nie stosuje się. W art. 189e KPA jest natomiast mowa o tym, że w przypadku gdy do naruszenia prawa doszło wskutek działania siły wyższej, strona nie podlega ukaraniu. Przepisy DA nie przewidują w przypadku wystąpienia naruszenia przepisów tego rozporządzenia możliwości niepodlegania ukaraniu z jakiegokolwiek powodu, w tym siły wyżej. Niemniej jednak zgodnie z przepisami DA oraz przepisami projektowanej ustawy właściwy organ może odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej w przypadku m. in. wystąpienia czynników łagodzących w okolicznościach danej sprawy, wśród których nie można wykluczyć działania siły wyżej. Brak jest zatem zgodnie z przepisami DA możliwości stosowania art. 189e KPA do administracyjnych kar pieniężnych.
65.	**Kancelaria Senatu**	**art. 27**	W związku z tym, że oczywiste jest, że w postępowaniu w sprawie administracyjnej kary pieniężnej subsydiarnie stosuje się przepisy ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego (wynika to z art. 189a tej ustawy), art. 27 jest zbędny.	**Uwaga uwzględniona** Projekt ustawy zostanie w tym zakresie odpowiednio zmieniony.

			Biorąc pod uwagę art. 21 i art. 22 projektu oczywiste również jest, że w przypadku administracyjnych kar pieniężnych nie będą stosowane art. 189d (dyrektywy wymiaru administracyjnej kary pieniężnej) i art. 189e (przesłanka wyłączenia karalności – siła wyższa) ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego. Przepis art. 27 nie ma żadnej wartości normatywnej i jako taki narusza § 11 ZTP. Korekta rekomendowana: skreśla się art. 27. Korekta akceptowalna (wyłącznie indykatywne odesłanie do ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego): art. 27 otrzymuje brzmienie: „Art. 27. Do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej nie stosuje się art. 189d i art. 189e ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.	
66.	**Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**	**art. 27**	Zgodnie z art. 189a § 2 pkt 1 Kpa, w przypadku uregulowania w przepisach odrębnych przesłanek wymiaru administracyjnej kary pieniężnej, przepisów działu IVa w tym zakresie nie stosuje się. Mając na uwadze, że przesłanki wymiaru administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w art. 20 projektu, reguluje art. 21 projektu, należy stwierdzić, że wyłączenie stosowania art. 189d Kpa nastąpi na podstawie art. 189a § 2 pkt 1 Kpa. W konsekwencji, za zbędne należy uznać wyłączenie art. 189d Kpa w art. 27 projektu.	**Uwaga uwzględniona** Projekt ustawy zostanie w tym zakresie odpowiednio zmieniony.
67.	**Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**	**art. 27**	W celu zapewnienia Prezesowi UKE podstaw prawnych do działania w sprawach związanych ze zobowiązaniami z tytułu nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, zasadne jest uzupełnienie art. 27 projektu o rozwiązanie umożliwiające Prezesowi UKE odpowiednie stosowanie w tym zakresie działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa. W związku z powyższym proponuje się, aby na końcu omawianego przepisu dodać wyrazy „, oraz odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia	**Uwaga uwzględniona** Projekt ustawy zostanie w tym zakresie odpowiednio zmieniony.

			29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2025 r. poz. 111, z późn. zm.), z tym że uprawnienia organów podatkowych określone w tych przepisach przysługują Prezesowi UKE”.	
68.	**Kancelaria Senatu**	**art. 28**	W związku z art. 2 § 1 pkt 2 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, który stanowi, że egzekucji administracyjnej podlegają grzywny i kary pieniężne wymierzane przez organy administracji publicznej, art. 28 nie ma żadnej wartości normatywnej (§ 4 ust. 4 i § 11 ZTP) i jako taki powinien być skreślony. Propozycja brzmienia przepisu: skreśla się art. 28.	**Uwaga nieuwzględniona** Wyjaśnić należy, że art. 28 projektu ustawy pełni funkcję doprecyzowującą i porządkującą, wskazując jednoznacznie, że administracyjne kary pieniężne podlegają egzekucji administracyjnej. Art. 28 projektu ustawy, mimo że nie ustanawia samodzielnej podstawy egzekucji, nie jest przepisem pozbawionym wartości normatywnej. Analogiczne rozwiązania legislacyjne zostały przyjęte m. in. w następujących ustawach: − PKE; − ustawie z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu sprawach dotyczących pomocy publicznej; − ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów; − ustawie z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych.
69.	**Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**	**art. 29**	Niejasne jest dlaczego w proponowanej zmianie art. 419 ust. 1 ustawy z dnia 12 lipca 2024 r. – Prawo komunikacji elektronicznej (Dz. U. poz. 1221, z późn. zm.), dotyczącej zakresu kompetencji Prezesa UKE, nie została uwzględniona regulacja określona w art. 4 ust. 2 projektu, zgodnie z którą Prezes UKE realizuje zadania koordynatora danych, o którym mowa w art. 37 ust. 2 rozporządzenia 2023/2854.	**Uwaga uwzględniona** Projekt ustawy zostanie w tym zakresie odpowiednio zmieniony.
70.	**Kancelaria Senatu**	**art. 29 pkt 24 i 25**	W dodawanych przepisach należy skreślić, jako nadmiarowe, wskazanie że odnoszą się one do Prezesa UKE. Fakt ten jest oczywisty, jeśli zestawi się	**Uwaga częściowo uwzględniona** Projekt ustawy zostanie w tym zakresie odpowiednio zmieniony, z następującym zastrzeżeniem.

			dodawane punkty i wprowadzenie do wyliczenia w art. 419 ust. 1 ustawy – Prawo komunikacji elektronicznej. Ponadto w pierwszym dodawanym przepisie mówi się o właściwym organie, w drugim zaś o organie właściwym. Powinno być tak samo. Propozycja brzmienia przepisu: w art. 29: a) w pkt 24 wyrazy „nałożonych na Prezesa UKE jako właściwego organu" zastępuje się wyrazami „organu właściwego", b) w pkt 25 skreśla się wyrazy „nałożonych na Prezesa UKE jako".	Pojęcie „właściwego organu" nie jest konstrukcją autonomiczną projektowanej ustawy, lecz terminem zdefiniowanym i stosowanym w przepisach DA. Prezes UKE jest właściwym organem, o którym mowa w art. 37 ust. 1 DA. Projektowana ustawa ma charakter wykonawczy i służy zapewnieniu skutecznego stosowania przepisów tego rozporządzenia w krajowym porządku prawnym. W związku z tym ustawodawca krajowy nie ma swobody w modyfikowaniu, zastępowaniu ani redefiniowaniu pojęć wynikających bezpośrednio z prawa Unii Europejskiej. Wskazana w uwadze rozbieżność jest celowa i wynika z przepisów DA.
71.	**Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**	**art. 30 ust. 2**	Suma kwot wskazanych w wyliczeniu (108 040 000) jest niespójna z sumą wskazaną we wprowadzeniu do wyliczenia (108 030 000).	**Uwaga uwzględniona** Projekt ustawy zostanie w tym zakresie odpowiednio zmieniony.
72.	**Kancelaria Senatu**	**art. 30 ust. 3**	W związku z tym, że nie określa się więcej niż jednego limitu wydatków budżetu państwa na jeden rok budżetowy (na dany rok budżetowy), art. 30 ust. 3 powinien odnosić się do limitu, a nie limitów. Propozycja brzmienia przepisu: w art. 30 w ust. 3 wyrazy „przyjętych na dany rok budżetowy maksymalnych limitów wydatków określonych" zastępuje się wyrazami „przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków określonego".	**Uwaga uwzględniona** Projekt ustawy zostanie w tym zakresie odpowiednio zmieniony.
73.	**Naczelny Sąd Administracyjny**	**OSR**	W odpowiedzi na pismo z 8 listopada 2025 r. znak: DP.MC.WL.0211.25.2025 informuję, że nie zgłaszam uwag merytorycznych do przedstawionego projektu ustawy o sprawiedliwym dostępie do danych i ich wykorzystywaniu (UC114).	**Uwaga wyjaśniona** Po ponownej analizie OSR zostanie uzupełniona w części dotyczącej oddziaływania projektu na sądownictwo administracyjne, z wyraźnym wskazaniem, że potencjalny wpływ regulacji

			Wymaga jednak zwrócenia uwagi brak dokładnego oszacowania skutków projektowanej regulacji, związanych z obciążeniem wpływem nowej kategorii spraw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego. Zgodnie z art. 13 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935 ze zm.) do rozpoznania sprawy właściwy jest sąd administracyjny, na którego obszarze właściwości ma siedzibą organ administracji publicznej, którego działalność została zaskarżona. Projekt ustawy zakłada, że organem wydającym nowe rodzaje decyzji administracyjnych będzie Prezes UKE. Wobec tego właściwym do rozpoznania skarg na decyzje wydawane przez Prezesa UKE będzie wyłącznie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, który jest najbardziej obciążonym sądem administracyjnym pierwszej instancji. Z kolei skargi kasacyjne od wyroków wydawanych przez WSA w Warszawie dodatkowo obciążą Naczelny Sąd Administracyjny. Oznacza to, że w istocie projekt oddziałuje wyłącznie na dwa wskazane sądy administracyjne. Zwiększenie zakresu kognicji Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego o nowe kategorie spraw może przełożyć się na wzrost obciążeń, generując potrzebę zapewnienia dodatkowych etatów sędziowskich i administracyjnych, umożliwiającą utrzymanie dotychczasowej sprawności orzeczniczej. W związku z tym, w celu zapewnienia sprawności orzeczniczej, niezbędne jest zabezpieczenie środków budżetowych na sfinansowanie dodatkowych etatów sędziów i etatów administracyjnych w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Warszawie i w Naczelnym Sądzie Administracyjnym. W tym stanie rzeczy, z uwagi na brak oszacowania skutków regulacji dla wskazanych sądów, należy zwrócić uwagę na potrzebę ewentualnego wystąpienia o dodatkowe etaty orzecznicze dla Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie i Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz o dodatkowe etaty dla asystentów i pracowników sekretariatów procesowych obu sądów, w przypadku zwiększonego wpływu skarg od decyzji administracyjnych wydawanych przez Prezesa UKE.	ogranicza się do WSA w Warszawie oraz NSA (zmiana w części 4. i 10. OSR). Jednocześnie, po przeprowadzeniu pogłębionej analizy projektowanych rozwiązań, brak jest podstaw do przyjęcia, że wejście w życie ustawy spowoduje istotny wzrost liczby spraw kierowanych do WSA w Warszawie oraz – w konsekwencji – do NSA. W szczególności należy wskazać, że: - zakres jurysdykcji miejscowej jest ograniczony. Projektowane przepisy będą miały zastosowanie do podmiotów posiadających siedzibę lub miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, co ogranicza potencjalny krąg spraw mogących stać się przedmiotem kontroli sądowoadministracyjnej; - istnieje konkurencyjna droga rozstrzygania sporów. Część sporów związanych ze stosowaniem przepisów DA będzie mogła być rozstrzygana przez certyfikowane organy rozstrzygania sporów (art. 10 ust. 5 DA); - nie wszystkie skargi przewidziane w DA będą prowadzić do wydania decyzji administracyjnej – należy wyraźnie odróżnić tzw. skargi ogólne składane do właściwego organu (art. 38 ust. 1 DA) od skarg szczególnych (enumeratywnie wskazanych w przepisach DA). Skargi ogólne nie będą kończyły się wydaniem decyzji administracyjnej, lecz czynnością materialno-techniczną w postaci przekazania skarżącemu informacji, o których mowa w art. 38 ust. 2 DA. Tego rodzaju informacje nie będą podlegały kontroli sądowoadministracyjnej. Ewentualne skargi, jakie mogą być składane, to

				skargi na bezczynność właściwego organu (art. 39 ust. 2 DA); - postępowanie nadzorcze w sprawie stosowana przepisów DA będzie wszczynane z urzędu w uzasadnionych przypadkach. Dopiero w sytuacji, gdy okoliczności wskazane np. w skardze ogólnej będą uprawdopodabniały lub potwierdzały naruszenie przepisów DA, właściwy organ będzie wszczynał takie postępowanie (art. 37 ust. 5 lit. c DA); - pierwszeństwo wezwania do zaprzestania naruszeń obowiązków wynikających z przepisów DA. W ramach postępowania nadzorczego w sprawie stosowania przepisów DA właściwy organ w pierwszej kolejności będzie wzywał podmiot do zaprzestania naruszania obowiązków wynikających z przepisów DA. Dopiero w przypadku niezastosowania się do wezwania możliwe będzie w drodze decyzji nakazanie usunięcia naruszeń obowiązków wynikających z przepisów DA oraz nałożenie administracyjnej kary pieniężnej. W przypadku zastosowania się do wezwania postępowanie będzie podlegało umorzeniu. Decyzja o umorzeniu – której stroną będzie wyłącznie podmiot naruszający – nie powinna stanowić przedmiotu zaskarżenia do sądu administracyjnego. Wprowadzenie do projektu ustawy instytucji wezwania do zaprzestania naruszania obowiązków, o których mowa w DA (na skutek zgłoszonych uwag) ograniczy liczbę decyzji nakazowych i nakładających sankcje finansowe, a tym samym

				liczbę potencjalnych skarg do sądu administracyjnego; - wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Zgodnie z przepisami KPA, mającymi zastosowanie do decyzji wydawanych przez Prezesa UKE, jako właściwy organ, stronie przysługuje środek zaskarżenia w postaci wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Mechanizm ten dodatkowo może ograniczać liczbę spraw, które trafią do sądu administracyjnego. Mając powyższe na uwadze, należy uznać, że projektowana regulacja nie powinna generować istotnego, systemowego wzrostu obciążenia WSA w Warszawie oraz NSA. Uzupełnienie OSR ma charakter doprecyzowujący i porządkujący.
74.	**Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**	**OSR, pkt 6**	Kwoty wpisane w tabeli w wierszu „Saldo ogółem" i wierszu poniżej, w kolumnach odnoszących się do lat 0-10 obowiązywania projektowanej ustawy, powinny mieć wartość ujemną.	**Uwaga uwzględniona** OSR zostanie stosowanie zaktualizowany.
75.	**Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**	**OSR, pkt 6, wiersz „Źródła finansowania", tabela nr 1**	Podana w ostatnim wierszu kwota 108,03 mln zł jest niespójna z sumą wydatków w okresie pierwszych 10 lat obowiązywania ustawy (108,04 mln zł).	**Uwaga uwzględniona** OSR zostanie stosowanie zaktualizowany.
76.	**Rzecznik Praw**	**OSR, pkt 9 „Wpływ na**	Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o: (…)	**Uwaga wyjaśniona**

	Obywatelskich	**pozostałe obszary”**	4. Dokonanie ponownego szacowania wpływu nowej regulacji na urzeczywistnienie prawa jednostki do sądu. Wątpliwości budzą również niektóre założenia przyjęte w Ocenie Skutków Regulacji. Szacowanie wpływu nowej regulacji na obciążenie sądów administracyjnych jako „mały lub bardzo mały” wydaje się nadmiernie optymistyczne, zważywszy na nowatorski charakter przepisów i potencjalną skalę sporów w gospodarce opartej na danych. Zaniżona estymacja ryzyka może w przyszłości przełożyć się na wydłużenie postępowań sądowych, naruszając tym samym prawo do rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie. Dla osiągnięcia tego celu zasadne może być pogłębienie oceny wpływu lub dokonanie oceny wpływu ex post.	OSR zostanie uzupełniona i doprecyzowana w części odnoszącej się do oddziaływania projektu na sądownictwo administracyjne w zakresie WSA w Warszawie oraz NSA (cześć 4. i 10. OSR). Jednocześnie, po ponownej analizie przyjętych założeń, podtrzymane zostaje stanowisko, że wpływ regulacji na obciążenie sądów administracyjnych należy ocenić jako ograniczony. W szczególności należy wskazać, że: - zakres potencjalnych spraw podlegających kontroli sądowoadministracyjnej jest zawężony. Projektowane regulacje znajdą zastosowanie do podmiotów posiadających siedzibę lub miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, co ogranicza liczbę spraw mogących stać się przedmiotem skargi do sądu administracyjnego; - nie każda skarga będzie inicjować postępowanie zakończone decyzją administracyjną. Skarga ogólna składana do właściwego organu, o której mowa w art. 38 ust. 1 DA (w odróżnieniu od enumeratywnie wymienionych w DA skarg szczególnych) nie będzie skutkować wydaniem decyzji administracyjnej, lecz przekazaniem informacji, o których mowa w art. 38 ust. 2 DA. Tego rodzaju czynności nie będą podlegały kontroli sądowoadministracyjnej. Skarżący będzie miał możliwość wyłącznie złożenia skargi na bezczynność właściwego organu w sprawie rozpatrzenia takiej skargi (art. 39 ust. 2 DA); - postępowanie nadzorcze w sprawie stosowania przepisów DA wszczynane będzie wyłącznie w przypadkach uprawdopodobnionego

				naruszenia przepisów DA – dopiero w sytuacji, gdy okoliczności wskazane np. w skardze ogólnej będą uprawdopodabniały lub potwierdzały naruszenie przepisów, właściwy organ będzie mógł wszcząć takie postępowanie; - mechanizm wezwania do zaprzestania naruszeń obowiązków wynikających z przepisów DA (o który na skutek zgłoszonych uwag zostanie uzupełniony projekt ustawy) ograniczy liczbę decyzji nakazowych i nakładających administracyjne kary pieniężne. W pierwszej kolejności organ będzie wzywał do zaprzestania naruszenia obowiązków wynikających z przepisów DA. Dopiero brak zastosowania się do wezwania będzie skutkował wydaniem decyzji nakazującej usunięcia naruszeń obowiązków wynikających z przepisów DA oraz nałożenie administracyjnej kary pieniężnej. W przypadku zastosowania się do wezwania postępowanie będzie podlegało umorzeniu. Tym samym wprowadzony mechanizm prewencyjny ograniczy liczbę decyzji podlegających zaskarżeniu do sądu administracyjnego; - wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy jako etap poprzedzający kontrolę sądowoadministracyjną. Zgodnie z przepisami KPA, stronom będzie przysługiwał wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy przed wniesieniem skargi do sądu administracyjnego od decyzji Prezesa UKE. Mechanizm ten dodatkowo może ograniczyć liczbę spraw, które trafiają bezpośrednio do sądu administracyjnego;

				- istnienie alternatywnej drogi dochodzenia swoich praw – część sporów związanych ze stosowaniem przepisów DA może być rozstrzygana w ramach alternatywnego mechanizmu przewidzianego w DA, a mianowicie przez certyfikowane organy rozstrzygania sporów, co również ogranicza potencjalny wpływ regulacji na sądy administracyjne. Mając powyższe na uwadze, należy uznać, że projektowana regulacja nie powinna generować istotnego, systemowego wzrostu obciążenia WSA w Warszawie oraz NSA. Niezależnie od tego, w celu zapewnienia pełnej transparentności i adekwatności oceny skutków regulacji, OSR zostanie uzupełniona o bardziej szczegółowe uzasadnienie przyjętych założeń.
77.	**Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego**	**OSR**	Do treści przedmiotowego projektu ustawy nie zgłaszam uwag, natomiast odnośnie do pkt 4 „Podmioty, na które oddziałuje projekt – przedsiębiorcy" (str. 8) Oceny Skutków Regulacji należy zauważyć, iż dostępne są nowsze dane. Zgodnie z informacją sygnalną publikowaną przez Główny Urząd Statystyczny pt. Przedsiębiorstwa aktywne w II kwartale 2025 r. proponuje się aktualizację – zmiana z 2 815 480 na 2 849 617.	**Uwaga uwzględniona** OSR zostanie w tym zakresie zaktualizowany.

Tabela uwag nieuwzględnionych w ramach opiniowania

do projektu ustawy o sprawiedliwym dostępie do danych i ich wykorzystywaniu (UC114)

Skróty aktów prawnych zastosowane w treści stanowiska Ministra Cyfryzacji:

DA, rozporządzenie 2023/2854	rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2854 z dnia 13 grudnia 2023 r. w sprawie zharmonizowanych przepisów dotyczących sprawiedliwego dostępu do danych i ich wykorzystywania oraz w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2017/2394 i dyrektywy (UE) 2020/1828 (akt w sprawie danych) (Dz. Urz. UE L 2023/2854 z 22.12.2023 r.)
RODO	rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016 r., s. 1)
ustawa o ochronie danych osobowych	ustawa z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1781 oraz z 2026 r. poz. 252 i 548)
KPA	ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691)
PKE	ustawa z dnia 12 lipca 2024 r. – Prawo komunikacji elektronicznej (Dz. U. poz. 1221, z 2025 r. poz. 637 i 820 oraz z 2026 r. poz. 252 i 815)
ZTP	rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2026 r. poz. 300)
rozporządzenie (UE) 2018/1725	rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz. Urz. UE L 295 1725 z 21.11.2018 r., s. 39)
dyrektywa 2002/58/WE	dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz. Urz. WE L 201 58 z 31.07.2002 r., s. 37)

Lp.	Podmiot zgłaszający	Jedn. red. projektu	Treść uwagi	Stanowisko Ministra Cyfryzacji
1.	**Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych**	**uwaga ogólna**	Podstawowym celem projektowanej ustawy jest utworzenie otoczenia instytucjonalno-organizacyjnego oraz regulacyjnego, które ma umożliwić pełne stosowanie w Polsce przepisów aktu w sprawie danych, tj. rozporządzenia unijnego tworzącego ramy dostępu, ponownego wykorzystania i udostępniania danych zarówno danych osobowych, jak i danych nieosobowych generowanych przez urządzenia i powiązane usługi cyfrowe.	**Uwaga nieuwzględniona** Nie jest konieczne i wskazane doprecyzowanie w projektowanej ustawie (wynikającego z DA) podziału kompetencji między Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej (UKE) a Prezesem Urzędu Ochrony Danych Osobowych (UODO). W szczególności nie jest możliwe wprowadzenie

			Zgodnie z założeniem projektodawcy regulacja na poziomie krajowym dotyczy wyłącznie przepisów, które zostały przez prawodawcę unijnego wprost przekazane do uregulowania w prawie krajowym lub takich, w których akt w sprawie danych zostawia swobodę regulacyjną państwom członkowskim. Ukształtowanie w sposób całościowy nadzoru instytucjonalnego nad stosowaniem aktu w sprawie danych, który uzupełnia prawo Unii w zakresie ochrony danych osobowych (motyw 7), pozostaje bez uszczerbku dla tego prawa, w tym dla w tym dla uprawnień i kompetencji organów nadzorczych (art. 1 ust. 5 aktu w sprawie danych4), powierza tym organom (w Polsce – Prezesowi UODO) odpowiedzialność za monitorowanie jego stosowania w zakresie ochrony danych osobowych (art. 37 ust. 3 aktu w sprawie danych), wymaga uwzględnienia poniżej przedstawionych kwestii. 1) Kompetencje nadzorcze w kontekście zgodności z art. 37 aktu w sprawie danych. W przepisach projektu ustawy właściwym organem odpowiedzialnym za stosowanie i egzekwowanie aktu w sprawie danych wyznaczony został Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, dalej „Prezes UKE", który będzie także organem właściwym do spraw certyfikacji organów rozstrzygania sporów, o której mowa w art. 10 ust. 5 aktu w sprawie danych i który będzie realizował zadania koordynatora danych, o którym mowa w art. 37 ust. 2 zd. 1 aktu w sprawie danych (zgodnie z art. 4 ust. 1 i 2 projektu ustawy). Zgodnie natomiast z art. 2 projektowana „ustawa nie narusza, wynikających z przepisów o ochronie danych osobowych, kompetencji Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych w zakresie monitorowania stosowania rozporządzenia 2023/2854", tj. aktu w sprawie danych. Projektodawca wskazał w ocenie skutków regulacji, że wprowadził powyższą zasadę w celu „wyeliminowania jakichkolwiek wątpliwości" dotyczących kompetencji Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych w zakresie monitorowania stosowania aktu w sprawie danych, w tym kompetencji,	postulowanych w uwadze przepisów enumeratywnie wskazujących zakres właściwości każdego z tych organów. Projektowana ustawa nie wdraża (implementuje) postanowień DA, tylko służy jego stosowaniu. Kwestie dotyczące rozdziału kompetencji pomiędzy Prezesem UKE a Prezesem UODO zostały unormowane w DA, które stosuje się bezpośrednio. Do przepisów DA odnoszących się do podziału kompetencji pomiędzy organ nadzoru odpowiedzialny za ochronę danych osobowych (Prezesa UODO), a właściwy organ (Prezesa UKE) odpowiedzialny na stosowanie i egzekwowanie DA, należy stosować wykładnię systemową i celowościową, a nie wyłącznie językową. Należy również wziąć pod uwagę *ratio legis* przepisów DA, czyli nadanie uprawnień użytkownikom np. w art. 4 ust. 1 DA i możliwość ich zaskarżenia do właściwego organu. Po pierwsze, zgodnie z art. 1 ust. 5 DA, rozporządzenie to pozostaje bez uszczerbku dla prawa Unii i prawa krajowego dotyczących ochrony danych osobowych, prywatności i poufności komunikacji oraz integralności urządzeń końcowych, które mają zastosowanie do danych osobowych przetwarzanych w związku z prawami i obowiązkami ustanowionymi w DA, w szczególności dla RODO i rozporządzenia (UE) 2018/1725 oraz dyrektywy 2002/58/WE, w tym dla uprawnień i kompetencji organów nadzorczych oraz praw osób, których dane dotyczą. W przypadku gdy użytkownicy są osobami, których dane dotyczą, prawa ustanowione w rozdziale II DA są uzupełnieniem ich prawa

			o których mowa w art. 17 ust. 2 lit. i, w art. 37 ust. 3 i 4, w art. 37 ust. 5 lit. g, art. 38 ust. 3 oraz w art. 40 ust. 4 tego aktu. Projektowane rozwiązanie prowadzi do koncentracji kompetencji nadzorczych poprzez powierzenie jednemu organowi właściwemu, tj. Prezesowi UKE odpowiedzialności za stosowanie i egzekwowanie aktu w sprawie danych, przy deklaratywnym założeniu, że tworzone w zakresie projektowanej ustawy ramy nadzoru krajowego nad stosowaniem ww. aktu nie naruszają kompetencji Prezesa UODO w zakresie odpowiedzialności za monitorowanie stosowania aktu w sprawie danych w zakresie ochrony danych osobowych. W rezultacie powstaje potrzeba wyjaśnienia charakteru kompetencji nadzorczych przyznanych organom ochrony danych przez sam akt w sprawie danych. Zgodnie z treścią art. 37 ust. 3 aktu w sprawie danych, „organy nadzorcze odpowiedzialne za monitorowanie stosowania rozporządzenia (UE) 2016/679 są odpowiedzialne za monitorowanie stosowania aktu w sprawie danych w zakresie ochrony danych osobowych. Stosuje się odpowiednio rozdziały VI i VII rozporządzenia (UE) 2016/679". Z perspektywy wykładni językowej oraz systemowej art. 37 ust. 3 aktu w sprawie danych przyznaje wprost organowi ochrony danych osobowych realne obowiązki oraz kompetencje służące monitorowaniu stosowania tego aktu w zakresie ochrony danych osobowych. Organ ochrony danych osobowych nie jest jedynie organem, z którym konsultuje się wyznaczony organ właściwy. Organ ochrony danych osobowych jest równoległym organem nadzoru, któremu zostały przyznane odrębne kompetencje do monitorowania stosowania aktu w sprawie danych w zakresie danych osobowych. Istotne w tym kontekście jest stanowisko Bawarskiego Organu Ochrony Danych (dalej: BayLDA). Organ ten wskazuje, że art. 37 ust. 3 aktu w sprawie danych należy interpretować jako przyznający organom ochrony danych własne, odrębne kompetencje do monitorowania stosowania aktu w sprawie danych w zakresie danych osobowych. BayLDA podnosi przede wszystkim argument językowy, wskazując, że w wersji niemieckiej użyto sformułowania	dostępu i prawa do przenoszenia danych na mocy art. 15 i 20 RODO. W przypadku kolizji pomiędzy DA a prawem Unii dotyczącym ochrony danych osobowych lub prywatności lub prawem krajowym przyjętym zgodnie z takim prawem Unii pierwszeństwo ma stosowne prawo Unii lub prawo krajowe dotyczące ochrony danych osobowych lub prywatności. W motywie 7 DA podkreślono dodatkowo, że DA uzupełnia prawo Unii w zakresie ochrony danych osobowych i prywatności, w szczególności RODO i rozporządzenia (UE) 2018/1725 oraz dyrektywę 2002/58/WE, i pozostaje bez uszczerbku dla tego prawa. Żaden przepis DA nie powinien być stosowany ani interpretowany w sposób umniejszający lub ograniczający prawo do ochrony danych osobowych lub prawo do prywatności i poufności komunikacji. Po drugie, zgodnie z art. 37 ust. 3 DA organy nadzorcze odpowiedzialne za monitorowanie stosowania RODO są odpowiedzialne za monitorowanie DA w zakresie ochrony danych osobowych. Zadania i uprawnienia organów nadzorczych są wykonywane w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych. W motywie 107 DA podkreślono ponadto, że organy odpowiedzialne za nadzór nad przestrzeganiem prawa ochrony danych oraz właściwe organy wyznaczone na podstawie prawa Unii lub prawa krajowego powinny być odpowiedzialne za stosowanie DA w obszarach swoich kompetencji. Po trzecie, zgodnie z art. 40 ust. 4 DA za naruszenia obowiązków ustanowionych w rozdziałach II, III i V DA organy nadzorcze odpowiedzialne za

			„auch", co jednoznacznie wskazuje na rozszerzenie, a nie powtórzenie dotychczasowych zadań wynikających z rozporządzenia 2016/679. Ponadto organ odrzuca interpretację ograniczającą rolę organów ochrony danych wyłącznie do mandatu wynikającego z rozporządzenia 2016/679 wskazując, że prowadziłoby to do naruszenia art. 8 ust. 3 Karty Praw Podstawowych UE oraz standardu niezależności organów wymaganych przez orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. BayLDA zauważa również, że obowiązek odpowiedniego stosowania rozdziałów VI i VII RODO wskazuje na potrzebę wyposażenia organów ochrony danych w pełen katalog narzędzi nadzorczych na potrzeby stosowania aktu w sprawie danych. Organ ten podkreśla także, że krajowy projekt implementacji aktu w sprawie danych powinien uwzględniać odrębny charakter kompetencji przyznanych organom ochrony danych przez sam akt w sprawie danych. Na wpływ relacji pomiędzy aktem w sprawie danych a rozporządzeniem 2016/679 na egzekwowanie i ochronę danych osobowych zwróciła uwagę także Komisja Europejska. Rozwiązanie przyjęte w Holandii polega na wyodrębnieniu dwóch organów właściwych uprawnionych do sprawowania nadzoru instytucjonalnego nad stosowaniem aktu w sprawie danych7, tj.: Autoriteit Consument & Markt – jako organ odpowiedzialny za wykonywanie zadań wynikających z aktu w sprawie danych oraz holenderski organ ochrony danych, tj. Autoriteit Persoonsgegevens – jako organ właściwy w zakresie obowiązków dotyczących przetwarzania danych osobowych. Konstrukcja ta zdaje się potwierdzać, że kompetencje organu ochrony danych wynikające z art. 37 ust. 3 aktu w sprawie danych mają charakter samodzielny, a rola organu ochrony danych nie powinna zostać ograniczona do funkcji doradczej. Ustawa holenderska tworzy ponadto obowiązkowy mechanizm współpracy między obydwoma właściwymi organami, obejmujący wzajemne przekazywanie informacji oraz możliwość zawarcia i publikacji protokołu współpracy.	monitorowanie stosowania RODO, mogą w zakresie swoich kompetencji nakładać administracyjne kary pieniężne zgodnie z art. 83 RODO do wysokości, o której mowa w art. 83 ust. 5 tego rozporządzenia. W DA wyraźnie rozgraniczono kompetencje organu ochrony danych (Prezes UODO) oraz organu właściwego (Prezes UKE): – w DA przewidziano regułę kolizyjną w przypadku zbiegu przepisów DA i RODO, w tym w zakresie uprawnień i kompetencji organów (reguła kolizyjna); – Prezes UODO zgodnie z DA jest odpowiedzialny za monitorowanie DA w zakresie ochrony danych osobowych, a jego zadania i uprawnienia powinny być wykonywane w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych (podział kompetencji); – w DA wyraźnie również wskazano za jakie naruszenia przepisów DA Prezes UODO może, w zakresie swoich kompetencji, nakładać administracyjne kary pieniężne przewidziane w RODO (nakładanie administracyjnych kar pieniężnych przewidzianych w RODO). Nie występuje zatem konieczność ustawowego doprecyzowania podziału kompetencji między Prezesem UKE a Prezesem UODO, ponieważ kwestie te zostały uregulowane w DA. Wprowadzenie postulowanych przez Prezesa UODO przepisów stałoby w sprzeczności z zasadą bezpośredniej skuteczności norm prawa unijnego. Wprowadzenie dodatkowych przepisów krajowych prowadziłoby do powtórzenia przepisów (norm) zawartych w DA. Zgodnie z § 4 ust. 2 ZTP w ustawie

			Model holenderski może stanowić zatem istotny punkt odniesienia dla oceny projektowanych w Polsce rozwiązań, w szczególności w zakresie konieczności ustawowego doprecyzowania podziału kompetencji między Prezesem UKE a Prezesem UODO oraz wprowadzenia wiążących mechanizmów współpracy, aby zapewnić pełną zgodność projektowanego aktu z art. 37 aktu w sprawie danych. Rozgraniczenie kompetencji organów sprawujących nadzór nad przestrzeganiem aktu w sprawie danych, bezpośrednio z niego wynikające wymaga podziału kompetencji organów nadzorczych w projektowanej ustawie poprzez wprowadzenie przepisów enumeratywnie wskazujących zakres właściwości każdego z nich. Powierzenie Prezesowi UKE odpowiedzialności za wykonywanie zadań wynikających z aktu w sprawie danych w zakresie danych nieosobowych, natomiast Prezesowi UODO zadań wynikających wprost z art. 37 ust. 3 tego aktu, obejmujących monitorowanie jego stosowania w zakresie przetwarzania danych osobowych, pozwoliłoby uniknąć niejasności kompetencyjnych, zwłaszcza w sprawach o charakterze „mieszanym". W przypadku właściwości zarówno Prezesa UKE, jak i Prezesa UODO, tj. w sytuacji, gdy zakres przedmiotowy sprawy obejmowałby nie tylko realizację obowiązków wynikających z aktu w sprawie danych, ale również rozporządzenia 2016/679 – należałoby ustanowić odrębny tryb obsługi spraw, jednocześnie dotyczących danych nieosobowych oraz danych osobowych. Przyjęcie tego rozwiązania wymaga przewidzenia obowiązkowego badania na wstępie, czy sprawa obejmuje przetwarzanie danych osobowych. W takim przypadku. Prezes UKE powinien niezwłocznie przekazać sprawę lub jej część Prezesowi UODO, a postępowanie Prezesa UKE w tej części powinno zostać zawieszone do czasu otrzymania wiążącego stanowiska Prezesa UODO.	nie powtarza się dających się bezpośrednio stosować postanowień aktów normatywnych ustanowionych przez organizacje międzynarodowe lub organy międzynarodowe. DA nie uprawnia również państw członkowskich Unii Europejskiej do precyzowania regulacji rozporządzenia, czy też wyjaśnienia charakteru kompetencji przyznanych poszczególnym organom przez DA (nie jest to materia ustawowa). Odpowiedź na uwagę dotyczącą wprowadzenia mechanizmów współpracy pomiędzy organami zawarta została w odpowiedzi na uwagę nr 2.
2.	**Konfederacja Lewiatan**	**uwaga ogólna**	Z uwagi na niejasność przepisów, brak praktyk rynkowych, przy jednoczesnym rozbudowanym systemie kar postulujemy wprowadzenie	**Uwaga nieuwzględniona**

			zinstytucjonalizowanej zasady dialogu podmiotów, objętych wymogami Data Act z właściwym organem nadzoru. Propozycja brzmienia przepisów: Dodanie przepisu zobowiązującego organ nadzoru do dialogu z podmiotami zobowiązanymi do stosowania przepisów Data Act.	Obowiązujące przepisy DA nie uniemożliwiają prowadzenia dialogu pomiędzy podmiotami objętymi zakresem jego stosowania a właściwym organem (Prezesem UKE) odpowiedzialnym za jego stosowanie i egzekwowanie. DA przewiduje, że do zadań właściwego organu należy m.in. propagowanie wśród użytkowników oraz podmiotów objętych regulacją umiejętności korzystania z danych, jak również wiedzy na temat praw i obowiązków wynikających z przepisów DA (art. 37 ust. 5 lit. a). Realizacja tego zadania wspiera prowadzenie bieżącej komunikacji i dialogu pomiędzy właściwym organem a adresatami regulacji, w szczególności w celu wspierania prawidłowego stosowania przepisów. W związku z tym nie ma potrzeby doregulowania tej kwestii na poziomie krajowym, gdyż obowiązujące przepisy DA zapewniają wystarczające podstawy do prowadzenia takiego dialogu oraz gwarantują jego bezstronność (zgodnie z art. 37 ust. 8 DA właściwy organ, wykonując swoje zadania i uprawnienia pozostaje bezstronny i wolny od jakichkolwiek bezpośrednich i pośrednich wpływów zewnętrznych). Ponadto, pomocne w przypadku potrzeby wyjaśnienia konkretnych problemów ze stosowaniem DA może być również utworzone przez Komisję Europejską (dalej „KE") biuro pomocy prawnej (DA legal helpdesk), do którego można przesyłać pytania dotyczące wątpliwości interpretacyjnych.
3.	**Konfederacja Lewiatan**	**uwaga ogólna**	Zwiększone obciążenia biurokratyczne i proceduralne – ustawa tworzy nowe obowiązki sprawozdawcze i proceduralne, które będą wymagały określonych zasobów. Ponadto każda skarga złożona do Prezesa UKE będzie inicjować	**Uwaga nieuwzględniona**

			formalne postępowanie administracyjne, w którym przedsiębiorca stanie się stroną. Wymaga to zaangażowania prawnego, przygotowywania pism i potencjalnie udziału w długotrwałych procedurach. Propozycja brzmienia przepisów: Wdrożenie uproszczonej ścieżki rozpatrywania skarg, która nie będzie obciążać i ograniczać wydajności podstawowego trybu postępowań administracyjnych UKE.	Projektowane przepisy wprowadzają rozwiązania umożliwiające sprawne rozpatrywanie przewidzianych w DA skarg, przy jednoczesnym uwzględnieniu wymogów wynikających z przepisów tego rozporządzenia. Pełne uproszczenie wszystkich ścieżek skargowych polegające na wyłączeniu elementów właściwych dla postępowania administracyjnego nie jest możliwe, ponieważ przepisy DA nakładają na organ określone obowiązki proceduralne zależne od rodzaju skargi przewidzianej na gruncie przepisów rozporządzenia. Zgodnie z art. 37 ust. 5 lit. b DA konieczne jest zapewnienie czynnego udziału skarżącego w postępowaniach skargowych w ramach tzw. skarg szczególnych (czyli skarg, które poszczególne strony stosunków dzielenia się danymi, mogą składać w sytuacjach enumeratywnie wymienionych w tym rozporządzeniu, jak np. skarga użytkownika przeciwko posiadaczowi danych, o której mowa w art. 4 ust. 3 DA), w tym możliwości przedstawienia skarżącemu rozstrzygnięcia (decyzji) oraz regularnego informowania go np. o postępach w sprawie. Jednocześnie art. 39 ust. 1 DA gwarantuje prawo do zaskarżenia wydanych decyzji, co wymaga zachowania standardów proceduralnych właściwych dla postępowań administracyjnych. W odróżnieniu od skarg szczególnych, skarga do właściwego organu (art. 38 ust. 1 DA – skarga ogólna) jest natomiast ogólnym środkiem informowania takiego organu o domniemanych naruszeniach przepisów DA. Na jej podstawie właściwy organ bada działanie zaskarżonego

				podmiotu oraz ocenia, czy podejrzenia skarżącego są zasadne. Stroną takiego postępowania jest skarżący. Postępowanie to kończy się przekazaniem skarżącemu informacji, o których mowa w art. 38 ust. 2 DA, a nie wydaniem decyzji administracyjnej. W przypadku uprawdopodobnienia lub potwierdzenia nieprawidłowości wskazanych w takiej skardze właściwy organ może z urzędu podjąć stosowne działania nadzorcze (wszcząć postępowanie w sprawie stosowania przepisów DA, o którym mowa w art. 37 ust. 5 lit. c DA – rozdział 8 projektu ustawy). W zakresie nieuregulowanym w DA oraz projekcie ustawy do postępowań prowadzonych przez Prezesa UKE zastosowanie mają przepisy KPA, jednak wyłącznie uzupełniająco (subsydiarnie). Przewidziane w projekcie ustawy rozwiązania zmierzają do maksymalnego uproszczenia i usprawnienia toku rozpatrywania skarg, jednak w granicach wyznaczonych przez DA, tak aby nie ograniczać praw stron ani nie naruszać obowiązków nałożonych na Prezesa UKE, jako właściwego organu. Przyjęty model ma na celu zachowanie równowagi pomiędzy efektywnością postępowania, a zapewnieniem zgodności z prawem unijnym.
4.	**Konfederacja Lewiatan**	**uwaga ogólna**	Ryzyko związane z ochroną tajemnicy przedsiębiorstwa – mimo że Data Act i ustawa wprowadzają mechanizmy ochrony tajemnic handlowych, ich praktyczne zastosowanie wiąże się z ryzykiem. Posiadacz danych, odmawiając udostępnienia danych w celu ochrony tajemnicy, musi wykazać, że ujawnienie "z dużym prawdopodobieństwem poskutkuje poważną szkodą ekonomiczną". Jest to przesłanka ocenna, która może być przedmiotem sporu z użytkownikiem lub organem, co stwarza niepewność prawną.	**Uwaga nieuwzględniona** Projektowana ustawa służy stosowaniu DA, które obowiązuje bezpośrednio. Rozwiązania zaproponowane w projekcie ustawy dotyczą zagadnień, które zostały przez ustawodawcę unijnego wprost przekazane do uregulowania w prawie krajowym lub takich, w których DA zostawiło

			Propozycja brzmienia przepisów: Doprecyzowanie zapisów związanych z odmową udostępnienia danych w celu ochrony tajemnicy handlowej.	swobodę regulacyjną państwom członkowskim. Dotyczy to w szczególności ukształtowania otoczenia instytucjonalno-organizacyjnego oraz regulacyjnego dla potrzeb stosowania przepisów DA. Postulowane w uwadze zagadnienia do uregulowania wykraczają poza zakres przedmiotowy projektowanej ustawy i odnoszą się bezpośrednio do przepisów DA. Rolą projektu ustawy jest zapewnić stosowanie przepisów tego rozporządzenia, a nie ich zmiana lub uzupełnianie. Warto też dodać, że zgodnie z art. 41 DA KE jest zobowiązana do wydania modelowych postanowień umownych dotyczących ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa. Ten instrument *soft law* będzie pomocny w stosowaniu przepisów DA dot. ochrony poufności danych będących tajemnicą przedsiębiorstwa. Pomocne w przypadku potrzeby wyjaśnienia konkretnych problemów ze stosowaniem DA może być również utworzone przez KE biuro pomocy prawnej (DA legal helpdesk), do którego można przesyłać pytania dotyczące wątpliwości interpretacyjnych.
5.	**Konfederacja Lewiatan**	**uwaga ogólna**	Ryzyko udostępniania danych konkurencji – firmy z sektora logistyki czy e--commerce generują dane, które stanowią o ich przewadze konkurencyjnej (np. zoptymalizowane trasy, profilowanie zachowań klientów). Obowiązek udostępniania tych danych (nawet zanonimizowanych) stronie trzeciej (np. firmie oferującej usługi analityczne lub naprawcze) może prowadzić do utraty tej przewagi, szczególnie jeśli ta strona trzecia jest potencjalnym konkurentem. Propozycja brzmienia przepisu: Wprowadzenie zapisów gwarantujących, że dane stanowiące o przewadze konkurencyjnej (np. zoptymalizowane trasy, profilowanie zachowań klientów)	**Uwaga nieuwzględniona** Projektowana ustawa ma na celu zapewnienie skutecznego stosowania DA, który obowiązuje bezpośrednio. Rozwiązania przyjęte w projekcie ustawy ograniczają się do zagadnień, które prawodawca unijny wprost przekazał do uregulowania na poziomie krajowym albo w których pozostawił państwom członkowskim określoną swobodę regulacyjną. Dotyczy to w szczególności ukształtowania otoczenia instytucjonalno-

			nie będą musiałby być udostępniane (nawet zanonimizowane) stronom trzecim prowadzącym działalność konkurencyjną.	-organizacyjnego oraz regulacyjnego dla potrzeb stosowania przepisów DA. Postulat wprowadzenia krajowych wyłączeń dotyczących obowiązku udostępniania danych stanowiących o przewadze konkurencyjnej przedsiębiorstw, w tym danych takich jak zoptymalizowane trasy czy profilowanie zachowań klientów, wykracza poza zakres przedmiotowy projektowanej ustawy. Wprowadzenie dodatkowych, krajowych ograniczeń lub wyłączeń skutkowałoby naruszeniem zasady jednolitego stosowania prawa UE. W przypadku natomiast wątpliwości interpretacyjnych związanych ze stosowaniem przepisów DA pomocne może być również korzystanie z utworzonego przez KE biuro pomocy prawnej (DA legal helpdesk), do którego możliwe jest kierowanie zapytań dotyczących konkretnych problemów interpretacyjnych, w tym pomocy w określeniu, czy wskazane w uwadze dane (zoptymalizowanie trasy czy profilowanie zachowań klientów) nie podlegają wyłączeniu z zakresu DA jako dane wywiedzione lub wywnioskowane z danych surowych.
6.	**Konfederacja Lewiatan**	**uwaga ogólna**	Dodanie nowych przepisów. Przepisy Data Act są niejasne i wzbudzają liczne wątpliwości interpretacyjne. Nie ma utrwalonych praktyk rynkowych, które ułatwiałyby ich zrozumienie, a sama Komisja Europejska przewiduje kształtowanie się interpretacji na podstawie orzecznictwa TSUE. Rodzi to istotne ryzyka dla podmiotów gospodarczych, które są już objęte przepisami Data Act lub mogą za takie być uznane przez organ. Postulujemy dodanie przepisów wprowadzających możliwość wydawania przez Prezesa UKE opinii indywidualnych i wyjaśnień.	**Uwaga nieuwzględniona** Projektowana ustawa służy stosowaniu DA, który obowiązuje bezpośrednio. Rozporządzenie reguluje swój zakres przedmiotowy i podmiotowy, w tym określa uprawnienia właściwego organu, o którym mowa w art. 37 ust. 1 DA, odpowiedzialnego za stosowanie i egzekwowanie przepisów tego rozporządzenia. Realizacja zadań przez właściwy

			Taka forma prawna działania organów administracji funkcjonuje już w innych przepisach polskiego prawa. W odniesieniu do projektu UC114 proponujemy wzorowanie się na przepisach zawartych w projekcie ustawy o systemach sztucznej inteligencji (zwanego dalej „projekt *ussi*"). Propozycja brzmienia przepisu: „***Art. ….*** *1. Prezes UKE może wydawać opinie indywidualne i wyjaśnienia w sprawach objętych zakresem jego działania.* ***Art. ….*** *1. Podmiot obowiązany do stosowania rozporządzenia 2023/2854 oraz ustawy lub podmiot, który planuje podjąć działania, na skutek których zostanie objęty zakresem stosowania tych przepisów, może zwrócić się do Prezesa UKE z wnioskiem o wydanie opinii indywidualnej w zakresie stosowania tych przepisów w jego indywidualnej sprawie, zwanej dalej „opinią indywidualną".* *2. Wniosek o wydanie opinii indywidualnej może dotyczyć zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego w zakresie objętym przepisami rozporządzenia 2023/2854 lub ustawy.* *3. Wniosek o wydanie opinii indywidualnej zawiera:* *1) wyczerpujący opis stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego, którego ma dotyczyć opinia indywidualna;* *2) własne stanowisko podmiotu składającego wniosek o wydanie opinii indywidualnej w zakresie oceny prawnej tego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego;* *3) oznaczenie podmiotu składającego wniosek, w tym imię i nazwisko osoby składającej wniosek, a w przypadku przedsiębiorcy jego nazwę i siedzibę, oraz adres do korespondencji;* *4) dowód uiszczenia opłaty, o której mowa w ust. 4.* *4. Wniosek o wydanie opinii indywidualnej podlega opłacie w wysokości 150 zł, którą uiszcza się przed złożeniem wniosku. Opłata stanowi dochód urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw informatyzacji.*	organ może następować wyłącznie w granicach uprawnień przyznanych temu organowi na podstawie przepisów DA. Rozporządzenie nie przewiduje uprawnienia właściwego organu do wydawania opinii indywidualnych ani wyjaśnień. DA, jeśli uprawnia państwa członkowskie do ustalania dodatkowych przepisów (krajowych) uzupełniających regulacje DA, wyraża takie delegacje w sposób bezpośredni w rozporządzeniu. DA nie zawiera jednak takich delegacji dla państw członkowskich Unii Europejskiej do uzupełnienia przepisów krajowych o możliwość wydawania przez właściwy organu opinii indywidualnych i wyjaśnień. Brak jest zatem możliwości wprowadzania w tym zakresie dodatkowych przepisów krajowych. Ustawa krajowa nie może modyfikować ani rozszerzać kompetencji właściwego organu określonych w przepisach DA. Wprowadzenie dodatkowych przepisów krajowych mogłoby prowadzić do niezgodności projektu ustawy z przepisami DA. Odnośnie natomiast odwołania do rozwiązań przewidzianych w innych przepisach polskiego prawa, w tym projekcie ustawy o systemach sztucznej inteligencji, należy zauważyć, że projekt tej ustawy ma służyć stosowaniu AI Act. AI Act oraz DA są odrębnymi aktami prawa unijnego o różnym zakresie regulacyjnym. Każdy z tych aktów w odmienny sposób wyznacza dopuszczalny zakres interwencji ustawodawcy krajowego. Rozwiązania przyjęte w projekcie ustawy zapewniającej stosowanie AI Act nie mogą być automatycznie przenoszone na grunt projektu ustawy służącej

			5. W przypadku wystąpienia z jednym wnioskiem o wydanie opinii indywidualnej dla odrębnych stanów faktycznych lub zdarzeń przyszłych opłatę uiszcza się od każdego przedstawionego we wniosku odrębnego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego. *6. W przypadku, gdy wniosek o wydanie opinii indywidualnej nie spełnia wymogów określonych w ust. 2 i 3, Prezes UKE wzywa podmiot, który go złożył, do uzupełnienia braków w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. W przypadku nieuzupełnienia braków w wyznaczonym terminie wniosek pozostawia się bez rozpoznania.* *7. Opłata za wniosek o wydanie opinii indywidualnej podlega zwrotowi wyłącznie w przypadku:* *1) wycofania wniosku – w całości;* *2) uiszczenia jej w kwocie wyższej od należnej – w odpowiedniej części;* *3) niewydania przez Prezesa UKE opinii w terminach, o których mowa w ust. 9 – w całości.* *8. Zwrot nienależnej opłaty następuje, w przypadku, o którym mowa w ust. 7:* *1) pkt 1 – w terminie 30 dni od dnia wycofania wniosku;* *2) pkt 2 – w terminie 30 dni od dnia uiszczenia opłaty;* *3) pkt 3 –w terminie 30 dni od dnia upływu terminu na wydanie opinii.* *9. Prezes UKE wydaje i doręcza opinię indywidualną bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 30 dni od dnia uiszczenia opłaty za wniosek, o której mowa w ust. 4, a w przypadkach szczególnie skomplikowanych – nie później niż w terminie 60 dni od dnia uiszczenia tej opłaty. Prezes UKE informuje podmiot, który złożył wniosek o wydanie opinii indywidualnej, o tym, że uznaje przypadek za szczególnie skomplikowany.* *10. Wydając opinię indywidualną Prezes UKE może zasięgnąć opinii innych organów państwowych i jednostek organizacyjnych.*	stosowaniu przepisów DA, jeżeli nie znajdują oparcia bezpośrednio w tym rozporządzeniu. Pomocne w przypadku potrzeby wyjaśnienia konkretnych problemów ze stosowaniem DA może natomiast być utworzone przez KE biuro pomocy prawnej (DA legal helpdesk), do którego można przesyłać pytania dotyczące wątpliwości interpretacyjnych.

			11. Niewydanie opinii indywidualnej w terminach, o których mowa w ust. 9, uznaje się za wydanie opinii indywidualnej zgodnie ze stanowiskiem podmiotu, które przedstawił we wniosku o wydanie opinii indywidualnej. *12. Opinia indywidualna zawiera w szczególności opis zagadnienia, w związku, z którym jest dokonywana, i ocenę stanowiska podmiotu, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, wraz z uzasadnieniem prawnym.* *13. Opinia indywidualna jest wiążąca dla Prezesa UKE i innych organów państwowych oraz jednostek organizacyjnych, o których mowa w ust. 10, w zakresie danej sprawy we wskazanym we wniosku stanie faktycznym lub zdarzeniu przyszłym. Opinia nie może być zmieniona, jeżeli w wyniku jej wydania wystąpiły lub mogą wystąpić nieodwracalne skutki.* *14. Nie wydaje się opinii indywidualnej w zakresie tych elementów stanu faktycznego, które w dniu złożenia wniosku o wydanie opinii indywidualnej są przedmiotem toczącego się postępowania przed Prezesem UKE lub przed innymi organami, w tym postępowania sądowego lub sądowo administracyjnego, albo gdy w tym zakresie sprawa została rozstrzygnięta.* *15. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, występując z wnioskiem o wydanie opinii indywidualnej, składa oświadczenie, że w dniu złożenia wniosku elementy stanu faktycznego objęte wnioskiem nie są przedmiotem postępowań, o których mowa w ust. 14, prowadzonych w stosunku do niego przed innymi organami i sądami.* *16. W razie złożenia fałszywego oświadczenia, o którym mowa w ust. 15, opinia indywidualna nie wywołuje skutków prawnych.* *17. Prezes UKE może:* *1) zmienić lub uchylić wydaną opinię indywidualną, jeżeli stwierdzi jej nieprawidłowość, uwzględniając w szczególności zmiany stanu prawnego, orzecznictwo sądów, jak również akty delegowane lub wykonawcze, wytyczne, interpretacje, rekomendacje i wyjaśnienia Komisji Europejskiej wydane w oparciu o przepisy rozporządzenia 2023/2854;*	

			2) uchylić wydaną opinię indywidualną z uwagi na wystąpienie przesłanki wymienionej w ust. 14; *3) stwierdzić wygaśnięcie opinii indywidualnej, jeżeli jest ona niezgodna z wyjaśnieniami, o których mowa w art. 14, wydanymi w takim samym stanie prawnym.* *18. Zmiana opinii indywidualnej następuje w odniesieniu do opisanego we wniosku stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego, na podstawie którego wydana została zmieniona opinia.* *19. Uchylenie lub stwierdzenie wygaśnięcia opinii indywidualnej następuje w formie postanowienia, na które nie służy zażalenie.* *20. Zmianę opinii indywidualnej albo postanowienie, o którym mowa w ust. 19, doręcza się podmiotowi, któremu w danej sprawie została wydana opinia indywidualna, albo jego następcy prawnemu.* *21. Zastosowanie się do opinii indywidualnej przed jej zmianą, stwierdzeniem nieważności albo uchyleniem nie może szkodzić podmiotowi, któremu opinia indywidualna została wydana.* ***Art. ….** 1. Prezes UKE dąży do zapewnienia jednolitego stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854 oraz ustawy, w szczególności wydając, z urzędu lub na wniosek, wyjaśnienia mające istotne znaczenie dla stosowania przepisów tego rozporządzenia oraz ustawy w sprawach objętych zakresem działania Prezesa UKE.* ***Art. ….** 1. Opinie indywidualne i wyjaśnienia, o których mowa w art. X-X, po ich anonimizacji oraz usunięciu danych zawierających tajemnice prawnie chronione, w tym tajemnice przedsiębiorstwa, są udostępniane w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie urzędu Prezesa UKE, wraz z informacją o ich aktualności.* *2. Prezes UKE udostępnia w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie urzędu Prezesa UKE komunikat dotyczący zmiany stanu prawnego, w szczególności orzecznictwa sądów, aktów delegowanych lub wykonawczych, wytycznych, interpretacji, rekomendacji i wyjaśnień Komisji Europejskiej*	

			wydanych w oparciu o przepisy rozporządzenia 2023/2854, które mają wpływ na aktualność wydanych opinii indywidulanych i wytycznych”.	
7.	**Kancelaria Senatu**	**art. 3**	Przepis ten jest zbędny. Oczywiste jest, że w postepowaniu, którego przedmiotem jest sprawa administracyjna (w postępowaniu administracyjnym) stosuje się – co do zasady – Kodeks postepowania administracyjnego. Ustawa szczególna na potrzeby określonego postępowania może natomiast modyfikować procedurę podstawową (wprowadzać od niej odstępstwa lub wyłączać stosowanie określonych przepisów). Nie budzi wątpliwości, że sprawy, o których stanowi projekt w rozdziałach 3 i 4 oraz 6–8 są sprawami administracyjnymi. Przesądza o tym ich przedmiot, rodzaj rozstrzygnięcia sprawy oraz np. art. 5, który wprost wyłącza stosowanie ustawy – Kodeks postepowania administracyjnego we wskazanych w nim sprawach, a tym samym – a *contrario* – należy przyjąć, że w pozostałym zakresie ustawa ta będzie stosowana. Przepis art. 3 narusza § 4 ust. 4 i § 11 ZTP. Propozycja brzmienia przepisu: - skreśla się art. 3; - w art. 4 ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „1. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zwany dalej „Prezesem UKE”, jest:”; - w art. 5 po wyrazach „postepowania administracyjnego” dodaje się wyrazy „(Dz. U. z 2024 r. poz. 572 oraz z 2025 r. poz. 769)”.	**Uwaga nieuwzględniona** Projektodawca nie podziela stanowiska, że art. 3 projektowanej ustawy jest zbędny oraz że jego treść wynika z samego faktu administracyjnego charakteru spraw regulowanych w projektowanej ustawie. Specyfika zagadnień objętych przepisami DA oraz projektowaną ustawą powoduje, że sposób stosowania przepisów KPA nie jest jednolity i nie może być wywodzony wyłącznie na zasadzie domniemania stosowania KPA w sprawach administracyjnych. Projektowana ustawa służy stosowaniu DA na poziomie krajowym i obejmuje różnorodne, odmienne co do charakteru i skutków prawnych instytucje, w szczególności: – skargi szczególne składane przez różnych uczestników rynku wymiany danych (użytkowników, osoby trzecie, posiadaczy danych, organy sektora publicznego, KE, EBC oraz inne organy Unii) w przypadkach enumeratywnie wymienionych w przepisach DA; – powiadomienia, o których mowa w rozdziale II DA; – skargę ogólną do właściwego organu, o której mowa w art. 38 ust. 1 DA; – postępowanie w sprawach stosowania przepisów DA; – administracyjne kary pieniężne za naruszenie przepisów DA.

				Zróżnicowanie tych zagadnień determinuje odmienny zakres i sposób stosowania przepisów KPA w poszczególnych rozdziałach projektowanej ustawy. W rozdziałach 3, 4, 6, 8 (oraz na skutek zgłoszonych uwag również w rozdziale 9) projektu do postępowań prowadzonych przez Prezesa UKE stosowane będą przepisy KPA, jednak z włączeniami i modyfikacjami wynikającymi w pierwszej kolejności bezpośrednio z przepisów DA, a następnie z przepisów projektowanej ustawy. W niektórych obszarach regulacje unijne wyłączają możliwość stosowania określonych instytucji KPA. Przykładowo: – prawo do wniesienia skargi uregulowane w art. 38 ust. 1 DA. Specyfika tego prawa uregulowana w DA uniemożliwia stosowanie krajowych przepisów działu VIII KPA dotyczącego skarg; – powiadomienia, o których mowa w rozdziale II DA. Mają charakter czynności materialno-technicznych. Obowiązek ich dokonania wynika bezpośrednio z DA i samo ich złożenie nie wszczyna postępowania administracyjnego. Dopiero analiza przekazanych informacji może stanowić podstawę do wszczęcia przez Prezesa UKE z urzędu postępowania w sprawie stosowania przepisów DA. W związku z tym projektowana ustawa ma na celu stworzenie przepisów proceduralnych zapewniających możliwość stosowania DA na poziomie krajowym i jednocześnie adekwatnych do tych przepisów. Art. 3 projektowanej ustawy pełni

				zatem funkcję normy porządkującej i zapewniającej pewność prawa co do podstaw proceduralnych działania właściwego organu (Prezesa UKE), jak i zakresu stosowania przepisów KPA w celu zapewnienie prawidłowego stosowania DA. Z tego względu należy uznać, że art. 3 projektowanej ustawy nie narusza § 4 ust. 4 ani § 11 ZTP. Przepis ten nie powtarza w sposób zbędny norm ogólnych, lecz w sposób świadomy i celowy określa zakres stosowania KPA w warunkach szczególnej, wielopoziomowej (kaskadowej) regulacji unijno-krajowej. Analogiczne rozwiązania znalazły się m. in. w następujących ustawach: – ustawie z dnia 7 lipca 2022 r. o finansowaniu społecznościowym dla przedsięwzięć gospodarczych i pomocy kredytobiorcom (art. 17 ust. 2); – ustawie z dnia 15 kwietnia 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach w zakresie przeciwdziałania wspieraniu agresji na Ukrainę oraz służących ochronie bezpieczeństwa narodowego (art. 4 ust. 1); – ustawie o ochronie danych osobowych (art. 7 ust. 1).
8.	**Kancelaria Senatu**	**art. 15 ust. 3**	W art. 15 ust. 3 wskazano, że do wniosku o wydanie opinii stosuje się przepisy art. 14, art. 20, art. 22, art. 33, art. 57, art. 63 i art. 64 oraz przepisy działu I rozdziału 8 ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego. W pozostałym zakresie ustawa ta nie będzie stosowana. Mając na uwadze, że przeprowadzony w art. 15 ust. 3 zabieg legislacyjny jest analogiczny do zastosowanego w art. 5, oraz mając na uwadze, że do	**Uwaga nieuwzględniona** Wskazany w uwadze przepis art. 15 ust. 3 (po zmianie art. 14) oraz art. 5 (po zmianie art. 4) należy stosować wraz z art. 3 projektu ustawy (po zmianie art. 2). Art. 3 (po zmianie art. 2) projektu ustawy określa zakres stosowania przepisów KPA w poszczególnych rozdziałach projektu.

			wyrażenia podobnej treści należy stosować podobną technikę, konieczne jest sformułowanie art. 15 ust. 3 analogicznie do art. 5. Propozycja brzmienia przepisu: w art. 15 ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Do wniosku o wydanie opinii nie stosuje się ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, z wyjątkiem art. 14, art. 20, art. 22, art. 33, art. 57, art. 63 i art. 64 oraz przepisów działu I rozdziału 8.”.	Art. 5 (po zmianie art. 4) projektu ustawy został umieszczony w rozdziale 2, do którego – zgodnie z art. 3 (po zmianie art. 2) projektu ustawy – mają zastosowanie przepisy KPA. Jednocześnie przepis ten dotyczy powiadomień mających charakter czynności materialno-technicznych, służących wypełnianiu przez posiadaczy danych obowiązku informacyjnego wobec właściwego organu (Prezesa UKE). Z tego względu w art. 5 (po zmianie art. 4) projektu ustawy wprost wyłączono ze stosowania przepisy KPA, z wyjątkiem art. 14, art. 20, art. 22, art. 33, art. 57, art. 63 i art. 64 oraz przepisów działu I rozdziału 8 KPA. Taka redakcja przepisu wynika z faktu, że bezpośrednio odnosi się on do rozdziału, w którym KPA ma zastosowanie co do zasady. Natomiast art. 15 ust. 3 projektu ustawy (po zmianie na art. 14) reguluje odrębne zagadnienie, dotyczące opinii, o których mowa w art. 32 ust. 3 DA. Przepis ten znajduje się w rozdziale 5 projektu ustawy, a więc w rozdziale, do którego – zgodnie z art. 3 (po zmianie art. 2) projektu ustawy – przepisy KPA nie mają zastosowania. Brak wskazania rozdziału 5 w art. 3 (po zmianie art. 2) projektu ustawy oznacza brak stosowania do tego rozdziału, jak również do art. 15 ust. 3 (po zmianie art. 14) projektu ustawy, przepisów KPA. W celu uzupełnienia regulacji DA dotyczących wydawania ww. opinii projektodawca zdecydował się na odesłanie w tym przepisie do wybranych przepisów KPA, które uznano za niezbędne w tym zakresie. Wskazane w uwadze przepisy projektu ustawy funkcjonują w odmiennym kontekście

				normatywnym, wynikającym z zakresu stosowania KPA określonego w art. 3 (po zmianie art. 2) projektu ustawy. W związku z tym nie są to sytuacje analogiczne, które uzasadniałyby zastosowanie identycznej techniki redakcyjnej w obu przepisach.
9.	**Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**	**rozdział 7**	Zgodnie z art. 3 projektu, w sprawach nieuregulowanych w ustawie lub rozporządzeniu 2023/2854 do postępowań przed Prezesem UKE, o których mowa w rozdziale 7 projektu, stosowana ma być ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, zwana dalej „Kpa”. Mając na względzie spodziewaną znaczną liczbę skarg, o których mowa w art. 38 ust. 1 rozporządzenia, 2023/2854, w celu zwiększenia efektywności działania Prezesa UKE w zakresie rozpatrywania tych skarg, proponuje się odstąpienie od rozwiązania polegającego na stosowaniu w tych sprawach Kpa oraz uzupełnienie rozdziału 7 projektu o przepisy ustanawiające uproszczoną procedurę rozpatrywania skarg, o których mowa w art. 38 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854.	**Uwaga nieuwzględniona** Ramy prawne oraz uproszczony charakter skargi, o której mowa w art. 38 ust. 1 DA (skargi ogólnej do właściwego organu) wynikają z przepisów DA, co skutkuje uproszczoną procedurą jej załatwiania w stosunku do procedury rozpatrywania pozostałych skarg (skarg szczególnych) enumeratywnie wymienionych w tym rozporządzeniu. W projekcie ustawy uregulowano w związku z tym terminy rozpatrzenia skargi ogólnej oraz możliwość stosowania przepisów KPA. Przepisy KPA są stosowane subsydiarnie, czyli wyłącznie uzupełniająco w zakresie, w jakim jest to niezbędne do jej rozpatrzenia. Skarga ogólna stanowi odrębny rodzaj skargi w stosunku do skarg szczególnych, to znaczy skarg, które poszczególne strony stosunków dzielenia się danymi mogą składać w sytuacjach wprost wymienionych w tym akcie (jak np. skarga użytkownika przeciwko posiadaczowi danych, o której mowa w art. 4 ust. 3 DA). Skargi szczególne służą rozstrzygnięciu konkretnych sporów, które wyczerpująco wymieniono w DA. Dlatego rozstrzygnięcia dla tych skarg (zgodnie z projektem ustawy) następują w formie decyzji administracyjnej.

				W odróżnieniu od skarg szczególnych, skarga ogólna jest środkiem informowania właściwego organu o domniemanych naruszeniach przepisów DA. Na jej podstawie właściwy organ bada działanie zaskarżonego podmiotu oraz ocenia, czy podejrzenia skarżącego są zasadne. W przypadku potwierdzenia nieprawidłowości wskazanych w takiej skardze właściwy organ może z urzędu podjąć stosowne działania nadzorcze (wszczęcie postępowania w sprawie stosowania przepisów DA, o którym mowa w art. 37 ust. 5 lit. c DA). Zgodnie z art. 38 ust. 2 DA właściwy organ informuje (nie wydaje decyzji administracyjnej) skarżącego o przebiegu postępowania i podjętej decyzji, czyli o tym czy wskazane w skardze nieprawidłowości się potwierdziły lub na tyle uprawdopodobniły, że podjęło z urzędu działania nadzorcze (wszczęto ww. postępowania nadzorczego w sprawie stosowania przepisów DA), a także jak się one zakończyły. Z zestawienia przepisu art. 39 z art. 38 ust. 2 DA wynika, że poinformowanie skarżącego, o którym mowa w tym ostatnim przepisie, ma formę czynności informacyjnej (materialno-technicznej). Z tego względu uzasadnione jest stosowanie do tego postępowania tylko uzupełniająco (pomocniczo) przepisów KPA, jednak z wyłączeniem działu VIII, i wyłącznie w zakresie nieuregulowanym w DA oraz projekcie ustawy. Informacja, o której mowa w art. 38 ust. 2 DA, w związku z tym że jest czynnością materialno--techniczną, nie podlega zaskarżeniu do sądu

				administracyjnego. Niemniej, skarżący zgodnie z art. 39 DA może zaskarżyć do sądu administracyjnego bezczynność właściwego organu przy rozpatrywaniu skargi ogólnej. Takie rozwiązanie daje właściwemu organowi większą elastyczność przy rozpatrywaniu tego rodzaju skarg oraz nie powoduje konieczności uzupełnienia projektu ustawy o dodatkowe regulacje w tym zakresie, które byłyby i tak analogiczne do przepisów KPA. Zaproponowane w uwadze rozwiązanie skutkowałoby powieleniem istniejących w KPA przepisów.
10.	**Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**	**rozdział 8**	Obecne brzmienie art. 19 zakłada, że właściwy organ może weryfikować przestrzeganie przepisów rozporządzenia 2023/2854 wyłącznie w ramach postępowania w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854, które kończy się wydaniem decyzji administracyjnej, w której właściwy organ: stwierdza naruszenie przepisów tego rozporządzenia i nakłada administracyjną karę pieniężną albo umarza postępowanie. W celu zwiększenia efektywności działania właściwego organu, proponuje się wprowadzenie regulacji umożliwiającej temu organowi weryfikację sygnałów o ewentualnych nieprawidłowościach (np. skarg użytkowników, informacji od innych organów, doniesień medialnych) w ramach wyodrębnionej w zakresie postępowania w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854 procedury uproszczonej, tj. fakultatywnego, kończonego postanowieniem postępowania wyjaśniającego, prowadzonego w szczególności w celu wstępnego ustalenia, czy nastąpiło naruszenie przepisów rozporządzenia 2023/2854. Przyjęcie powyższego rozwiązania zapewni właściwemu organowi możliwość dokonania w ramach wyodrębnionej procedury wstępnych ustaleń faktycznych i prawnych, zebranie dodatkowych informacji lub dokumentów, a także dokonanie wstępnej oceny, czy sygnały o możliwych nieprawidłowościach są uzasadnione.	**Uwaga nieuwzględniona** Przepisy DA obowiązują bezpośrednio, co oznacza, że nie wymagają transpozycji do prawa krajowego, a rolą projektowanej ustawy jest zapewnienie ich stosowania. Projektowana ustawa nie może zatem wprowadzać rozwiązań, które nie wynikają z rozporządzenia lub które by je modyfikowały (w istotny sposób wydłużały czynności wpływające na zapewnienie jego stosowania). DA nie przewiduje ani nie nakłada na państwa członkowskie obowiązku ustanowienia odrębnego, sformalizowanego postępowania wyjaśniającego poprzedzającego właściwe postępowanie w sprawie naruszenia przepisów tego rozporządzenia. Proponowane wyodrębnienie fakultatywnego postępowania wyjaśniającego, kończonego się postanowieniem, stanowiłoby wprowadzenie dodatkowej instytucji proceduralnej, która nie znajduje podstawy w przepisach tego rozporządzenia

			W konsekwencji, właściwy organ będzie miał możliwość reagowania na napływające do właściwego organu sygnały w sprawie stosowania rozporządzenia 2023/2854 w sposób proporcjonalny i adekwatny do okoliczności sprawy. Mając na uwadze powyższe, w projektowanym art. 19 proponuje się wprowadzenie zmian w zakresie postępowania przed właściwym organem w sprawach dotyczących stosowania rozporządzenia 2023/2854, polegających na wyodrębnieniu w ramach tego postępowania postępowania wyjaśniającego oraz postępowania w sprawie naruszenia przepisów rozporządzenia 2023/2854. Proponuje się, aby postulowana regulacja była zbieżna z przepisami art. 22zl–22zm ustawy z dnia 21 listopada 2025 r. o zmianie ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną oraz niektórych innych ustaw (w toku prac parlamentarnych). W związku z tym pod rozwagę poddaje się nadanie postulowanym przepisom brzmienia zaproponowanego w kolumnie obok. Propozycja brzmienia przepisu: Art. 19. 1. Postępowanie w sprawie dotyczącej stosowania rozporządzenia 2023/2854, o którym mowa w art. 37 ust. 5 lit. c tego rozporządzenia, jest prowadzone jako postępowanie wyjaśniające albo postępowanie w sprawie naruszenia przepisów rozporządzenia 2023/2854. 2. Postępowanie wyjaśniające może poprzedzać wszczęcie postępowania w sprawie naruszenia przepisów rozporządzenia 2023/2854. Art. 19a. 1. Właściwy organ może wszcząć z urzędu postępowanie wyjaśniające, jeżeli okoliczności wskazują na możliwość naruszenia przepisów rozporządzenia 2023/2854. 2. Postępowanie wyjaśniające może mieć na celu wstępne ustalenie, czy nastąpiło naruszenie przepisów rozporządzenia 2023/2854 uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie naruszenia przepisów tego rozporządzenia.	i wykracza poza zakres regulacji niezbędnych do zapewnienia jego stosowania. Projekt ustawy zakłada prowadzenie przez właściwy organ postępowania administracyjnego w sprawie stosowania przepisów DA, które zostanie uzupełnione o nowy środek prawny w postaci wezwania do zaprzestania naruszania przepisów DA. Dodatkowo, przed skierowaniem takiego wezwania, Prezes UKE zapewni stronie tego postępowania ustosunkowania się do stwierdzonych naruszeń przepisów DA, których miała się dopuścić. Dopiero w przypadku niezastosowania się do wezwania możliwe będzie wydanie decyzji nakazującej usunięcie naruszeń oraz nałożenie administracyjnej kary pieniężnej. W przypadku zastosowania się do tego wezwaniu (zaprzestania naruszania obowiązków wynikających z przepisów DA) lub braku stwierdzenia naruszania przepisów DA właściwy organ wyda decyzję o umorzeniu tego postępowania. Rozwiązanie to pozostaje w pełni zgodne z konstrukcją DA oraz zapewnia skuteczne wykonywanie kompetencji nadzorczych i egzekucyjnych właściwego organu. Potrzeba wstępnej analizy sygnałów o możliwych nieprawidłowościach nie uzasadnia tworzenia odrębnej, sformalizowanej procedury ustawowej. Tego rodzaju ustalania mogą być realizowane przez właściwy organ w ramach czynności przygotowawczych i analitycznych poprzedzających wszczęcie z urzędu postępowania nadzorczego w sprawie stosowania przepisów DA, bez konieczności wprowadzania dodatkowego etapu postępowania do projektu ustawy, albo np. w ramach

			3. Zakończenie postępowania wyjaśniającego następuje w drodze postanowienia. 4. Postępowanie wyjaśniające nie może trwać dłużej niż 4 miesiące, a w sprawach szczególnie skomplikowanych – dłużej niż 5 miesięcy od dnia jego wszczęcia. Art. 19b. 1. Właściwy organ może wszcząć z urzędu postępowanie w sprawie naruszenia przepisów rozporządzenia 2023/2855. 2. W przypadku wszczęcia postępowania w sprawie naruszenia przepisów rozporządzenia 2023/2854, właściwy organ, w drodze decyzji: 1) stwierdza naruszenie przepisów rozporządzenia 2023/2854 i nakłada administracyjną karę pieniężną, o której mowa w art. 20, albo 2) umarza postępowanie.	postępowania skargowego wszczętego na skutek skargi ogólnej, o której mowa w art. 38 ust. 1 DA. Wprowadzenie postępowania wyjaśniającego jako odrębnej procedury mogłoby prowadzić do nieuzasadnionego skomplikowania postępowania nadzorczego w ramach DA oraz do wydłużenia czasu reakcji organu (4-5 miesięcy zgodnie z propozycją przepisów wskazanych w uwadze), co pozostawałoby w sprzeczności z celem rozporządzenia, jakim jest zapewnienie skutecznego i sprawnego stosowania i egzekwowania jego przepisów. Odwołanie do rozwiązań przyjętych lub projektowanych w innych ustawach krajowych nie może stanowić wystarczającej podstawy do wprowadzenia analogicznych regulacji w projekcie ustawy zapewniającej stosowanie DA, gdyż każdy akt prawa UE ustanawia odrębny model nadzoru.
11.	**Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**	**rozdział 8**	Proponuje się uzupełnienie projektowanej regulacji dotyczącej postępowania w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854 o przepisy przyznające Prezesowi UKE uprawnienie do przeprowadzania w ramach tego postępowania kontroli, a także przepisy określające zasady przeprowadzania takiej kontroli. Przepisy Kpa, które będą miały zastosowanie do postępowania, o którym mowa w art. 19 ust. 1 projektu, na podstawie art. 3 projektu, oraz przepis art. 37 ust. 14 rozporządzenia 2023/2854, który umożliwia właściwym organom żądanie od użytkowników, posiadaczy danych, odbiorców danych lub ich przedstawicieli prawnych podlegających kompetencji ich państwa członkowskiego wszelkich informacji niezbędnych do zweryfikowania przestrzegania rozporządzenia 2023/2854, nie są w tym zakresie wystarczające. Podkreślić przy tym należy, że wyposażenie Prezesa UKE w realne narzędzia umożliwiające weryfikację stosowania rozporządzenia 2023/2854 jest niezbędne dla zapewnienia skuteczności i efektywności postępowania, o którym mowa w art. 37 ust. 5 lit. c tego rozporządzenia.	**Uwaga nieuwzględniona** W DA nie ma przepisu, który uzasadnia konieczność zapewnienia przez państwa członkowskie procedury kontrolnej wskazanej w uwadze, w szczególności kontroli stacjonarnej w miejscu zamieszkania lub siedzibie podmiotu podlegającą przepisom tego rozporządzenia. Jeżeli intencją prawodawcy unijnego byłoby wprowadzenie takiej procedury kontrolnej lub zobowiązanie państw członkowskich Unii Europejskiej do jej wprowadzenia, to zrobiłby to w sposób wyraźny, wprost a nie pośrednio, w przepisach tego rozporządzenia. Przykładem takiego aktu unijnego, w którym prawodawca unijny

			Proponuje się, aby postulowane przepisy dotyczące kontroli były zbliżone do rozwiązań uwzględnionych w ustawie z dnia 21 listopada 2025 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną oraz niektórych innych ustaw (w toku prac parlamentarnych) dotyczących kontroli przeprowadzanej w ramach postępowania w sprawie naruszenia przepisów rozporządzenia 2022/2065. W związku z tym pod rozwagę poddaje się nadanie postulowanym przepisom brzmienia zaproponowanego w kolumnie obok. Propozycja brzmienie przepisu: Art. 19c. 1. W toku postępowania w sprawie dotyczącej stosowania rozporządzenia 2023/2854, o którym mowa w art. 37 ust. 5 lit. c tego rozporządzenia, wobec którego zostało wszczęte postępowanie, zwanego dalej podmiotem kontrolowanym", w zakresie objętym tym postępowaniem. 2. Właściwy organ wszczyna kontrolę z urzędu. Art. 19d. 1. Kontrola może być przeprowadzona przez upoważnionego pracownika urzędu obsługującego właściwy organ, zwanego dalej „kontrolującym". 2. Właściwy organ może upoważnić do udziału w kontroli osobę posiadającą wiadomości specjalne, jeżeli do przeprowadzenia kontroli są niezbędne tego rodzaju wiadomości. Art. 19e. 1. Upoważnienie do przeprowadzenia kontroli albo udziału w kontroli zawiera następujące informacje: 1) nazwę właściwego organu przeprowadzającego kontrolę; 2) imię, nazwisko i stanowisko kontrolującego oraz numer jego legitymacji służbowej, a w przypadku upoważnienia do udziału w kontroli osoby, o której mowa w art. 19d ust. 2 – imię i nazwisko tej osoby oraz numer paszportu albo innego dokumentu potwierdzającego tożsamość; 3) wskazanie podstawy prawnej kontroli; 4) oznaczenie podmiotu kontrolowanego;	wprost nadał takie uprawnienia jest RODO (art. 58 ust. 1 lit. f RODO). W przepisach DA nie takiej podstawy prawnej. W związku z tym wprowadzenie na poziomie krajowym wskazanych w uwadze uprawnień kontrolnych byłoby nadregulacją, ponieważ: - postępowanie w sprawie stosowania przepisów DA, o którym mowa w art. 37 ust. 5 lit. c DA, prowadzone przez Prezesa UKE odbywa się z zastosowaniem przepisów KPA, w połączeniu z bezpośrednio stosowanymi przepisami DA (w tym art. 37 ust. 14 DA) i projektu ustawy, co zapewnia organowi instrumenty do pozyskiwania informacji i dokumentów, wzywania stron do złożenia wyjaśnień, oceny materiału dowodowego oraz wydawania rozstrzygnięć administracyjnych; - art. 37 ust. 14 DA wyraźnie wskazuje na możliwość żądania wszelkich informacji niezbędnych do weryfikacji przestrzegania rozporządzenia, co stanowi podstawowy i adekwatny mechanizm nadzorczy przewidziany przez prawodawcę unijnego; - proponowane w uwadze rozwiązanie – wzorowane na regulacjach dotyczących kontroli w ramach naruszeń przepisów DSA – prowadziłyby do przyznania Prezesowi UKE kompetencji ingerujących w konstytucyjnie chronione sfery praw i wolności, w tym prawo do prywatności i ochronę działalności gospodarczej. Tego rodzaju środki, obejmujące możliwość wejścia do mieszkania lub siedziby podmiotów objętych stosowaniem DA, są charakterystyczne

			5) określenie zakresu przedmiotowego kontroli; 6) datę rozpoczęcia i przewidywany termin zakończenia kontroli; 7) imię i nazwisko oraz podpis osoby udzielającej upoważnienia z podaniem zajmowanego stanowiska; 8) pouczenie o prawach i obowiązkach podmiotu kontrolowanego; 9) datę i miejsce wystawienia upoważnienia. 2. Kontrolujący doręcza podmiotowi kontrolowanemu albo osobie przez niego upoważnionej upoważnienie do przeprowadzenia kontroli oraz okazuje legitymację służbową, a osoby, o których mowa w art. 19d ust. 2, okazują paszport albo inny dokument potwierdzający tożsamość. 3. W przypadku nieobecności podmiotu kontrolowanego albo osoby przez niego upoważnionej, upoważnienie do przeprowadzenia kontroli oraz legitymacja służbowa, paszport albo inny dokument potwierdzający tożsamość mogą być okazane innemu pracownikowi podmiotu kontrolowanego, który może być uznany za osobę, o której mowa w art. 97 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, lub przywołanemu świadkowi będącemu funkcjonariuszem publicznym niebędącym pracownikiem właściwego organu przeprowadzającego kontrolę. W tym przypadku upoważnienie do przeprowadzenia kontroli doręcza się niezwłocznie podmiotowi kontrolowanemu, nie później niż trzeciego dnia od dnia wszczęcia kontroli. Art. 19f. 1. Kontrolujący jest uprawniony do: 1) wstępu na grunt oraz do obiektów budowlanych, a także pomieszczeń i lokali znajdujących się w budynkach, w dniach i godzinach pracy podmiotu kontrolowanego; 2) żądania udostępnienia związanych z przedmiotem kontroli akt, ksiąg, pism, dokumentów oraz ich odpisów i wyciągów, korespondencji przesyłanej pocztą elektroniczną, informatycznych nośników danych w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2024 r. poz. 1557 i 1717 oraz	dla reżimów nadzorczych o dużym stopniu represyjności i powinny być zastrzeżone wyłącznie dla sytuacji, w których jest to bezwzględnie konieczne. Charakter obowiązków wynikających z DA nie uzasadnia tak daleko idącej ingerencji; - poza tym przepisy DSA dotyczą funkcjonowania bardzo dużych platform internetowych, których działalność wiąże się z systemowym ryzykiem dla porządku publicznego, czy praw podstawowych. Tymczasem DA ma w przeważającej mierze charakter regulacji horyzontalnej umożliwiającej przedsiębiorcom, konsumentom i administracji publicznej uregulowany i sprawiedliwy dostęp do danych.

			z 2025 r. poz. 1006, 1019, 1158 i 1301), innych urządzeń zawierających dane informatyczne lub systemów informatycznych, w tym zapewnienia dostępu do systemów informatycznych będących własnością innego podmiotu niż podmiot kontrolowany, zawierających dane podmiotu kontrolowanego związane z przedmiotem kontroli, w zakresie, w jakim podmiot kontrolowany ma do nich dostęp; 3) sporządzania notatek z materiałów, o których mowa w pkt 2; 4) żądania sporządzenia przez podmiot kontrolowany kopii lub wydruków materiałów, o których mowa w pkt 2, oraz kopii lub wydruków informacji zgromadzonych na nośnikach, w urządzeniach lub systemach, o których mowa w pkt 2; 5) przetwarzania danych osobowych w zakresie niezbędnym objętym przedmiotem kontroli; 6) żądania udzielenia ustnych lub pisemnych wyjaśnień od pracowników podmiotu kontrolowanego w zakresie objętym przedmiotem kontroli; 7) zabezpieczania materiałów, o których mowa w pkt 2; 8) opieczętowywania lokali, pomieszczeń lub przedmiotów w zakresie niezbędnym objętym przedmiotem kontroli. 2. Osobie posiadającej wiadomości specjalne, o której mowa w art. 19d ust. 2, przysługują uprawnienia kontrolującego, o których mowa w ust. 1 pkt 1–3 i 5. Art. 19g. 1. Właściwy organ może zwrócić się do Policji lub Naukowej i Akademickiej Sieci Komputerowej – Państwowego Instytutu Badawczego, zwanej dalej „NASK-PIB”, o udzielenie pomocy w przeprowadzeniu kontroli. 2. Pomoc w przeprowadzeniu kontroli udzielana przez: 1) Policję – polega na zapewnieniu porządku w miejscu przeprowadzania kontroli i osobistego bezpieczeństwa osób obecnych w tym miejscu, a także na ustaleniu tożsamości tych osób;	

			2) NASK-PIB – polega na udzieleniu wsparcia w ustaleniu stanu faktycznego w zakresie bezpieczeństwa systemów teleinformatycznych wykorzystywanych do przetwarzania danych. 3. Właściwy organ występuje z wnioskiem o udzielenie pomocy w przeprowadzeniu kontroli do komendanta wojewódzkiego Policji właściwego ze względu na miejsce przeprowadzenia kontroli lub NASK-PIB co najmniej 7 dni przed planowanym dniem wszczęcia kontroli. W przypadkach niecierpiących zwłoki właściwy organ występuje z wnioskiem co najmniej 3 dni przed planowanym dniem wszczęcia kontroli. 4. Koszty poniesione przez Policję lub NASK-PIB z tytułu udzielonej pomocy w przeprowadzeniu kontroli ponosi właściwy organ. Do ustalania poniesionych kosztów przepis art. 105ca ust. 4 zdanie drugie ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2024 r. poz. 1616 oraz z 2025 r. poz. 794) stosuje się odpowiednio. Art. 19h. 1. Podmiot kontrolowany, osoba przez niego upoważniona albo inny pracownik podmiotu kontrolowanego, który może być uznany za osobę, o której mowa w art. 97 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, jest obowiązany: 1) udzielać kontrolującemu wszelkich potrzebnych informacji w zakresie prowadzonego postępowania; 2) zapewnić kontrolującemu warunki sprawnego przeprowadzenia kontroli, w tym: a) sporządzanie kopii lub wydruków materiałów oraz kopii lub wydruków informacji zgromadzonych na nośnikach, w urządzeniach lub systemach, o których mowa w tym przepisie, b) w miarę możliwości samodzielne zamknięte pomieszczenie, jeżeli jest to niezbędne do przeprowadzenia kontroli, c) wydzielone miejsce do przechowywania dokumentów i zabezpieczonych przedmiotów,	

			d) środki łączności, którymi dysponuje, w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia kontroli; 3) umożliwić kontrolującemu wstęp na grunt oraz do obiektów budowlanych, a także pomieszczeń i lokali znajdujących się w budynkach; 4) udostępnić kontrolującemu materiały lub inne przedmioty mogące stanowić dowód w sprawie; 5) umożliwić kontrolującemu dostęp do nośników, urządzeń lub systemów w zakresie informacji zgromadzonych na tych nośnikach, w tych urządzeniach lub systemach, w tym korespondencji przesyłanej pocztą elektroniczną. 2. Podmiot kontrolowany dokonuje potwierdzenia za zgodność z oryginałem sporządzonych kopii lub wydruków materiałów. W przypadku odmowy potwierdzenia za zgodność z oryginałem potwierdza je kontrolujący, o czym czyni wzmiankę w protokole kontroli. Art. 19i. 1. Kontrolujący albo osoby posiadające wiadomości specjalne, o których mowa w art. 19d ust. 2, ustalają stan faktyczny na podstawie dowodów zebranych w toku kontroli, w szczególności dokumentów, przedmiotów, oględzin, ustnych lub pisemnych wyjaśnień i oświadczeń oraz innych nośników danych. 2. Dowody zebrane w toku kontroli mogą zostać zabezpieczone przez: 1) pozostawienie ich w wydzielonym lub oddzielnym, zamkniętym i opieczętowanym pomieszczeniu u podmiotu kontrolowanego; 2) złożenie, za pokwitowaniem udzielonym podmiotowi kontrolowanemu, na przechowanie w pomieszczeniu urzędu obsługującego właściwy organ. Art. 19j. 1. Właściwy organ w toku kontroli może wydać postanowienie o zajęciu akt, ksiąg, pism, dokumentów oraz ich odpisów i wyciągów, korespondencji, nośników, urządzeń lub systemów oraz innych przedmiotów	

			mogących stanowić dowód w sprawie, na czas niezbędny do przeprowadzenia kontroli, nie dłuższy niż 7 dni. 2. Osobę posiadającą przedmioty, o których mowa w ust. 1, kontrolujący wzywa do ich wydania dobrowolnie, a w przypadku odmowy ich wydania może przeprowadzić ich odebranie w trybie ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2025 r. poz. 132, 620 i 1302). 3. Na postanowienie o zajęciu przedmiotów, o których mowa w ust. 1, zażalenie przysługuje osobom, których prawa zostały naruszone. Wniesienie zażalenia nie wstrzymuje wykonania postanowienia. 4. Do zabezpieczenia na miejscu kontroli, w celu wykonywania czynności w toku kontroli, akt, ksiąg, pism, dokumentów oraz ich odpisów i wyciągów, korespondencji, nośników, urządzeń lub systemów oraz innych przedmiotów mogących stanowić dowód w sprawie, jak również zabezpieczenia pomieszczeń podmiotu kontrolowanego, w których znajdują się te przedmioty, w tym opieczętowania, o którym mowa w 19f ust. 1 pkt 8, przepisów ust. 1–3 nie stosuje się. 5. Przedmioty podlegające zajęciu należy po dokonaniu oględzin i sporządzeniu protokołu zajęcia zabrać albo oddać na przechowanie osobie godnej zaufania z zaznaczeniem obowiązku ich przedstawienia na żądanie właściwego organu. 6. Protokół zajęcia zawiera następujące informacje: 1) oznaczenie sprawy, z którą zajęcie ma związek; 2) godzinę rozpoczęcia i zakończenia czynności; 3) listę zajętych przedmiotów i, w miarę potrzeby, ich opis; 4) wskazanie postanowienia właściwego organu o zajęciu;	

			5) podpis kontrolującego, który dokonał zajęcia, i podmiotu kontrolowanego albo osoby przez niego upoważnionej. 7. Kontrolujący, który dokonał zajęcia, jest obowiązany do natychmiastowego wręczenia osobom zainteresowanym pokwitowania stwierdzającego, jakie przedmioty zostały zajęte, oraz niezwłocznego powiadomienia podmiotu kontrolowanego, którego przedmioty zostały zajęte, o dokonanym zajęciu. 8. Zajęte przedmioty zwraca się niezwłocznie po stwierdzeniu, że są one zbędne dla postępowania, o którym mowa w art. 19 ust. 1, albo uchyleniu przez Sąd Okręgowy w Warszawie – sąd ochrony konkurencji i konsumentów, zwany dalej „sądem ochrony konkurencji i konsumentów", postanowienia o zajęciu przedmiotów, jednak nie później niż po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1. Art. 19k. Czynności kontrolne mogą być prowadzone w sposób zdalny za pomocą środków komunikacji elektronicznej, jeżeli może to usprawnić przeprowadzenie kontroli lub przemawia za tym charakter działalności prowadzonej przez podmiot kontrolowany. Art. 19l. 1. Z przeprowadzonej kontroli sporządza się protokół kontroli, który doręcza się podmiotowi kontrolowanemu. 2. Protokół kontroli zawiera w szczególności następujące informacje: 1) nazwę podmiotu kontrolowanego; 2) określenie zakresu kontroli; 3) datę rozpoczęcia i zakończenia kontroli; 4) imię i nazwisko kontrolującego; 5) opis przebiegu kontroli; 6) ustalenia z przeprowadzonej kontroli; 7) podpis kontrolującego i podmiotu kontrolowanego.	

			3. Podmiotowi kontrolowanemu przysługuje prawo wniesienia zastrzeżeń do protokołu kontroli, które wnosi do właściwego organu w terminie 14 dni od dnia doręczenia protokołu kontroli. 4. W przypadku wniesienia zastrzeżeń kontrolujący dokonuje ich analizy i, w razie potrzeby, podejmuje dodatkowe czynności kontrolne, a w przypadku stwierdzenia zasadności zastrzeżeń zmienia lub uzupełnia odpowiednią część protokołu kontroli w formie aneksu do tego protokołu. 5. W przypadku nieuwzględnienia zastrzeżeń w całości albo części, kontrolujący przekazuje podmiotowi kontrolowanemu informację o tym wraz z uzasadnieniem. 6. O odmowie podpisania protokołu kontroli kontrolujący czyni wzmiankę w tym protokole. Art. 19m. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale, w przypadku gdy podmiotem kontrolowanym jest przedsiębiorca, do kontroli stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2025 r. poz. 1480). Art. 19n. 1. Właściwy organ, kontrolujący oraz osoby, o których mowa w art. 19d ust. 2, są obowiązani do ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa oraz innych informacji podlegających ochronie na podstawie odrębnych przepisów, jak również ochrony innych informacji pozyskanych w związku z wykonywaniem czynności kontrolnych, w tym: 1) informacji znanych ograniczonej liczbie osób, których ujawnienie może wywołać negatywne skutki dla osoby, która te informacje przedstawiła, lub dla osoby trzeciej, w sytuacji gdy interes, który może być naruszony wskutek ujawnienia tych informacji, zasługuje na ochronę; 2) dokumentów sporządzonych na użytek wewnętrzny właściwego organu. 2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do informacji powszechnie dostępnych, informacji o wszczęciu postępowania oraz informacji o wydaniu decyzji kończących to postępowanie i ustaleniach zawartych w tych decyzjach.	

			Art. 19o. 1. Jeżeli w toku kontroli podmiot kontrolowany albo osoba przez niego upoważniona oświadczy, że ujawnione w toku kontroli materiały: 1) zawierają pisemną komunikację między podmiotem kontrolowanym a niezależnym od podmiotu kontrolowanego adwokatem, radcą prawnym, prawnikiem z Unii Europejskiej w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 5 lipca 2002 r. o świadczeniu przez prawników zagranicznych pomocy prawnej w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2020 r. poz. 823) lub osobą, o której mowa w art. 2a tej ustawy, wytworzoną w celu realizacji prawa podmiotu kontrolowanego do uzyskania ochrony prawnej w związku z przedmiotem postępowania prowadzonego przez właściwy organ, w toku którego jest przeprowadzana kontrola, lub 2) zostały sporządzone wyłącznie w celu realizacji prawa podmiotu kontrolowanego do uzyskania ochrony prawnej od osób, o których mowa w pkt 1, w związku z przedmiotem postępowania prowadzonego przez właściwy organ, w toku którego jest przeprowadzana kontrola – kontrolujący pozostawia te materiały w miejscu kontroli. 2. W przypadku złożenia oświadczenia, o którym mowa w ust. 1, kontrolujący może zapoznać się pobieżnie z pismem lub dokumentem, w sposób pozwalający na ustalenie autora, adresata, tytułu oraz przedmiotu pisma lub dokumentu oraz daty jego sporządzenia. Kontrolujący jest uprawniony do żądania od podmiotu kontrolowanego albo osoby przez niego upoważnionej dodatkowych ustnych wyjaśnień w przedmiocie złożonego oświadczenia oraz przygotowania wersji pisma lub dokumentu niezawierającej informacji objętych ochroną zgodnie z ust. 1, jeżeli jest to możliwe. 3. Jeżeli oświadczenie, o którym mowa w ust. 1, budzi wątpliwości w zakresie spełnienia przez dany dokument lub dane pismo przesłanek, o których mowa w ust. 1, kontrolujący niezwłocznie, nie później niż po zakończeniu kontroli, przekazuje to pismo lub ten dokument, którego dotyczy wątpliwość, sądowi ochrony konkurencji i konsumentów w sposób zapewniający należyte zabezpieczenie przed ujawnieniem treści tego pisma lub dokumentu.	

			4. Na podmiocie kontrolowanym spoczywa ciężar dowodu, że materiały, o których mowa w ust. 1, spełniają przesłanki określone w tym przepisie. 5. Sąd ochrony konkurencji i konsumentów po zapoznaniu się z pismem lub dokumentem, o którym mowa w ust. 3, wydaje w terminie miesiąca od dnia jego przekazania postanowienie o jego zwrocie podmiotowi kontrolowanemu w całości albo części, jeżeli zostały spełnione przesłanki, o których mowa w ust. 1, albo wydaje postanowienie o jego zwrocie w całości albo części właściwemu organowi na potrzeby prowadzonego postępowania. Na postanowienie przysługuje zażalenie do sądu drugiej instancji. Postanowienie podlega wykonaniu z chwilą uprawomocnienia.	
12.	**Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**	**rozdział 9**	Proponuje się, aby od wydawanych przez Prezesa UKE na podstawie projektowanej regulacji decyzji w sprawie administracyjnych kar pieniężnych przysługiwało odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – sądu ochrony konkurencji i konsumentów. Przyjęcie przedmiotowej propozycji będzie wiązało się z koniecznością wprowadzenia zmian w art. 24 i 26 projektu oraz w ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego.	**Uwaga nieuwzględniona** Wprowadzenie odrębnego trybu zaskarżania w zakresie decyzji właściwego organu (Prezesa UKE) w sprawie administracyjnych kar pieniężnych za naruszenie przepisów DA do Sądu Okręgowego w Warszawie – sądu ochrony konkurencji i konsumentów – prowadziłoby do niespójności systemowej w ramach projektowanej ustawy. Decyzje wydawane przez Prezesa UKE w innych sprawach nadal podlegałyby kontroli sądów administracyjnych, co skutkowałoby dualizmem sądowych środków zaskarżenia na gruncie projektowanej ustawy. Ponadto przyjęty w projekcie ustawy obecny model zaskarżalności decyzji w sprawie administracyjnych kar pieniężnych jest spójny z rozwiązaniami funkcjonującymi na gruncie RODO oraz ustawy o ochronie danych osobowych. Na gruncie tych przepisów decyzje Prezesa UODO w sprawie administracyjnych kar pieniężnych za nieprzestrzeganie RODO podlegają kontroli sądów

				administracyjnych. Jednocześnie DA nakłada na Prezesa UODO kompetencje nadzorcze w zakresie kontrolowania stosowania tego rozporządzenia w zakresie danych osobowych. Art. 40 ust. 4 i 5 DA określa również kompetencje dla tego organu w zakresie nakładania administracyjnych kar pieniężnych za naruszenie przepisów RODO przy wypełnianiu obowiązków wynikających z rozdziału II, III i V DA. Dlatego celowe jest zachowanie trybu zaskarżania decyzji Prezesa UKE w zakresie administracyjnych kar pieniężnych za naruszenie przepisów DA analogicznego do trybu przewidzianego dla ww. decyzji Prezesa UODO. Takie rozwiązanie zapewnia jednolitość i przejrzystość systemu ochrony prawnej dla adresatów obu typów ww. decyzji.
13.	**Konfederacja Lewiatan**	**rozdział 9**	Zawieszenie sankcji przez rok. Postulujemy zawieszenie możliwości nakładania sankcji przez okres 1 roku od dnia wejścia w życie przepisów projektowanej ustawy. Tego typu moratorium na stosowanie sankcji jest jak najbardziej uzasadnione w przypadku przepisów, które są niejasne, wprowadzają kompletnie nowe zasady wprowadzania do obrotu niektórych produktów lub świadczenia niektórych usług i pociągają za sobą skomplikowane zmiany w systemach przedsiębiorców. Moratorium takie jest już znane z innych przepisów, np. dotyczących KseF, lub w niedawno zaproponowanym przez Komisję Europejską projekcie rozporządzenia zmieniającego rozporządzenia 2023/116 (tzw. EUDR). Propozycja brzmienia przepisu: Kary, o których mowa w art. 20 będą stosowane po upływie roku od dnia wejścia w życie ustawy.	**Uwaga nieuwzględniona** Odnosząc się do postulatu odroczenia stosowania przepisów w zakresie administracyjnych kar pieniężnych, wyjaśnić należy, że DA nie przewiduje podstaw do wprowadzenia takiego rozwiązania na poziomie ustawy krajowej. Rozporządzenie jest bezpośrednio stosowane, a państwa członkowskie są zobowiązane do zapewnienia skutecznego systemu egzekwowania jego przepisów od momentu rozpoczęcia ich stosowania. Niemniej przepisy projektowanej ustawy nie przewidują kar okresowych oraz kar z mocą wsteczną. Projektodawca krajowy nie zdecydował się na ich wprowadzenie.

14.	**Konfederacja Lewiatan**	**rozdział 9**	Dodanie przepisów dot. postępowań kontrolnych. Obecny projekt ustawy nie przewiduje procedury postepowania kontrolnego. Postulujemy dodanie takich przepisów, które dadzą jednocześnie organowi możliwość zbierania materiału dowodowego. W opinii członków Konfederacji Lewiatan wprowadzenie procedury postępowania kontrolnego przyczyni się do lepszego i bardziej spójnego stosowania przepisów Data Act, które nastręczają licznych wątpliwości interpretacyjnych. Propozycja brzmienia przepisu: Treść zgodna z art. 32-42 projektu USSI.	**Uwaga nieuwzględniana** W DA nie ma przepisu, który uzasadnia konieczność zapewnienia przez państwa członkowskie wskazanej w uwadze procedury kontrolnej. Jeżeli intencją prawodawcy unijnego byłoby wprowadzenie takiej procedury kontrolnej lub zobowiązanie państw członkowskich Unii Europejskiej do jej wprowadzenia, to zrobiłby to w sposób wyraźny w przepisach tego rozporządzenia. Przykładem aktu unijnego, w którym prawodawca unijny wprost nadał takie uprawnienia jest RODO (art. 58 ust. 1 lit. f RODO). W przepisach DA nie takiej podstawy prawnej. W związku z tym wprowadzenie na poziomie krajowym wskazanych w uwadze uprawnień kontrolnych byłoby nadregulacją. Poza tym postępowanie w sprawie stosowania przepisów DA, o którym mowa w art. 37 ust. 5 lit. c DA prowadzone przez Prezesa UKE, odbywa się z zastosowaniem przepisów KPA, w połączeniu z bezpośrednio stosowanymi przepisami DA (w tym art. 37 ust. 14 DA) i przepisami projektowanej ustawy, co zapewnia organowi instrumenty do pozyskiwania informacji i dokumentów, wzywania stron do złożenia wyjaśnień, oceny materiału dowodowego oraz wydawania rozstrzygnięć administracyjnych. Art. 37 ust. 14 DA wyraźnie wskazuje na możliwość żądania wszelkich informacji niezbędnych do weryfikacji przestrzegania rozporządzenia, co stanowi podstawowy i adekwatny mechanizm nadzorczy przewidziany przez prawodawcę unijnego. Rozwiązanie przyjęte w tym

				zakresie w projekcie ustawy jednocześnie zapewniają stronom czynny udział w toku prowadzonych postępowaniach.
15.	**Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**	**art. 23 ust. 2**	W art. 20 ust. 2 projektu ustala się w odniesieniu do przedsiębiorcy maksymalny wymiar administracyjnej kary pieniężnej na poziomie 4 % obrotu osiągniętego przez przedsiębiorcę w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia kary. Mając na uwadze, że powyższy limit nie będzie mógł zostać zastosowany w sytuacji niedostarczenia danych lub dokumentów niezbędnych do ustalenia wysokości administracyjnej kary pieniężnej, proponuje się określenie w sposób kwotowy górnej granicy administracyjnej kary pieniężnej nakładanej w odniesieniu do przedsiębiorcy w przypadku, o którym mowa w art. 23 ust. 2 projektu.	**Uwaga nieuwzględniona** Celem projektowanych przepisów ustawy jest zapewnienie skutecznego egzekwowania obowiązków wynikających z DA oraz sankcjonowanie naruszeń tych obowiązków w sposób realnie oddziałujący na przedsiębiorców. Kwotowy górny limit kary w przypadku braku danych podważa ten cel, gdyż może nagradzać brak transparentności lub niedbałości o dokumentację finansową łagodniejszą odpowiedzialnością. Dodatkowo wprowadzenie sztywnej, kwotowej górnej granicy kary w tym przypadku może znacząco obniżyć jej funkcję odstraszającą. Kara w stałej maksymalnej kwocie może być bardziej korzystna. Określenie stałej maksymalnej wysokości kary w przypadku niedostarczenia dokumentów może w praktyce motywować do celowego niewykonywania obowiązków informacyjnych.
16.	**Kancelaria Senatu**	**art. 28**	W związku z art. 2 § 1 pkt 2 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, który stanowi, że egzekucji administracyjnej podlegają grzywny i kary pieniężne wymierzane przez organy administracji publicznej, art. 28 nie ma żadnej wartości normatywnej (§ 4 ust. 4 i § 11 ZTP) i jako taki powinien być skreślony. Propozycja brzmienia przepisu: skreśla się art. 28.	**Uwaga nieuwzględniona** Wyjaśnić należy, że art. 28 projektu ustawy pełni funkcję doprecyzowującą i porządkującą, wskazując jednoznacznie, że administracyjne kary pieniężne podlegają egzekucji administracyjnej. Art. 28 projektu ustawy, mimo że nie ustanawia samodzielnej podstawy egzekucji, nie jest przepisem pozbawionym wartości normatywnej. Analogiczne rozwiązania legislacyjne zostały przyjęte m. in. w następujących ustawach:

				– PKE; – ustawie z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu sprawach dotyczących pomocy publicznej; – ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów; – ustawie z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych.

TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU	Ustawa o sprawiedliwym dostępie do danych i ich wykorzystywaniu (UC114)
TYTUŁ AKTU PRAWNEGO, KTÓREGO STOSOWANIU SŁUŻY PROJEKT	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2854 z dnia 13 grudnia 2023 r. w sprawie zharmonizowanych przepisów dotyczących sprawiedliwego dostępu do danych i ich wykorzystywania oraz w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2017/2394 i dyrektywy (UE) 2020/1828 (akt w sprawie danych) (Dz. Urz. UE L 2023/2854 z 22.12.2023)
WYJAŚNIENIE TERMINU WEJŚCIA W ŻYCIE PROJEKTU	Po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia – konieczny czas na przygotowanie organu/urzędu do nowych ról i zadań.

JEDN. RED.	**TREŚĆ PRZEPISU UE**	**KONIECZNOŚĆ ZAPEWNIENIA STOSOWANIA TAK/ NIE***	**JEDN. RED.**	**TREŚĆ PRZEPISU/PRZEPISÓW PROJEKTU**	**UZASADNIENIE**
Art. 1 ust. 1	ROZDZIAŁ I PRZEPISY OGÓLNE Artykuł 1 Przedmiot i zakres stosowania 1. W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się zharmonizowane przepisy między innymi dotyczące: a) udostępniania danych z produktu i z usługi powiązanej użytkownikowi produktu skomunikowanego lub usługi powiązanej; b) udostępniania danych przez posiadaczy danych odbiorcom danych; c) udostępniania danych przez posiadaczy danych organom sektora publicznego, Komisji, Europejskiemu Bankowi Centralnemu i organom Unii – w przypadku wystąpienia wyjątkowej potrzeby wykorzystania tych danych do celów wykonania określonego zadania realizowanego w interesie publicznym;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	d) ułatwiania zmiany dostawcy usług przetwarzania danych; e) wprowadzania zabezpieczeń przed niezgodnym z prawem dostępem osób trzecich do danych nieosobowych; oraz f) opracowania norm interoperacyjności wobec danych, które mają być udostępniane, przekazywane i wykorzystywane.				
Art. 1 ust. 2	2. Niniejsze rozporządzenie dotyczy danych osobowych i nieosobowych, w tym następujących rodzajów danych i następujących kontekstów: a) rozdział II ma zastosowanie do danych, z wyjątkiem treści, dotyczących działania, wykorzystywania i środowiska produktów skomunikowanych i usług powiązanych; b) rozdział III ma zastosowanie do wszelkich danych sektora prywatnego podlegających ustawowym obowiązkom w zakresie dzielenia się danymi; c) rozdział IV ma zastosowanie do wszelkich danych sektora prywatnego udostępnianych i wykorzystywanych na podstawie umów między przedsiębiorcami; d) rozdział V ma zastosowanie do wszelkich danych sektora prywatnego ze szczególnym uwzględnieniem danych nieosobowych; e) rozdział VI ma zastosowanie do wszelkich danych i usług przetwarzanych przez dostawców usług przetwarzania danych; f) rozdział VII ma zastosowanie do wszelkich danych nieosobowych dostawców usług przetwarzania danych przechowywanych na terenie Unii.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 1 ust. 3	3. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do: a) producentów produktów skomunikowanych wprowadzanych do obrotu w Unii i dostawców usług powiązanych, niezależnie od miejsca siedziby tych producentów i dostawców;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	b) znajdujących się w Unii użytkowników produktów skomunikowanych lub usług powiązanych, o których mowa w lit. a); c) posiadaczy danych, którzy udostępniają dane odbiorcom danych w Unii, niezależnie od miejsca siedziby tych posiadaczy; d) odbiorców danych w Unii, którym dane są udostępniane; e) organów sektora publicznego, Komisji, Europejskiego Banku Centralnego oraz organów Unii, które w przypadku wyjątkowej potrzeby wykorzystania tych danych występują do posiadaczy danych z wnioskiem o udostępnienie danych do celów wykonania określonego zadania realizowanego w interesie publicznym, oraz posiadaczy danych, którzy dostarczają tych danych w odpowiedzi na taki wniosek; f) dostawców usług przetwarzania danych świadczących takie usługi klientom w Unii, niezależnie od miejsca siedziby tych dostawców; g) uczestników przestrzeni danych oraz sprzedawców aplikacji korzystających z inteligentnych umów, a także osób, których działalność handlowa, gospodarcza lub zawodowa obejmuje wdrażanie inteligentnych umów w ramach wykonywania umowy.				
Art. 1 ust. 4	4. W przypadku gdy w niniejszym rozporządzeniu mowa jest o produktach skomunikowanych lub usługach powiązanych, takie odniesienia rozumie się jako obejmujące również wirtualnych asystentów, o ile wchodzą oni w interakcje z produktem skomunikowanym lub usługą powiązaną.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 1 ust. 5	5. Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla prawa Unii i prawa krajowego dotyczących ochrony danych osobowych, prywatności i poufności komunikacji oraz integralności urządzeń końcowych, które mają zastosowanie do danych osobowych przetwarzanych w związku z prawami i obowiązkami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu, w szczególności dla rozporządzenia (UE) 2016/679	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	i rozporządzenia (UE) 2018/1725 oraz dyrektywy 2002/58/WE, w tym dla uprawnień i kompetencji organów nadzorczych oraz praw osób, których dane dotyczą. W przypadku gdy użytkownicy są osobami, których dane dotyczą, prawa ustanowione w rozdziale II niniejszego rozporządzenia są uzupełnieniem ich prawa dostępu i prawa do przenoszenia danych na mocy art. 15 i 20 rozporządzenia (UE) 2016/679. W razie kolizji pomiędzy niniejszym rozporządzeniem a prawem Unii dotyczącym ochrony danych osobowych lub prywatności lub prawem krajowym przyjętym zgodnie z takim prawem Unii pierwszeństwo ma stosowne prawo Unii lub prawo krajowe dotyczące ochrony danych osobowych lub prywatności.				
Art. 1 ust. 6	6. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do ani nie wyklucza dobrowolnych uzgodnień dotyczących wymiany danych między podmiotami prywatnymi i publicznymi, w szczególności dobrowolnych uzgodnień dotyczących dzielenia się danymi. Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na unijne i krajowe akty prawne przewidujące dzielenie się danymi, dostęp do nich i ich wykorzystywanie do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania lub ścigania czynów zabronionych lub wykonywania kar, lub do celów celnych i podatkowych, w szczególności na rozporządzenia (UE) 2021/784, (UE) 2022/2065 i (UE) 2023/1543, dyrektywę (UE) 2023/1544, ani na współpracę międzynarodową w tej dziedzinie. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do zbierania danych, dzielenia się nimi i ich wykorzystywania lub dostępu do danych na mocy rozporządzenia (UE) 2015/847 oraz dyrektywy (UE) 2015/849. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do dziedzin niewchodzących w zakres prawa Unii i w żadnym wypadku nie wpływa na kompetencje państw członkowskich dotyczące bezpieczeństwa publicznego, obronności lub bezpieczeństwa narodowego, niezależnie od rodzaju podmiotu, któremu państwa członkowskie powierzyły wykonywanie zadań związanych z tymi kompetencjami, ani od ich uprawnień do	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	ochrony innych zasadniczych funkcji państwa, w tym zapewniania integralności terytorialnej państwa oraz utrzymywania porządku publicznego. Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na kompetencje państw członkowskich dotyczące administracji celnej i podatkowej lub zdrowia i bezpieczeństwa obywateli.				
Art. 1 ust. 7	7. Niniejsze rozporządzenie uzupełnia podejście samoregulacyjne przewidziane w rozporządzeniu (UE) 2018/1807 poprzez wprowadzenie dodatkowych obowiązków o zasięgu ogólnym dotyczących zmiany dostawców w chmurze.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 1 ust. 8	8. Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla unijnych i krajowych aktów prawnych przewidujących ochronę praw własności intelektualnej, w szczególności dyrektywy 2001/29/WE, 2004/48/WE oraz (UE) 2019/790.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 1 ust. 9	9. Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla prawa unijnego i jest uzupełnieniem tego prawa służącego wspieraniu interesów konsumentów, zapewnianiu konsumentom wysokiego poziomu ochrony oraz ochronie ich zdrowia, bezpieczeństwa i interesów ekonomicznych, w szczególności dyrektywy 93/13/EWG, 2005/29/WE i 2011/83/UE.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 1 ust. 10	10. Niniejsze rozporządzenie nie uniemożliwia zawierania umów o dobrowolnym, zgodnym z prawem dzieleniu się danymi, w tym umów zawieranych na zasadzie wzajemności, które są zgodne z wymogami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu
Art. 2 pkt 1	Artykuł 2 Definicje Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje: 1) „dane” oznaczają wszelkie cyfrowe odwzorowania działań, faktów lub informacji oraz wszelkie kompilacje takich działań, faktów lub informacji,	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	w tym w formie zapisu dźwiękowego, wizualnego lub audiowizualnego;				
Art. 2 pkt 2	2) „metadane” oznaczają ustrukturyzowany opis treści danych lub sposobu wykorzystywania danych, który ułatwia wyszukiwanie lub wykorzystywanie tych danych;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 3	3) „dane osobowe” oznaczają dane osobowe zgodnie z definicją w art. 4 pkt 1 rozporządzenia (UE) 2016/679;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 4	4) „dane nieosobowe” oznaczają dane inne niż dane osobowe;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 5	5) „produkt skomunikowany” oznacza rzecz która pozyskuje, generuje lub zbiera dostępne dane dotyczące jej wykorzystywania lub jej otoczenia i która jest w stanie komunikować dane z produktu za pomocą usługi łączności elektronicznej, łącza fizycznego lub dostępu na urządzeniu i której podstawową funkcją nie jest przechowywanie, przetwarzanie ani przesyłanie danych w imieniu strony innej niż użytkownik;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 6	6) „usługa powiązana” oznacza usługę cyfrową, w tym oprogramowanie, ale z wyłączeniem usług łączności elektronicznej, która podczas zakupu, najmu, dzierżawy lub leasingu jest skomunikowana z produktem w taki sposób, że jej brak uniemożliwiłby produktowi skomunikowanemu wykonywanie co najmniej jednej z jego funkcji, lub która zostaje skomunikowana z produktem przez producenta lub osobę trzecią później, aby dodać, uaktualnić lub zmodyfikować funkcje produktu skomunikowanego;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 7	7) „przetwarzanie” oznacza operację lub zestaw operacji wykonywanych na danych lub zestawach danych	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów

	w sposób zautomatyzowany lub niezautomatyzowany, taką jak zbieranie, utrwalanie, organizowanie, porządkowanie, przechowywanie, adaptowanie lub modyfikowanie, pobieranie, przeglądanie, wykorzystywanie, ujawnianie poprzez przesłanie, rozpowszechnianie lub innego rodzaju udostępnianie, dopasowywanie lub łączenie, ograniczanie, usuwanie lub niszczenie;				krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 8	8) „usługa przetwarzania danych” oznacza świadczoną na rzecz klienta usługę cyfrową umożliwiającą wszechobecny sieciowy dostęp na żądanie do wspólnego zbioru konfigurowalnych, skalowalnych i elastycznych zasobów obliczeniowych o charakterze scentralizowanym, rozproszonym lub wysoce rozproszonym, które mogą być szybko przydzielone i uwolnione przy minimalnym wysiłku pod względem zarządzania lub interakcji z dostawcą usług;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 9	9) „usługa tego samego typu” oznacza zestaw usług przetwarzania danych, które mają ten sam główny cel, opierają się na tym samym modelu usługi przetwarzania danych i mają te same najważniejsze funkcje;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 10	10) „usługa pośrednictwa danych” oznacza usługę pośrednictwa danych zdefiniowaną w art. 2 pkt 11 rozporządzenia (UE) 2022/868;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 11	11) „osoba, której dane dotyczą” oznacza osobę, której dane dotyczą, o której mowa w art. 4 pkt 1 rozporządzenia (UE) 2016/679;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 12	12) „użytkownik” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która jest właścicielem produktu skomunikowanego lub której na podstawie umowy przekazane zostały tymczasowe prawa do korzystania z tego produktu skomunikowanego, lub która korzysta z usług powiązanych;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

Art. 2 pkt 13	13) „posiadacz danych” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która ma prawo lub obowiązek – zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, mającym zastosowanie prawem Unii lub prawem krajowym przyjętym zgodnie z prawem Unii – wykorzystywać i udostępniać dane, w tym o ile zostało to przewidziane umową, dane z produktu lub dane z usługi powiązanej pobrane lub wygenerowane przez nią podczas świadczenia powiązanej usługi;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 14	14) „odbiorca danych” oznacza osobę fizyczną lub prawną działającą w celach związanych z jej działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub zawodową, inną niż użytkownik produktu skomunikowanego lub usługi powiązanej, której to osobie posiadacz danych udostępnia dane, w tym osobę trzecią na wniosek użytkownika skierowany do posiadacza danych lub zgodnie z obowiązkiem prawnym wynikającym z prawa Unii lub prawem krajowym przyjętym zgodnie z prawem Unii;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 15	15) „dane z produktu” oznaczają dane wygenerowane w wyniku korzystania z produktu skomunikowanego, które producent zaprojektował tak, by użytkownik, posiadacz danych lub osoba trzecia, w tym w stosownym przypadku producent, mogli je pobierać za pomocą usługi łączności elektronicznej, łącza fizycznego lub dostępu na urządzeniu;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 16	16) „dane z usługi powiązanej” oznaczają dane stanowiące cyfrowe odwzorowanie czynności lub zdarzeń z udziałem użytkownika związanych z produktem skomunikowanym, utrwalane przez użytkownika celowo lub generowane jako produkt uboczny jego czynności, podczas świadczenia usługi powiązanej przez dostawcę;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 17	17) „dane łatwo dostępne” oznaczają dane z produktu i dane z usługi powiązanej, które posiadacz danych zgodnie z prawem pozyskuje lub może zgodnie	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów

	z prawem pozyskać z produktu skomunikowanego lub z usługi powiązanej bez nieproporcjonalnie dużego wysiłku wykraczającego poza prostą czynność;				krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 18	18) „tajemnica przedsiębiorstwa” oznacza tajemnicę przedsiębiorstwa zdefiniowaną w art. 2 pkt 1 dyrektywy (UE) 2016/943;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 19	19) „posiadacz tajemnicy przedsiębiorstwa” oznacza posiadacza tajemnicy przedsiębiorstwa zdefiniowanego w art. art. 2 pkt 1 dyrektywy (UE) 2016/943;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 20	20) „profilowanie” oznacza profilowanie zdefiniowane w art. 4 pkt 4 rozporządzenia (UE) 2016/679;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 21	21) „udostępnienie na rynku” oznacza każde dostarczenie produktu skomunikowanego na rynek Unii w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub wykorzystywania w ramach działalności handlowej, odpłatnie lub nieodpłatnie;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 22	22) „wprowadzenie do obrotu” oznacza udostępnienie produktu skomunikowanego na rynku Unii po raz pierwszy;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 23	23) „konsument” oznacza osobę fizyczną działającą w celach, które nie mieszczą się w ramach jej działalności handlowej, gospodarczej, rzemieślniczej lub zawodowej;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 24	24) „przedsiębiorstwo” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która w związku z umowami i praktykami objętymi niniejszym rozporządzeniem działa w celach związanych z jej działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub zawodową;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

Art. 2 pkt 25	25) „małe przedsiębiorstwo” oznacza małe przedsiębiorstwo zdefiniowane w art. 2 ust. 2 zalecenia 2003/361/WE;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 26	26) „mikroprzedsiębiorstwo” oznacza przedsiębiorstwo zdefiniowane w art. 2 ust. 3 zalecenia 2003/361/WE;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 27	27) „organy Unii” oznaczają organy i jednostki organizacyjne Unii ustanowione na mocy aktów przyjętych na podstawie Traktatu o Unii Europejskiej, TFUE lub Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej lub zgodnie z nimi;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 28	28) „organ sektora publicznego” oznacza organy krajowe, regionalne lub lokalne państw członkowskich oraz podmioty prawa publicznego państw członkowskich lub związki złożone z co najmniej jednego takiego organu lub z co najmniej jednego takiego podmiotu;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 29	29) „niebezpieczeństwo publiczne” oznacza ograniczoną w czasie sytuację wyjątkową, taką jak stan zagrożenia zdrowia publicznego, sytuacja nadzwyczajna w wyniku klęski żywiołowej, poważna katastrofa spowodowana przez człowieka, w tym poważny cyberincydent, która to sytuacja negatywnie wpływa na ludność Unii, państwa członkowskiego lub ich części i wiąże się z ryzykiem wystąpienia poważnych i trwałych następstw dla warunków życia lub stabilności gospodarczej, stabilności finansowej lub z ryzykiem znacznego i natychmiastowego obniżenia wartości aktywów gospodarczych w Unii lub w danym państwie członkowskim i którą stwierdza się lub oficjalnie ogłasza zgodnie z odpowiednimi procedurami przewidzianymi w prawie Unii lub prawie krajowym;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 ust. 30	30) „klient” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która nawiązała stosunek umowny z dostawcą usług	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów

	przetwarzania danych w celu skorzystania z co najmniej jednej usługi przetwarzania danych;				krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 31	31) „wirtualni asystenci” oznaczają oprogramowanie, które może przetwarzać żądania, zadania lub pytania, w tym na podstawie dźwięku, pisma, gestów lub ruchów, i które na podstawie tych żądań, zadań lub pytań zapewnia dostęp do innych usług lub kontroluje funkcje produktów skomunikowanych;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 32	32) „aktywa cyfrowe” oznaczają elementy w formacie cyfrowym, w tym aplikacje, z których klient ma prawo korzystać, niezależnie od stosunku umownego obejmującego usługę przetwarzania danych, której dostawcę zamierza zmienić;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 33	33) „lokalna infrastruktura ICT” oznacza infrastrukturę ICT i zasoby obliczeniowe będące własnością klienta, przedmiotem najmu, dzierżawy lub leasingu przez niego, znajdujące się w jego własnym centrum danych i obsługiwane przez tego klienta lub osobę trzecią;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 34	34) „zmiana dostawcy” oznacza proces, w którym uczestniczą wyjściowy dostawca usług przetwarzania danych, klient korzystający z usługi przetwarzania danych oraz, w odpowiednich przypadkach, docelowy dostawca usług przetwarzania danych i w ramach którego klient korzystający z usługi przetwarzania danych przechodzi od korzystania z jednej usługi przetwarzania danych do korzystania z innej usługi tego samego typu lub z innej usługi oferowanych przez innego dostawcę usług przetwarzania danych, lub z lokalnej infrastruktury ICT, w tym poprzez ekstrakcję, transformację i załadowanie danych;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 35	35) „opłaty z tytułu wychodzącego ruchu danych” oznaczają opłaty za przekazanie danych pobierane od klientów za ekstrakcję ich danych przez sieć z infrastruktury ICT dostawcy usług przetwarzania danych do systemów innego dostawcy lub do infrastruktury lokalnej ICT;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

Art. 2 pkt 36	36) „opłaty z tytułu zmiany dostawcy” oznaczają opłaty – inne niż standardowe opłaty za usługę lub kary za wcześniejsze rozwiązanie umowy – nakładane przez dostawcę usług przetwarzania danych na klienta za działania wymagane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem w celu zmiany na system innego dostawcy lub lokalną infrastrukturę ICT, w tym opłaty z tytułu wychodzącego ruchu danych;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 37	37) „równoważność funkcjonalna” oznacza przywrócenie – na podstawie danych eksportowalnych i aktywów cyfrowych klienta – minimalnego poziomu funkcjonalności w środowisku nowej usługi przetwarzania danych tego samego typu po procesie zmiany dostawcy, przy czym usługa docelowa przetwarzania danych daje zasadniczo porównywalny rezultat w odpowiedzi na te same dane wejściowe dla jednakowych funkcji dostarczanych klientowi na podstawie umowy;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 38	38) „dane eksportowalne” do celów art. 23 do 31 i art. 35 oznaczają dane wejściowe i wyjściowe, w tym metadane, bezpośrednio lub pośrednio wygenerowane bądź współwygenerowane w wyniku korzystania przez klienta z usługi przetwarzania danych zapewnianej przez dostawców usług przetwarzania danych lub osoby trzecie, z wyłączeniem wszelkich aktywów lub danych, które są objęte prawami własności intelektualnej lub są tajemnicami przedsiębiorstwa;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 39	39) „inteligentna umowa” oznacza program komputerowy stosowany do automatycznego wykonywania umowy lub jej części, używający sekwencji elektronicznych rekordów danych i zapewniający ich integralność i dokładność ich chronologicznego uporządkowania;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 40	40) „interoperacyjność” oznacza zdolność co najmniej dwóch przestrzeni danych lub sieci komunikacyjnych, systemów, produktów skomunikowanych, aplikacji, usług przetwarzania danych lub komponentów do	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	wymiany i wykorzystywania danych w celu wykonywania swoich funkcji;				
Art. 2 pkt 41	41) „otwarte specyfikacje w zakresie interoperacyjności” oznaczają specyfikacje techniczne w dziedzinie ICT, które są ukierunkowane na osiągnięcie interoperacyjności między usługami przetwarzania danych;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 42	42) „wspólne specyfikacje” oznaczają dokument inny niż norma, zawierający rozwiązania techniczne zapewniające środki umożliwiające przestrzeganie niektórych wymagań i obowiązków ustanowionych na podstawie niniejszego rozporządzenia;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 2 pkt 43	43) „norma zharmonizowana” oznacza normę zharmonizowaną zdefiniowaną w art. 2 pkt 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1025/2012;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 3 ust. 1	ROZDZIAŁ II DZIELENIE SIĘ DANYMI PRZEZ PRZEDSIĘBIORCÓW Z KONSUMENTAMI I Z INNYMI PRZEDSIĘBIORCAMI Artykuł 3 Obowiązek udostępniania danych z produktu i z usługi powiązanej użytkownikowi 1. Produkty skomunikowane ą projektowane i produkowane, a usługi powiązane projektowane i świadczone w taki sposób, aby dane z produktu i z usługi powiązanej, w tym stosowne metadane niezbędne do interpretacji i wykorzystania danych, były domyślnie łatwo, bezpiecznie, bezpłatnie, w całościowym, ustrukturyzowanym, powszechnie używanym i nadającym się do odczytu maszynowego formacie oraz, w stosownym przypadku i jeśli jest to technicznie możliwe, bezpośrednio dostępne dla użytkownika.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 3 ust. 2	2. Zanim zawarta zostanie umowa sprzedaży, najmu, dzierżawy lub leasingu produktu skomunikowanego, sprzedawca, wynajmujący, wydzierżawiający lub leasingodawca, którym	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów

	może być producent, przedstawiają użytkownikowi w jasny i zrozumiały sposób co najmniej następujące informacje: a) rodzaj, format i szacunkową ilość danych z produktu, które produkt skomunikowany jest w stanie wygenerować; b) czy produkt skomunikowany jest w stanie generować dane w sposób ciągły i w czasie rzeczywistym; c) czy produkt skomunikowany jest w stanie przechowywać dane na urządzeniu lub na zdalnym serwerze, w tym w stosownym przypadku zamierzony okres zatrzymywania danych; d) w jaki sposób użytkownik może uzyskać dostęp do tych danych, pobrać je lub w stosownym przypadku usunąć, w tym środki techniczne stosowane w tym celu, a także warunki ich wykorzystywania i jakość usługi.				krajowych służących stosowaniu.
Art. 3 ust. 3	3. Zanim zawarta zostanie umowa o świadczenie usługi powiązanej, dostawca takiej usługi zapewnia użytkownikowi w jasny i zrozumiały sposób co najmniej następujące informacje: a) charakter, szacunkową ilość danych z produktu, które ma pozyskiwać przyszły posiadacz danych, oraz w stosownym przypadku uzgodnienia dotyczące dostępu użytkownika do takich danych lub ich pobierania, w tym uzgodnienia dotyczące przechowywania i okresu zatrzymywania danych przyszłego posiadacza danych; b) charakter i szacunkową ilość danych z usługi powiązanej, które będą generowane, oraz uzgodnienia dotyczące dostępu użytkownika do takich danych lub ich pobierania, w tym uzgodnienia dotyczące przechowywania i okresu zatrzymywania danych przyszłego posiadacza danych; c) czy przyszły posiadacz danych planuje sam wykorzystywać dane łatwo dostępne i cele, w których dane te będą wykorzystywane, oraz czy zamierza zezwolić co najmniej jednej osobie trzeciej na	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	wykorzystywanie danych do celów uzgodnionych z użytkownikiem; d) tożsamość przyszłego posiadacza danych, taką jak jego nazwę handlową i adres geograficzny, pod którym ma siedzibę, oraz w stosownym przypadku tożsamość innych osób przetwarzających dane; e) środki komunikacji umożliwiające szybki kontakt z przyszłym posiadaczem danych i sprawną komunikację z tym posiadaczem danych; f) w jaki sposób użytkownik może wystąpić z wnioskiem o dzielenie się danymi z osobą trzecią i w stosownym przypadku zakończyć dzielenie się danymi; g) prawo użytkownika do wniesienia skargi dotyczącej naruszenia przepisów niniejszego rozdziału do właściwego organu wyznaczonego zgodnie z art. 37; h) czy przyszły posiadacz danych jest posiadaczem tajemnic przedsiębiorstwa zawartych w danych, do których łatwo będzie można uzyskać dostęp z produktu skomunikowanego lub które będą generowane w trakcie świadczenia usługi powiązanej, a jeśli przyszły posiadacz danych nie jest posiadaczem tajemnic przedsiębiorstwa, jaka jest tożsamość posiadacza tajemnic przedsiębiorstwa; i) okres obowiązywania umowy między użytkownikiem a przyszłym posiadaczem danych oraz uzgodnienia dotyczące rozwiązania takiej umowy.				
Art. 4 ust. 1	Artykuł 4 Prawa i obowiązki użytkowników i posiadaczy danych w odniesieniu do dostępu do danych z produktu i z usługi powiązanej, ich wykorzystywania i udostępniania 1. W przypadku gdy użytkownik nie może uzyskać bezpośredniego dostępu do danych z produktu skomunikowanego lub z usługi powiązanej, posiadacze danych bez zbędnej zwłoki, w sposób łatwy i bezpieczny, nieodpłatnie udostępniają użytkownikowi dane łatwo dostępne, wraz z odpowiednimi metadanymi niezbędnymi do interpretacji	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	i wykorzystania tych danych, cechujące się taką samą jakością, jaka jest dostępna dla posiadacza danych, w całościowym, ustrukturyzowanym, powszechnie używanym, nadającym się do odczytu maszynowego formacie oraz w stosownym przypadku i jeżeli jest to technicznie wykonalne – w sposób ciągły i w czasie rzeczywistym. Odbywa się to na podstawie zwykłego wniosku złożonego drogą elektroniczną, jeżeli jest to technicznie możliwe.				
Art. 4 ust. 2	2. Użytkownicy i posiadacze danych mogą umownie ograniczyć lub zakazać dostępu do danych, ich wykorzystywania lub dalszego dzielenia się nimi, jeżeli takie przetwarzanie mogłoby zagrozić wymaganiom bezpieczeństwa produktu skomunikowanego określonym w prawie Unii lub prawie krajowym i mieć poważny negatywny wpływ na zdrowie, bezpieczeństwo lub ochronę osób fizycznych. Organy sektorowe mogą zapewnić użytkownikom i posiadaczom danych fachową wiedzę techniczną w tym kontekście. W przypadku gdy posiadacz danych odmawia dzielenia się danymi na podstawie niniejszego artykułu, powiadamia on właściwy organ wyznaczony zgodnie z art. 37.	TAK	Art. 5	Art. 5. Do powiadomień, o których mowa w art. 4 ust. 2 zdanie trzecie, ust. 7 zdanie trzecie i ust. 8 zdanie trzecie oraz art. 5 ust. 10 zdanie trzecie i ust. 11 zdanie trzecie rozporządzenia 2023/2854, nie stosuje się ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, z wyjątkiem art. 14, art. 33, art. 63 i art. 64 oraz przepisów działu I rozdziału 8 i 10.	Uregulowanie sposobu powiadamiania właściwego organu o odmowie dzielenia się danymi.
Art. 4 ust. 3	3. Bez uszczerbku dla przysługującego użytkownikowi w dowolnym momencie prawa do dochodzenia roszczeń przed sądem lub trybunałem państwa członkowskiego, użytkownik może w związku ze sporem z posiadaczem danych w sprawie ograniczeń umownych lub zakazów, o których mowa w ust. 2: a) wnieść skargę do właściwego organu zgodnie z art. 37 ust. 5 lit. b); lub b) uzgodnić z posiadaczem danych wniesienie sprawy do organu rozstrzygania sporów zgodnie z art. 10 ust. 1.	TAK	Art. 1 pkt 3 Art. 6 Art. 3	Art. 1. Ustawa określa: (…) 3) tryb rozpatrywania skarg składanych przez użytkowników lub osoby trzecie na podstawie przepisów rozdziału II rozporządzenia 2023/2854; Art. 6. 1. Skarga, o której mowa w art. 4 ust. 3 lit. a rozporządzenia 2023/2854, wszczyna postępowanie w związku ze sporem w sprawie umownych ograniczeń lub zakazów, o których mowa w art. 4 ust. 2 rozporządzenia 2023/2854. 2. W wyniku przeprowadzonego postępowania Prezes UKE rozstrzyga, w drodze decyzji,	Uregulowanie w jakiej formie Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes UKE) będzie rozstrzygał skargi użytkowników w sprawie umownych ograniczeń lub zakazu dostępu do danych. Zapewnienie przepisów proceduralnych dla postępowań prowadzonych przed Prezesem UKE.

				w sprawie umownych ograniczeń lub zakazów, o których mowa w art. 4 ust. 2 rozporządzenia 2023/2854. 3. Stronami postępowania, o którym mowa w ust. 1, są: 1) użytkownik, o którym mowa w art. 2 pkt 12 rozporządzenia 2023/2854, zwany dalej „użytkownikiem”; 2) posiadacz danych, o którym mowa w art. 2 pkt 13 rozporządzenia 2023/2854, zwany dalej „posiadaczem danych”. Art. 3. W sprawach nieuregulowanych w ustawie lub rozporządzeniu 2023/2854 do postępowań przed Prezesem UKE, o których mowa w rozdziałach 3 i 4 oraz 6–9, stosuje się ustawę z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.	
Art. 4 ust. 4	4. Posiadacze danych nie utrudniają bezzasadnie użytkownikom dokonywania wyborów ani wykonywania praw na podstawie niniejszego artykułu, w tym poprzez oferowanie użytkownikom wyboru w sposób nieneutralny lub poprzez podważanie lub ograniczanie autonomii, zdolności decyzyjnych lub wyborów użytkownika za pomocą struktury, projektu, funkcji lub sposobu działania interfejsu cyfrowego użytkownika bądź jego części.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 4 ust. 5	5. W celu kontroli, czy osoba fizyczna lub prawna kwalifikuje się jako użytkownik na potrzeby ust. 1, posiadacz danych nie wymaga od użytkownika dostarczenia żadnych informacji poza tymi, które są niezbędne. Posiadacze danych nie zachowują żadnych informacji, w szczególności danych z rejestru zdarzeń,	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	na temat dostępu użytkownika do żądanych danych poza informacjami, które są niezbędne do należytego wykonania wniosku użytkownika o dostęp oraz do zapewnienia bezpieczeństwa i utrzymania infrastruktury danych.				
Art. 4 ust. 6	6. Chroni się tajemnice przedsiębiorstwa i ujawnia się je wyłącznie wtedy, gdy posiadacz danych i użytkownik przed ujawnieniem zastosują wszelkie środki niezbędne do ochrony ich poufności, w szczególności w odniesieniu do osób trzecich. Posiadacz danych lub, jeżeli nie jest to ta sama osoba, posiadacz tajemnicy przedsiębiorstwa identyfikują dane chronione, w tym stosowne metadane, jako tajemnice przedsiębiorstwa i uzgadniają z użytkownikiem proporcjonalne środki techniczne i organizacyjne niezbędne do ochrony poufności danych podlegających dzieleniu się, w szczególności w odniesieniu do osób trzecich, takie jak modelowe postanowienia umowne, umowy o poufności, protokoły ścisłego dostępu, normy techniczne oraz stosowanie kodeksów postępowania.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 4 ust. 7	7. W przypadku gdy nie uzgodniono niezbędnych środków technicznych, o których mowa w ust. 6, lub gdy użytkownik nie wdraża środków uzgodnionych zgodnie z ust. 6 lub zagraża poufności tajemnic przedsiębiorstwa, posiadacz danych może wstrzymać lub w stosownym przypadku zawiesić dzielenie się danymi zidentyfikowanymi jako tajemnice przedsiębiorstwa. Posiadacz danych należycie uzasadnia decyzję i bez zbędnej zwłoki przekazuje ją na piśmie użytkownikowi. W takich przypadkach posiadacz danych powiadamia właściwy organ wyznaczony zgodnie z art. 37, że wstrzymał lub zawiesił dzielenie się danymi, i wskazuje, których środków nie wdrożono lub nie zastosowano, lub w stosownym przypadku poufność których tajemnic przedsiębiorstwa zagrożono.	TAK	Art. 5	Art. 5. Do powiadomień, o których mowa w art. 4 ust. 2 zdanie trzecie, ust. 7 zdanie trzecie i ust. 8 zdanie trzecie oraz art. 5 ust. 10 zdanie trzecie i ust. 11 zdanie trzecie rozporządzenia 2023/2854, nie stosuje się ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, z wyjątkiem art. 14, art. 33, art. 63 i art. 64 oraz przepisów działu I rozdziału 8 i 10.	Uregulowanie sposobu powiadamiania właściwego organu o wstrzymaniu lub zawieszeniu dzielenia się danymi.
Art. 4 ust. 8	8. W wyjątkowych okolicznościach, w przypadku gdy posiadacz danych będący posiadaczem tajemnicy przedsiębiorstwa może wykazać, że mimo środków technicznych i organizacyjnych zastosowanych przez użytkownika zgodnie z ust. 6 niniejszego artykułu ujawnienie tajemnic handlowych z dużym prawdopodobieństwem	TAK	Art. 5	Art. 5. Do powiadomień, o których mowa w art. 4 ust. 2 zdanie trzecie, ust. 7 zdanie trzecie i ust. 8 zdanie trzecie oraz art. 5 ust. 10 zdanie trzecie i ust. 11 zdanie trzecie rozporządzenia	Uregulowanie sposobu powiadamiania właściwego organu o odmowie dzielenia się danymi.

	poskutkuje poważną szkodą ekonomiczną, posiadacz danych może w tym konkretnym przypadku odrzucić wniosek o dostęp do tych konkretnych danych. Wykazane informacje zostają należycie uzasadnione na podstawie obiektywnych elementów, w szczególności egzekwowalności tajemnic przedsiębiorstwa w krajach trzecich, charakteru i poziomu poufności żądanych danych oraz niepowtarzalności i nowatorskości produktu skomunikowanego, i przedstawione na piśmie bez zbędnej zwłoki. W przypadku gdy posiadacz danych odmawia dzielenia się danymi na podstawie niniejszego ustępu, powiadamia on właściwy organ wyznaczony zgodnie z art. 37.			2023/2854, nie stosuje się ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, z wyjątkiem art. 14, art. 33, art. 63 i art. 64 oraz przepisów działu I rozdziału 8 i 10.	
Art. 4 ust. 9	9. Bez uszczerbku dla przysługującego użytkownikowi w dowolnym momencie prawa do dochodzenia roszczeń przed sądem lub trybunałem państwa członkowskiego, użytkownik chcący zaskarżyć decyzję posiadacza danych o odmowie, wstrzymaniu lub zawieszeniu dzielenia się danymi zgodnie z ust. 7 i 8 może: a) wnieść skargę zgodnie z art. 37 ust. 5 lit. b) do właściwego organu, który bez zbędnej zwłoki podejmuje decyzję, czy i na jakich warunkach dzielenie się danymi powinno się rozpocząć lub zostać wznowione; lub b) uzgodnić z posiadaczem danych wniesienie sprawy do organu rozstrzygania sporów zgodnie z art. 10 ust. 1.	TAK	Art. 1 pkt 3 Art. 7 Art. 3	Art. 1. Ustawa określa: (…) 3) tryb rozpatrywania skarg składanych przez użytkowników lub osoby trzecie na podstawie przepisów rozdziału II rozporządzenia 2023/2854; Art. 7. 1. Skarga, o której mowa w art. 4 ust. 9 lit. a rozporządzenia 2023/2854, wszczyna postępowanie w sprawie decyzji posiadacza danych, o której mowa w art. 4 ust. 7 rozporządzenia 2023/2854, lub w sprawie odrzucenia wniosku, o którym mowa w art. 4 ust. 8 rozporządzenia 2023/2854. 2. W wyniku przeprowadzonego postępowania, o którym mowa w ust. 1, Prezes UKE rozstrzyga, w drodze decyzji, w sprawie decyzji posiadacza danych, o której mowa w art. 4 ust. 7 rozporządzenia 2023/2854, lub w sprawie odrzucenia wniosku, o którym mowa w art. 4 ust. 8 rozporządzenia 2023/2854. 3. Stronami postępowania, o którym mowa w ust. 1, są:	Uregulowanie w jakiej formie Prezes UKE będzie rozstrzygał skargi użytkowników na decyzje posiadaczy danych o odmowie, wstrzymaniu lub zawieszeniu dzielenia się danymi. Zapewnienie przepisów proceduralnych dla postępowań prowadzonych przed Prezesem UKE.

				1) użytkownik; 2) posiadacz danych. Art. 3. W sprawach nieuregulowanych w ustawie lub rozporządzeniu 2023/2854 do postępowań przed Prezesem UKE, o których mowa w rozdziałach 3 i 4 oraz 6–9, stosuje się ustawę z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.	
Art. 4 ust. 10	10. Użytkownik nie wykorzystuje danych pozyskanych na podstawie wniosku, o którym mowa w ust. 1, do opracowania produktu skomunikowanego konkurującego z produktem skomunikowanym, z którego pochodzą dane, ani nie dzieli się w tym celu danymi z osobą trzecią i nie wykorzystuje takich danych do pozyskania informacji o sytuacji ekonomicznej, aktywach i metodach produkcji producenta lub w stosownym przypadku posiadacza danych.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 4 ust. 11	11. Użytkownik nie stosuje środków przymusu ani nie nadużywa luk w infrastrukturze technicznej posiadacza danych, która ma chronić dane, w celu uzyskania dostępu do danych.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 4 ust. 12	12. W przypadku gdy użytkownik nie jest osobą, której dotyczą dane osobowe objęte wnioskiem, wszelkie dane osobowe wygenerowane w wyniku korzystania z produktu skomunikowanego lub usługi powiązanej są udostępniane użytkownikowi przez posiadacza danych wyłącznie wtedy, gdy istnieje ważna podstawa prawna przetwarzania zgodnie z art. 6 rozporządzenia (UE) 2016/679 oraz w stosownym przypadku spełnione są warunki określone w art. 9 tego rozporządzenia i w art. 5 ust. 3 dyrektywy (UE) 2002/58.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 4 ust. 13	13. Posiadacz danych wykorzystuje dane łatwo dostępne będące danymi nieosobowymi wyłącznie na podstawie umowy z użytkownikiem. Posiadacz danych nie wykorzystuje takich danych do pozyskania informacji o sytuacji ekonomicznej, aktywach i metodach produkcji użytkownika lub korzystaniu	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	przez użytkownika, które to informacje mogłyby w inny sposób osłabić pozycję handlową użytkownika na rynkach jego działalności.				
Art. 4 ust. 14	14. Posiadacze danych nie udostępniają danych nieosobowych z produktu osobom trzecim w celach handlowych lub niehandlowych innych niż realizacja umowy z użytkownikiem. W stosownych przypadkach posiadacze danych umownie zobowiązują osoby trzecie, aby nie dzieliły się dalej otrzymanymi od nich danymi.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 5 ust. 1	Artykuł 5 Prawo użytkownika do dzielenia się danymi z osobami trzecimi 1. Na wniosek użytkownika lub strony działającej w jego imieniu posiadacz danych bez zbędnej zwłoki w sposób łatwy i bezpieczny oraz nieodpłatnie dla użytkownika udostępnia osobie trzeciej dane łatwo dostępne wraz z odpowiednimi metadanymi niezbędnymi do interpretacji i wykorzystania tych danych cechujące się taką samą jakością, jaka jest dostępna dla posiadacza danych, w całościowym, ustrukturyzowanym, powszechnie używanym, nadającym się do odczytu maszynowego formacie oraz w stosownym przypadku i jeżeli jest to technicznie możliwe – w sposób ciągły i w czasie rzeczywistym. Danych są udostępniane przez posiadacza danych osobie trzeciej zgodnie z art. 8 i 9.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 5 ust. 2	2. Ust. 1 nie ma zastosowania do danych łatwo dostępnych w kontekście testowania nowych produktów skomunikowanych, substancji lub procesów, które nie zostały jeszcze wprowadzone do obrotu, chyba że ich wykorzystanie przez osobę trzecią jest dozwolone na podstawie umowy.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 5 ust. 3	3. Przedsiębiorstwo wskazane jako strażnik dostępu na mocy art. 3 rozporządzenia (UE) 2022/1925 nie kwalifikuje się jako osoba trzecia na mocy niniejszego artykułu, a zatem: a) w żaden sposób nie nakłania ani komercyjnie nie zachęca użytkownika, w tym przez zapewnienie rekompensaty pieniężnej lub jakiejkolwiek innej, do udostępnienia danych, które użytkownik pozyskał na	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	podstawie wniosku złożonego zgodnie z art. 4 ust. 1, na potrzeby jednej ze swoich usług; b) nie nakłania ani komercyjnie nie zachęca użytkownika do zwrócenia się do posiadacza danych z wnioskiem o udostępnienie danych na potrzeby jednej ze swoich usług zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu; c) nie otrzymuje danych od użytkownika, które użytkownik pozyskał na podstawie wniosku złożonego zgodnie z art. 4 ust. 1.				
Art. 5 ust. 4	4. W celu kontroli, czy osoba fizyczna lub prawna kwalifikuje się jako użytkownik lub osoba trzecia w świetle ust. 1, użytkownik ani osoba trzecia nie muszą dostarczać żadnych informacji poza tymi, które są niezbędne. Posiadacze danych nie zachowują żadnych informacji na temat dostępu osoby trzeciej do żądanych danych poza informacjami, które są niezbędne do należytego wykonania wniosku osoby trzeciej o dostęp oraz do zapewnienia bezpieczeństwa i utrzymania infrastruktury danych.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 5 ust. 5	5. Osoba trzecia nie stosuje środków przymusu ani nie nadużywa luk w infrastrukturze technicznej posiadacza danych, która ma chronić dane, w celu uzyskania dostępu do danych.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 5 ust. 6	6. Posiadacz danych nie wykorzystuje danych łatwo dostępnych do pozyskania informacji o sytuacji ekonomicznej, aktywach i metodach produkcji osoby trzeciej lub korzystaniu przez osobę trzecią w inny sposób, które to informacje mogłyby osłabić pozycję handlową osoby trzeciej na rynkach jej działalności, chyba że osoba trzecia pozwoliła na takie wykorzystanie i ma techniczną możliwość łatwego wycofania tego pozwolenia w dowolnym momencie.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 5 ust. 7	7. W przypadku gdy użytkownik nie jest osobą, której dotyczą dane osobowe objęte wnioskiem, wszelkie dane osobowe wygenerowane w wyniku korzystania z produktu skomunikowanego lub usługi powiązanej są udostępniane osobie trzeciej przez posiadacza danych, wyłącznie wtedy, gdy istnieje ważna podstawa prawna przetwarzania zgodnie	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	z art. 6 rozporządzenia (UE) 2016/679, oraz gdy w stosownym przypadku spełnione są warunki określone w art. 9 tego rozporządzenia i w art. 5 ust. 3 dyrektywy (UE) 2022/58.				
Art. 5 ust. 8	8. Wszelkie przypadki niedokonania przez posiadacza danych i osobę trzecią uzgodnień dotyczących przesyłania danych nie utrudniają, nie uniemożliwiają ani nie zakłócają wykonywania praw przysługujących osobie, której dane dotyczą, na podstawie rozporządzenia (UE) 2016/679, a w szczególności prawa do przenoszenia danych na podstawie w art. 20 tego rozporządzenia.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 5 ust. 9	9. Chroni się tajemnice przedsiębiorstwa i ujawnia się je osobom trzecim wyłącznie w zakresie, w jakim jest to ściśle niezbędne do realizacji celu uzgodnionego przez użytkownika i osobę trzecią. Posiadacz danych lub, jeżeli nie jest to ta sama osoba, posiadacz tajemnicy przedsiębiorstwa identyfikują dane chronione jako tajemnice przedsiębiorstwa, w tym stosowne metadane, i uzgadniają z użytkownikiem wszelkie proporcjonalne środki techniczne i organizacyjne niezbędne do ochrony poufności danych będących przedmiotem dzielenia się, takie jak modelowe postanowienia umowne, umowy o poufności, protokoły ścisłego dostępu, normy techniczne oraz stosowanie kodeksów postępowania.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 5 ust. 10	10. W przypadku gdy nie uzgodniono niezbędnych środków, o których mowa w ust. 9, lub gdy osoba trzecia nie wdraża środków uzgodnionych zgodnie z ust. 9 lub zagraża poufności tajemnic przedsiębiorstwa, posiadacz danych może wstrzymać lub w stosownym przypadku zawiesić dzielenie się danymi zidentyfikowanymi jako tajemnice przedsiębiorstwa. Posiadacz danych należycie uzasadnia decyzję i bez zbędnej zwłoki przekazuje ją na piśmie osobie trzeciej. W takich przypadkach posiadacz danych powiadamia właściwy organ wyznaczony zgodnie z art. 37, że wstrzymał lub zawiesił dzielenie się danymi, i wskazuje, których środków nie uzgodniono lub nie wdrożono lub w stosownym przypadku poufność których tajemnic przedsiębiorstwa zagrożono.	TAK	Art. 5	Art. 5. Do powiadomień, o których mowa w art. 4 ust. 2 zdanie trzecie, ust. 7 zdanie trzecie i ust. 8 zdanie trzecie oraz art. 5 ust. 10 zdanie trzecie i ust. 11 zdanie trzecie rozporządzenia 2023/2854, nie stosuje się ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, z wyjątkiem art. 14, art. 33, art. 63 i art. 64 oraz przepisów działu I rozdziału 8 i 10.	Uregulowanie sposobu powiadamiania właściwego organu o wstrzymaniu lub zawieszeniu dzielenia się danymi.

Art. 5 ust. 11	11. W wyjątkowych okolicznościach, kiedy posiadacz danych będący posiadaczem tajemnicy przedsiębiorstwa może wykazać, że mimo środków technicznych i organizacyjnych zastosowanych przez osobę trzecią zgodnie z art. 9 niniejszego artykułu, ujawnienie tajemnic handlowych z dużym prawdopodobieństwem poskutkuje poważną szkodą ekonomiczną, posiadacz danych może w tym konkretnym przypadku odrzucić wniosek o dostęp do tych konkretnych danych. Wykazane informacje zostają należycie uzasadnione na podstawie obiektywnych elementów, w szczególności egzekwowalności tajemnic przedsiębiorstwa w krajach trzecich, charakteru i poziomu poufności żądanych danych oraz niepowtarzalności i nowatorskości produktu, i przedstawione na piśmie bez zbędnej zwłoki. W przypadku gdy posiadacz danych odmawia dzielenia się danymi na podstawie niniejszego ustępu, powiadamia on właściwy organ wyznaczony zgodnie z art. 37.	TAK	Art. 5	Art. 5. Do powiadomień, o których mowa w art. 4 ust. 2 zdanie trzecie, ust. 7 zdanie trzecie i ust. 8 zdanie trzecie oraz art. 5 ust. 10 zdanie trzecie i ust. 11 zdanie trzecie rozporządzenia 2023/2854, nie stosuje się ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, z wyjątkiem art. 14, art. 33, art. 63 i art. 64 oraz przepisów działu I rozdziału 8 i 10.	Uregulowanie sposobu powiadamiania właściwego organu o odmowie dzielenia się danymi.
Art. 5 ust. 12	12. Bez uszczerbku dla prawa do dochodzenia roszczeń w dowolnym momencie przed sądem lub trybunałem państwa członkowskiego, osoba trzecia chcąca zaskarżyć decyzję posiadacza danych o odmowie, wstrzymaniu lub zawieszeniu dzielenia się danymi zgodnie z ust. 10 i 11 może: a) wnieść skargę do właściwego organu zgodnie z art. 37 ust. 5 lit. b), który bez zbędnej zwłoki podejmuje decyzję, czy i na jakich warunkach dzielenie się danymi powinno się rozpocząć lub zostać wznowione; lub b) uzgodnić z posiadaczem danych wniesienie sprawy do organu rozstrzygania sporów zgodnie z art. 10 ust. 1.	TAK	Art. 1 pkt 3 Art. 8 Art. 3	Art. 1. Ustawa określa: (…) 3) tryb rozpatrywania skarg składanych przez użytkowników lub osoby trzecie na podstawie przepisów rozdziału II rozporządzenia 2023/2854; Art. 8. 1. Skarga, o której mowa w art. 5 ust. 12 lit. a rozporządzenia 2023/2854, wszczyna postępowanie w sprawie decyzji posiadacza danych, o której mowa w art. 5 ust. 10 rozporządzenia 2023/2854, lub w sprawie odrzucenia wniosku, o którym mowa w art. 5 ust. 11 rozporządzenia 2023/2854. 2. W wyniku przeprowadzonego postępowania Prezes UKE rozstrzyga, w drodze decyzji, w sprawie decyzji posiadacza danych, o której mowa w art. 5 ust. 10 rozporządzenia 2023/2854	Uregulowanie w jakiej formie Prezes UKE będzie rozstrzygał skargi osób trzecich na decyzję posiadacza danych o odmowie, wstrzymaniu lub zawieszeniu dzielenia się danymi.

				lub w sprawie odrzucenia wniosku, o którym mowa w art. 5 ust. 11 rozporządzenia 2023/2854. 3. Stronami postępowania, o którym mowa w ust. 1, są: 1) osoba trzecia, o której mowa w art. 5 rozporządzenia 2023/2854; 2) posiadacz danych. Art. 3. W sprawach nieuregulowanych w ustawie lub rozporządzeniu 2023/2854 do postępowań przed Prezesem UKE, o których mowa w rozdziałach 3 i 4 oraz 6–9, stosuje się ustawę z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.	
Art. 5 ust. 13	13. Prawo, o którym mowa w ust. 1, nie wpływa niekorzystnie na prawa osób, których dane dotyczą, zgodnie z mającym zastosowanie prawem Unii lub prawem krajowym dotyczącym ochrony danych osobowych lub prywatności.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 6 ust. 1	Artykuł 6 Obowiązki osób trzecich otrzymujących dane na wniosek użytkownika 1. Osoba trzecia przetwarza dane udostępnione jej na podstawie art. 5 wyłącznie do celów i na warunkach uzgodnionych z użytkownikiem i – jeżeli spełnione są wszystkie warunki i zasady przewidziane w mającym zastosowanie prawie Unii lub prawie krajowym dotyczącym ochrony danych osobowych lub prywatności w tym prawach osoby, której dane dotyczą, w odniesieniu do danych osobowych. Osoba trzecia usuwa dane, gdy nie są one już niezbędne do uzgodnionego celu, chyba że uzgodniono inaczej z użytkownikiem w odniesieniu do danych nieosobowych.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 6 ust. 2	2. Osoba trzecia:	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów

	a) bezzasadnie nie utrudnia użytkownikom dokonywania wyborów i wykonywania praw na podstawie art. 5 i niniejszego artykułu, w tym poprzez oferowanie użytkownikom wyboru w sposób nieneutralny lub zmuszanie, wprowadzanie w błąd użytkownika lub manipulowanie nim, bądź podważanie lub ograniczanie autonomii, zdolności decyzyjnych lub wyborów użytkowników, w tym za pomocą cyfrowego interfejsu użytkownika lub za pomocą jego części; b) niezależnie od art. 22 ust. 2 lit. a) i c) rozporządzenia (UE) 2016/679 nie wykorzystuje otrzymanych danych do profilowania, chyba że jest to niezbędne do świadczenia usługi żądanej przez użytkownika; c) nie udostępnia otrzymanych danych innej osobie trzeciej, chyba że udostępnia je na podstawie umowy z użytkownikiem, i pod warunkiem że ta inna osoba trzecia zastosuje wszystkie niezbędne środki uzgodnione między posiadaczem danych a osobą trzecią w celu ochrony poufności tajemnic przedsiębiorstwa; d) nie udostępnia otrzymanych danych przedsiębiorstwu wskazanemu jako strażnik dostępu na podstawie art. 3 rozporządzenia (UE) 2022/1925; e) nie wykorzystuje otrzymanych danych do opracowania produktu konkurującego z produktem skomunikowanym, z którego pochodzą dane, ani nie dzieli się nimi w tym celu z inną osobą trzecią; osoby trzecie nie wykorzystują też udostępnionych im danych nieosobowych z produktu lub z usługi powiązanej do pozyskania informacji o sytuacji ekonomicznej, aktywach i metodach produkcji posiadacza danych lub korzystaniu przez niego z produktu lub usługi powiązanej; f) nie wykorzystuje otrzymanych danych w sposób, który niekorzystnie wpływa na bezpieczeństwo produktu skomunikowanego lub usługi powiązanej; g) nie ignoruje szczególnych środków uzgodnionych z posiadaczem danych lub posiadaczem tajemnic				krajowych służących stosowaniu.

	przedsiębiorstwa zgodnie z art. 5 ust. 9 i nie zagraża poufności tajemnic przedsiębiorstwa; h) nie uniemożliwia użytkownikowi będącemu konsumentem, w tym w drodze umowy, udostępniania innym osobom otrzymanych przez siebie danych.				
Art. 7 ust. 1	Artykuł 7 Zakres obowiązków dzielenia się danymi przez przedsiębiorców z konsumentami i z innymi przedsiębiorcami 1. Obowiązki przewidziane w niniejszym rozdziale nie mają zastosowania do danych wygenerowanych w wyniku korzystania z wyprodukowanych lub zaprojektowanych produktów skomunikowanych lub z usług powiązanych dostarczonych przez mikroprzedsiębiorstwo lub małe przedsiębiorstwo, pod warunkiem że przedsiębiorstwo to nie ma przedsiębiorstwa partnerskiego ani przedsiębiorstwa powiązanego w rozumieniu art. 3 załącznika do zalecenia 2003/361/WE, które nie kwalifikuje się jako mikroprzedsiębiorstwo lub małe przedsiębiorstwo, a mikroprzedsiębiorstwo lub małe przedsiębiorstwo nie jest podwykonawcą, któremu zlecono wyprodukowanie lub zaprojektowanie produktu skomunikowanego lub też świadczenie usługi powiązanej. To samo ma zastosowanie do danych wygenerowanych w wyniku korzystania z produktów skomunikowanych wyprodukowanych lub z usług powiązanych dostarczonych przez przedsiębiorstwa, które kwalifikują się jako średnie przedsiębiorstwa zgodnie z art. 2 załącznika do zalecenia 2003/361/WE przez okres krótszy niż rok, oraz do produktów skomunikowanych przez okres jednego roku od dnia wprowadzenia ich do obrotu przez średnie przedsiębiorstwo.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 7 ust. 2	2. Postanowienie umowne, które ze szkodą dla użytkownika wyklucza stosowanie praw użytkownika przewidzianych w niniejszym rozdziale, stanowi odstępstwo od nich lub zmienia ich skutek, nie jest dla użytkownika wiążące.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

Art. 8 ust. 1	ROZDZIAŁ III OBOWIĄZKI POSIADACZY DANYCH ZOBOWIĄZANYCH DO UDOSTĘPNIANIA DANYCH ZGODNIE Z PRAWEM UNII Artykuł 8 Warunki udostępniania danych przez posiadaczy danych odbiorcom danych 1. W przypadku gdy w relacjach między przedsiębiorcami posiadacz danych jest zobowiązany do udostępnienia danych odbiorcy danych na podstawie art. 5 lub innego mającego zastosowanie prawa Unii, lub prawa krajowego przyjętego zgodnie z prawem Unii, uzgadnia on z odbiorcą danych uzgodnienia dotyczące udostępnienia danych i robi to na sprawiedliwych, rozsądnych i niedyskryminujących zasadach oraz w przejrzysty sposób zgodnie z niniejszym rozdziałem i rozdziałem IV.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 8 ust. 2	2. Postanowienie umowne dotyczące dostępu do danych i ich wykorzystywania lub odpowiedzialności i środków ochrony prawnej wobec naruszenia lub odstąpienia od obowiązków dotyczących danych nie jest wiążące, jeżeli stanowi nieuczciwe postanowienie umowne w rozumieniu art. 13 lub jeżeli na szkodę użytkownika wyłącza stosowanie praw użytkownika wynikających z rozdziału II, stanowi odstępstwo od tych praw lub zmienia ich skutek.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 8 ust. 3	3. Przy udostępnianiu danych posiadacz danych nie rozróżnia uzgodnień dotyczących udostępniania danych dla porównywalnych kategorii odbiorców danych, w tym przedsiębiorstw partnerskich lub przedsiębiorstw powiązanych posiadacza danych. W przypadku gdy odbiorca danych uważa, że warunki, na których dane zostały mu udostępnione, są dyskryminujące, posiadacz danych bez zbędnej zwłoki przedstawia odbiorcy danych na jego uzasadniony wniosek informacje wykazujące, że nie doszło do dyskryminacji.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 8 ust. 4	4. Posiadacz danych nie udostępnia danych odbiorcy danych, w tym na zasadzie wyłączności, chyba że użytkownik wystąpi z wnioskiem o to na podstawie rozdziału II.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów

					krajowych służących stosowaniu.
Art. 8 ust. 5	5. Posiadacze danych i odbiorcy danych nie mają obowiązku przedstawiania żadnych informacji poza tymi, które są niezbędne do kontroli przestrzegania postanowień umownych uzgodnionych w celu udostępnienia danych lub obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia lub innego mającego zastosowanie prawa Unii, lub prawa krajowego przyjętego zgodnie z prawem Unii.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 8 ust. 6	6. O ile prawo Unii, w tym art. 4 ust. 6 i art. 5 ust. 9 niniejszego rozporządzenia, lub przepisy krajowe przyjęte zgodnie z prawem Unii nie stanowią inaczej, obowiązek udostępnienia danych odbiorcy danych nie zobowiązuje do ujawnienia tajemnic przedsiębiorstwa.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 9 ust. 1	Artykuł 9 Rekompensata za udostępnianie danych 1. Wszelka rekompensata uzgodniona między posiadaczem danych a odbiorcą danych za udostępnienie danych w relacjach między przedsiębiorcami jest niedyskryminacyjna, zasadna i może obejmować marżę.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 9 ust. 2	2. Przy uzgadnianiu wszelkiej rekompensaty posiadacz danych i odbiorca danych uwzględniają w szczególności: a) koszty poniesione w celu udostępnienia danych, w tym w szczególności koszty niezbędne do sformatowania danych, rozpowszechnienia danych za pomocą środków elektronicznych i ich przechowywania; b) inwestycje poczynione w zebranie i wytworzenie danych, w stosownym przypadku z uwzględnieniem, czy do pozyskania, wygenerowania lub zebrania przedmiotowych danych przyczyniły się inne strony.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 9 ust. 3	3. Rekompensata, o której mowa w ust. 1, może także zależeć od ilości, formatu i charakteru danych.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

Art. 9 ust. 4	4. W przypadku gdy odbiorcą danych jest MŚP lub niekomercyjna organizacja badawcza i gdy taki odbiorca danych nie ma przedsiębiorstw partnerskich ani przedsiębiorstw powiązanych, które nie kwalifikują się jako MŚP, uzgodniona rekompensata nie przekracza kosztów, o których mowa w ust. 2 lit. a).	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 9 ust. 5	5. Komisja przyjmuje wytyczne w sprawie obliczania zasadnej rekompensaty, uwzględniając stanowisko Europejskiej Rady ds. Innowacji w zakresie Danych o której mowa w art. 42.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 9 ust. 6	6. Niniejszy artykuł nie stoi na przeszkodzie temu, by inne prawo Unii lub prawo krajowe przyjęte zgodnie z prawem Unii wykluczały rekompensaty za udostępnienie danych lub przewidywały niższe wynagrodzenie.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 9 ust. 7	7. Posiadacz danych przedstawia odbiorcy danych w sposób wystarczająco szczegółowy informacje określające podstawę obliczania rekompensaty, tak aby odbiorca danych mógł ocenić, czy spełnione zostały wymogi przewidziane w ust. 1—4.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 10 ust. 1	Artykuł 10 Rozstrzyganie sporów 1. Użytkownicy, posiadacze danych i odbiorcy danych mają dostęp do organów rozstrzygania sporów, certyfikowanych zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu, na potrzeby rozstrzygania sporów na podstawie art. 4 ust. 3 i ust. 9 oraz art. 5 ust. 12, a także sporów w sprawie sprawiedliwych, rozsądnych i niedyskryminujących zasad i przejrzystego sposobu udostępnienia danych zgodnie z niniejszym rozdziałem i rozdziałem IV.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 10 ust. 2	2. Organy rozstrzygania sporów informują zainteresowane strony o wysokości opłat lub o mechanizmach stosowanych do ustalania wysokości opłat, zanim strony te wystąpią o wydanie decyzji.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 10 ust. 3	3. W przypadku sporów wniesionych do organu rozstrzygania sporów na podstawie art. 4 ust. 3 i ust. 9 oraz art. 5 ust. 12,	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów

	jeżeli organ rozstrzygania sporów rozstrzygnie spór na korzyść użytkownika lub odbiorcy danych, posiadacz danych ponosi wszelkie opłaty nałożone przez organ rozstrzygania sporów i zwraca użytkownikowi lub odbiorcy danych wszelkie inne rozsądne koszty poniesione w związku z rozstrzygnięciem sporu. Jeżeli organ rozstrzygania sporów rozstrzygnie spór na korzyść posiadacza danych, użytkownik lub odbiorca danych nie są zobowiązani do zwrócenia opłat ani innych kosztów, które posiadacz danych poniósł lub ma ponieść w związku z rozstrzygnięciem sporu, chyba że organ rozstrzygania sporów uzna, że użytkownik lub odbiorca danych w oczywisty sposób działali w złej wierze.				krajowych służących stosowaniu.
Art. 10 ust. 4	4. Klienci i dostawcy usług przetwarzania danych mają dostęp do organów rozstrzygania sporów, certyfikowanych zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu, na potrzeby rozstrzygania sporów dotyczących naruszeń praw klientów i niewywiązania się z obowiązków przez dostawców usług przetwarzania danych, zgodnie z art. 23 do 31.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 10 ust. 5	5. Państwo członkowskie, w którym ma siedzibę organ rozstrzygania sporów, na wniosek tego organu dokonuje jego certyfikacji, jeżeli organ ten wykazał, że spełnia wszystkie następujące warunki: a) jest bezstronny i niezależny oraz będzie wydawać decyzje zgodnie z jasnym, niedyskryminującym i sprawiedliwym regulaminem wewnętrznym; b) dysponuje niezbędną wiedzą ekspercką, w szczególności na temat sprawiedliwych, stosownych i niedyskryminujących zasad, w tym rekompensaty, oraz przejrzystego sposobu udostępniania danych, która to wiedza pozwala organowi na skuteczne ustalanie tych zasad; c) jest łatwo dostępny za pośrednictwem technologii łączności elektronicznej; d) ma możliwość przyjmowania decyzji w sposób szybki, skuteczny i oszczędny w co najmniej jednym języku urzędowym Unii.	TAK	Art. 1 pkt 2 Art. 4 ust. 1 pkt 2 Art. 17–24 Art. 3 Art. 42	Art. 1. Ustawa określa: (…) 2) tryb certyfikacji organów rozstrzygania sporów, o którym mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854; Art. 4. 1. Prezes UKE jest: (…) 2) organem właściwym do spraw certyfikacji, o której mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854. Art. 17. Certyfikacji, o której mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854, zwanej dalej „certyfikacją”, dokonuje Prezes UKE na okres 5 lat, na zasadach określonych w tym rozporządzeniu. Art. 18. 1. Organ rozstrzygania sporów ubiegający się o dokonanie certyfikacji składa do Prezesa UKE wniosek o dokonanie certyfikacji,	Określenie organu, który będzie certyfikował organy rozstrzygania sporów. Uregulowanie trybu certyfikacji organów rozstrzygania sporów. Zapewnienie przepisów proceduralnych dla postępowań prowadzonych przed Prezesem UKE. Dostosowanie przepisów ustawy z dnia 12 lipca 2024 r. – Prawo komunikacji elektronicznej

				o którym mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854. 2. Wniosek o dokonanie certyfikacji zawiera: 1) nazwę organu rozstrzygania sporów ubiegającego się o dokonanie certyfikacji; 2) adres siedziby organu rozstrzygania sporów ubiegającego się o dokonanie certyfikacji albo adres miejsca prowadzenia przez ten organ działalności gospodarczej; 3) informacje potwierdzające spełnianie warunków, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854. 3. Do wniosku o dokonanie certyfikacji dołącza się dokumenty potwierdzające spełnianie warunków, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854. Art. 19. 1. Prezes UKE zawiadamia organ rozstrzygania sporów ubiegający się o dokonanie certyfikacji o jej dokonaniu. 2. Dokumentem potwierdzającym dokonanie certyfikacji jest certyfikat wydawany przez Prezesa UKE. 3. Certyfikat zawiera następujące informacje: 1) nazwę certyfikowanego organu rozstrzygania sporów; 2) adres siedziby certyfikowanego organu rozstrzygania sporów albo miejsca prowadzenia przez ten organ działalności gospodarczej;	(Dz. U. z 2024 r. poz. 1221, z późn .zm.).

				3) nazwę organu dokonującego certyfikacji; 4) adres siedziby organu dokonującego certyfikacji; 5) numer lub oznaczenie certyfikatu; 6) datę wydania certyfikatu; 7) okres, na jaki została dokonana certyfikacja; 8) podpis organu dokonującego certyfikacji albo osoby przez niego upoważnionej. Art. 20. 1. W okresie, na jaki została dokonana certyfikacja, certyfikowany organ rozstrzygania sporów jest obowiązany spełniać warunki, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854. 2. W przypadku uzasadnionych wątpliwości co do spełniania przez certyfikowany organ rozstrzygania sporów warunków, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854, Prezes UKE wzywa ten organ do przedstawienia informacji i dokumentów potwierdzających spełnianie tych warunków. Art. 21. 1. Na wniosek certyfikowanego organu rozstrzygania sporów Prezes UKE przedłuża okres, na jaki została dokonana certyfikacja na kolejne 5 lat, jeżeli organ ten spełnia warunki, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854. 2. Wniosek składa się niepóźniej niż 60 dni przed dniem upływu okresu, na jaki została dokonana	

				certyfikacja. Wniosek złożony bez zachowania tego terminu pozostawia się bez rozpoznania. 3. Wniosek zawiera informacje, o których mowa w art. 18 ust. 2. 4. Do wniosku dołącza się dokumenty potwierdzające spełnianie warunków, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854. 5. Przedłużenie okresu na jaki została dokonana certyfikacja następuje przez wydanie nowego certyfikatu, o którym mowa w art. 19 ust. 2. 6. Prezes UKE odmawia, w drodze decyzji, przedłużenia okresu na jaki została dokonana certyfikacja, jeżeli certyfikowany organ rozstrzygania sporów ubiegający się o jej przedłużenie nie spełnia co najmniej jednego z warunków, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854. Art. 22. Prezes UKE niezwłocznie dokonuje zgłoszenia, o którym mowa w art. 10 ust. 6 rozporządzenia 2023/2854, oraz na bieżąco informuje Komisję Europejską o każdej zmianie, która może mieć wpływ na aktualność wykazu certyfikowanych organów rozstrzygania sporów prowadzonego przez Komisję Europejską. Art. 23. Prezes UKE odmawia, w drodze decyzji, dokonania certyfikacji, jeżeli organ	

				rozstrzygania sporów ubiegający się o dokonanie certyfikacji nie spełnia co najmniej jednego z warunków, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854. Art. 24. 1. Prezes UKE cofa, w drodze decyzji, certyfikację: 1) w przypadku stwierdzenia, że certyfikowany organ rozstrzygania sporów nie spełnia już co najmniej jednego z warunków, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854, lub 2) na wniosek certyfikowanego organu rozstrzygania sporów. 2. Decyzja o cofnięciu certyfikacji podlega natychmiastowemu wykonaniu. Art. 3. W sprawach nieuregulowanych w ustawie lub rozporządzeniu 2023/2854 do postępowań przed Prezesem UKE, o których mowa w rozdziałach 3 i 4 oraz 6–9, stosuje się ustawę z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Art. 42. W ustawie z dnia 12 lipca 2024 r. – Prawo komunikacji elektronicznej (Dz. U. poz. 1221, z 2025 r. poz. 637 i 820 oraz z 2026 r. poz. 252, 815 i 1296) w art. 419 w ust. 1 w pkt 24 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 25–27 w brzmieniu: (...) 26) wykonywanie zadań organu właściwego do spraw	

				certyfikacji, o której mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854;	
Art. 10 ust. 6	6. Państwa członkowskie zgłaszają Komisji organy rozstrzygania sporów certyfikowane zgodnie z ust. 5. Komisja publikuje wykaz tych organów na specjalnej stronie internetowej i na bieżąco go aktualizuje.	TAK	Art. 22	Art. 22. Prezes UKE niezwłocznie dokonuje zgłoszenia, o którym mowa w art. 10 ust. 6 rozporządzenia 2023/2854, oraz na bieżąco informuje Komisję Europejską o każdej zmianie, która może mieć wpływ na aktualność wykazu certyfikowanych organów rozstrzygania sporów prowadzonego przez Komisję Europejską.	Określenie organu, który będzie zgłaszał Komisji Europejskiej certyfikowane organy rozstrzygania sporów oraz informował o zmianach w tym zakresie.
Art. 10 ust. 7	7. Organy rozstrzygania sporów odmawiają rozpatrzenia wniosku o rozstrzygnięcie sporu, który został już wniesiony do innego organu rozstrzygania sporów, bądź do sądu lub trybunału państwa członkowskiego.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 10 ust. 8	8. Organy rozstrzygania sporów dają stronom możliwość wyrażenia, w rozsądnym terminie, swojego stanowiska w sprawach wniesionych przez te strony do tych organów. W tym kontekście każda strona sporu otrzyma stanowiska drugiej strony sporu oraz wszelkie opinie ekspertów. Stronom zapewnia się możliwość ustosunkowania się do tych stanowisk i opinii.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 10 ust. 9	9. Organy rozstrzygania sporów przyjmują decyzję w skierowanych do nich sprawach w ciągu 90 dni od otrzymania wniosku zgodnie z ust. 1 i 4. Decyzje te sporządza się na piśmie lub na trwałym nośniku i opatruje uzasadnieniem.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 10 ust. 10	10. Organy rozstrzygania sporów sporządzają i podają do wiadomości publicznej roczne sprawozdania z działalności. Roczne sprawozdania zawierają w szczególności następujące informacje ogólne: a) zbiorcze podsumowanie wyników sporów; b) średni czas rozstrzygania sporów; c) najczęstsze powody sporów.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

Art. 10 ust. 11	11. Aby ułatwić wymianę informacji i najlepszych praktyk, organ rozstrzygania sporów może zdecydować o dodaniu do sprawozdania, o którym mowa w ust. 10, zaleceń dotyczących metod zapobiegania problemom lub ich rozwiązywania.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 10 ust. 12	12. Decyzja organu rozstrzygającego spory jest wiążąca dla stron wyłącznie wtedy, gdy strony wyraźnie zgodziły się na jej wiążący charakter przed rozpoczęciem postępowania w sprawie rozstrzygnięcia sporu.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 10 ust. 13	13. Niniejszy artykuł nie wpływa na prawa stron do dochodzenia skutecznego środka prawnego przed sądem lub trybunałem państwa członkowskiego.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 11 ust. 1	Artykuł 11 Techniczne środki ochrony i przepisy dotyczące nieuprawnionego wykorzystywania lub ujawniania danych 1. Posiadacz danych może stosować odpowiednie techniczne środki ochrony, w tym inteligentne umowy i szyfrowanie, aby zapobiec nieuprawnionemu dostępowi do danych, w tym metadanych, i zapewnić zgodność z art. 5, 6, 8 i 9 oraz uzgodnionymi postanowieniami umownymi dotyczącymi udostępniania danych. Takie techniczne środki ochrony nie powodują różnego traktowania odbiorców danych ani nie ograniczają prawa użytkownika do uzyskania kopii danych, pobrania bądź wykorzystania danych, dostępu do danych lub dostarczenia danych osobom trzecim zgodnie z art. 5 ani jakiegokolwiek prawa osoby trzeciej wynikającego z prawa Unii lub prawa krajowego przyjętego zgodnie z prawem Unii. Użytkownicy, osoby trzecie lub odbiorcy danych nie zmieniają ani nie usuwają takich technicznych środków ochrony, chyba że posiadacz danych wyraził na to zgodę.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 11 ust. 2	2. W przypadkach, o których mowa w ust. 3, osoba trzecia lub odbiorca danych na żądanie posiadacza danych oraz w stosownych przypadkach, jeżeli nie są oni tą samą osobą, posiadacza tajemnicy przedsiębiorstwa lub użytkownika: a) usuwają dane udostępnione przez posiadacza danych oraz wszelkie ich kopie;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	b) zaprzestają produkcji, oferowania, wprowadzania do obrotu lub wykorzystywania towarów, danych wywnioskowanych lub usług wytworzonych na podstawie wiedzy pozyskanej dzięki takim danym lub przywozu, wywozu lub magazynowania do tych celów towarów naruszających prawo oraz niszczą wszelkie towary naruszające prawo, w przypadku gdy istnieje poważne ryzyko, że niezgodne z prawem wykorzystywanie tych danych spowoduje znaczną szkodę dla posiadacza danych, posiadacza tajemnicy przedsiębiorstwa lub użytkownika, lub gdy taki środek nie byłby nieproporcjonalny w świetle interesów posiadacza danych, posiadacza tajemnicy przedsiębiorstwa lub użytkownika; c) informują użytkownika o nieuprawnionym wykorzystaniu lub ujawnieniu danych oraz o środkach zastosowanych, aby położyć kres nieuprawnionemu wykorzystywaniu lub ujawnianiu danych; d) rekompensują szkodę stronie, która ją poniosła w wyniku niewłaściwego wykorzystania lub ujawnienia takich danych udostępnionych lub wykorzystanych niezgodnie z prawem.				
Art. 11 ust. 3	3. Ust. 2 ma zastosowanie, gdy osoba trzecia lub odbiorca danych: a) w celu pozyskania danych przedstawili posiadaczowi danych nieprawdziwe informacje, zastosowali środki wprowadzające w błąd lub środki przymusu lub wykorzystali lukę w infrastrukturze technicznej posiadacza danych mającą chronić dane; b) wykorzystali udostępnione dane w nieuprawnionych celach, w tym do stworzenia konkurencyjnego produktu skomunikowanego w rozumieniu art. 6 ust. 2 lit. e); c) niezgodnie z prawem ujawnili dane innej osobie; d) nie utrzymali środków technicznych i organizacyjnych uzgodnionych zgodnie z art. 5 ust. 9;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	e) bez zgody posiadacza danych zmienili lub usunęli techniczne środki ochrony stosowane przez posiadacza danych zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.				
Art. 11 ust. 4	4. Ustęp 2 ma również zastosowanie, gdy użytkownik zmienia lub usuwa techniczne środki ochrony zastosowane przez posiadacza danych lub nie utrzymuje środków technicznych i organizacyjnych zastosowanych przez użytkownika w celu ochrony tajemnic przedsiębiorstwa w porozumieniu z posiadaczem danych lub, jeżeli nie jest on tą samą osobą, z posiadaczem tajemnicy przedsiębiorstwa, a także gdy inna osoba otrzymała dane od użytkownika w wyniku naruszenia niniejszego rozporządzenia.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 11 ust. 5	5. W przypadku gdy odbiorca danych narusza art. 6 ust. 2 lit. a) lub b), użytkownicy mają takie same prawa, jak posiadacze danych na podstawie ust. 2 niniejszego artykułu.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 12 ust. 1	Artykuł 12 Zakres obowiązków posiadacza danych zobowiązanych zgodnie z prawem Unii do udostępniania danych 1. Niniejszy rozdział ma zastosowanie, w przypadku gdy w stosunkach między przedsiębiorcami posiadacz danych jest zobowiązany do udostępnienia danych odbiorcy danych na podstawie art. 5 lub mającego zastosowanie prawa Unii lub przepisów krajowych przyjętych zgodnie z prawem Unii.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 12 ust. 2	2. Postanowienie umowne zawarte w umowie w sprawie dzielenia się danymi, które ze szkodą dla jednej ze stron lub w stosownym przypadku ze szkodą dla użytkownika wyłącza stosowanie niniejszego rozdziału, stanowi odstępstwo od niego lub zmienia jego skutki, nie jest dla tej strony wiążące.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 13 ust. 1	ROZDZIAŁ IV NIEUCZCIWE POSTANOWIENIA UMOWNE MIĘDZY PRZEDSIĘBIORCAMI DOTYCZĄCE DOSTĘPU DO DANYCH I ICH WYKORZYSTYWANIA Artykuł 13	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	Nieuczciwe postanowienia umowne nałożone jednostronnie na inne przedsiębiorstwa 1. Postanowienie umowne dotyczące dostępu do danych i ich wykorzystywania lub odpowiedzialności i środków ochrony prawnej wobec naruszenia lub odstąpienia od obowiązków dotyczących danych i nałożone jednostronnie na inne przedsiębiorstwo nie jest dla tego innego przedsiębiorstwa wiążące, jeżeli postanowienie to jest nieuczciwe.				
Art. 13 ust. 2	2. Postanowienie umowne nie jest uznawane za nieuczciwe, jeżeli stanowi odzwierciedlenie bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa Unii, które miałyby zastosowanie, gdyby przedmiotowej sprawy nie regulowały postanowienia umowne.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 13 ust. 3	3. Postanowienie umowne jest nieuczciwe, jeżeli cechuje się tym, że jego stosowanie rażąco odbiega od dobrej praktyki handlowej w zakresie dostępu do danych i ich wykorzystywania, w przeciwieństwie do zasady dobrej wiary i uczciwego obrotu.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 13 ust. 4	4. W szczególności postanowienie umowne jest nieuczciwe do celów ust. 3, jeżeli jego celem lub skutkiem jest: a) wyłączenie lub ograniczenie odpowiedzialności strony, która jednostronnie narzuciła postanowienie, za czyny umyślne lub wynikające z rażącego niedbalstwa; b) wyłączenie środków ochrony prawnej dostępnych stronie, na którą jednostronnie narzucono postanowienie, w przypadku niewykonania zobowiązań umownych lub wyłączenie odpowiedzialności strony, która jednostronnie narzuciła postanowienie, w przypadku naruszenia tych zobowiązań; c) przyznanie stronie, która jednostronnie narzuciła postanowienie, wyłącznego prawa do ustalania, czy dostarczone dane są zgodne z umową, lub wyłącznego prawa do interpretowania postanowienia umownego.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 13 ust. 5	5. Domniemywa się, że postanowienie umowne jest nieuczciwe do celów ust. 3, jeżeli jego celem lub skutkiem jest:	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów

	a) niewłaściwe ograniczenie środków ochrony prawnej w przypadku niewykonania zobowiązań umownych lub niewłaściwe ograniczenie odpowiedzialności w przypadku naruszenia tych zobowiązań, lub rozszerzenie odpowiedzialności przedsiębiorstwa, na które jednostronnie narzucone zostało postanowienie; b) umożliwienie stronie, która jednostronnie narzuciła postanowienie, dostępu do danych drugiej umawiającej się strony i ich wykorzystania w sposób znacząco szkodliwy dla uzasadnionych interesów drugiej umawiającej się strony, w szczególności gdy takie dane zawierają szczególnie chronione dane handlowe lub są chronione tajemnicami przedsiębiorstwa lub prawami własności intelektualnej; c) uniemożliwienie stronie, na którą jednostronnie nałożono postanowienie, wykorzystywania danych dostarczonych lub wygenerowanych przez tę stronę w okresie obowiązywania umowy lub ograniczenie wykorzystywania takich danych w takim stopniu, że strona ta nie jest uprawniona do wykorzystywania takich danych, pobierania ich, uzyskiwania do nich dostępu, kontrolowania ich lub wykorzystywania ich wartości w odpowiedni sposób; d) uniemożliwienie stronie, na którą jednostronnie narzucono postanowienie, rozwiązania umowy w rozsądnym terminie; e) uniemożliwienie stronie, na którą jednostronnie narzucono postanowienie, uzyskania kopii danych dostarczonych lub wygenerowanych przez tę stronę w okresie obowiązywania umowy lub w rozsądnym okresie po jego rozwiązaniu; f) umożliwienie stronie, która jednostronnie narzuciła postanowienie, rozwiązania umowy ze zbyt krótkim terminem wypowiedzenia, biorąc pod uwagę rozsądną możliwość drugiej umawiającej się strony zmiany usługi na alternatywną i porównywalną oraz szkodę				krajowych służących stosowaniu.

	finansową spowodowaną takim rozwiązaniem, chyba że istnieją ku temu poważne podstawy; g) umożliwienie stronie, która jednostronnie narzuciła postanowienie, istotnej zmiany ceny ustalonej w umowie lub jakiegokolwiek innego istotnego warunku związanego z charakterem, formatem, jakością lub ilością danych podlegających dzieleniu się, bez ważnej przyczyny określonej w umowie i bez prawa drugiej strony do rozwiązania umowy w razie takiej zmiany. Akapit pierwszy lit. g) nie wpływa na postanowienia pozwalające stronie, która jednostronnie narzuciła postanowienie, zastrzec sobie prawo do jednostronnej zmiany postanowień umowy na czas nieokreślony, pod warunkiem że w umowie tej określona została ważna przyczyna dla takich jednostronnych zmian, o której strona, która jednostronnie narzuciła postanowienie, jest zobowiązana w rozsądnym terminie poinformować drugą umawiającą się stronę, a druga umawiająca się strona może rozwiązać umowę w razie zmiany bez ponoszenia kosztów.				
Art. 13 ust. 6	6. Postanowienie umowne uważa się za jednostronnie narzucone w rozumieniu niniejszego artykułu, jeżeli zaproponowała je jedna umawiająca się strona, a druga umawiająca się strona nie była w stanie wpłynąć na jego treść pomimo próby negocjacji tej treści. Ciężar udowodnienia, że postanowienie umowne nie zostało jednostronnie narzucone, spoczywa na umawiającej się stronie, która zaproponowała to postanowienie. Umawiająca się strona, która zaproponowała sporne postanowienie, nie może twierdzić, że jest to nieuczciwe postanowienie umowne.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 13 ust. 7	7. W przypadku gdy nieuczciwe postanowienie umowne można oddzielić od pozostałych postanowień umowy, pozostałe postanowienia pozostają wiążące.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

Art. 13 ust. 8	8. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do postanowień umownych określających główny przedmiot umowy lub do relacji ceny do dostarczonych w zamian danych.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 13 ust. 9	9. Strony umowy objętej ust. 1 nie wyłączają stosowania niniejszego artykułu, nie odstępują od niego ani nie zmieniają jego skutków.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 14	ROZDZIAŁ V UDOSTĘPNIANIE DANYCH ORGANOM SEKTORA PUBLICZNEGO, KOMISJI EUROPEJSKIEJ, EUROPEJSKIEMU BANKOWI CENTRALNEMU I ORGANOWI UNII NA PODSTAWIE WYJĄTKOWEJ POTRZEBY Artykuł 14 Obowiązek udostępniania danych na podstawie wyjątkowej potrzeby W przypadku gdy organ sektora publicznego, Komisja, Europejski Bank Centralny lub organ Unii wykażą wyjątkową potrzebę, o której mowa w art. 15, wykorzystania określonych danych – w tym odpowiednich metadanych niezbędnych do interpretacji i wykorzystania tych danych – w celu wykonania swoich ustawowych obowiązków realizowanych w interesie publicznym, posiadacze danych będący osobami prawnymi, którzy posiadają te dane, inni niż organy sektora publicznego, udostępniają je w odpowiedzi na należycie uzasadniony wniosek.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 15 ust. 1	Artykuł 15 Wyjątkowa potrzeba wykorzystania danych 1. Wyjątkowa potrzeba wykorzystania określonych danych w rozumieniu niniejszego rozdziału jest ograniczona w czasie i zakresie i uznaje się, że istnieje wyłącznie w następujących okolicznościach:	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	a) gdy żądane dane są niezbędne do zareagowania na niebezpieczeństwo publiczne, a organ sektora publicznego, Komisja, Europejski Bank Centralny lub organ Unii nie są w stanie skutecznie i na czas pozyskać takich danych w alternatywny sposób na równoważnych warunkach; b) w okolicznościach nieobjętych lit. a) i wyłącznie w przypadku danych nieosobowych, gdy: (i) organ sektora publicznego, Komisja, Europejski Bank Centralny lub organ Unii działają na podstawie prawa Unii lub prawa krajowego i zidentyfikowały konkretne dane, których brak uniemożliwia im wykonanie konkretnego zadania realizowanego w interesie publicznym, które jest wyraźnie przewidziane prawem, takiego jak tworzenie statystyki publicznej lub łagodzenie niebezpieczeństwa publicznego lub przywracanie stanu wyjściowego po jego wystąpieniu; oraz (ii) organ sektora publicznego, Komisja, Europejski Bank Centralny lub organ Unii wyczerpały wszystkie inne dostępne im sposoby pozyskania takich danych, w tym zakup danych nieosobowych na rynku poprzez zaoferowanie stawek rynkowych, powołanie się na istniejące obowiązki udostępniania danych lub poprzez przyjęcie nowych środków ustawodawczych, które mogłyby zagwarantować dostępność danych na czas.				
Art. 15 ust. 2	2. Ust. 1 lit. b) nie ma zastosowania do mikroprzedsiębiorstw ani do małych przedsiębiorstw.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 15 ust. 3	3. Obowiązek wykazania, że organ sektora publicznego nie był w stanie pozyskać danych nieosobowych poprzez ich zakup na	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów

	rynku, nie ma zastosowania, w przypadku gdy konkretnym zadaniem realizowanym w interesie publicznym jest tworzenie statystyki publicznej i gdy na zakup danych nie zezwala prawo krajowe.				krajowych służących stosowaniu.
Art. 16 ust. 1	Artykuł 16 Związek z innymi obowiązkami udostępniania danych organom sektora publicznego, Komisji, Europejskiemu Bankowi Centralnemu i organom Unii 1. Niniejszy rozdział nie wpływa na obowiązki określone w prawie Unii lub prawie krajowym w zakresie sprawozdawczości, stosowania się do wniosków o dostęp do informacji lub wykazywania i weryfikacji przestrzegania obowiązków prawnych.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 16 ust. 2	2. Niniejszy rozdział nie ma zastosowania do organów sektora publicznego, Komisji, Europejskiego Banku Centralnego ani organów Unii, gdy wykonują one działania w zakresie zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania lub ścigania czynów zabronionych lub przestępstw administracyjnych lub wykonywania sankcji karnych ani do administracji celnej lub podatkowej. Niniejszy rozdział nie wpływa na mające zastosowanie prawo Unii i prawo krajowe dotyczące zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania lub ścigania czynów zabronionych lub przestępstw administracyjnych lub wykonywania sankcji karnych lub kar administracyjnych ani administracji celnej lub podatkowej.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 17 ust. 1	Artykuł 17 Wniosek o udostępnienie danych 1. Występując z wnioskiem o dane na podstawie art. 14, organ sektora publicznego, Komisja, Europejski Bank Centralny lub organ Unii: a) określają, jakie dane, w tym odpowiednie metadane niezbędne do interpretacji i wykorzystania tych danych, są potrzebne;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	b) wykazują, że spełnione zostały warunki wyjątkowej potrzeby, o której mowa w art. 15 i na podstawie której występuje się z wnioskiem o dane; c) wyjaśniają cel wniosku, planowane wykorzystanie żądanych danych, w tym, w stosownym przypadku, przez osobę trzecią zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu, czas tego wykorzystywania oraz w stosownym przypadku sposób, w jaki przetwarzanie danych osobowych ma odpowiedzieć na wyjątkową potrzebę; d) w miarę możliwości określają, kiedy można się spodziewać, że dane zostaną usunięte przez wszystkie strony, które mają do nich dostęp; e) uzasadniają wybór posiadacza danych, do którego skierowany jest wniosek; f) wymieniają inne organy sektora publicznego, lub Komisję, Europejski Bank Centralny lub organy Unii oraz osoby trzecie, z którymi żądane dane mają być dzielone; g) jeżeli żądanymi danymi są dane osobowe, określają niezbędne i proporcjonalne środki techniczne i organizacyjne służące wdrożeniu zasad ochrony danych i niezbędnych zabezpieczeń, takich jak poziom agregacji lub pseudonimizacji, oraz czy posiadacz danych może dokonać pseudonimizacji przed udostępnieniem danych; h) podają podstawę prawną konkretnego zadania realizowanego w interesie publicznym organu publicznego, Komisji, Europejskiego Banku Centralnego lub organu Unii, w związku z którym występuje się z wnioskiem o dane; i) określają termin, w którym dane mają zostać udostępnione oraz termin, o którym mowa w art. 18 ust. 2, w którym posiadacz danych może odmówić lub wnosić o zmianę wniosku; j) dokładają wszelkich starań, aby zastosowanie się do wniosku o dane nie skutkowało odpowiedzialnością				

	posiadacza danych za naruszenie prawa Unii lub prawa krajowego.				
Art. 17 ust. 2	2. Wniosek o dane złożony na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu: a) jest składany na piśmie i sformułowany jasnym, zwięzłym i prostym językiem zrozumiałym dla posiadacza danych; b) zawiera szczegóły dotyczące rodzaju żądanych danych i odnosi się do danych, nad którymi posiadacz danych ma kontrolę w momencie składania wniosku; c) jest proporcjonalny do wyjątkowej potrzeby i należycie uzasadniony w odniesieniu do szczegółowości i ilości żądanych danych oraz częstotliwości dostępu do żądanych danych; d) respektuje prawnie uzasadnione cele posiadacza danych, w tym obowiązek zapewnienia ochrony tajemnic przedsiębiorstwa, zgodnie z art. 19 ust. 3, oraz uwzględniając koszty i działania wymagane do udostępnienia danych; e) dotyczy danych nieosobowych i zawiera żądanie udostępnienia spseudonimizowanych danych osobowych wyłącznie wtedy, gdy wykazano, że data nieosobowe nie są wystarczające w celu odpowiedzi na wyjątkową potrzebę wykorzystania danych, zgodnie z art. 15 ust. 1 lit. a), i określa środki techniczne i organizacyjne, które zostaną zastosowane, aby chronić te dane osobowe; f) informuje posiadacza danych o karach nakładanych na podstawie art. 40 przez właściwy organ wyznaczony zgodnie z w art. 37 w przypadku niezastosowania się do wniosku; g) w przypadku gdy wniosek jest złożony przez organ sektora publicznego, zostaje przekazany koordynatorowi danych, o którym mowa w art. 37, w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma organ sektora publicznego, a organ ten bez zbędnej zwłoki podaje wniosek do wiadomości publicznej	TAK	Art. 9	Art. 9. Wniosek, o którym mowa w art. 17 ust. 2 lit. g rozporządzenia 2023/2854, jest udostępniany przez Prezesa UKE w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej tego organu z wyjątkiem przypadku, o którym mowa w tym przepisie.	Określenie miejsca publikacji wniosku organu sektora publicznego o udostępnienie danych na podstawie wyjątkowej potrzeby.

	w internecie, chyba że koordynator danych uzna takie podanie do wiadomości za zagrożenie dla bezpieczeństwa publicznego; h) w przypadku gdy wniosek jest złożony przez Komisję, Europejski Bank Centralny lub organ Unii bez zbędnej zwłoki podają one swoje wnioski do wiadomości publicznej w internecie; i) w przypadku gdy dotyczy danych osobowych, bez zbędnej zwłoki zostaje o nim powiadomiony organ nadzorczy odpowiedzialny za monitorowanie stosowania rozporządzenia (UE) 2016/679 w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma organ sektora publicznego. Europejski Bank Centralny i organy Unii informują Komisję o swoich wnioskach.				
Art. 17 ust. 3	3. Organ sektora publicznego, Komisja, Europejski Bank Centralny lub organ Unii nie udostępniają danych pozyskanych na podstawie niniejszego rozdziału do ponownego wykorzystania zdefiniowanego w art. 2 pkt 2 rozporządzenia (UE) 2022/868 lub art. 2 pkt 11 dyrektywy (UE) 2019/1024. Rozporządzenie (UE) 2022/868 i dyrektywa (UE) 2019/1024 nie mają zastosowania do danych będących w posiadaniu organów sektora publicznego i pozyskanych na podstawie niniejszego rozdziału.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 17 ust. 4	4. Ust. 3 niniejszego artykułu nie uniemożliwia organowi sektora publicznego ani Komisji, Europejskiemu Bankowi Centralnemu lub organowi Unii wymiany danych pozyskanych na podstawie niniejszego rozdziału z innym organem sektora publicznego, Komisją, Europejskim Bankiem Centralnym lub organem Unii w celu wypełnienia zadań, o których mowa w art. 15, określonych we wniosku zgodnie z ust. 1 lit. f) niniejszego artykułu, ani udostępnienia danych osobie trzeciej, w przypadku gdy zleciły tej osobie trzeciej – w drodze publicznie dostępnej umowy – kontrole techniczne lub inne funkcje. Do takich osób trzecich zastosowanie mają obowiązki nałożone na organy sektora publicznego na podstawie art. 19, w szczególności zabezpieczenia służące ochronie tajemnic	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	przedsiębiorstwa. W przypadku gdy organ sektora publicznego, Komisja, Europejski Bank Centralny lub organ Unii przesyłają lub udostępniają dane na podstawie niniejszego ustępu, bez zbędnej zwłoki powiadamiają o tym posiadacza danych, od którego otrzymały dane.				
Art. 17 ust. 5	5. W przypadku gdy posiadacz danych uzna, że naruszone zostały prawa przysługujące mu na podstawie niniejszego rozdziału poprzez przesłanie lub udostępnienie danych, może złożyć skargę do właściwego organu, wyznaczonego zgodnie z art. 37, w państwie członkowskim, w którym posiadacz danych ma siedzibę.	TAK	Art. 1 pkt 4 Art. 10 Art. 3	Art. 1. Ustawa określa: (…) 4) tryb rozpatrywania skarg składanych przez posiadaczy danych na podstawie przepisów rozdziału V rozporządzenia 2023/2854; Art. 10. 1. Skarga, o której mowa w art. 17 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854, wszczyna postępowanie w sprawie naruszenia praw posiadacza danych, o których mowa w rozdziale V rozporządzenia 2023/2854. 2. W wyniku przeprowadzonego postępowania Prezes UKE rozstrzyga, w drodze decyzji, w sprawie naruszenia praw posiadacza danych, o których mowa w rozdziale V rozporządzenia 2023/2854. 3. Stronami postępowania, o którym mowa w ust. 1, są: 1) posiadacz danych; 2) organ sektora publicznego, o którym mowa w art. 2 pkt 28 rozporządzenia 2023/2854, zwany dalej „organem sektora publicznego”, Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny lub organ Unii, o którym mowa w art. 2 pkt 27 rozporządzenia	Uregulowanie w jakiej formie Prezes UKE będzie rozstrzygał skargi w sprawie naruszenia praw posiadacza danych w związku z przesłaniem lub udostępnieniem danych w ramach wyjątkowej potrzeby. Zapewnienie przepisów proceduralnych dla postępowań prowadzonych przed Prezesem UKE.

				2023/2854, zwany dalej „organem Unii”. Art. 3. W sprawach nieuregulowanych w ustawie lub rozporządzeniu 2023/2854 do postępowań przed Prezesem UKE, o których mowa w rozdziałach 3 i 4 oraz 6–9, stosuje się ustawę z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.	
Art. 17 ust. 6	6. Na podstawie niniejszego artykułu Komisja opracowuje wzór wniosku.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 18 ust. 1	Artykuł 18 Stosowanie się do wniosków o dane 1. Posiadacz danych otrzymujący wniosek o udostępnienie danych na podstawie niniejszego rozdziału bez zbędnej zwłoki udostępnia dane organowi sektora publicznego, Komisji, Europejskiemu Bankowi Centralnemu lub organowi Unii, które wystąpiły z wnioskiem, uwzględniając niezbędne środki techniczne, organizacyjne i prawne.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 18 ust. 2	2. Bez uszczerbku dla określonych w prawie Unii lub prawie krajowym szczególnych potrzeb w zakresie dostępności danych posiadacz danych może odmówić zastosowania się do wniosku o udostępnienie danych przewidzianego w niniejszym rozdziale lub wystąpić o jego zmianę bez zbędnej zwłoki i w żadnym razie nie później niż pięć dni roboczych od otrzymania wniosku o dane niezbędne do zareagowania na niebezpieczeństwo publiczne oraz bez zbędnej zwłoki i w żadnym razie nie później niż 30 dni roboczych od otrzymania takiego wniosku w innych przypadkach występowania wyjątkowej potrzeby, powołując się na jeden z następujących powodów: a) posiadacz danych nie ma kontroli nad żądanymi danymi;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	b) podobny wniosek w tym samym celu złożyły wcześniej inny organ sektora publicznego lub Komisja, Europejski Bank Centralny lub organ Unii, a posiadacza danych nie powiadomiono o usunięciu danych zgodnie z art. 19 ust. 1 lit. c); c) wniosek nie spełnia warunków określonych w art. 17 ust. 1 i 2.				
Art. 18 ust. 3	3. Jeżeli posiadacz danych postanowi odmówić zastosowania się do wniosku lub wystąpić o jego zmianę zgodnie z ust. 2 lit. b), wskazuje organ sektora publicznego lub Komisję, Europejski Bank Centralny lub organ Unii, które wcześniej złożyły wniosek w tym samym celu.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 18 ust. 4	4. W przypadku gdy żądane dane zawierają dane osobowe, posiadacz danych odpowiednio anonimizuje dane, chyba że zastosowanie się do wniosku o udostępnienie danych organowi sektora publicznego, Komisji, Europejskiemu Bankowi Centralnemu lub organowi Unii wymaga ujawnienia danych osobowych. W takich przypadkach posiadacz danych pseudonimizuje dane.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 18 ust. 5	5. W przypadku gdy organ sektora publicznego, Komisja, Europejski Bank Centralny lub organ Unii chcą zaskarżyć odmowę dostarczenia żądanych danych przez posiadacza danych lub gdy posiadacz danych chce zaskarżyć wniosek, a sprawy nie da się rozstrzygnąć poprzez odpowiednią zmianę wniosku, zostaje ona wniesiona do właściwego organu wyznaczonego zgodnie z art. 37 w państwie członkowskim, w którym posiadacz danych ma siedzibę.	TAK	Art. 1 pkt 4 i 6 Art. 11 Art. 3	Art. 1. Ustawa określa: (…) 4) tryb rozpatrywania skarg składanych przez posiadaczy danych na podstawie przepisów rozdziału V rozporządzenia 2023/2854; (…) 6) tryb rozpatrywania skarg składanych przez organy sektora publicznego, Komisję Europejską, Europejski Bank Centralny lub organy Unii na podstawie przepisów rozdziału V rozporządzenia 2023/2854; Art. 11. 1. Skarga organu sektora publicznego, Komisji Europejskiej, Europejskiego Banku Centralnego lub organu Unii, o której mowa w art. 18 ust. 5 rozporządzenia	Uregulowanie w jakiej formie Prezes UKE będzie rozstrzygał skargi w sprawie odmowy dostarczenia danych w związku z wyjątkową potrzebą lub zaskarżenia wniosku o udostępnienie takich danych. Zapewnienie przepisów proceduralnych dla postępowań prowadzonych przed Prezesem UKE.

				2023/2854, wszczyna postępowanie w sprawie odmowy dostarczenia żądanych danych przez posiadacza danych. 2. Skarga posiadacza danych, o której mowa w art. 18 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854, wszczyna postępowanie w sprawie wniosku o udostępnienie danych złożonego przez organ sektora publicznego, Komisję Europejską, Europejski Bank Centralny lub organ Unii. 3. W wyniku przeprowadzonego postępowania, o którym mowa w ust. 1, Prezes UKE rozstrzyga, w drodze decyzji, w sprawie odmowy dostarczenia żądanych danych przez posiadacza danych. 4. W wyniku przeprowadzonego postępowania, o którym mowa w ust. 2, Prezes UKE rozstrzyga, w drodze decyzji, w sprawie wniosku o udostępnienie danych złożonego przez organ sektora publicznego, Komisję Europejską, Europejski Bank Centralny lub organ Unii. 5. Stronami postępowania, o którym mowa w ust. 1 i 2, są: 1) posiadacz danych; 2) organ sektora publicznego, Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny lub organ Unii. Art. 3. W sprawach nieuregulowanych w ustawie lub rozporządzeniu 2023/2854 do postępowań przed Prezesem UKE,	

				o których mowa w rozdziałach 3 i 4 oraz 6–9, stosuje się ustawę z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.	
Art. 19 ust. 1	Artykuł 19 Obowiązki organów sektora publicznego, Komisji Europejskiej, Europejskiego Banku Centralnego i organów Unii 1. Organ sektora publicznego, Komisja, Europejski Bank Centralny lub organ Unii, które otrzymały dane zgodnie z wnioskiem złożonym na podstawie art. 14: a) nie wykorzystują danych w sposób niezgodny z celem, w którym o nie wystąpiono; b) wdrożyły środki techniczne i organizacyjne chroniące poufność i integralność żądanych danych oraz bezpieczeństwo przekazywania danych, w szczególności danych osobowych, oraz chronią prawa i wolności osób, których dane dotyczą; c) usuwają dane, gdy tylko przestaną one być niezbędne do określonego celu, i bez zbędnej zwłoki informują o ich usunięciu posiadacza danych oraz osoby fizyczne lub organizacje, które otrzymały dane na podstawie art. 21 ust. 1, chyba że prawo Unii lub prawo krajowe dotyczące publicznego dostępu do dokumentów wymaga archiwizacji danych w kontekście obowiązków dotyczących przejrzystości.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 19 ust. 2	2. Organ sektora publicznego, Komisja, Europejski Bank Centralny, organ Unii lub osoba trzecia otrzymujące dane na podstawie niniejszego rozdziału: a) nie wykorzystują danych lub informacji o sytuacji ekonomicznej, aktywach oraz metodach produkcji lub działalności posiadacza danych, aby opracować lub udoskonalić produkt skomunikowany lub usługę powiązaną konkurujące z produktem skomunikowanym lub usługą powiązaną posiadacza danych;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	b) nie dzielą się danymi z inną osobą trzecią w jakimkolwiek z celów, o których mowa w lit. a).				
Art. 19 ust. 3	3. Ujawnienie tajemnicy przedsiębiorstwa organowi sektora publicznego, Komisji, Europejskiemu Bankowi Centralnemu lub organowi Unii jest wymagane wyłącznie w zakresie, w jakim jest to bezwzględnie konieczne do osiągnięcia celu wniosku złożonego na podstawie art. 15. W takim przypadku posiadacz danych lub, jeżeli nie jest tą samą osobą, posiadacz tajemnicy przedsiębiorstwa identyfikują dane chronione, w tym w stosownych metadanych, jako tajemnice przedsiębiorstwa. Przed ujawnieniem tajemnic przedsiębiorstwa organ sektora publicznego, Komisja, Europejski Bank Centralny lub organ Unii stosują wszelkie niezbędne i odpowiednie środki techniczne i organizacyjne, aby chronić poufność tajemnic przedsiębiorstwa, w tym w stosownym przypadku używają modelowych postanowień umownych, norm technicznych oraz kodeksów postępowania.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 19 ust. 4	4. Organ sektora publicznego, Komisja, Europejski Banki Centralny lub organ Unii odpowiadają za bezpieczeństwo otrzymanych danych.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 20 ust. 1	Artykuł 20 Rekompensata w przypadku wyjątkowej potrzeby 1. Posiadacze danych inni niż mikroprzedsiębiorstwa i małe przedsiębiorstwa nieodpłatnie udostępniają dane niezbędne do zareagowania na niebezpieczeństwo publiczne na podstawie art. 15 ust. 1 lit. a). Organ sektora publicznego, Komisja, Europejski Banki Centralny lub organ Unii, które otrzymały dane, zapewniają publiczne uznanie posiadaczowi danych, jeżeli posiadacz danych o to wystąpi.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 20 ust. 2	2. Posiadacz danych jest uprawniony do zasadnej rekompensaty za udostępnienie danych zgodnie z wnioskiem złożonym na podstawie art. 15 ust. 1 lit. b). Rekompensata taka pokrywa koszty techniczne i organizacyjne poniesione w celu zastosowania się do wniosku, w tym w stosownym przypadku koszty anonimizacji, pseudonimizacji, agregacji i dostosowania	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	technicznego, powiększone o rozsądną marżę. Na żądanie organu sektora publicznego, Komisji, Europejskiego Banku Centralnego lub organu Unii posiadacz danych przedstawia informacje o podstawie obliczenia kosztów i rozsądnej marży.				
Art. 20 ust. 3	3. Ust. 2 ma zastosowanie także wtedy, gdy o rekompensatę za udostępnienie danych występują mikroprzedsiębiorstwo lub małe przedsiębiorstwo.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 20 ust. 4	4. Posiadacze danych nie mogą domagać się rekompensaty za udostępnienie danych zgodnie z wnioskiem wystosowanym na podstawie art. 15 ust. 1 lit. b), jeżeli konkretnym zadaniem realizowanym w interesie publicznym jest tworzenie statystyki publicznej i jeżeli prawo krajowe nie zezwala na sprzedaż danych. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję, jeżeli prawo krajowe nie zezwala na sprzedaż danych na potrzeby tworzenia statystyki publicznej.	TAK	Art. 1 pkt 5 Art. 14	Art. 1. Ustawa określa: (…) 5) organ właściwy do powiadamiania Komisji Europejskiej o prawie krajowym, które nie zezwala na sprzedaż danych na potrzeby tworzenia statystyki publicznej, o którym mowa w art. 20 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia 2023/2854; Art. 14. Minister właściwy do spraw informatyzacji powiadamia Komisję Europejską o prawie krajowym niezezwalającym na sprzedaż danych na potrzeby tworzenia statystyki publicznej, o którym mowa w art. 20 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia 2023/2854.	Określenie organu, który będzie właściwy do powiadamiania Komisji Europejskiej o prawie krajowym, które nie zezwala na sprzedaż danych na potrzeby tworzenia statystyki publicznej.
Art. 20 ust. 5	5. W przypadku gdy organ sektora publicznego, Komisja, Europejski Bank Centralny lub organ Unii nie zgadzają się z wysokością rekompensaty żądanej przez posiadacza danych, mogą złożyć skargę do właściwego organu wyznaczonego zgodnie z art. 37 w państwie członkowskim, w którym posiadacz danych ma siedzibę.	TAK	Art. 1 pkt 6 Art. 12 Art. 3	Art. 1. Ustawa określa: (…) 6) tryb rozpatrywania skarg składanych przez organy sektora publicznego, Komisję Europejską, Europejski Bank Centralny lub organy Unii na podstawie przepisów rozdziału V rozporządzenia 2023/2854; Art. 12. 1. Skarga, o której mowa w art. 20 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854, wszczyna postępowanie	Uregulowanie w jakiej formie Prezes UKE będzie rozstrzygał skargi organu sektora publicznego, Komisji Europejskiej, Europejskiego Banku Centralnego lub organy Unii w sprawie rekompensaty. Zapewnienie przepisów proceduralnych dla

				w sprawie wysokości rekompensaty żądanej przez posiadacza danych. 2. W wyniku przeprowadzonego postępowania, o którym mowa w ust. 1, Prezes UKE rozstrzyga, w drodze decyzji, w sprawie wysokości rekompensaty żądanej przez posiadacza danych. 3. Stronami postępowania, o którym mowa w ust. 1, są: 1) posiadacz danych; 2) organ sektora publicznego, Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny lub organ Unii. Art. 3. W sprawach nieuregulowanych w ustawie lub rozporządzeniu 2023/2854 do postępowań przed Prezesem UKE, o których mowa w rozdziałach 3 i 4 oraz 6–9, stosuje się ustawę z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.	postępowań prowadzonych przed Prezesem UKE.
Art. 21 ust. 1	Artykuł 21 Dzielenie się danymi pozyskiwanymi w ramach wyjątkowej potrzeby z organizacjami badawczymi lub urzędami statystycznymi 1. Organ sektora publicznego, Komisja, Europejski Bank Centralny lub organ Unii są uprawnione do dzielenia się danymi otrzymanymi w ramach niniejszego rozdziału: a) z osobami fizycznymi lub organizacjami na potrzeby prowadzenia badań naukowych lub analiz zgodnych z celem, w którym wystąpiono o dane; lub b) z krajowymi urzędami statystycznymi i Eurostatem do celów tworzenia statystyki publicznej.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

Art. 21 ust. 2	2. Osoby fizyczne lub organizacje otrzymujące dane na podstawie ust. 1 prowadzą działalność o charakterze niekomercyjnym lub w kontekście misji interesu publicznego uznanej w prawie Unii lub w prawie krajowym. Nie zaliczają się do nich organizacje znajdujące się pod znacznym wpływem przedsiębiorstw komercyjnych, który mógłby skutkować preferencyjnym dostępem do wyników badań.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 21 ust. 3	3. Osoby fizyczne lub organizacje otrzymujące dane na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu przestrzegają tych samych obowiązków, które mają zastosowanie do organów sektora publicznego, Komisji, Europejskiego Banku Centralnego lub organów Unii na podstawie art. 17 ust. 3 i art. 19.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 21 ust. 4	4. Niezależnie od art. 19 ust. 1 lit. c) osoby fizyczne lub organizacje otrzymujące dane na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu mogą zachować dane otrzymane w celu, w którym o nie wystąpiono, maksymalnie przez sześć miesięcy po usunięciu danych przez organy sektora publicznego, Komisję, Europejski Bank Centralny i organy Unii.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 21 ust. 5	5. W przypadku gdy organ sektora publicznego, Komisja, Europejski Bank Centralny lub organ Unii zamierzają przesłać lub udostępnić dane na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu, bez zbędnej zwłoki powiadamiają o tym posiadacza danych, od którego otrzymano dane, podając dane identyfikacyjne i kontaktowe organizacji lub osoby fizycznej otrzymujących dane, cel przesłania lub udostępnienia danych, okres, przez który dane będą wykorzystywane, oraz zastosowane techniczne i organizacyjne środki ochrony, w tym jeżeli w grę wchodzą dane osobowe lub tajemnice przedsiębiorstwa. W przypadku gdy posiadacz danych nie zgadza się na przesłanie lub udostępnienie danych, może złożyć skargę do właściwego organu wyznaczonego zgodnie z art. 37, w państwie członkowskim, w którym posiadacz danych ma siedzibę.	TAK	Art. 1 pkt 4 Art. 13 Art. 3	Art. 1. Ustawa określa: (…) 4) tryb rozpatrywania skarg składanych przez posiadaczy danych na podstawie przepisów rozdziału V rozporządzenia 2023/2854; Art. 13. 1. Skarga, o której mowa w art. 21 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854, wszczyna postępowanie w sprawie przesłania lub udostępnienia danych, o którym mowa w art. 21 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854. 2. W wyniku przeprowadzonego postępowania, o którym mowa w ust. 1, Prezes UKE rozstrzyga, w drodze decyzji, w sprawie przesłania lub udostępnienia	Uregulowanie w jakiej formie Prezes UKE będzie rozstrzygał skargi posiadacza danych na przesłanie lub udostępnianie innemu podmiotowi danych, które przekazał w ramach wyjątkowej potrzeby. Zapewnienie przepisów proceduralnych dla postępowań prowadzonych przed Prezesem UKE.

				danych, o którym mowa w art. 21 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854. 3. Stronami postępowania, o którym mowa w ust. 1, są: 1) posiadacz danych; 2) organ sektora publicznego, Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny lub organ Unii. Art. 3. W sprawach nieuregulowanych w ustawie lub rozporządzeniu 2023/2854 do postępowań przed Prezesem UKE, o których mowa w rozdziałach 3 i 4 oraz 6–9, stosuje się ustawę z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.	
Art. 22 ust. 1	Artykuł 22 Wzajemna pomoc i współpraca transgraniczna 1. Organy sektora publicznego, Komisja, Europejski Bank Centralny i organy Unii współpracują ze sobą i udzielają sobie wzajemnie pomocy w celu spójnego wdrożenia niniejszego rozdziału.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 22 ust. 2	2. Dane wymienione w kontekście pomocy, o którą wystąpiono i której udzielono na podstawie ust. 1, nie są wykorzystywane w sposób niezgodny z celem, w którym o nie wystąpiono.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 22 ust. 3	3. W przypadku gdy organ sektora publicznego zamierza wystąpić z wnioskiem o dane do posiadacza danych mającego siedzibę w innym państwie członkowskim, najpierw powiadamia o tym zamiarze właściwy organ wyznaczony zgodnie z art. 37 w tym państwie członkowskim. Wymóg ten ma zastosowanie także do wniosków wystosowywanych przez Komisję, Europejski Bank Centralny i organy Unii. Właściwy organ państwa członkowskiego, w którym posiadacz danych ma siedzibę, bada wniosek.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

Art. 22 ust. 4	4. Po zbadaniu wniosku w świetle wymogów art. 17 stosowny właściwy organ bez zbędnej zwłoki podejmuje jedno z następujących działań: a) przesyła wniosek posiadaczowi danych i w stosownym przypadku doradza organowi sektora publicznego, Komisji, Europejskiemu Bankowi Centralnemu lub organowi Unii, które występują z wnioskiem, w sprawie potrzeby, jeżeli taka występuje, o współpracę z organami sektora publicznego w państwie członkowskim, w którym posiadacz danych ma siedzibę, w celu zmniejszenia obciążeń administracyjnych spoczywających na posiadaczu danych w kwestii zastosowania się do wniosku; b) z należycie uzasadnionych powodów, zgodnie z niniejszym rozdziałem, odrzuca wniosek. W stosownych przypadkach, organ sektora publicznego, który wystąpił z wnioskiem, Komisja, Europejski Bank Centralny i organ Unii biorą pod uwagę opinię i powody przedstawione przez odpowiedni właściwy organ zgodnie z akapitem pierwszym, przed podjęciem wszelkich dalszych działań, takich jak ponowne złożenie wniosku.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 23	ROZDZIAŁ VI ZMIANA DOSTAWCY USŁUG PRZETWARZANIA DANYCH Artykuł 23 Usuwanie przeszkód w skutecznej zmianie danych Dostawcy usług przetwarzania danych stosują środki przewidziane w art. 25, 26, 27, 29 i 30, aby umożliwić klientom zmianę usługi przetwarzania danych na usługę tego samego typu świadczoną przez innego dostawcę usług przetwarzania danych, lokalną infrastrukturę ICT lub w stosownym przypadku korzystanie z usług kilku dostawców usług przetwarzania danych równocześnie. W szczególności dostawcy usług przetwarzania danych nie stawiają przeszkód	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	przedkomercyjnych, handlowych, technicznych, umownych i organizacyjnych i je usuwają, jeżeli utrudniają one klientom: a) rozwiązanie umowy o świadczenie usługi przetwarzania danych po upływie maksymalnego okresu wypowiedzenia i pomyślną finalizację procesu zmiany dostawcy, zgodnie z art. 25; b) zawarcie nowych umów z innym dostawcą usług przetwarzania danych obejmujących usługi tego samego typu; c) przeniesienie danych eksportowalnych i aktywów cyfrowych klienta do innego dostawcy usług przetwarzania danych lub do lokalnej infrastruktury ICT, w tym po skorzystaniu z oferty na poziomie bezpłatnym; d) zgodnie z art. 24 uzyskanie równoważności funkcjonalnej w ramach korzystania z nowej usługi przetwarzania danych w środowisku informatycznym innego dostawcy obejmującym usługę tego samego typu; e) oddzielenie, jeżeli jest to technicznie możliwe, usług przetwarzania danych, o których mowa w art. 30 ust. 1, od innych usług przetwarzania danych świadczonych przez dostawcę usługi przetwarzania danych.				
Art. 24	Artykuł 24 Zakres obowiązków technicznych Obowiązki dostawców usług przetwarzania danych określone w art. 23, 25, 29, 30 i 34 mają zastosowanie wyłącznie do usług, umów lub praktyk handlowych wyjściowego dostawcy usług przetwarzania danych.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 25 ust. 1	Artykuł 25 Postanowienia umowne dotyczące zmiany dostawcy 1. Prawa klienta i obowiązki dostawcy usługi przetwarzania danych w odniesieniu do zmiany dostawcy takich usług lub w stosownym przypadku do przeniesienia do lokalnej infrastruktury ICT zostaną jasno określone w umowie zawartej	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	na piśmie. Dostawca usług przetwarzania danych udostępnia taką umowę klientowi przed podpisaniem w sposób umożliwiający klientowi jej przechowywanie i reprodukowanie.				
Art. 25 ust. 2	2. Bez uszczerbku dla dyrektywy (UE) 2019/770 w umowie, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu znajdują się co najmniej następujące elementy: a) postanowienia umowne umożliwiające klientowi na wniosek zmianę dostawcy usług przetwarzania danych na innego dostawcę usług przetwarzania danych lub przeniesienie wszystkich danych eksportowalnych i aktywów cyfrowych do lokalnej infrastruktury ICT bez zbędnej zwłoki i w żadnym razie nie później niż po upływie obowiązkowego maksymalnego okresu przejściowego wynoszącego 30 dni kalendarzowych i rozpoczynającego się po maksymalnym okresie wypowiedzenia, o którym mowa w lit. d), kiedy to umowa o świadczenie usług nadal ma zastosowanie, a dostawca usług przetwarzania danych: (i) zapewnia klientowi i osobom trzecim upoważnionym przez klienta uzasadnioną pomoc w procesie zmiany dostawcy; (ii) postępuje z należytą starannością w celu utrzymania ciągłości działalności i kontynuuje świadczenie funkcji lub usług przewidzianych w umowie; (iii) przedstawia jasne informacje o znanych zagrożeniach dla ciągłości świadczenia funkcji lub usług po stronie wyjściowego dostawcy usług przetwarzania danych; (iv) zapewnia, aby w trakcie całego procesu zmiany dostawcy utrzymany został wysoki poziom bezpieczeństwa, w szczególności bezpieczeństwa danych podczas ich przekazywania i dalszego bezpieczeństwa danych podczas okresu zatrzymywania, o którym mowa w lit. c), zgodnie z mającymi	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	zastosowanie przepisami prawa Unii lub prawa krajowego; b) zobowiązanie dostawcy usług przetwarzania danych do wsparcia strategii odejścia klienta w odniesieniu do usług objętych umową, w tym poprzez przekazanie wszelkich istotnych informacji; c) postanowienie umowne określające, że umowa zostaje uznana za rozwiązaną, a klient zostaje poinformowany o jej rozwiązaniu w jednym z następujących przypadków: (i) w stosownym przypadku po pomyślnym zakończeniu procesu zmiany dostawcy; (ii) na zakończenie maksymalnego okresu wypowiedzenia, o którym mowa w lit. d), w przypadku gdy klient nie chce zmienić dostawcy, ale chce usunąć wszystkie swoje dane eksportowalne i aktywa cyfrowe po zakończeniu usługi; d) maksymalny okres wypowiedzenia rozpoczynający proces zmiany dostawcy i nieprzekraczający dwóch miesięcy; e) szczegółowa specyfikacja wszystkich kategorii danych i aktywów cyfrowych, które można przenieść w trakcie procesu zmiany dostawcy, w tym co najmniej wszystkich danych eksportowalnych; f) szczegółowa specyfikacja kategorii danych specyficznych dla wewnętrznego funkcjonowania dostawcy usługi przetwarzania danych, które są wyłączone spośród danych eksportowalnych przewidzianych w lit. e) niniejszego ustępu, w przypadku gdy istnieje ryzyko naruszenia tajemnic przedsiębiorstwa dostawcy, o ile wyłączenia te nie utrudniają ani nie opóźniają procesu zmiany dostawcy, o którym mowa w art. 23; g) minimalny okres, w którym można pobrać dane, wynoszący co najmniej 30 dni kalendarzowych, rozpoczynający się po zakończeniu okresu przejściowego uzgodnionego między klientem				

	a dostawcą usług przetwarzania danych, zgodnie z lit. a) niniejszego ustępu i ust. 4; h) postanowienie umowne gwarantujące całkowite usunięcie wszystkich danych eksportowalnych i aktywów cyfrowych wygenerowanych bezpośrednio przez klienta lub bezpośrednio dotyczących klienta po upływie okresu pobierania, o którym mowa w lit. g), lub po upływie alternatywnego uzgodnionego okresu w terminie późniejszym niż termin upływu okresu pobierania, o którym mowa w lit. g), pod warunkiem że pomyślnie ukończony został proces zmiany dostawcy; i) opłaty z tytułu zmiany dostawcy, które dostawcy usług przetwarzania danych mogą nałożyć zgodnie z art. 29.				
Art. 25 ust. 3	3. Umowa, o której mowa w ust. 1, zawiera postanowienia umowne określające, że klient może powiadomić dostawcę usług przetwarzania danych o swojej decyzji, aby po upływie maksymalnego okresu wypowiedzenia, o którym mowa w ust. 2 lit. d), wykonać co najmniej jedno z następujących działań: a) zmienić dostawcę usług przetwarzania danych na innego dostawcę, w którym to przypadku klient przedstawia niezbędne dane tego innego dostawcy; b) przejść na lokalną infrastrukturę ICT; c) usunąć jego dane eksportowalne i aktywa cyfrowe.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 25 ust. 4	4. W przypadku gdy obowiązkowy maksymalny okres przejściowy określony w ust. 2 lit. a) jest technicznie niemożliwy, dostawca usług przetwarzania danych powiadamia o tym klienta w terminie 14 dni roboczych od złożenia wniosku o zmianę dostawcy, należycie uzasadnia techniczną niewykonalność i wskazuje zastępczy okres przejściowy, który nie może przekroczyć siedmiu miesięcy. Zgodnie z ust. 1 ciągłość usługi zostaje zapewniona przez cały zastępczy okres przejściowy.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 25 ust. 5	5. Bez uszczerbku dla ust. 4 umowa, o której mowa w ust. 1 zawiera postanowienia umowne zapewniające klientowi prawo do jednokrotnego przedłużenia okresu	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów

	przejściowego o okres, który klient uznaje za właściwszy z uwagi na własne cele.				krajowych służących stosowaniu.
Art. 26	Artykuł 26 Obowiązek informacyjny spoczywający na dostawcach usług przetwarzania danych Dostawca usług przetwarzania danych przedstawia klientowi: a) informacje o istniejących procedurach zmiany dostawcy i przeniesienia usługi przetwarzania danych, w tym informacje o dostępnych metodach i formatach zmiany dostawcy i przeniesienia oraz o limitach i ograniczeniach technicznych znanych dostawcy usług przetwarzania danych; b) odniesienie do aktualnego rejestru internetowego prowadzonego przez dostawcę usług przetwarzania danych ze szczegółowymi informacjami o wszelkich strukturach danych i formatach danych oraz o stosownych normach i otwartych specyfikacjach w zakresie interoperacyjności, w których dostępne są dane eksportowalne, o których mowa w art. 25 ust. 2 lit. e).	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 27	Artykuł 27 Obowiązek działania w dobrej wierze Wszystkie zaangażowane strony, w tym docelowi dostawcy usług przetwarzania danych, współpracują ze sobą w dobrej wierze, aby zapewnić skuteczność procesu zmiany dostawcy, umożliwić terminowe przekazanie danych oraz utrzymać ciągłość usługi przetwarzania danych.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 28 ust. 1	Artykuł 28 Umowne obowiązki dotyczące przejrzystości w zakresie dostępu międzynarodowego i przekazywania międzynarodowego 1. Dostawcy usług przetwarzania danych udostępniają na swoich stronach internetowych i na bieżąco aktualizują następujące informacje:	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	a) jurysdykcja, której podlega infrastruktura ICT używana do przetwarzania danych w ramach ich poszczególnych usług; b) ogólny opis środków technicznych, organizacyjnych i umownych przyjętych przez dostawcę usług przetwarzania danych w celu zapobieżenia międzynarodowemu dostępowi do danych nieosobowych przechowywanych na terenie Unii lub ich przekazania administracji rządowej, w przypadku gdy taki dostęp lub takie przekazanie skutkowałyby naruszeniem prawa Unii lub prawa krajowego danego państwa członkowskiego.				
Art. 28 ust. 2	2. Odniesienie do stron internetowych, o których mowa w ust. 1, znajduje się w umowach w odniesieniu do wszystkich usług przetwarzania danych oferowanych przez dostawców usług przetwarzania danych.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 29 ust. 1	Artykuł 29 Stopniowe wycofywanie opłat z tytułu zmiany dostawcy 1. Od dnia 12 stycznia 2027 r. dostawcy usług przetwarzania danych nie nakładają na klienta opłat z tytułu zmiany dostawcy za procedurę zmiany dostawcy.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 29 ust. 2	2. Od dnia 11 stycznia 2024 r. do dnia 12 stycznia 2027 r. dostawcy usług przetwarzania danych mogą nakładać na klienta obniżone opłaty z tytułu zmiany dostawcy za procedurę zmiany dostawcy.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 29 ust. 3	3. Obniżone opłaty z tytułu zmiany dostawcy, o których mowa w ust. 2, nie przekraczają kosztów poniesionych przez dostawcę usług przetwarzania danych i bezpośrednio związanych z danym procesem zmiany dostawcy.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 29 ust. 4	4. Przed zawarciem umowy z klientem dostawca usług przetwarzania danych przedstawia przyszłemu klientowi jasne informacje o standardowych opłatach za usługę i karach za wcześniejsze rozwiązanie umowy, które mogą zostać nałożone, oraz o obniżonych opłatach z tytułu zmiany dostawcy, które mogą zostać nałożone w okresie, o którym mowa w ust. 2.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

Art. 29 ust. 5	5. W stosownym przypadku dostawcy usług przetwarzania danych przedstawiają klientowi informacje o usługach przetwarzania danych, które wiążą się z wysoce złożoną lub kosztowną zmianą dostawcy lub z niemożnością zmiany dostawcy bez znacznej ingerencji w dane, aktywa cyfrowe lub architekturę usługi.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 29 ust. 6	6. W stosownym przypadku dostawcy usług przetwarzania danych publicznie przedstawiają informacje, o których mowa w ust. 4 i 5, klientom za pomocą specjalnej sekcji na swojej stronie internetowej lub w inny łatwo dostępny sposób.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 29 ust. 7	7. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 45 służących uzupełnieniu niniejszego rozporządzenia poprzez wprowadzenie mechanizmu monitorowania, który pozwoli jej monitorować opłaty z tytułu zmiany dostawcy nakładane na rynku przez dostawców usług przetwarzania danych i tym samym zapewnić, aby wycofanie i obniżenie opłat z tytułu zmiany dostawcy zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu odbyło się w terminach określonych w tych ustępach.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 30 ust. 1	Artykuł 30 Techniczne aspekty zmiany dostawcy 1. Dostawcy usług przetwarzania danych, które to usługi dotyczą skalowalnych i elastycznych zasobów obliczeniowych ograniczonych do elementów infrastruktury, takich jak serwery, sieci i zasoby wirtualne niezbędne do obsługi infrastruktury, ale nie zapewniają dostępu do usług operacyjnych, oprogramowania i aplikacji, które są przechowywane, w inny sposób przetwarzane lub wdrażane na tych elementach infrastruktury, zgodnie z art. 27 stosują wszelkie uzasadnione środki pozostające w ich mocy, aby ułatwić klientowi – po zmianie dostawcy na dostawcę usługi obejmującej usługę tego samego typu – osiągnięcie równoważności funkcjonalnej w ramach korzystania z docelowej usługi przetwarzania danych. Wyjściowy dostawca usług przetwarzania danych ułatwia proces zmiany dostawcy, zapewniając zasoby,	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	odpowiednie informacje, dokumentację, wsparcie techniczne oraz w stosownym przypadku niezbędne narzędzia.				
Art. 30 ust. 2	2. Dostawcy usług przetwarzania danych inni niż dostawcy, o których mowa w ust. 1, aby ułatwić zmianę dostawcy, nieodpłatnie udostępniają otwarte interfejsy w równym zakresie wszystkim swoim klientom i zainteresowanym docelowym dostawcom usług przetwarzania danych. Interfejsy te zawierają wystarczająco dużo informacji o danej usłudze, aby można było opracować oprogramowanie do komunikacji z tymi usługami do celów przenoszenia i interoperacyjności danych.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 30 ust. 3	3. W przypadku usług przetwarzania danych innych niż usługi, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, dostawcy usług przetwarzania danych zapewniają zgodność ze wspólnymi specyfikacjami opartymi na otwartych specyfikacjach w zakresie interoperacyjności lub zharmonizowanych normach w zakresie interoperacyjności co najmniej 12 miesięcy po tym, jak odniesienia do tych wspólnych specyfikacji lub do norm zharmonizowanych w zakresie interoperacyjności usług przetwarzania danych zostaną opublikowane w centralnym repozytorium norm Unii dotyczących interoperacyjności usług przetwarzania danych, po publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* aktów wykonawczych będących ich podstawą zgodnie z art. 35 ust. 7.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 30 ust. 4	4. Dostawcy usług przetwarzania danych inni niż dostawcy, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, uaktualniają rejestr internetowy, o którym mowa w art. 26 lit. b), zgodnie ze swoimi obowiązkami przewidzianymi w ust. 3 niniejszego artykułu.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 30 ust. 5	5. W przypadku zmiany dostawcy na dostawcę usługi tego samego typu, dla której wspólne specyfikacje lub normy zharmonizowane w zakresie interoperacyjności, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, nie zostały opublikowane się w centralnym repozytorium Unii dotyczącym interoperacyjności usług przetwarzania danych zgodnie z art. 35 ust. 8, dostawca usług przetwarzania danych na wniosek klienta eksportuje wszystkie dane eksportowalne	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	w uporządkowanym, powszechnie używanym, nadającym się do odczytu maszynowego formacie.				
Art. 30 ust. 6	6. Od dostawców usług przetwarzania danych nie wymaga się opracowania nowych technologii lub usług, ujawnienia lub przekazania zasobów cyfrowych chronionych prawami własności intelektualnej lub stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa klientowi lub innemu dostawcy usług przetwarzania danych ani stwarzania zagrożenia dla bezpieczeństwa i integralności usług klienta lub dostawcy.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 31 ust. 1	Artykuł 31 Szczegółowe uregulowania dotyczące niektórych usług przetwarzania danych 1. Obowiązki określone w art. 23 lit. d), art. 29 i art. 30 ust. 1 i 3 nie mają zastosowania do usług przetwarzania danych, w przypadku których większość głównych cech została opracowana na zamówienie, tak aby dostosować je do konkretnych potrzeb indywidualnego klienta, lub w przypadku których wszystkie komponenty zostały opracowane na potrzeby indywidualnego klienta i w przypadku gdy te usługi przetwarzania danych nie są oferowane komercyjnie na szeroką skalę poprzez katalog usług dostawcy usług przetwarzania danych.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 31 ust. 2	2. Obowiązki określone w niniejszym rozdziale nie mają zastosowania do usług przetwarzania danych świadczonych przez ograniczony okres jako nieprzeznaczona do produkcji wersja do celów testowania i oceny.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 31 ust. 3	3. Przed zawarciem umowy o świadczenie usług przetwarzania danych, o których to usługach mowa w niniejszym artykule, dostawca usług przetwarzania danych informuje przyszłego klienta o obowiązkach przewidzianych w niniejszym rozdziale, które nie mają zastosowania.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 32 ust. 1	ROZDZIAŁ VII BEZPRAWNY MIĘDZYNARODOWY DOSTĘP ADMINISTRACJI RZĄDOWEJ DO DANYCH	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	NIEOSOBOWYCH I BEZPRAWNE MIĘDZYNARODOWE PRZEKAZYWANIE DANYCH NIEOSOBOWYCH Artykuł 32 Międzynarodowy dostęp administracji rządowej i przekazywanie 1. Dostawcy usług przetwarzania danych stosują wszelkie odpowiednie środki techniczne, organizacyjne i prawne, w tym umowy, w celu zapobiegania międzynarodowemu dostępowi administracji rządowej państw trzecich do danych nieosobowych przechowywanych na terenie Unii oraz międzynarodowemu przekazywaniu takich danych nieosobowych, w przypadku gdy takie przekazywanie lub taki dostęp byłyby sprzeczne z prawem Unii lub prawem krajowym danego państwa członkowskiego, bez uszczerbku dla ust. 2 lub 3.				
Art. 32 ust. 2	2. Orzeczenia lub wyroki sądu lub trybunału państwa trzeciego oraz decyzje organu administracyjnego państwa trzeciego nakazujące dostawcy usług przetwarzania danych przekazanie przechowywanych na terenie Unii danych nieosobowych objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia lub udzielenie dostępu do tych danych uznaje się lub wykonuje wyłącznie wtedy, gdy są oparte na umowie międzynarodowej, takiej jak traktat o pomocy prawnej, obowiązującej między państwem trzecim, które występuje z wnioskiem, a Unią lub na umowie tego rodzaju między państwem trzecim, które występuje z wnioskiem, a państwem członkowskim.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 32 ust. 3	3. W przypadku braku umowy międzynarodowej, o której mowa w ust. 2, jeżeli dostawca usług przetwarzania danych jest adresatem orzeczenia lub wyroku sądu lub trybunału państwa trzeciego lub decyzji organu administracyjnego państwa trzeciego nakazujących przekazanie przechowywanych na terenie Unii danych nieosobowych objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia lub udzielenie dostępu do tych danych, a zastosowanie się do takiego orzeczenia lub takiej decyzji wiązałoby się z ryzykiem naruszenia przez adresata prawa Unii lub prawa krajowego stosownego państwa	TAK	Art. 15	Art. 15. Do opinii, o której mowa w art. 32 ust. 3 rozporządzenia 2023/2854, stosuje się art. 14, art. 20, art. 22, art. 33, art. 57, art. 63 i art. 64 oraz przepisy działu I rozdziału 8 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.	Uregulowanie sposobu wydawania opinii.

	członkowskiego, przekazanie takich danych temu organowi państwa trzeciego lub udzielenie mu dostępu do takich danych odbywa się wyłącznie gdy: a) system państwa trzeciego wymaga, aby uzasadnienie i proporcjonalność takiego orzeczenia, wyroku lub takiej decyzji zostały określone oraz aby takie orzeczenie, wyrok lub taka decyzja miały konkretny charakter, np. poprzez ustalenie wystarczającego związku z niektórymi osobami podejrzanymi lub naruszeniami; b) uzasadniony sprzeciw adresata podlega kontroli właściwego sądu lub trybunału państwa trzeciego; oraz c) właściwy sąd lub trybunał państwa trzeciego wydający orzeczenie lub wyrok lub dokonujący kontroli decyzji organu administracyjnego są upoważnione na podstawie prawa tego państwa trzeciego do należytego uwzględnienia stosownych interesów prawnych dostawcy danych chronionych na mocy prawa Unii lub prawa krajowego danego państwa członkowskiego. Adresat decyzji lub orzeczenia może zwrócić się o opinię do stosownego podmiotu lub organu krajowego właściwego ds. współpracy międzynarodowej w kwestiach prawnych w celu ustalenia, czy warunki określone w akapicie pierwszym zostały spełnione, w szczególności jeżeli uzna, że orzeczenie lub decyzja mogą dotyczyć tajemnic przedsiębiorstwa i innych szczególnie chronionych danych handlowych oraz treści chronionych prawami własności intelektualnej lub przekazanie może prowadzić do deanonimizacji. Właściwy podmiot lub organ krajowy może skonsultować się z Komisją. Jeżeli adresat uzna, że decyzja może naruszać bezpieczeństwo narodowe lub interesy obronne Unii lub jej państw członkowskich, zwraca się o opinię do właściwych podmiotów lub organów krajowych w celu ustalenia, czy żądane dane dotyczą bezpieczeństwa narodowego lub interesów obronnych Unii lub jej państw członkowskich. Jeżeli adresat nie otrzyma odpowiedzi w terminie miesiąca lub jeżeli właściwy podmiot lub organ krajowy stwierdzi w opinii, że warunki określone w akapicie				

	pierwszym nie zostały spełnione, adresat może na tej podstawie odrzucić wniosek o przekazanie danych nieosobowych lub dostęp do nich. Europejska Rada ds. Innowacji w zakresie Danych, o której mowa w art. 42, doradza Komisji i wspiera ją w opracowywaniu wytycznych w sprawie oceny spełnienia warunków określonych w akapicie pierwszym niniejszego ustępu.				
Art. 32 ust. 4	4. Jeżeli spełnione są warunki określone w ust. 2 lub 3, dostawca usług przetwarzania danych w odpowiedzi na wniosek dostarcza jak najmniejszą ilość danych dozwoloną w oparciu o racjonalną interpretację tego wniosku dokonaną przez dostawcę lub właściwy krajowy podmiot lub organ, o którym mowa w ust. 3 akapit drugi.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 32 ust. 5	5. Zanim dostawca usług przetwarzania danych zastosuje się do tego wniosku, informuje on klienta o wniosku organu państwa trzeciego o dostęp do jego danych, z wyjątkiem przypadków, w których wniosek służy do celów ścigania przestępstw i tak długo, jak jest to niezbędne do zachowania skuteczności działań w tym zakresie.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 33 ust. 1	ROZDZIAŁ VIII INTEROPERACYJNOŚĆ Artykuł 33 Zasadnicze wymagania w zakresie interoperacyjności danych, mechanizmów i usług dzielenia się danymi oraz wspólnych europejskich przestrzeni danych 1. Uczestnicy przestrzeni danych oferujący innym uczestnikom dane lub usługi oparte na danych spełniają następujące zasadnicze wymagania w celu ułatwienia interoperacyjności danych, mechanizmów i usług dzielenia się danymi oraz wspólnych europejskich przestrzeni danych, które są interoperacyjnymi ramami wspólnych norm i praktyk, szczególnymi dla danego celu lub sektora bądź międzysektorowymi, służącymi dzieleniu się danymi lub ich wspólnemu przetwarzaniu na potrzeby m.in. opracowywania	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	nowych produktów i usług, badań naukowych lub inicjatyw społeczeństwa obywatelskiego: a) dostatecznie opisane są zawartość zestawu danych, ograniczenia wykorzystania, licencje, metody zbierania danych, jakość danych i niepewność, w stosownym przypadku w formacie nadającym się do odczytu maszynowego, aby umożliwić odbiorcy znalezienie danych, dostęp do nich i ich wykorzystanie; b) w ogólnodostępny i spójny sposób opisane są struktury danych, formaty danych, słowniki, systemy klasyfikacji, taksonomie i wykazy kodów, jeżeli są dostępne; c) dostatecznie opisane są techniczne środki dostępu do danych, takie jak interfejsy programowania aplikacji, oraz warunki korzystania z tych środków i jakość usługi, aby umożliwić automatyczny dostęp do danych i ich przesyłanie między stronami, w tym w sposób ciągły, w sposób masowy lub w czasie rzeczywistym w formacie nadającym się do odczytu maszynowego, jeżeli jest to techniczne możliwe i nie utrudnia prawidłowego funkcjonowania produktu skomunikowanego; d) w stosownym przypadku zapewnione są środki umożliwiające interoperacyjność narzędzi automatycznego wykonywania umów w sprawie dzielenia się danymi, takich jak inteligentne umowy. Wymagania te mogą mieć charakter ogólny lub dotyczyć konkretnych sektorów, przy czym należy w pełni uwzględnić ich wzajemne powiązania z wymaganiami wynikającymi z prawa Unii lub z prawa krajowego.				
Art. 33 ust. 2	2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych, zgodnie z art. 45 niniejszego rozporządzenia, w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez doprecyzowanie zasadniczych wymagań określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, w odniesieniu do tych wymagań, które ze względu na swój charakter nie mogą przynieść	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	zamierzonego efektu, chyba że zostaną doprecyzowane w wiążących aktach prawnych Unii, i w celu właściwego odzwierciedlenia zmian technologicznych i rynkowych. Przyjmując te akty delegowane, Komisja uwzględnia opinię Europejskiej Rady ds. Innowacji w zakresie Danych zgodnie z art. 42 lit. c) ppkt (iii).				
Art. 33 ust. 3	3. Domniemywa się, że uczestnicy przestrzeni danych oferujący dane lub usługi oparte na danych innym uczestnikom przestrzeni danych i spełniający normy zharmonizowane lub części tych norm, do których odniesienia są opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, spełniają zasadnicze wymagania, o których mowa w ust. 1, w zakresie, w jakim wspomniane wymagania objęte są takimi normami zharmonizowanymi lub ich częściami.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 33 ust. 4	4. Komisja, zgodnie z art. 10 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012, zwraca się do co najmniej jednej europejskiej organizacji normalizacyjnej z wnioskiem o przygotowanie norm zharmonizowanych spełniających zasadnicze wymagania określone w ust. 1 niniejszego artykułu.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 33 ust. 5	5. Komisja może przyjąć – w drodze aktów wykonawczych – wspólne specyfikacje, obejmujące dowolny lub wszystkie zasadnicze wymagania określone w ust. 1, jeżeli spełnione zostały następujące warunki: a) Komisja zwróciła się, zgodnie z art. 10 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012, do co najmniej jednej europejskiej organizacji normalizacyjnej z wnioskiem o przygotowanie normy zharmonizowanej spełniającej zasadnicze wymagania określone w ust. 1 niniejszego artykułu, a w dodatku: (i) wniosek nie został zaakceptowany; (ii) normy zharmonizowane dotyczące tego wniosku nie zostały dostarczone w terminie określonym zgodnie z art. 10 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012; lub (iii) normy zharmonizowane nie są zgodne z wnioskiem; oraz	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	b) w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* nie jest opublikowane odniesienie do norm zharmonizowanych obejmujących stosowne zasadnicze wymagania określone w ust. 1 niniejszego artykułu zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1025/2012 i nie przewiduje się publikacji takiego odniesienia w rozsądnym terminie. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 46 ust. 2.				
Art. 33 ust. 6	6. Przed sporządzeniem projektu aktu wykonawczego, o którym mowa w ust. 5 niniejszego artykułu Komisja informuje komitet, o którym mowa w art. 22 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012, że jej zdaniem spełnione zostały warunki przewidziane w ust. 5 niniejszego artykułu.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 33 ust. 7	7. Sporządzając projekt aktu wykonawczego, o którym mowa w ust. 5, Komisja uwzględnia opinie Europejskiej Rady ds. Innowacji w zakresie Danych i innych stosownych podmiotów lub grup ekspertów i należycie konsultuje się ze wszystkimi stosownymi zainteresowanymi stronami.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 33 ust. 8	8. Domniemywa się, że uczestnicy przestrzeni danych oferujący dane lub usługi oparte na danych innym uczestnikom przestrzeni danych i spełniający wspólne specyfikacje ustanowione aktami wykonawczymi, o których mowa w ust. 5, lub ich części spełniają zasadnicze wymagania określone w ust. 1 objęte tymi wspólnymi specyfikacjami lub ich częściami.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 33 ust. 9	9. W przypadku gdy norma zharmonizowana zostaje przyjęta przez europejską organizację normalizacyjną i przedstawiona Komisji w celu opublikowania odniesienia do niej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, Komisja ocenia tę normę zharmonizowaną zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1025/2012. W przypadku opublikowania odniesienia do normy zharmonizowanej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Komisja uchyla akty wykonawcze, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, lub ich części, które	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	obejmują te same zasadnicze wymagania, jak te objęte normą zharmonizowaną.				
Art. 33 ust. 10	10. W przypadku gdy państwo członkowskie uzna, że wspólna specyfikacja nie w pełni spełnia zasadnicze wymagania określone w ust. 1, informuje o tym Komisję, przedstawiając szczegółowe wyjaśnienie. Komisja ocenia to szczegółowe wyjaśnienie i w stosownym przypadku może zmienić akt wykonawczy ustanawiający daną wspólną specyfikację.	TAK	Art. 1 pkt 7 Art. 16	Art. 1. Ustawa określa: (…) 7) organ właściwy do przekazywania Komisji Europejskiej informacji, o których mowa w art. 33 ust. 10 zdanie pierwsze, art. 35 ust. 7 zdanie pierwsze oraz art. 36 ust. 11 zdanie pierwsze rozporządzenia 2023/2854; Art. 16. Minister właściwy do spraw informatyzacji przekazuje Komisji Europejskiej informacje, o których mowa w art. 33 ust. 10 zdanie pierwsze, art. 35 ust. 7 zdanie pierwsze oraz art. 36 ust. 11 zdanie pierwsze rozporządzenia 2023/2854.	Uregulowanie sposobu przekazania Komisji Europejskiej informacji w sprawie wspólnej specyfikacji.
Art. 33 ust. 11	11. Komisja może przyjąć wytyczne, uwzględniając propozycję Europejskiej Rady ds. Innowacji w zakresie Danych zgodnie z art. 30 lit. h) rozporządzenia (UE) 2022/868, ustanawiającym specyfikacje w zakresie interoperacyjnych ram wspólnych norm i praktyk na potrzeby funkcjonowania wspólnych europejskich przestrzeni danych.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 34 ust. 1	Artykuł 34 Interoperacyjność do celów równoczesnego korzystania z usług przetwarzania danych 1. Wymagania określone w art. 23, 24, 25 ust. 2 lit. a) pkt (ii) i (iv), lit. e) i f) oraz w art. 30 ust. 2 do 5 mają także zastosowanie odpowiednio do dostawców usług przetwarzania danych, aby ułatwić interoperacyjność do celów równoczesnego korzystania z usług przetwarzania danych.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 34 ust. 2	2. W przypadku równoczesnego korzystania z usług przetwarzania danych, dostawcy usług przetwarzania danych mogą nałożyć opłaty z tytułu wychodzącego ruchu, które nie	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów

	przekraczają poniesionych kosztów z tytułu wychodzącego ruchu.				krajowych służących stosowaniu.
Art. 35 ust. 1	Artykuł 35 Interoperacyjność usług przetwarzania danych 1. Otwarte specyfikacje w zakresie interoperacyjności i normy zharmonizowane w zakresie interoperacyjności usług przetwarzania danych: a) zapewniają, jeżeli jest to technicznie możliwe, interoperacyjność różnych usług przetwarzania danych, które obejmują usługi tego samego typu; b) zwiększają możliwość przenoszenia aktywów cyfrowych między różnymi usługami przetwarzania danych, które obejmują usługi tego samego typu; c) ułatwiają, jeżeli jest to technicznie możliwe, równoważność funkcjonalną różnych usług przetwarzania danych określonych w art. 30 ust. 1, które obejmują usługi tego samego typu; d) nie wpływają negatywnie na bezpieczeństwo i integralność usług przetwarzania danych i danych; e) są opracowywane w sposób umożliwiający postęp techniczny oraz wprowadzanie nowych funkcji i innowacji w usługach przetwarzania danych.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 35 ust. 2	2. Otwarte specyfikacje w zakresie interoperacyjności i normy zharmonizowane w zakresie interoperacyjności usług przetwarzania danych odpowiednio dotyczą: a) aspektów interoperacyjności w chmurze w odniesieniu do interoperacyjności przesyłu danych, interoperacyjności syntaktycznej, interoperacyjności semantycznej danych, interoperacyjności behawioralnej i interoperacyjności zasad; b) aspektów możliwości przenoszenia danych w chmurze w odniesieniu do syntaktycznej możliwości przenoszenia danych, semantycznej możliwości przenoszenia danych i możliwości przenoszenia zasad dotyczących danych;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	c) aspektów aplikacji w chmurze w odniesieniu do syntaktycznej możliwości przenoszenia aplikacji, możliwości przenoszenia poleceń aplikacji, możliwości przenoszenia metadanych aplikacji, możliwości przenoszenia zachowania aplikacji i możliwości przenoszenia zasad aplikacji.				
Art. 35 ust. 3	3. Otwarte specyfikacje w zakresie interoperacyjności są zgodne z załącznikiem II do rozporządzenia (UE) nr 1025/2012.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu
Art. 35 ust. 4	4. Po uwzględnieniu stosownych międzynarodowych i europejskich norm i inicjatyw samoregulacyjnych Komisja może, zgodnie z art. 10 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012, zwrócić się do co najmniej jednej europejskiej organizacji normalizacyjnej z wnioskiem o przygotowanie norm zharmonizowanych spełniających zasadnicze wymagania określone w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 35 ust. 5	5. Komisja może przyjąć – w drodze aktów wykonawczych – wspólne specyfikacje na podstawie otwartych specyfikacji w zakresie interoperacyjności, obejmujące wszystkie zasadnicze wymagania określone w ust. 1 i 2.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 35 ust. 6	6. Sporządzając projekt aktu wykonawczego, o którym mowa w u ust. 5 niniejszego artykułu, Komisja uwzględnia opinię właściwych organów krajowych, o których mowa w art. 37 ust. 5 lit. h), oraz innych właściwych podmiotów lub grup ekspertów i należycie konsultuje się ze wszystkimi właściwymi zainteresowanymi stronami.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 35 ust. 7	7. W przypadku gdy państwo członkowskie uzna, że wspólna specyfikacja nie w pełni spełnia zasadnicze wymagania określone w ust. 1 i 2, informuje o tym Komisję, przedstawiając szczegółowe wyjaśnienie. Komisja ocenia to szczegółowe wyjaśnienie i w stosownym przypadku może zmienić akt wykonawczy ustanawiający daną wspólną specyfikację.	TAK	Art. 1 pkt 7 Art. 16	Art. 1. Ustawa określa: (…) 7) organ właściwy do przekazywania Komisji Europejskiej informacji, o których mowa w art. 33 ust. 10 zdanie pierwsze, art. 35 ust. 7 zdanie pierwsze oraz art. 36 ust. 11 zdanie pierwsze rozporządzenia 2023/2854;	Uregulowanie sposobu przekazania Komisji Europejskiej informacji w sprawie wspólnej specyfikacji.

				Art. 16. Minister właściwy do spraw informatyzacji przekazuje Komisji Europejskiej informacje, o których mowa w art. 33 ust. 10 zdanie pierwsze, art. 35 ust. 7 zdanie pierwsze oraz art. 36 ust. 11 zdanie pierwsze rozporządzenia 2023/2854.	
Art. 35 ust. 8	8. Do celów art. 30 ust. 3 Komisja publikuje – w drodze aktów wykonawczych – odniesienia do norm zharmonizowanych i wspólnych specyfikacji w zakresie interoperacyjności usług przetwarzania danych w centralnym unijnym repozytorium norm dotyczących interoperacyjności usług przetwarzania danych.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 35 ust. 9	9. Akty wykonawcze, o których mowa w niniejszym artykule, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 46 ust. 2.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 36 ust. 1	Artykuł 36 Zasadnicze wymagania dotyczące inteligentnych umów na potrzeby wykonywania umów w sprawie dzielenia się danymi 1. Dostawca aplikacji wykorzystującej inteligentne umowy lub w przypadku jego braku osoba, której działalność handlowa, gospodarcza lub zawodowa obejmuje wdrażanie inteligentnych umów dla innych osób w kontekście wykonywania umowy o udostępnianie danych lub jej części zapewnia, aby inteligentne umowy spełniały następujące zasadnicze wymagania: a) odporność i kontrola dostępu, zapewniające, aby inteligentna umowa została opracowana w sposób umożliwiający mechanizmy kontroli dostępu i bardzo wysoki poziom odporności na błędy funkcjonalne i manipulacje ze strony osób trzecich; b) bezpieczne zakończenie i przerwanie, zapewniające, aby istniał mechanizm umożliwiający zakończenie dalszej realizacji transakcji oraz, aby inteligentna	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	umowa obejmowała funkcje wewnętrzne, które mogą zresetować umowę lub polecić umowie zakończenie lub przerwanie działania, w szczególności w celu uniknięcia przyszłego przypadkowego wykonania; c) archiwizacja i ciągłość danych, zapewniające, aby w warunkach, w których inteligentna umowa musi zostać zakończona lub dezaktywowana, istniała możliwość archiwizacji danych transakcyjnych oraz logiki i kodu inteligentnej umowy w celu zachowania rejestru operacji wykonanych na danych w przeszłości (możliwość kontroli); d) kontrola dostępu, zapewniająca, aby inteligentna umowa była chroniona za pomocą rygorystycznych mechanizmów kontroli dostępu w warstwach zarządzania i inteligentnych umów; oraz e) spójność, zapewniająca spójność z postanowieniami umowy o dzieleniu się danymi, którą inteligentna umowa wykonuje.				
Art. 36 ust. 2	2. Dostawca inteligentnej umowy lub w przypadku jego braku osoba, której działalność handlowa, gospodarcza lub zawodowa obejmuje wdrażanie inteligentnych umów dla innych osób w kontekście wykonywania umowy lub jej części w sprawie udostępniania danych, przeprowadza ocenę zgodności w celu spełnienia zasadniczych wymagań określonych w ust. 1 i wydaje deklarację zgodności UE, jeżeli wymagania te są spełnione.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 36 ust. 3	3. Sporządzając deklarację zgodności UE, dostawca aplikacji wykorzystującej inteligentne umowy lub w przypadku jego braku osoba, której działalność handlowa, gospodarcza lub zawodowa obejmuje wdrażanie inteligentnych umów dla innych osób w kontekście wykonania umowy, lub jej części, w sprawie udostępniania danych, są odpowiedzialni za przestrzeganie wymagań określonych w ust. 1.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 36 ust. 4	4. Domniemywa się, że inteligentna umowa, która spełnia normy zharmonizowane lub stosowne części tych norm, do których odniesienia są opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, jest zgodna z zasadniczymi wymaganiami	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	określonymi w ust. 1 w zakresie, w jakim wymagania te są objęte takimi normami zharmonizowanymi lub ich częścią.				
Art. 36 ust. 5	5. Komisja, zgodnie z art. 10 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012, zwraca się do co najmniej jednej europejskiej organizacji normalizacyjnej z wnioskiem o przygotowanie norm zharmonizowanych spełniających zasadnicze wymagania określone w ust. 1 niniejszego artykułu.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 36 ust. 6	6. Komisja może przyjąć – w drodze aktów wykonawczych – wspólne specyfikacje, obejmujące dowolne lub wszystkie zasadnicze wymagania określone w ust. 1, jeżeli spełnione zostały następujące warunki: a) Komisja zwróciła się, zgodnie z art. 10 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012, do co najmniej jednej europejskiej organizacji normalizacyjnej z wnioskiem o przygotowanie normy zharmonizowanej spełniającej zasadnicze wymagania określone w ust. 1 niniejszego artykułu, a w dodatku (i) wniosek nie został zaakceptowany; (ii) normy zharmonizowane dotyczące tego wniosku nie zostały dostarczone w terminie określonym zgodnie z art. 10 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012; lub (iii) normy zharmonizowane nie są zgodne z wnioskiem; oraz b) w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* nie jest opublikowane odniesienie do norm zharmonizowanych obejmujących stosowne zasadnicze wymagania określone w ust. 1 niniejszego artykułu zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1025/2012 i nie przewiduje się publikacji takiego odniesienia w rozsądnym terminie. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 46 ust. 2.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 36 ust. 7	7. Przed sporządzeniem projektu aktu wykonawczego, o którym mowa w ust. 6 niniejszego artykułu Komisja informuje komitet, o którym mowa w art. 22 rozporządzenia	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów

	(UE) nr 1025/2012, że jej zdaniem spełnione zostały warunki przewidziane w ust. 6 niniejszego artykułu.				krajowych służących stosowaniu.
Art. 36 ust. 8	8. Sporządzając projekt aktu wykonawczego, o którym mowa w ust. 6, Komisja uwzględnia opinie Europejskiej Rady ds. Innowacji w zakresie Danych i innych stosownych podmiotów lub grup ekspertów i należycie konsultuje się ze wszystkimi stosownymi zainteresowanymi stronami.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 36 ust. 9	9. Domniemywa się, że dostawca inteligentnej umowy lub w przypadku jego braku osoba, której działalność handlowa, gospodarcza lub zawodowa obejmuje wdrażanie inteligentnych umów dla innych osób w kontekście wykonywania umowy o udostępnianiu danych lub jej części, spełniający wspólne specyfikacje ustanowione aktami wykonawczymi, o których mowa w ust. 6, lub ich częściami, spełniają zasadnicze wymagania określone w ust. 1 w takim zakresie, że wymagania te objęte są takimi wspólnymi specyfikacjami lub ich częściami.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 36 ust. 10	10. W przypadku gdy norma zharmonizowana zostaje przyjęta przez europejską organizację normalizacyjną i przedstawiona Komisji w celu opublikowania odniesienia do niej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, Komisja ocenia normę zharmonizowaną zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1025/2012. W przypadku publikacji odniesienia do normy zharmonizowanej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Komisja uchyla akty wykonawcze, o których mowa w ust. 6 niniejszego artykułu, lub ich części, które obejmują te same zasadnicze wymagania, takie jak te objęte przez tę normę zharmonizowaną.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 36 ust. 11	11. W przypadku gdy państwo członkowskie uzna, że wspólna specyfikacja niecałkowicie spełnia zasadnicze wymagania określone w ust. 1, informuje o tym Komisję, przedstawiając szczegółowe wyjaśnienie. Komisja ocenia to szczegółowe wyjaśnienie i w stosownym przypadku może zmienić akt wykonawczy ustanawiający daną wspólną specyfikację.	TAK	Art. 1 pkt 7 Art. 16	Art. 1. Ustawa określa: (…) 7) organ właściwy do przekazywania Komisji Europejskiej informacji, o których mowa w art. 33 ust. 10 zdanie pierwsze, art. 35 ust. 7 zdanie pierwsze oraz art. 36 ust. 11 zdanie	Uregulowanie sposobu przekazania Komisji Europejskiej informacji w sprawie wspólnej specyfikacji.

				pierwsze rozporządzenia 2023/2854; Art. 16. Minister właściwy do spraw informatyzacji przekazuje Komisji Europejskiej informacje, o których mowa w art. 33 ust. 10 zdanie pierwsze, art. 35 ust. 7 zdanie pierwsze oraz art. 36 ust. 11 zdanie pierwsze rozporządzenia 2023/2854.	
Art. 37 ust. 1	ROZDZIAŁ IX WDRAŻANIE I EGZEKWOWANIE Artykuł 37 Właściwe organy i koordynator danych 1. Każde państwo członkowskie wyznacza właściwy organ lub właściwe organy odpowiedzialne za stosowanie i egzekwowanie niniejszego rozporządzenia (zwane dalej „właściwymi organami"). Państwa członkowskie mogą ustanowić co najmniej jeden nowy organ lub oprzeć się na organach już istniejących.	TAK	Art. 1 pkt 1 Art. 4 ust. 1 pkt 1 Art. 42	Art. 1. Ustawa określa: 1) właściwy organ, o którym mowa w art. 37 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2854 z dnia 13 grudnia 2023 r. w sprawie zharmonizowanych przepisów dotyczących sprawiedliwego dostępu do danych i ich wykorzystywania oraz w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2017/2394 i dyrektywy (UE) 2020/1828 (akt w sprawie danych) (Dz. Urz. UE L 2023/2854 z 22.12.2023, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 2023/2854"; Art. 4. 1. Prezes UKE jest: 1) właściwym organem, o którym mowa w art. 37 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854; Art. 42. W ustawie z dnia 12 lipca 2024 r. – Prawo komunikacji elektronicznej (Dz. U. poz. 1221, z 2025 r. poz. 637 i 820 oraz z 2026 r. poz. 252, 815 i 1296) w art. 419 w ust. 1 w pkt 24 kropkę	Określenie właściwego organu. Dostosowanie przepisów ustawy z dnia 12 lipca 2024 r. – Prawo komunikacji elektronicznej.

				zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 25–27 w brzmieniu: „25) wykonywanie zadań właściwego organu, o którym mowa w art. 37 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2854 z dnia 13 grudnia 2023 r. w sprawie zharmonizowanych przepisów dotyczących sprawiedliwego dostępu do danych i ich wykorzystywania oraz w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2017/2394 i dyrektywy (UE) 2020/1828 (akt w sprawie danych) (Dz. Urz. UE L 2023/2854 z 22.12.2023, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 2023/2854”; (…)	
Art. 37 ust. 2	2. W przypadku gdy państwo członkowskie wyznaczy więcej niż jeden właściwy organ, wyznacza spośród nich koordynatora danych, który ułatwia współpracę między właściwymi organami i pomaga podmiotom objętym zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia we wszystkich sprawach związanych z jego stosowaniem i egzekwowaniem. Właściwe organy, wykonując zadania i uprawnienia przyznane im na podstawie ust. 5, współpracują ze sobą nawzajem.	TAK	Art. 4 ust. 2 Art. 42	Art. 4. (…) 2. Prezes UKE wykonuje zadania koordynatora danych, o którym mowa w art. 37 ust. 2 rozporządzenia 2023/2854. Art. 42. W ustawie z dnia 12 lipca 2024 r. – Prawo komunikacji elektronicznej (Dz. U. poz. 1221, z 2025 r. poz. 637 i 820 oraz z 2026 r. poz. 252, 815 i 1296) w art. 419 w ust. 1 w pkt 24 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 25–27 w brzmieniu: (…) 27) wykonywanie zadań koordynatora danych, o którym mowa w art. 37 ust. 2 rozporządzenia 2023/2854.”.	Określenie organu, który będzie realizował zadania koordynatora danych. Dostosowanie przepisów ustawy z dnia 12 lipca 2024 r. – Prawo komunikacji elektronicznej.

Art. 37 ust. 3	3. Organy nadzorcze odpowiedzialne za monitorowanie stosowania rozporządzenia (UE) 2016/679 są odpowiedzialne za monitorowanie stosowania niniejszego rozporządzenia w zakresie ochrony danych osobowych. Stosuje się odpowiednio rozdziały VI i VII rozporządzenia (UE) 2016/679. Europejski Inspektor Ochrony Danych jest odpowiedzialny za monitorowanie stosowania niniejszego rozporządzenia w zakresie, w jakim dotyczy ono Komisji, Europejskiego Banku Centralnego lub organów Unii. W stosownym przypadku stosuje się odpowiednio art. 62 rozporządzenia (UE) 2018/1725. Zadania i uprawnienia organów nadzorczych, o których mowa w niniejszym ustępie, są wykonywane w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych.	TAK	Art. 2	Art. 2. 1. W postępowaniach, o których mowa w rozdziałach 3, 4, 7 i 8, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zwany dalej „Prezesem UKE”, może wystąpić do Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych, zwanego dalej „Prezesem UODO”, o zajęcie stanowiska w zakresie wynikającym z art. 37 ust. 3 rozporządzenia 2023/2854. 2. Prezes UODO zajmuje stanowisko w terminie 1 miesiąca, a w sprawach szczególnie skomplikowanych w terminie niedłuższym niż 3 miesiące od dnia otrzymania wystąpienia Prezesa UKE. 3. Terminów określonych w ust. 2 nie wlicza się do terminów, o których mowa w art. 25 ust. 1 i 2 oraz o których mowa w art. 35 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691). 4. Prezes UKE informuje Prezesa UODO o wydaniu decyzji kończącej postępowanie, w którym Prezes UODO zajął stanowisko, o którym mowa w ust. 1, w terminie 7 dni od dnia jej wydania.	Uregulowanie współdziałania Prezesa UKE z Prezesem UODO w zakresie wynikającym z kompetencji organów nadzorczych odpowiedzialnych za monitorowanie stosowania RODO.
Art. 37 ust. 4	4. Bez uszczerbku dla ust. 1 niniejszego artykułu: a) w odniesieniu do konkretnych kwestii sektorowych dotyczących dostępu do danych i wykorzystywania danych w związku ze stosowaniem niniejszego rozporządzenia respektuje się kompetencje organów sektorowych;	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	b) właściwy organ odpowiedzialny za stosowanie i egzekwowanie art. 23 do 31 oraz art. 34 i 35 posiada doświadczenie w dziedzinie usług opartych na danych i usług łączności elektronicznej.				
Art. 37 ust. 5	5. Państwa członkowskie zapewniają, aby zadania i uprawnienia właściwych organów były jasno określone i obejmowały: a) propagowanie wśród użytkowników i podmiotów objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia umiejętności korzystania z danych oraz wiedzy na temat praw i obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia; b) rozpatrywanie skarg wynikających z domniemanych naruszeń niniejszego rozporządzenia, w tym związanych z tajemnicami przedsiębiorstwa, oraz prowadzenie postępowań, w odpowiednim zakresie, w przedmiocie skarg i regularne informowanie skarżącego, w stosownym przypadku zgodnie z prawem krajowym, w rozsądnym terminie o postępach i wynikach postępowania, w szczególności jeżeli niezbędne jest dalsze prowadzenie postępowania lub koordynacja działań z innym właściwym organem; c) prowadzenie postępowań w sprawach dotyczących stosowania niniejszego rozporządzenia, w tym na podstawie informacji otrzymanych od innego właściwego organu lub innego organu publicznego; d) nakładanie skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających kar pieniężnych, które mogą obejmować kary okresowe i kary z mocą wsteczną, lub wszczynanie postępowań sądowych w celu nałożenia grzywny; e) monitorowanie rozwoju technologicznego i sytuacji gospodarczej mających znaczenie dla udostępniania i wykorzystywania danych; f) współpracę z właściwymi organami innych państw członkowskich oraz w stosownym przypadku z Komisją lub Europejską Radą ds. Innowacji	TAK	Art. 3 Art. 2 Art. 1 pkt 3, 4, 6 Art. 6 Art. 7 Art. 8 Art. 10 Art. 11 Art. 12 Art. 13 Art. 1 pkt 9 Art. 25 Art. 1 pkt 8 Art. 26-–30 Art. 1 pkt 10 Art. 31-–41	Art. 3. W sprawach nieuregulowanych w ustawie lub rozporządzeniu 2023/2854 do postępowań przed Prezesem UKE, o których mowa w rozdziałach 3 i 4 oraz 6–9, stosuje się ustawę z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Art. 2. 1. W postępowaniach, o których mowa w rozdziale 3, 4, 7 i 8 Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zwany dalej „Prezesem UKE”, może wystąpić do Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych, zwanego dalej „Prezesem UODO”, o zajęcie stanowiska w zakresie wynikającym z art. 37 ust. 3 rozporządzenia 2023/2854. 2. Prezes UODO zajmuje stanowisko w terminie 1 miesiąca, a w sprawach szczególnie skomplikowanych w terminie niedłuższym niż 3 miesiące od dnia otrzymania wystąpienia Prezesa UKE. 3. Terminów określonych w ust. 2 nie wlicza się do terminów, o których mowa w art. 25 ust. 1 i 2 oraz o których mowa w art. 35 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania	Zapewnienie przepisów proceduralnych dla postępowań prowadzonych przed Prezesem UKE. Określenie sposobu postępowania w sprawie stosowania przepisów DA, w tym właściwego organu (Prezesa UKE) z krajowym organem nadzorczym odpowiedzialnym za stosowanie RODO – Prezesem UODO. Uregulowanie formy rozpatrywania przez Prezes UKE: – skarg posiadaczy danych na przesłanie lub udostępnianie innemu podmiotowi danych, które przekazał w ramach wyjątkowej potrzeby, – skarg organu sektora publicznego, Komisji

	w zakresie Danych w celu zapewnienia spójnego i skutecznego stosowania niniejszego rozporządzenia, w tym wymianę wszystkich istotnych informacji drogą elektroniczną bez zbędnej zwłoki, w tym w odniesieniu do ust. 10 niniejszego artykułu.; g) współpracę ze stosownymi właściwymi organami odpowiedzialnymi za wdrażanie innych unijnych lub krajowych aktów prawnych, w tym organami właściwymi do spraw usług opartych na danych i usług łączności elektronicznej, organem nadzorczym odpowiedzialnym za monitorowanie stosowania rozporządzenia (UE) 2016/679 lub z organami sektorowymi w celu zapewnienia, aby niniejsze rozporządzenie było egzekwowane spójnie z innym prawem Unii i prawem krajowym; h) współpracę ze stosownymi właściwymi organami w celu zapewnienia, aby obowiązki określone w art. 23 do 31 oraz art. 34 i 35 były egzekwowane spójnie z innymi prawem Unii i samoregulacją mającymi zastosowanie do dostawców usług przetwarzania danych; i) zapewnienie wycofania opłat z tytułu zmiany dostawcy zgodnie z art. 29; j) analizę wniosków o dane złożonych na podstawie rozdziału V. W przypadku gdy wyznaczony został koordynator danych, ułatwia on współpracę, o której mowa w lit. f), g) i h) akapitu pierwszego i na żądanie wspiera właściwe organy.			administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691). 4. Prezes UKE informuje Prezesa UODO o wydaniu decyzji kończącej postępowanie, w którym Prezes UODO zajął stanowisko, o którym mowa w ust. 1, w terminie 7 dni od dnia jej wydania. Art. 1. Ustawa określa: (…) 3) tryb rozpatrywania skarg składanych przez użytkowników lub osoby trzecie na podstawie przepisów rozdziału II rozporządzenia 2023/2854; 4) tryb rozpatrywania skarg składanych przez posiadaczy danych na podstawie przepisów rozdziału V rozporządzenia 2023/2854; (…) 6) tryb rozpatrywania skarg składanych przez organy sektora publicznego, Komisję Europejską, Europejski Bank Centralny lub organy Unii na podstawie przepisów rozdziału V rozporządzenia 2023/2854; Art. 6. 1. Skarga, o której mowa w art. 4 ust. 3 lit. a rozporządzenia 2023/2854, wszczyna postępowanie w związku ze sporem w sprawie umownych ograniczeń lub zakazów, o których mowa w art. 4 ust. 2 rozporządzenia 2023/2854. 2. W wyniku przeprowadzonego postępowania Prezes UKE rozstrzyga, w drodze decyzji,	Europejskiej, Europejskiego Banku Centralnego lub organu Unii w sprawie rekompensaty, – skarg w sprawie odmowy dostarczenia danych w związku z wyjątkową potrzebą lub zaskarżenia wniosku o udostępnienie takich danych, – skarg w sprawie naruszenia praw posiadacza danych w związku z przesłaniem lub udostępnieniem danych w ramach wyjątkowej potrzeby, – skarg osób trzecich na decyzje posiadacza danych o odmowie, wstrzymaniu lub zawieszeniu dzielenia się danymi, – skarg użytkowników na decyzje

				w sprawie umownych ograniczeń lub zakazów, o których mowa w art. 4 ust. 2 rozporządzenia 2023/2854. 3. Stronami postępowania, o którym mowa w ust. 1, są: 1) użytkownik, o którym mowa w art. 2 pkt 12 rozporządzenia 2023/2854, zwany dalej „użytkownikiem”; 2) posiadacz danych, o którym mowa w art. 2 pkt 13 rozporządzenia 2023/2854, zwany dalej „posiadaczem danych”. Art. 7. 1. Skarga, o której mowa w art. 4 ust. 9 lit. a rozporządzenia 2023/2854, wszczyna postępowanie w sprawie decyzji posiadacza danych, o której mowa w art. 4 ust. 7 rozporządzenia 2023/2854, lub w sprawie odrzucenia wniosku, o którym mowa w art. 4 ust. 8 rozporządzenia 2023/2854. 2. W wyniku przeprowadzonego postępowania, o którym mowa w ust. 1, Prezes UKE rozstrzyga, w drodze decyzji, w sprawie decyzji posiadacza danych, o której mowa w art. 4 ust. 7 rozporządzenia 2023/2854, lub w sprawie odrzucenia wniosku, o którym mowa w art. 4 ust. 8 rozporządzenia 2023/2854. 3. Stronami postępowania, o którym mowa w ust. 1, są:	posiadaczy danych o odmowie, wstrzymaniu lub zawieszeniu dzielenia się danymi, – skarg użytkowników w sprawie umownych ograniczeń lub zakazu dostępu do danych. Uregulowanie procedury rozpatrywania skarg wniesionych do właściwego organu. Określenie administracyjnych kar pieniężnych za naruszenie przepisów DA. Uregulowanie w jakiej formie będą nakładane administracyjne kary pieniężne. Uregulowanie procedury nakładania administracyjnych kar pieniężnych.

				1) użytkownik; 2) posiadacz danych. Art. 8. 1. Skarga, o której mowa w art. 5 ust. 12 lit. a rozporządzenia 2023/2854, wszczyna postępowanie w sprawie decyzji posiadacza danych, o której mowa w art. 5 ust. 10 rozporządzenia 2023/2854, lub w sprawie odrzucenia wniosku, o którym mowa w art. 5 ust. 11 rozporządzenia 2023/2854. 2. W wyniku przeprowadzonego postępowania Prezes UKE rozstrzyga, w drodze decyzji, w sprawie decyzji posiadacza danych, o której mowa w art. 5 ust. 10 rozporządzenia 2023/2854 lub w sprawie odrzucenia wniosku, o którym mowa w art. 5 ust. 11 rozporządzenia 2023/2854. 3. Stronami postępowania, o którym mowa w ust. 1, są: 1) osoba trzecia, o której mowa w art. 5 rozporządzenia 2023/2854; 2) posiadacz danych. Art. 10. 1. Skarga, o której mowa w art. 17 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854, wszczyna postępowanie w sprawie naruszenia praw posiadacza danych, o których mowa w rozdziale V rozporządzenia 2023/2854. 2. W wyniku przeprowadzonego postępowania Prezes UKE rozstrzyga, w drodze decyzji, w sprawie naruszenia praw posiadacza danych, o których mowa	

				w rozdziale V rozporządzenia 2023/2854. 3. Stronami postępowania, o którym mowa w ust. 1, są: 1) posiadacz danych; 2) organ sektora publicznego, o którym mowa w art. 2 pkt 28 rozporządzenia 2023/2854, zwany dalej „organem sektora publicznego”, Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny lub organ Unii, o którym mowa w art. 2 pkt 27 rozporządzenia 2023/2854, zwany dalej „organem Unii”. Art. 11. 1. Skarga organu sektora publicznego, Komisji Europejskiej, Europejskiego Banku Centralnego lub organu Unii, o której mowa w art. 18 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854, wszczyna postępowanie w sprawie odmowy dostarczenia żądanych danych przez posiadacza danych. 2. Skarga posiadacza danych, o której mowa w art. 18 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854, wszczyna postępowanie w sprawie wniosku o udostępnienie danych złożonego przez organ sektora publicznego, Komisję Europejską, Europejski Bank Centralny lub organ Unii. 3. W wyniku przeprowadzonego postępowania, o którym mowa w ust. 1, Prezes UKE rozstrzyga,	

				w drodze decyzji, w sprawie odmowy dostarczenia żądanych danych przez posiadacza danych. 4. W wyniku przeprowadzonego postępowania, o którym mowa w ust. 2, Prezes UKE rozstrzyga, w drodze decyzji, w sprawie wniosku o udostępnienie danych złożonego przez organ sektora publicznego, Komisję Europejską, Europejski Bank Centralny lub organ Unii. 5. Stronami postępowania, o którym mowa w ust. 1 i 2, są: 1) posiadacz danych; 2) organ sektora publicznego, Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny lub organ Unii. Art. 12. 1. Skarga, o której mowa w art. 20 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854, wszczyna postępowanie w sprawie wysokości rekompensaty żądanej przez posiadacza danych. 2. W wyniku przeprowadzonego postępowania, o którym mowa w ust. 1, Prezes UKE rozstrzyga, w drodze decyzji, w sprawie wysokości rekompensaty żądanej przez posiadacza danych. 3. Stronami postępowania, o którym mowa w ust. 1, są: 1) posiadacz danych; 2) organ sektora publicznego, Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny lub organ Unii.	

				Art. 13. 1. Skarga, o której mowa w art. 21 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854, wszczyna postępowanie w sprawie przesłania lub udostępnienia danych, o którym mowa w art. 21 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854. 2. W wyniku przeprowadzonego postępowania, o którym mowa w ust. 1, Prezes UKE rozstrzyga, w drodze decyzji, w sprawie przesłania lub udostępnienia danych, o którym mowa w art. 21 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854. 3. Stronami postępowania, o którym mowa w ust. 1, są: 1) posiadacz danych; 2) organ sektora publicznego, Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny lub organ Unii. Art. 1. Ustawa określa: (…) 9) tryb rozpatrywania skargi, o której mowa w art. 38 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854; Art. 25. 1. Prezes UKE przekazuje skarżącemu informacje, o których mowa w art. 38 ust. 2 rozporządzenia 2023/2854, niepóźniej niż w terminie 2 miesięcy od dnia wpływu skargi, o której mowa w art. 38 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854. 2. W przypadku gdy informacje, o których mowa w art. 38 ust. 2 rozporządzenia 2023/2854, nie mogą zostać przekazane w terminie, o którym mowa	

				w ust. 1, Prezes UKE zawiadamia skarżącego o przyczynach opóźnienia oraz o terminie, w jakim przekaże informacje, niedłuższym jednak niż 4 miesiące od dnia wpływu skargi. 3. Prezes UKE może zawiesić postępowanie w sprawie skargi, gdy przekazanie skarżącemu informacji, o których mowa w art. 38 ust. 2 rozporządzenia 2023/2854, zależy od uprzedniego rozstrzygnięcia postępowania w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854, o którym mowa w rozdziale 8. 4. Skarga, o której mowa w art. 38 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854, nie jest skargą w rozumieniu przepisów działu VIII ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Art. 1. Ustawa określa: (…) 8) tryb postępowania w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854, o którym mowa w art. 37 ust. 5 lit. c rozporządzenia 2023/2854; Art. 26. 1. Prezes UKE może wszcząć z urzędu postępowanie w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854, o którym mowa w art. 37 ust. 5 lit. c rozporządzenia 2023/2854, zwane dalej „postępowaniem w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854”.	

				2. Stroną postępowania w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854 jest każdy, wobec kogo zostało wszczęte to postępowanie. Art. 27. W przypadku stwierdzenia przez Prezesa UKE naruszenia przez stronę postępowania w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854 obowiązków wynikających z przepisów tego rozporządzenia Prezes UKE doręcza stronie pismo wskazujące te naruszenia wraz z pouczeniem o możliwości przedstawienia stanowiska co do wskazanych naruszeń w terminie niekrótszym niż 14 dni od dnia doręczenia tego pisma. Art. 28. 1. W przypadku gdy strona postępowania w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854 nie przedstawi stanowiska, o którym mowa w art. 27, albo przedstawione stanowisko jest niewystarczające do stwierdzenia braku naruszenia obowiązków wynikających z przepisów tego rozporządzenia, Prezes UKE wzywa stronę do zaprzestania naruszania obowiązków wynikających z przepisów rozporządzenia 2023/2854. 2. Prezes UKE określi w wezwaniu termin jego wykonania. 3. Prezes UKE może na uzasadniony wniosek strony	

				wydłużyć termin wykonania wezwania, o którym mowa w ust. 2. 4. Terminów, o których mowa w ust. 2 i 3, nie wlicza się do terminów, o których mowa w art. 35 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Art. 29. Jeżeli po upływie terminu wyznaczonego w wezwaniu, o którym mowa w art. 28 ust. 2 i 3, strona postępowania w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854 nadal narusza obowiązki wynikające z przepisów tego rozporządzenia, Prezes UKE nakazuje, w drodze decyzji, usunięcie stwierdzonych naruszeń i nakłada administracyjną karę pieniężną, o której mowa w art. 31 ust. 1–14. Art. 30. Prezes UKE umarza, w drodze decyzji, postępowanie w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854, jeżeli w jego toku stwierdzi, że nie doszło do naruszenia obowiązków wynikających z przepisów rozporządzenia 2023/2854 lub strona tego postępowania zaprzestała naruszania tych obowiązków. Art. 1. Ustawa określa: (…) 10) administracyjne kary pieniężne, o których mowa w art. 40 rozporządzenia 2023/2854. Art. 31. 1. Producent produktu skomunikowanego lub usługi	

				powiązanej, który nie wypełnia obowiązków, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854, podlega administracyjnej karze pieniężnej. 2. Sprzedawca, wynajmujący, wydzierżawiający lub leasingodawca, będący przedsiębiorcą, o którym mowa w art. 4 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2025 r. poz. 1480, 1795 i 1826 oraz z 2026 r. poz. 507), który nie wypełnia obowiązków, o których mowa w art. 3 ust. 2 rozporządzenia 2023/2854, podlega administracyjnej karze pieniężnej. 3. Dostawca usługi powiązanej, który nie wypełnia obowiązków, o których mowa w art. 3 ust. 3 rozporządzenia 2023/2854, podlega administracyjnej karze pieniężnej. 4. Posiadacz danych, który nie wypełnia obowiązków, o których mowa w: 1) art. 4 ust. 1, ust. 4–6, ust. 7 zdanie drugie, ust. 8 zdanie drugie, ust. 13 lub ust. 14 zdanie pierwsze rozporządzenia 2023/2854, 2) art. 5 ust. 1, 4, 6, 9, ust. 10 zdanie drugie lub ust. 11 zdanie drugie rozporządzenia 2023/2854, 3) art. 8 ust. 3 lub 4 rozporządzenia 2023/2854,	

				4) art. 9 ust. 7 rozporządzenia 2023/2854, 5) art. 11 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia 2023/2854, 6) art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854, 7) art. 20 ust. 2 zdanie trzecie rozporządzenia 2023/2854 – podlega administracyjnej karze pieniężnej. 5. Użytkownik, który nie wypełnia obowiązków, o których mowa w: 1) art. 4 ust. 10 lub 11 rozporządzenia 2023/2854, 2) art. 11 ust. 1 zdanie trzecie rozporządzenia 2023/2854 – podlega administracyjnej karze pieniężnej. 6. Strażnik dostępu, który nie wypełnia obowiązków, o których mowa w art. 5 ust. 3 rozporządzenia 2023/2854, podlega administracyjnej karze pieniężnej. 7. Osoba trzecia, o której mowa w art. 5 rozporządzenia 2023/2854, która nie wypełnia obowiązków, o których mowa w art. 5 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854, podlega administracyjnej karze pieniężnej. 8. Osoba trzecia, o której mowa w art. 6 rozporządzenia 2023/2854, która nie wypełnia obowiązków, o których mowa w tym przepisie, podlega administracyjnej karze pieniężnej.	

				9. Osoba trzecia, o której mowa w art. 11 rozporządzenia 2023/2854, która nie wypełnia obowiązków, o których mowa w art. 11 ust. 1 zdanie trzecie lub ust. 2 rozporządzenia 2023/2854, podlega administracyjnej karze pieniężnej. 10. Odbiorca danych, który nie wypełnia obowiązków, o których mowa w art. 11 ust. 1 zdanie trzecie lub ust. 2 rozporządzenia 2023/2854, podlega administracyjnej karze pieniężnej. 11. Osoba trzecia, o której mowa w art. 17 ust. 4 rozporządzenia 2023/2854, która nie wypełnia obowiązków, o których mowa w tym przepisie, podlega administracyjnej karze pieniężnej. 12. Osoba fizyczna lub organizacja, która otrzymała dane na podstawie art. 21 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854, a która nie wypełnia obowiązków, o których mowa w art. 21 ust. 3 lub 4 rozporządzenia 2023/2854, podlega administracyjnej karze pieniężnej. 13. Dostawca usług przetwarzania danych, który nie wypełnia obowiązków, o których mowa w: 1) art. 23 rozporządzenia 2023/2854, 2) art. 25 rozporządzenia 2023/2854, 3) art. 26 rozporządzenia 2023/2854,	

				4) art. 28 rozporządzenia 2023/2854, 5) art. 29 ust. 1 lub 4 rozporządzenia 2023/2854, 6) art. 30 ust. 2, 3, 4 lub 5 rozporządzenia 2023/2854, 7) art. 31 ust. 3 rozporządzenia 2023/2854, 8) art. 32 ust. 1, 2, ust. 3 zdanie pierwsze lub ust. 5 rozporządzenia 2023/2854 – podlega administracyjnej karze pieniężnej. 14. Podmiot objęty zakresem stosowania rozporządzenia 2023/2854, który udostępnia produkty skomunikowane lub oferuje usługi w Unii Europejskiej i nie wypełnia obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 11 rozporządzenia 2023/2854, podlega administracyjnej karze pieniężnej. 15. Administracyjną karę pieniężną, o której mowa w ust. 1–14, nakłada Prezes UKE, w drodze decyzji, w wysokości do 100 000 zł, a w przypadku przedsiębiorcy nakłada administracyjną karę pieniężną – w wysokości niewiększej niż 4 % obrotu osiągniętego przez tego przedsiębiorcę w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia tej kary. Art. 32. 1. Wysokość obrotu, o którym mowa w art. 31 ust. 15, oblicza się jako sumę:	

				1) przychodów wykazanych w rachunku zysków i strat – w przypadku przedsiębiorcy, który sporządza ten rachunek na podstawie przepisów o rachunkowości; 2) przychodów wykazanych w sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy równoważnych przychodom prezentowanym w rachunku zysków i strat sporządzanym na podstawie przepisów o rachunkowości lub wykazanych w innym dokumencie podsumowującym przychody w roku obrotowym, w tym w sprawozdaniu z wykonania budżetu – w przypadku przedsiębiorcy, który nie sporządza rachunku zysków i strat na podstawie przepisów o rachunkowości; 3) udokumentowanych przychodów uzyskanych w roku obrotowym – w przypadku braku dokumentów, o których mowa w pkt 1 i 2. 2. W przypadku gdy przedsiębiorca powstał w wyniku połączenia lub przekształcenia innych podmiotów, obliczając wysokość jego obrotu, o którym mowa w art. 31 ust. 15, Prezes UKE uwzględnia obrót osiągnięty przez te podmioty w roku obrotowym poprzedzającym rok	

				nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 31 ust. 1–14. 3. W przypadku gdy przedsiębiorca w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia administracyjnej kary pieniężnej nie osiągnął obrotu, Prezes UKE nakładając administracyjną karę pieniężną na podstawie art. 31 ust. 1–14 uwzględnia średni obrót osiągnięty przez przedsiębiorcę w trzech kolejnych latach obrotowych poprzedzających rok nałożenia tej kary. 4. W przypadku gdy przedsiębiorca nie osiągnął obrotu w okresie trzyletnim, o którym mowa w ust. 3, wysokość administracyjnej kary pieniężnej nałożonej przez Prezesa UKE na podstawie art. 31 ust. 1–14, nie przekracza 100 000 zł. 5. W przypadku gdy przedsiębiorca przed wydaniem decyzji nakładającej administracyjną karę pieniężną nie dysponuje danymi finansowymi niezbędnymi do ustalenia obrotu za rok obrotowy poprzedzający rok nałożenia kary, Prezes UKE, nakładając administracyjną karę pieniężną na podstawie art. 31 ust. 1–14 uwzględnia: 1) obrót osiągnięty przez przedsiębiorcę w roku obrotowym poprzedzającym ten rok;	

				2) w przypadku, o którym mowa w ust. 3, średni obrót osiągnięty przez przedsiębiorcę w trzech kolejnych latach obrotowych poprzedzających ten rok. 6. W przypadku, o którym mowa w ust. 5 pkt 2, przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio. Art. 33. Ustalając wysokość administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 31 ust. 1–14, Prezes UKE uwzględnia kryteria, o których mowa w art. 40 ust. 3 rozporządzenia 2023/2854, a także możliwości finansowe podmiotu podlegającego tej karze. Art. 34. Prezes UKE może, w drodze decyzji, odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 31 ust. 1–14, biorąc pod uwagę kryteria, o których mowa w art. 40 ust. 3 rozporządzenia 2023/2854. Art. 35. 1. Podmiot podlegający administracyjnej karze pieniężnej, o której mowa w art. 31 ust. 1–14, będący przedsiębiorcą dostarcza Prezesowi UKE, na każde jego żądanie, w terminie 30 dni od dnia otrzymania żądania, dane lub dokumenty niezbędne do ustalenia wysokości tej kary. 2. W przypadku gdy nie zostały dostarczone dane lub dokumenty, o których mowa w ust. 1, lub gdy dostarczone dane lub dokumenty nie pozwalają na ustalenie wysokości	

				administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 31 ust. 1–14, Prezes UKE może ustalić wysokość tej kary w sposób szacunkowy, uwzględniając wielkość podmiotu, o którym mowa w ust. 1, specyfikę prowadzonej przez niego działalności lub ogólnie dostępne dotyczące go dane finansowe. Art. 36. Wniesienie przez stronę skargi do sądu administracyjnego wstrzymuje wykonanie decyzji, o której mowa w art. 31 ust. 15. Art. 37. Środki z administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w art. 31 ust. 1–14, stanowią dochód budżetu państwa. Art. 38. Administracyjne kary pieniężne, o których mowa w art. 31 ust. 1–14, uiszcza się w terminie 14 dni od dnia upływu terminu na wniesienie skargi do sądu administracyjnego albo od dnia uprawomocnienia się orzeczenia sądu administracyjnego. Art. 39. Do administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w art. 31 ust. 1–14, nie stosuje się art. 189e ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Art. 40. W zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie oraz w ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, do administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w art. 31 ust. 1–14,	

				stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2026 r. poz. 622, z późn.), z tym że uprawnienia organów podatkowych określone w tych przepisach przysługują Prezesowi UKE. Art. 41. Administracyjne kary pieniężne, o których mowa w art. 31 ust. 1–14, podlegają egzekucji w trybie ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2026 r. poz. 1311) w zakresie egzekucji należności pieniężnych. Art. 3. W sprawach nieuregulowanych w ustawie lub rozporządzeniu 2023/2854 do postępowań przed Prezesem UKE, o których mowa w rozdziałach 3 i 4 oraz 6–9, stosuje się ustawę z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.	
Art. 37 ust. 6	6. Koordynator danych, w przypadku gdy taki właściwy organ został wyznaczony: a) działa jako pojedynczy punkt kontaktu we wszystkich sprawach związanych ze stosowaniem niniejszego rozporządzenia; b) zapewnia publiczną dostępność w internecie wniosków o udostępnienie danych składanych przez organy sektora publicznego w przypadku wyjątkowej potrzeby na podstawie przepisów rozdziału V i promuje dobrowolne umowy o dzieleniu się danymi między organami sektora publicznego a posiadaczami danych;	TAK	Art. 4 ust.2 Art. 9 Art. 42	Art. 4. (…) 2. Prezes UKE wykonuje zadania koordynatora danych, o którym mowa w art. 37 ust. 2 rozporządzenia 2023/2854. Art. 9. Wniosek, o którym mowa w art. 17 ust. 2 lit. g rozporządzenia 2023/2854, jest udostępniany przez Prezesa UKE w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej tego organu z wyjątkiem przypadku, o którym mowa w tym przepisie.	Określenie organu, który będzie realizował zadania koordynatora danych. Określenie miejsca publikacji wniosku organu sektora publicznego o udostępnienie danych na podstawie wyjątkowej potrzeby. Dostosowanie przepisów ustawy z dnia 12 lipca

	c) co roku informuje Komisję o odmowach, o których powiadomiono go na podstawie art. 4 ust. 2 i 8 i art. 5 ust. 11.			Art. 42. W ustawie z dnia 12 lipca 2024 r. – Prawo komunikacji elektronicznej (Dz. U. poz. 1221, z 2025 r. poz. 637 i 820 oraz z 2026 r. poz. 252, 815 i 1296) w art. 419 w ust. 1 w pkt 24 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 25–27 w brzmieniu: (…) 27) wykonywanie zadań koordynatora danych, o którym mowa w art. 37 ust. 2 rozporządzenia 2023/2854.”.	2024 r. – Prawo komunikacji elektronicznej.
Art. 37 ust. 7	7. Państwa członkowskie przekazują Komisji nazwy właściwych organów oraz ich zadania i uprawnienia, a także w stosownym przypadku nazwę koordynatora danych. Komisja prowadzi publiczny rejestr tych organów.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 37 ust. 8	8. Wykonując swoje zadania i uprawnienia zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, właściwe organy pozostają bezstronne i wolne od jakichkolwiek bezpośrednich i pośrednich wpływów zewnętrznych ani nie zwracają się o instrukcje w indywidualnych sprawach do żadnego innego organu publicznego ani podmiotu prywatnego ani nie przyjmują takich instrukcji.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 37 ust. 9	9. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy dysponowały wystarczającymi zasobami ludzkimi i technicznymi oraz stosowną wiedzą ekspercką umożliwiającymi im skuteczne wykonywanie zadań zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 37 ust. 10	10. Podmioty objęte zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia podlegają kompetencji państwa członkowskiego, w którym dany podmiot ma siedzibę. W przypadku gdy podmiot ma siedzibę w więcej niż jednym państwie członkowskim, uznaje się, że podlega kompetencji państwa członkowskiego, w którym ma główną siedzibę, to znaczy w którym mieści się jego siedziba zarządu lub siedziba	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	statutowa, z których wykonywane są podstawowe funkcje finansowe i sprawowana jest kontrola operacyjna.				
Art. 37 ust. 11	11. Podmiot objęty zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia, który udostępnia produkty skomunikowane lub oferuje usługi w Unii i który nie ma siedziby w Unii, wyznacza przedstawiciela prawnego w jednym z państw członkowskich.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 37 ust. 12	12. Do celów przestrzegania niniejszego rozporządzenia przedstawiciel prawny zostaje upoważniony przez podmiot objęty zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia, który udostępnia produkty skomunikowane lub oferuje usługi w Unii, by oprócz tego podmiotu lub zamiast niego właściwe organy kontaktowały się z nim we wszystkich kwestiach związanych z tym podmiotem. Przedstawiciel prawny współpracuje z właściwymi organami i na żądanie szczegółowo przedstawia im działania podjęte i przepisy przyjęte w celu zapewnienia przestrzegania niniejszego rozporządzenia przez podmiot objęty zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia, który udostępnia produkty skomunikowane lub oferuje usługi w Unii.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 37 ust. 13	13. Uznaje się, że podmiot objęty zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia, który udostępnia produkty skomunikowane lub oferuje usługi w Unii, podlega kompetencji państwa członkowskiego, w którym zlokalizowany jest przedstawiciel prawny. Wyznaczenie przedstawiciela prawnego przez taki podmiot pozostaje bez uszczerbku dla odpowiedzialności i wszelkich postępowań, które mogą zostać wszczęte przeciwko, takiego podmiotu. Do czasu aż podmiot wyznaczy przedstawiciela prawnego zgodnie z niniejszym artykułem, w stosownym przypadku podlega on kompetencji wszystkich państw członkowskich do celów zapewnienia stosowania i egzekwowania niniejszego rozporządzenia. Dowolny właściwy organ może wykonać swoją właściwość, w tym nakładając skuteczne, proporcjonalne i odstraszające kary, pod warunkiem że dany podmiot nie podlega postępowaniu w sprawie egzekucji niniejszego rozporządzenia w związku z tym samymi faktami przez inny właściwy organ.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

Art. 37 ust. 14	14. Właściwe organy mogą żądać od użytkowników, posiadaczy danych, odbiorców danych lub ich przedstawicieli prawnych podlegających kompetencji ich państwa członkowskiego wszelkich informacji niezbędnych do zweryfikowania przestrzegania niniejszego rozporządzenia. Każdy wniosek o informacje musi być proporcjonalny do zadania będącego jego podstawą i musi być uzasadniony.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 37 ust. 15	15. W przypadku gdy właściwy organ jednego państwa członkowskiego zwraca się o pomoc lub środki egzekucji do właściwego organu innego państwa członkowskiego, przedkłada uzasadniony wniosek. Właściwy organ po otrzymaniu takiego wniosku bez zbędnej zwłoki odpowiada, szczegółowo przedstawiając podjęte lub planowane działania.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 37 ust. 16	16. Właściwe organy przestrzegają zasad poufności oraz tajemnic służbowych i handlowych oraz chronią dane osobowe zgodnie z prawem Unii lub prawem krajowym. Wszelkie informacje wymienione w ramach wniosku o pomoc i zapewnione zgodnie z niniejszym artykułem są wykorzystywane wyłącznie w odniesieniu do sprawy, w której o nie wystąpiono.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 38 ust. 1	Artykuł 38 Prawo do wniesienia skargi 1. Bez uszczerbku dla innych administracyjnych lub sądowych środków ochrony prawnej osoby fizyczne i prawne mają prawo wnieść skargę, indywidualnie lub w stosownym przypadku zbiorowo, do stosownego właściwego organu w państwie członkowskim, w którym mają miejsce zwykłego pobytu, miejsce pracy lub siedzibę, jeżeli sądzą, że ich prawa wynikające z niniejszego rozporządzenia zostały naruszone. Koordynator danych na wniosek przedstawia osobom fizycznym i prawnym wszelkie informacje niezbędne do wniesienia skargi do odpowiedniego właściwego organu.	TAK	Art. 1 pkt 9 Art. 25 ust. 4 Art. 3	Art. 1. Ustawa określa: (…) 9) tryb rozpatrywania skargi, o której mowa w art. 38 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854; Art. 25. (…) 4. Skarga, o której mowa w art. 38 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854, nie jest skargą w rozumieniu przepisów działu VIII ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Art. 3. W sprawach nieuregulowanych w ustawie lub rozporządzeniu 2023/2854 do postępowań przed Prezesem UKE, o których mowa w rozdziałach 3 i 4 oraz 6–9, stosuje się ustawę z dnia	Uregulowanie procedury rozpatrywania skarg wniesionych do właściwego organu. Zapewnienie przepisów proceduralnych dla postępowań prowadzonych przed Prezesem UKE.

				14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.	
Art. 38 ust. 2	2. Właściwy organ, do którego wniesiono skargę, informuje skarżącego zgodnie z prawem krajowym o przebiegu postępowania i podjętej decyzji.	TAK	Art. 1 pkt 9 Art. 25 ust. 1-3 Art. 3	Art. 1. Ustawa określa: (…) 9) tryb rozpatrywania skargi, o której mowa w art. 38 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854; Art. 25. 1. Prezes UKE przekazuje skarżącemu informacje, o których mowa w art. 38 ust. 2 rozporządzenia 2023/2854, niepóźniej niż w terminie 2 miesięcy od dnia wpływu skargi, o której mowa w art. 38 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854. 2. W przypadku gdy informacje, o których mowa w art. 38 ust. 2 rozporządzenia 2023/2854, nie mogą zostać przekazane w terminie, o którym mowa w ust. 1, Prezes UKE zawiadamia skarżącego o przyczynach opóźnienia oraz o terminie, w jakim przekaże informacje, niedłuższym jednak niż 4 miesiące od dnia wpływu skargi. 3. Prezes UKE może zawiesić postępowanie w sprawie skargi, gdy przekazanie skarżącemu informacji, o których mowa w art. 38 ust. 2 rozporządzenia 2023/2854, zależy od uprzedniego rozstrzygnięcia postępowania w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854, o którym mowa w rozdziale 8. (…) Art. 3. W sprawach nieuregulowanych w ustawie lub rozporządzeniu 2023/2854 do	Uregulowanie procedury rozpatrywania skarg wniesionych do właściwego organu. Zapewnienie przepisów proceduralnych dla postępowań prowadzonych przed Prezesem UKE.

				postępowań przed Prezesem UKE, o których mowa w rozdziałach 3 i 4 oraz 6–9, stosuje się ustawę z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.	
Art. 38 ust. 3	3. Właściwe organy współpracują w celu skutecznego i terminowego rozpatrywania i rozstrzygania skarg, w tym poprzez wymianę wszelkich istotnych informacji drogą elektroniczną, bez zbędnej zwłoki. Współpraca ta nie wpływa na mechanizmy współpracy przewidziane w rozdziałach VI i VII rozporządzenia (UE) 2016/679 i w rozporządzeniu (UE) 2017/2394.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 39 ust. 1	Artykuł 39 Prawo do skutecznego środka odwoławczego 1. Niezależnie od administracyjnych lub innych pozasądowych środków ochrony prawnej każda osoba fizyczna i prawna, których to dotyczy, ma prawo do skutecznego sądowego środka ochrony prawnej przeciwko prawnie wiążącej decyzji właściwych organów.	TAK	Art. 3	Art. 3. W sprawach nieuregulowanych w ustawie lub rozporządzeniu 2023/2854 do postępowań przed Prezesem UKE, o których mowa w rozdziałach 3 i 4 oraz 6–9, stosuje się ustawę z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.	Zapewnienie przepisów proceduralnych dla postępowań prowadzonych przed Prezesem UKE.
Art. 39 ust. 2	2. W przypadku gdy właściwy organ nie podejmie działań w odpowiedzi na skargę, każda osoba fizyczna i prawna, których to dotyczy, ma zgodnie z prawem krajowym prawo do skutecznego sądowego środka ochrony prawnej albo do skorzystania z kontroli dokonywanej przez bezstronny organ dysponujący odpowiednią wiedzą specjalistyczną.	TAK	Art. 3	Art. 3. W sprawach nieuregulowanych w ustawie lub rozporządzeniu 2023/2854 do postępowań przed Prezesem UKE, o których mowa w rozdziałach 3 i 4 oraz 6–9, stosuje się ustawę z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.	Zapewnienie przepisów proceduralnych dla postępowań prowadzonych przed Prezesem UKE.
Art. 39 ust. 3	3. Postępowania na podstawie niniejszego artykułu toczą się przed sądami lub trybunałami państwa członkowskiego, w którym znajduje się właściwy organ, przeciwko któremu sądowy środek ochrony prawnej został wniesiony indywidualnie lub – w stosownym przypadku – zbiorowo przez przedstawicieli osoby fizycznej lub prawnej lub kilka takich osób.	TAK	Art. 3	Art. 3. W sprawach nieuregulowanych w ustawie lub rozporządzeniu 2023/2854 do postępowań przed Prezesem UKE, o których mowa w rozdziałach 3 i 4 oraz 6–9, stosuje się ustawę z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.	Zapewnienie przepisów proceduralnych dla postępowań prowadzonych przed Prezesem UKE.

Art. 40 ust. 1	Artykuł 40 Kary 1. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące kar mających zastosowanie w przypadku naruszeń niniejszego rozporządzenia i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonywania. Przewidziane kary są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.	TAK	Art. 1 pkt 8 Art. 26–30 Art. 1 pkt 10 Art. 31–41 Art. 3	Art. 1. Ustawa określa: (…) 8) tryb postępowania w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854, o którym mowa w art. 37 ust. 5 lit. c rozporządzenia 2023/2854; Art. 26. 1. Prezes UKE może wszcząć z urzędu postępowanie w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854, o którym mowa w art. 37 ust. 5 lit. c rozporządzenia 2023/2854, zwane dalej „postępowaniem w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854”. 2. Stroną postępowania w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854 jest każdy, wobec kogo zostało wszczęte to postępowanie. Art. 27. W przypadku stwierdzenia przez Prezesa UKE naruszenia przez stronę postępowania w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854 obowiązków wynikających z przepisów tego rozporządzenia Prezes UKE doręcza stronie pismo wskazujące te naruszenia wraz z pouczeniem o możliwości przedstawienia stanowiska co do wskazanych naruszeń w terminie niekrótszym niż 14 dni od dnia doręczenia tego pisma. Art. 28. 1. W przypadku gdy strona postępowania w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia	Określenie sposobu postępowania w sprawie stosowania przepisów DA. Określenie administracyjnych kar pieniężnych za naruszenie przepisów DA. Uregulowanie w jakiej formie będą nakładane administracyjne kary pieniężne. Uregulowanie sposobu nakładania administracyjnych kar pieniężnych. Zapewnienie przepisów proceduralnych dla postępowań prowadzonych przed Prezesem UKE.

				2023/2854 nie przedstawi stanowiska, o którym mowa w art. 27, albo przedstawione stanowisko jest niewystarczające do stwierdzenia braku naruszenia obowiązków wynikających z przepisów tego rozporządzenia, Prezes UKE wzywa stronę do zaprzestania naruszania obowiązków wynikających z przepisów rozporządzenia 2023/2854. 2. Prezes UKE określi w wezwaniu termin jego wykonania. 3. Prezes UKE może na uzasadniony wniosek strony wydłużyć termin wykonania wezwania, o którym mowa w ust. 2. 4. Terminów, o których mowa w ust. 2 i 3, nie wlicza się do terminów, o których mowa w art. 35 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Art. 29. Jeżeli po upływie terminu wyznaczonego w wezwaniu, o którym mowa w art. 28 ust. 2 i 3, strona postępowania w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854 nadal narusza obowiązki wynikające z przepisów tego rozporządzenia, Prezes UKE nakazuje, w drodze decyzji, usunięcie stwierdzonych naruszeń i nakłada administracyjną karę pieniężną, o której mowa w art. 31 ust. 1–14.	

				Art. 30. Prezes UKE umarza, w drodze decyzji, postępowanie w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia 2023/2854, jeżeli w jego toku stwierdzi, że nie doszło do naruszenia obowiązków wynikających z przepisów rozporządzenia 2023/2854 lub strona tego postępowania zaprzestała naruszania tych obowiązków. Art. 1. Ustawa określa: (…) 10) administracyjne kary pieniężne, o których mowa w art. 40 rozporządzenia 2023/2854. Art. 31. 1. Producent produktu skomunikowanego lub usługi powiązanej, który nie wypełnia obowiązków, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854, podlega administracyjnej karze pieniężnej. 2. Sprzedawca, wynajmujący, wydzierżawiający lub leasingodawca, będący przedsiębiorcą, o którym mowa w art. 4 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2025 r. poz. 1480, 1795 i 1826 oraz z 2026 r. poz. 507), który nie wypełnia obowiązków, o których mowa w art. 3 ust. 2 rozporządzenia 2023/2854, podlega administracyjnej karze pieniężnej. 3. Dostawca usługi powiązanej, który nie wypełnia obowiązków, o których mowa w art. 3	

				ust. 3 rozporządzenia 2023/2854, podlega administracyjnej karze pieniężnej. 4. Posiadacz danych, który nie wypełnia obowiązków, o których mowa w: 1) art. 4 ust. 1, ust. 4–6, ust. 7 zdanie drugie, ust. 8 zdanie drugie, ust. 13 lub ust. 14 zdanie pierwsze rozporządzenia 2023/2854, 2) art. 5 ust. 1, 4, 6, 9, ust. 10 zdanie drugie lub ust. 11 zdanie drugie rozporządzenia 2023/2854, 3) art. 8 ust. 3 lub 4 rozporządzenia 2023/2854, 4) art. 9 ust. 7 rozporządzenia 2023/2854, 5) art. 11 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia 2023/2854, 6) art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854, 7) art. 20 ust. 2 zdanie trzecie rozporządzenia 2023/2854 – podlega administracyjnej karze pieniężnej. 5. Użytkownik, który nie wypełnia obowiązków, o których mowa w: 1) art. 4 ust. 10 lub 11 rozporządzenia 2023/2854, 2) art. 11 ust. 1 zdanie trzecie rozporządzenia 2023/2854 –- podlega administracyjnej karze pieniężnej. 6. Strażnik dostępu, który nie wypełnia obowiązków, o których	

				mowa w art. 5 ust. 3 rozporządzenia 2023/2854, podlega administracyjnej karze pieniężnej. 7. Osoba trzecia, o której mowa w art. 5 rozporządzenia 2023/2854, która nie wypełnia obowiązków, o których mowa w art. 5 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854, podlega administracyjnej karze pieniężnej. 8. Osoba trzecia, o której mowa w art. 6 rozporządzenia 2023/2854, która nie wypełnia obowiązków, o których mowa w tym przepisie, podlega administracyjnej karze pieniężnej. 9. Osoba trzecia, o której mowa w art. 11 rozporządzenia 2023/2854, która nie wypełnia obowiązków, o których mowa w art. 11 ust. 1 zdanie trzecie lub ust. 2 rozporządzenia 2023/2854, podlega administracyjnej karze pieniężnej. 10. Odbiorca danych, który nie wypełnia obowiązków, o których mowa w art. 11 ust. 1 zdanie trzecie lub ust. 2 rozporządzenia 2023/2854, podlega administracyjnej karze pieniężnej. 11. Osoba trzecia, o której mowa w art. 17 ust. 4 rozporządzenia 2023/2854, która nie wypełnia obowiązków, o których mowa w tym przepisie, podlega administracyjnej karze pieniężnej. 12. Osoba fizyczna lub organizacja, która otrzymała dane na podstawie	

				art. 21 ust. 1 rozporządzenia 2023/2854, a która nie wypełnia obowiązków, o których mowa w art. 21 ust. 3 lub 4 rozporządzenia 2023/2854, podlega administracyjnej karze pieniężnej. 13. Dostawca usług przetwarzania danych, który nie wypełnia obowiązków, o których mowa w: 1) art. 23 rozporządzenia 2023/2854, 2) art. 25 rozporządzenia 2023/2854, 3) art. 26 rozporządzenia 2023/2854, 4) art. 28 rozporządzenia 2023/2854, 5) art. 29 ust. 1 lub 4 rozporządzenia 2023/2854, 6) art. 30 ust. 2, 3, 4 lub 5 rozporządzenia 2023/2854, 7) art. 31 ust. 3 rozporządzenia 2023/2854, 8) art. 32 ust. 1, 2, ust. 3 zdanie pierwsze lub ust. 5 rozporządzenia 2023/2854 – podlega administracyjnej karze pieniężnej. 14. Podmiot objęty zakresem stosowania rozporządzenia 2023/2854, który udostępnia produkty skomunikowane lub oferuje usługi w Unii Europejskiej i nie wypełnia obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 11 rozporządzenia 2023/2854, podlega administracyjnej karze pieniężnej.	

				15. Administracyjną karę pieniężną, o której mowa w ust. 1–14, nakłada Prezes UKE, w drodze decyzji, w wysokości do 100 000 zł, a w przypadku przedsiębiorcy nakłada administracyjną karę pieniężną – w wysokości niewiększej niż 4 % obrotu osiągniętego przez tego przedsiębiorcę w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia tej kary. Art. 32. 1. Wysokość obrotu, o którym mowa w art. 31 ust. 15, oblicza się jako sumę: 1) przychodów wykazanych w rachunku zysków i strat – w przypadku przedsiębiorcy, który sporządza ten rachunek na podstawie przepisów o rachunkowości; 2) przychodów wykazanych w sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy równoważnych przychodom prezentowanym w rachunku zysków i strat sporządzanym na podstawie przepisów o rachunkowości lub wykazanych w innym dokumencie podsumowującym przychody w roku obrotowym, w tym w sprawozdaniu z wykonania budżetu – w przypadku przedsiębiorcy, który nie sporządza rachunku zysków	

				i strat na podstawie przepisów o rachunkowości; 3) udokumentowanych przychodów uzyskanych w roku obrotowym – w przypadku braku dokumentów, o których mowa w pkt 1 i 2. 2. W przypadku gdy przedsiębiorca powstał w wyniku połączenia lub przekształcenia innych podmiotów, obliczając wysokość jego obrotu, o którym mowa w art. 31 ust. 15, Prezes UKE uwzględnia obrót osiągnięty przez te podmioty w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 31 ust. 1–14. 3. W przypadku gdy przedsiębiorca w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia administracyjnej kary pieniężnej nie osiągnął obrotu, Prezes UKE, nakładając administracyjną karę pieniężną na podstawie art. 31 ust. 1–14 uwzględnia średni obrót osiągnięty przez przedsiębiorcę w trzech kolejnych latach obrotowych poprzedzających rok nałożenia tej kary. 4. W przypadku gdy przedsiębiorca nie osiągnął obrotu w okresie trzyletnim, o którym mowa w ust. 3, wysokość administracyjnej kary pieniężnej nałożonej przez Prezesa UKE na podstawie art. 31 ust. 1–14, nie przekracza 100 000 zł.	

				5. W przypadku gdy przedsiębiorca przed wydaniem decyzji nakładającej administracyjną karę pieniężną nie dysponuje danymi finansowymi niezbędnymi do ustalenia obrotu za rok obrotowy poprzedzający rok nałożenia kary, Prezes UKE, nakładając administracyjną karę pieniężną na podstawie art. 31 ust. 1–14 uwzględnia: 1) obrót osiągnięty przez przedsiębiorcę w roku obrotowym poprzedzającym ten rok; 2) w przypadku, o którym mowa w ust. 3, średni obrót osiągnięty przez przedsiębiorcę w trzech kolejnych latach obrotowych poprzedzających ten rok. 6. W przypadku, o którym mowa w ust. 5 pkt 2, przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio. Art. 33. Ustalając wysokość administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 31 ust. 1–14, Prezes UKE uwzględnia kryteria, o których mowa w art. 40 ust. 3 rozporządzenia 2023/2854, a także możliwości finansowe podmiotu podlegającego tej karze. Art. 34. Prezes UKE może, w drodze decyzji, odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 31 ust. 1–14, biorąc pod uwagę	

				kryteria, o których mowa w art. 40 ust. 3 rozporządzenia 2023/2854. Art. 35. 1. Podmiot podlegający administracyjnej karze pieniężnej, o której mowa w art. 31 ust. 1–14, będący przedsiębiorcą dostarcza Prezesowi UKE, na każde jego żądanie, w terminie 30 dni od dnia otrzymania żądania, dane lub dokumenty niezbędne do ustalenia wysokości tej kary. 2. W przypadku gdy nie zostały dostarczone dane lub dokumenty, o których mowa w ust. 1, lub gdy dostarczone dane lub dokumenty nie pozwalają na ustalenie wysokości administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 31 ust. 1–14, Prezes UKE może ustalić wysokość tej kary w sposób szacunkowy, uwzględniając wielkość podmiotu, o którym mowa w ust. 1, specyfikę prowadzonej przez niego działalności lub ogólnie dostępne dotyczące go dane finansowe. Art. 36. Wniesienie przez stronę skargi do sądu administracyjnego wstrzymuje wykonanie decyzji, o której mowa w art. 31 ust. 15. Art. 37. Środki z administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w art. 31 ust. 1–14, stanowią dochód budżetu państwa. Art. 38. Administracyjne kary pieniężne, o których mowa w art. 31 ust. 1–14, uiszcza się w terminie 14 dni od dnia upływu terminu na wniesienie skargi do sądu	

				administracyjnego albo od dnia uprawomocnienia się orzeczenia sądu administracyjnego. Art. 39. Do administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w art. 31 ust. 1–14, nie stosuje się art. 189e ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Art. 40. W zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie oraz w ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, do administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w art. 31 ust. 1–14, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2026 r. poz. 622, z późn. zm.), z tym że uprawnienia organów podatkowych określone w tych przepisach przysługują Prezesowi UKE. Art. 41. Administracyjne kary pieniężne, o których mowa w art. 31 ust. 1–14, podlegają egzekucji w trybie ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2026 r. poz. 1311) w zakresie egzekucji należności pieniężnych. Art. 3. W sprawach nieuregulowanych w ustawie lub rozporządzeniu 2023/2854 do postępowań przed Prezesem UKE, o których mowa w rozdziałach 3 i 4	

				oraz 6–9, stosuje się ustawę z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.	
Art. 40 ust. 2	2. Do dnia 12 września 2025 r. państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach i środkach i bezzwłocznie informują ją o wszelkich późniejszych zmianach mających na nie wpływ. Komisja prowadzi i regularnie aktualizuje łatwo dostępny publiczny rejestr tych środków.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 40 ust. 3	3. Państwa członkowskie uwzględniają zalecenia Europejskiej Rady ds. Innowacji w zakresie Danych oraz następujące niewyczerpujące kryteria nakładania kar za naruszenia niniejszego rozporządzenia: a) charakter, waga, skala i czas trwania naruszenia; b) wszelkie działania podjęte przez stronę naruszającą w celu złagodzenia skutków lub naprawienia szkody spowodowanej naruszeniem; c) wszelkie wcześniejsze naruszenia dokonane przez stronę naruszającą; d) korzyści finansowe uzyskane lub straty uniknięte przez stronę naruszającą w wyniku naruszenia, o ile takie korzyści lub straty można wiarygodnie ustalić; e) inne czynniki obciążające lub łagodzące mające zastosowanie w okolicznościach danej sprawy; f) roczny obrót strony naruszającej w Unii w poprzednim roku budżetowym.	TAK	Art. 33 Art. 34	Art. 33. Ustalając wysokość administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 31 ust. 1–14, Prezes UKE uwzględnia kryteria, o których mowa w art. 40 ust. 3 rozporządzenia 2023/2854, a także możliwości finansowe podmiotu podlegającego tej karze. Art. 34. Prezes UKE może, w drodze decyzji, odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 31 ust. 1–14, biorąc pod uwagę kryteria, o których mowa w art. 40 ust. 3 rozporządzenia 2023/2854.	Uregulowanie sposobu nakładania administracyjnych kar pieniężnych.
Art. 40 ust. 4	4. Za naruszenia obowiązków ustanowionych w rozdziałach II, III i V niniejszego rozporządzenia organy nadzorcze odpowiedzialne za monitorowanie stosowania rozporządzenia (UE) 2016/679, mogą w zakresie swoich kompetencji nakładać administracyjne kary pieniężne zgodnie z art. 83 rozporządzenia (UE) 2016/679 do wysokości, o której mowa w art. 83 ust. 5 tego rozporządzenia.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 40 ust. 5	5. Za naruszenia obowiązków ustanowionych w rozdziale V niniejszego rozporządzenia Europejski Inspektor Ochrony	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów

	Danych może w zakresie swoich kompetencji nakładać administracyjne kary pieniężne zgodnie z art. 66 rozporządzenia (UE) 2018/1725 do wysokości, o której mowa w art. 66 ust. 3 tego rozporządzenia.				krajowych służących stosowaniu.
Art. 41	Artykuł 41 Modelowe postanowienia umowne i standardowe postanowienia umowne Przed dniem 12 września 2025 r. Komisja opracowuje i zaleca niewiążące modelowe postanowienia umowne dotyczące dostępu do danych i ich wykorzystywania, w tym postanowienia dotyczące zasadnej rekompensaty i ochrony tajemnic przedsiębiorstwa, oraz niewiążące standardowe postanowienia umowne na potrzeby umów o przetwarzanie w chmurze, aby pomóc stronom w sporządzaniu i negocjowaniu kontraktów przewidujących sprawiedliwe, zasadne i niedyskryminujące prawa i obowiązki umowne.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 42	Artykuł 42 Rola Europejskiej Rady ds. Innowacji w zakresie Danych Europejska Rada ds. Innowacji w zakresie Danych, ustanowiona przez Komisję jako grupa ekspertów zgodnie z art. 29 rozporządzenia (UE) 2022/868, w której reprezentowane są właściwe organy, wspiera spójne stosowanie niniejszego rozporządzenia poprzez: a) doradzanie i pomoc Komisji w odniesieniu do stworzenia spójnej praktyki właściwych organów w egzekwowaniu rozdziałów II, III, V i VII; b) ułatwianie współpracy między właściwymi organami poprzez budowę zdolności i wymianę informacji, w szczególności poprzez ustanowienie metod skutecznej wymiany informacji związanych z egzekwowaniem praw i obowiązków na podstawie rozdziałów II, III i V w sprawach transgranicznych, w tym koordynację dotyczącą ustalania kar; c) doradzanie i pomoc Komisji w: (i) podjęciu decyzji, czy wystąpić z wnioskiem o przygotowanie norm zharmonizowanych,	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	o których mowa w art. 33 ust. 4, art. 35 ust. 4 i art. 36 ust. 5; (ii) opracowaniu aktów wykonawczych, o których mowa w art. 33 ust. 5, art. 35 ust. 5 i 8 oraz art. 36 ust. 6; (iii) opracowaniu aktów delegowanych, o których mowa w art. 29 ust. 7 i art. 33 ust. 2; oraz (iv) przyjęciu wytycznych ustanawiających specyfikacje w zakresie interoperacyjnych ram wspólnych norm i praktyk na potrzeby funkcjonowania wspólnych europejskich przestrzeni danych, o których mowa w art. 33 ust. 11.				
Art. 43	ROZDZIAŁ X PRAWO SUI GENERIS PRZEWIDZIANE W DYREKTYWIE 96/9/WE Artykuł 43 Baza danych zawierających określone dane Prawo sui generis przewidziane w art. 7 dyrektywy 96/9/WE nie ma zastosowania, w przypadku gdy dane są pozyskiwane lub generowane z produktu skomunikowanego lub usługi powiązanej objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia, w szczególności w związku z jego art. 4 i 5.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 44 ust. 1	ROZDZIAŁ XI PRZEPISY KOŃCOWE Artykuł 44 Inne akty prawne Unii regulujące prawa i obowiązki w zakresie dostępu do danych i ich wykorzystywania 1. Obowiązki szczególne w zakresie udostępniania danych między przedsiębiorcami, między przedsiębiorcami a konsumentami oraz w wyjątkowych przypadkach między przedsiębiorcami a organami publicznymi, określone w aktach prawnych Unii, które weszły w życie do dnia 11 stycznia 2024 r. włącznie, oraz w aktach delegowanych lub	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	wykonawczych przyjętych na ich podstawie, pozostają bez zmian.				
Art. 44 ust. 2	2. Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla prawa Unii określającego w świetle potrzeb sektora, wspólnej europejskiej przestrzeni danych lub obszaru służącego interesowi publicznemu dalsze wymagania, w szczególności w odniesieniu do: a) technicznych aspektów dostępu do danych; b) ograniczeń praw posiadaczy danych do dostępu do określonych danych dostarczonych przez użytkowników lub wykorzystywania tych danych; c) aspektów wykraczających poza dostęp do danych i ich wykorzystywanie.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 44 ust. 3	3. Niniejsze rozporządzenie z wyjątkiem rozdziału V pozostaje bez uszczerbku dla prawa Unii i prawa krajowego przewidujących dostęp do danych do celów badań naukowych i upoważniających do ich wykorzystania.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 45 ust. 1	Artykuł 45 Wykonywanie powierzonych uprawnień 1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 45 ust. 2	2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 29 ust. 7 i art. 33 ust. 2, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 11 stycznia 2024 r.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 45 ust. 3	3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 29 ust. 7 i art. 33 ust. 2, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

Art. 45 ust. 4	4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 45 ust. 5	5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 45 ust. 6	6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 29 ust. 7 lub art. 33 ust. 2 wchodzi w życie wyłącznie wtedy, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o trzy miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 46 ust. 1	Artykuł 46 Procedura komitetowa 1. Komisję wspomaga komitet ustanowiony na mocy rozporządzenia (UE) 2022/868. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 46 ust. 2	2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 47	Artykuł 47 Zmiana w rozporządzeniu (UE) 2017/2394 W załączniku do rozporządzenia (UE) 2017/2394 dodaje się punkt w brzmieniu: „2 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady 9. (UE) 2023/2854 z dnia 13 grudnia 2023 r. w sprawie zharmonizowanych przepisów dotyczących sprawiedliwego	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	dostępu do danych i ich wykorzystywania oraz w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2017/2394 i dyrektywy (UE) 2020/1828 (akt w sprawie danych) (Dz. U. L, 2023/2854, 22.12.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2854/oj).”.				
Art. 48	Artykuł 48 Zmiana w dyrektywie (UE) 2020/1828 W załączniku I do dyrektywy (UE) 2020/1828 dodaje się punkt w brzmieniu: „68. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2854 z dnia 13 grudnia 2023 r. w sprawie zharmonizowanych przepisów dotyczących sprawiedliwego dostępu do danych i ich wykorzystywania oraz w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2017/2394 i dyrektywy (UE) 2020/1828 (akt w sprawie danych) (Dz. U. L, 2023/2854, 22.12.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2854/oj).”.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 49 ust. 1	Artykuł 49 Ocena i przegląd 1. Do dnia 12 września 2028 r. Komisja przeprowadza ocenę niniejszego rozporządzenia i przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, a także Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie na temat głównych ustaleń. Ocena ta obejmuje w szczególności: a) sytuacje uznawane za sytuacje wyjątkowej potrzeby do celów art. 15 niniejszego rozporządzenia i stosowanie rozdziału V niniejszego rozporządzenia w praktyce, w szczególności doświadczenie organów sektora publicznego, Komisji, Europejskiego Banku Centralnego oraz organów Unii w stosowaniu rozdziału V niniejszego rozporządzenia; liczbę i wynik postępowań wniesionych do właściwego organu na podstawie art. 18 ust. 5 w sprawie stosowania rozdziału V niniejszego rozporządzenia, zgodnie ze zgłoszeniami właściwych organów; skutki innych obowiązków ustanowionych w prawie Unii i prawie	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	krajowym do celów realizacji wniosków o dostęp do informacji; wpływ mechanizmów dobrowolnego dzielenia się danymi, takich jak tych ustanowionych przez organizacje altruizmu danych uznane na podstawie rozporządzenia (UE) 2022/868, na realizację celów rozdziału V niniejszego rozporządzenia oraz rolę danych osobowych w kontekście art. 15 niniejszego rozporządzenia, w tym ewolucję technologii zwiększających prywatność; b) wpływ niniejszego rozporządzenia na wykorzystywanie danych w gospodarce, w tym na innowacje w zakresie danych, monetyzację danych oraz usługi pośrednictwa danych oraz na dzielenie się danymi w ramach wspólnych europejskich przestrzeni danych; c) dostępność i wykorzystywanie różnych kategorii i rodzajów danych; d) wyłączenie niektórych kategorii przedsiębiorstw jako beneficjentów na mocy art. 5; e) brak wpływu na prawa własności intelektualnej; f) wpływ na tajemnice przedsiębiorstwa, w tym ochronę przed ich niezgodnym z prawem nabywaniem, wykorzystywaniem i ujawnianiem, oraz wpływ mechanizmu umożliwiającego posiadaczowi danych odrzucenie wniosku użytkownika na podstawie art. 4 ust. 8 i art. 5 ust. 11, przy uwzględnieniu w jak największym zakresie wszelkiej zmiany dyrektywy (UE) 2016/943; g) czy wykaz nieuczciwych postanowień umownych, o których mowa w art. 13, jest aktualny w świetle nowych praktyk prowadzenia działalności gospodarczej i szybkiego tempa innowacji na rynku; h) zmiany w praktykach umownych dostawców usług przetwarzania danych oraz czy prowadzi to do wystarczającego przestrzegania art. 25; i) obniżenie opłat za proces zmiany dostawcy nakładanych przez dostawców usług przetwarzania				

	danych, zgodnie ze stopniowym wycofywaniem opłat z tytułu zmiany dostawcy na podstawie art. 29; j) wzajemne oddziaływanie między niniejszym rozporządzeniem a innymi aktami prawnymi Unii istotnymi dla gospodarki opartej na danych; k) zapobieganie niezgodnemu z prawem dostępowi administracji rządowej do danych nieosobowych; l) efektywność systemu egzekwowania przepisów wymaganego na podstawie art. 37; m) wpływ niniejszego rozporządzenia na MŚP w odniesieniu do ich innowacyjności i do dostępności usług przetwarzania danych dla unijnych użytkowników oraz do obciążeń związanych z przestrzeganiem nowych obowiązków.				
Art. 49 ust. 2	2. Do dnia 12 września 2028 r. Komisja przeprowadza ocenę niniejszego rozporządzenia i przedkłada sprawozdanie na temat jej głównych ustaleń Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, a także Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu. Ocena ta uwzględnia wpływ art. 23 do 31 oraz art. 34 i 35, w szczególności na wycenę i różnorodność usług przetwarzania danych oferowanych w Unii, ze szczególnym uwzględnieniem dostawców będących MŚP.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 49 ust. 3	3. Państwa członkowskie przekazują Komisji informacje niezbędne do przygotowania sprawozdań, o których mowa w ust. 1 i 2.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 49 ust. 4	4. Na podstawie sprawozdań, o których mowa w ust. 1 i 2, Komisja może w stosownym przypadku przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy dotyczący zmiany niniejszego rozporządzenia.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.
Art. 50	Artykuł 50 Wejście w życie i rozpoczęcie stosowania Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.	NIE			Przepis stosowany wprost. Nie wymaga przepisów krajowych służących stosowaniu.

	Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 12 września 2025 r. Obowiązki wynikające z art. 3 ust. 1 mają zastosowanie do produktów skomunikowanych i usług z nimi powiązanych wprowadzonych na rynek po dniu 12 września 2026 r. Rozdział III ma zastosowanie wyłącznie do obowiązków udostępniania danych ustanowionych na mocy prawa Unii lub prawa krajowego przyjętego zgodnie z prawem Unii, które to prawo Unii lub prawo krajowe przyjęte zgodnie z prawem Unii wchodzi w życie po dniu 12 września 2025 r. Rozdział IV ma zastosowanie do umów zawartych po dniu 12 września 2025 r. Rozdział IV ma zastosowanie od dnia 12 września 2027 r. do umów zawartych do dnia 12 września 2025 r. włącznie, pod warunkiem że: a) zostały zawarte na czas nieokreślony; lub b) wygasają co najmniej 10 lat po dniu 11 stycznia 2024 r. Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich. Sporządzono w Strasburgu dnia 13 grudnia 2023 r.				

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU		Ustawa o sprawiedliwym dostępie do danych i ich wykorzystywaniu (UC114)
TYTUŁ AKTU PRAWNEGO, KTÓREGO STOSOWANIU SŁUŻY PROJEKT		Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2854 z dnia 13 grudnia 2023 r. w sprawie zharmonizowanych przepisów dotyczących sprawiedliwego dostępu do danych i ich wykorzystywania oraz w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2017/2394 i dyrektywy (UE) 2020/1828 (akt w sprawie danych) (Dz. Urz. UE L 2023/2854z 22.12.2023), zwane dalej „DA”
WYJAŚNIENIE TERMINU WEJŚCIA W ŻYCIE PROJEKTU		Po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia – konieczny czas na przygotowanie organów/urzędów do nowych ról i zadań.
JEDN. RED.	**TREŚĆ PRZEPISU PROJEKTOWANEJ USTAWY**	**UZASADNIENIE WPROWADZENIA PRZEPISU**
Art. 19	**Art. 19**. 1. Prezes UKE zawiadamia organ rozstrzygania sporów ubiegający się o dokonanie certyfikacji o jej dokonaniu. 2. Dokumentem potwierdzającym dokonanie certyfikacji jest certyfikat wydawany przez Prezesa UKE. 3. Certyfikat zawiera następujące informacje: 1) nazwę certyfikowanego organu rozstrzygania sporów; 2) adres siedziby certyfikowanego organu rozstrzygania sporów albo miejsca prowadzenia przez ten organ działalności gospodarczej; 3) nazwę organu dokonującego certyfikacji; 4) adres siedziby organu dokonującego certyfikacji; 5) numer lub oznaczenie certyfikatu; 6) datę wydania certyfikatu;	Przepisy DA przewidują zapewnienie użytkownikom, posiadaczom danych, odbiorcom danych, a także klientom i dostawcom usług przetwarzania danych dostępu do pozasądowego mechanizmu rozstrzygania sporów w zakresie odmowy, wstrzymania lub zawieszenia dzielenia się danymi, jak również udostępniania danych z naruszeniem rozdziałów III, IV i VI DA. W tym celu DA dopuszcza rozstrzyganie sporów przez certyfikowane organy, które spełniają wymogi niezależności, dysponują odpowiednimi zasobami oraz wiedzą ekspercką umożliwiającą sprawiedliwe, szybkie i efektywne kosztowo prowadzenie postępowań pozasądowych, podejmowanych w dobrej wierze przez strony sporu. Organy te podlegają obowiązkowi uprzedniej certyfikacji zgodnie z warunkami określonymi w art. 10 ust. 5 DA. Wprowadzenie do projektu ustawy przepisów art. 19–21 oraz art. 23 i art. 24 dotyczących procedury certyfikowania organów rozstrzygania sporów stanowi realizację przepisu art. 10 ust. 5 i 6 DA oraz motywu 52 DA, zgodnie z którym państwa członkowskie mogą ustanawiać szczególne zasady procedury certyfikacji, w tym dotyczące jej zakresu czasowego oraz cofnięcia certyfikacji, przy jednoczesnym zachowaniu zgodności z przepisami prawa unijnego. Wprowadzenie tych przepisów na poziomie krajowym jest niezbędne dla zapewnienia przejrzystego, spójnego i efektywnego systemu certyfikacji organów rozstrzygania sporów. Umożliwia ono zarówno rzetelną weryfikację podmiotów ubiegających się o certyfikat, jak i monitorowanie spełniania przez nie ustawowych wymogów przez cały okres jego obowiązywania, co jest korzystne dla przedsiębiorców i obywateli, którzy jako uczestnicy rynku danych chcieliby skorzystać z takiej możliwości. Ma to również kluczowe znaczenie dla zapewnienia jakości i wiarygodności pozasądowych mechanizmów rozstrzygania sporów dla uczestników rynku danych. Uzasadnienie do wprowadzenia przedmiotowych regulacji wynika także z roli, jaką certyfikowane organy rozstrzygania sporów będą odgrywać w systemie dzielenia się danymi przewidzianym w DA. Zapewnienie ich odpowiedniego certyfikowania może się przekładać na skuteczność egzekwowania praw i obowiązków

	7) okres, na jaki została dokonana certyfikacja; 8) podpis organu dokonującego certyfikacji albo osoby przez niego upoważnionej.	uczestników rynku danych oraz na budowanie wśród przedsiębiorców i obywateli zaufania do mechanizmów dzielenia się danymi. Jednocześnie należy podkreślić, że bez projektowanych przepisów nie byłoby możliwe zapewnienie pełnej realizacji art. 10 ust. 5 DA, w szczególności w zakresie określenia trybu składania i rozpoznawania wniosków o certyfikację, ustalania okresu obowiązywania certyfikacji i procedury jej cofania. Brak tych regulacji uniemożliwiałby w praktyce skuteczne wdrożenie mechanizmu certyfikacji organów rozstrzygania sporów przewidzianego w DA oraz ograniczałby możliwość korzystania przez uczestników rynku danych z przewidzianych w tym rozporządzeniu pozasądowych mechanizmów rozstrzygania sporów.
Art. 20	**Art. 20.** 1. W okresie, na jaki została dokonana certyfikacja, certyfikowany organ rozstrzygania sporów jest obowiązany spełniać warunki, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854. 2. W przypadku uzasadnionych wątpliwości co do spełniania przez certyfikowany organ rozstrzygania sporów warunków, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854, Prezes UKE wzywa ten organ do przedstawienia informacji i dokumentów potwierdzających spełnianie tych warunków.	Przepisy DA przewidują zapewnienie użytkownikom, posiadaczom danych, odbiorcom danych, a także klientom i dostawcom usług przetwarzania danych dostępu do pozasądowego mechanizmu rozstrzygania sporów w zakresie odmowy, wstrzymania lub zawieszenia dzielenia się danymi, jak również udostępniania danych z naruszeniem rozdziałów III, IV i VI DA. W tym celu DA dopuszcza rozstrzyganie sporów przez certyfikowane organy, które spełniają wymogi niezależności, dysponują odpowiednimi zasobami oraz wiedzą ekspercką umożliwiającą sprawiedliwe, szybkie i efektywne kosztowo prowadzenie postępowań pozasądowych, podejmowanych w dobrej wierze przez strony sporu. Organy te podlegają obowiązkowi uprzedniej certyfikacji zgodnie z warunkami określonymi w art. 10 ust. 5 DA. Wprowadzenie do projektu ustawy przepisów art. 19–21 oraz art. 23 i art. 24 dotyczących procedury certyfikowania organów rozstrzygania sporów stanowi realizację przepisu art. 10 ust. 5 i 6 DA oraz motywu 52 DA, zgodnie z którym państwa członkowskie mogą ustanawiać szczególne zasady procedury certyfikacji, w tym dotyczące jej zakresu czasowego oraz cofnięcia certyfikacji, przy jednoczesnym zachowaniu zgodności z przepisami prawa unijnego. Wprowadzenie tych przepisów na poziomie krajowym jest niezbędne dla zapewnienia przejrzystego, spójnego i efektywnego systemu certyfikacji organów rozstrzygania sporów. Umożliwia ono zarówno rzetelną weryfikację podmiotów ubiegających się o certyfikat, jak i monitorowanie spełniania przez nie ustawowych wymogów przez cały okres jego obowiązywania, co jest korzystne dla przedsiębiorców i obywateli, którzy jako uczestnicy rynku danych chcieliby skorzystać z takiej możliwości. Ma to również kluczowe znaczenie dla zapewnienia jakości i wiarygodności pozasądowych mechanizmów rozstrzygania sporów dla uczestników rynku danych. Uzasadnienie do wprowadzenia przedmiotowych regulacji wynika także z roli, jaką certyfikowane organy rozstrzygania sporów będą odgrywać w systemie dzielenia się danymi przewidzianym w DA. Zapewnienie ich odpowiedniego certyfikowania może się przekładać na skuteczność egzekwowania praw i obowiązków uczestników rynku danych oraz na budowanie wśród przedsiębiorców i obywateli zaufania do mechanizmów dzielenia się danymi. Jednocześnie należy podkreślić, że bez projektowanych przepisów nie byłoby możliwe zapewnienie pełnej realizacji art. 10 ust. 5 DA, w szczególności w zakresie określenia trybu składania i rozpoznawania wniosków

		o certyfikację, ustalania okresu obowiązywania certyfikacji i procedury jej cofania. Brak tych regulacji uniemożliwiałby w praktyce skuteczne wdrożenie mechanizmu certyfikacji organów rozstrzygania sporów przewidzianego w DA oraz ograniczałby możliwość korzystania przez uczestników rynku danych z przewidzianych w tym rozporządzeniu pozasądowych mechanizmów rozstrzygania sporów.
Art. 21	**Art. 21.** 1. Na wniosek certyfikowanego organu rozstrzygania sporów Prezes UKE przedłuża okres, na jaki została dokonana certyfikacja na kolejne 5 lat, jeżeli organ ten spełnia warunki, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854. 2. Wniosek składa się niepóźniej niż 60 dni przed dniem upływu okresu, na jaki została dokonana certyfikacja. Wniosek złożony bez zachowania tego terminu pozostawia się bez rozpoznania. 3. Wniosek zawiera informacje, o których mowa w art. 18 ust. 2. 4. Do wniosku dołącza się dokumenty potwierdzające spełnianie warunków, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854. 5. Przedłużenie okresu, na jaki została dokonana certyfikacja następuje przez wydanie nowego certyfikatu, o którym mowa w art. 19 ust. 2. 6. Prezes UKE odmawia, w drodze decyzji, przedłużenia okresu na jaki została dokonana certyfikacja, jeżeli certyfikowany organ rozstrzygania sporów ubiegający się o jej przedłużenie nie spełnia co najmniej jednego z warunków, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854.	Przepisy DA przewidują zapewnienie użytkownikom, posiadaczom danych, odbiorcom danych, a także klientom i dostawcom usług przetwarzania danych dostępu do pozasądowego mechanizmu rozstrzygania sporów w zakresie odmowy, wstrzymania lub zawieszenia dzielenia się danymi, jak również udostępniania danych z naruszeniem rozdziałów III, IV i VI DA. W tym celu DA dopuszcza rozstrzyganie sporów przez certyfikowane organy, które spełniają wymogi niezależności, dysponują odpowiednimi zasobami oraz wiedzą ekspercką umożliwiającą sprawiedliwe, szybkie i efektywne kosztowo prowadzenie postępowań pozasądowych, podejmowanych w dobrej wierze przez strony sporu. Organy te podlegają obowiązkowi uprzedniej certyfikacji zgodnie z warunkami określonymi w art. 10 ust. 5 DA. Wprowadzenie do projektu ustawy przepisów art. 19–21 oraz art. 23 i art. 24 dotyczących procedury certyfikowania organów rozstrzygania sporów stanowi realizację przepisu art. 10 ust. 5 i 6 DA oraz motywu 52 DA, zgodnie z którym państwa członkowskie mogą ustanawiać szczególne zasady procedury certyfikacji, w tym dotyczące jej zakresu czasowego oraz cofnięcia certyfikacji, przy jednoczesnym zachowaniu zgodności z przepisami prawa unijnego. Wprowadzenie tych przepisów na poziomie krajowym jest niezbędne dla zapewnienia przejrzystego, spójnego i efektywnego systemu certyfikacji organów rozstrzygania sporów. Umożliwia ono zarówno rzetelną weryfikację podmiotów ubiegających się o certyfikat, jak i monitorowanie spełniania przez nie ustawowych wymogów przez cały okres jego obowiązywania, co jest korzystne dla przedsiębiorców i obywateli, którzy jako uczestnicy rynku danych chcieliby skorzystać z takiej możliwości. Ma to również kluczowe znaczenie dla zapewnienia jakości i wiarygodności pozasądowych mechanizmów rozstrzygania sporów dla uczestników rynku danych. Uzasadnienie do wprowadzenia przedmiotowych regulacji wynika także z roli, jaką certyfikowane organy rozstrzygania sporów będą odgrywać w systemie dzielenia się danymi przewidzianym w DA. Zapewnienie ich odpowiedniego certyfikowania może się przekładać na skuteczność egzekwowania praw i obowiązków uczestników rynku danych oraz na budowanie wśród przedsiębiorców i obywateli zaufania do mechanizmów dzielenia się danymi. Jednocześnie należy podkreślić, że bez projektowanych przepisów nie byłoby możliwe zapewnienie pełnej realizacji art. 10 ust. 5 DA, w szczególności w zakresie określenia trybu składania i rozpoznawania wniosków o certyfikację, ustalania okresu obowiązywania certyfikacji i procedury jej cofania. Brak tych regulacji uniemożliwiałby w praktyce skuteczne wdrożenie mechanizmu certyfikacji organów rozstrzygania sporów przewidzianego w DA oraz ograniczałby możliwość korzystania przez uczestników rynku danych z przewidzianych w tym rozporządzeniu pozasądowych mechanizmów rozstrzygania sporów.

Art. 23	**Art. 23.** Prezes UKE odmawia, w drodze decyzji, dokonania certyfikacji, jeżeli organ rozstrzygania sporów ubiegający się o dokonanie certyfikacji nie spełnia co najmniej jednego z warunków, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854.	Przepisy DA przewidują zapewnienie użytkownikom, posiadaczom danych, odbiorcom danych, a także klientom i dostawcom usług przetwarzania danych dostępu do pozasądowego mechanizmu rozstrzygania sporów w zakresie odmowy, wstrzymania lub zawieszenia dzielenia się danymi, jak również udostępniania danych z naruszeniem rozdziałów III, IV i VI DA. W tym celu DA dopuszcza rozstrzyganie sporów przez certyfikowane organy, które spełniają wymogi niezależności, dysponują odpowiednimi zasobami oraz wiedzą ekspercką umożliwiającą sprawiedliwe, szybkie i efektywne kosztowo prowadzenie postępowań pozasądowych, podejmowanych w dobrej wierze przez strony sporu. Organy te podlegają obowiązkowi uprzedniej certyfikacji zgodnie z warunkami określonymi w art. 10 ust. 5 DA. Wprowadzenie do projektu ustawy przepisów art. 19–21 oraz art. 23 i art. 24 dotyczących procedury certyfikowania organów rozstrzygania sporów stanowi realizację przepisu art. 10 ust. 5 i 6 DA oraz motywu 52 DA, zgodnie z którym państwa członkowskie mogą ustanawiać szczególne zasady procedury certyfikacji, w tym dotyczące jej zakresu czasowego oraz cofnięcia certyfikacji, przy jednoczesnym zachowaniu zgodności z przepisami prawa unijnego. Wprowadzenie tych przepisów na poziomie krajowym jest niezbędne dla zapewnienia przejrzystego, spójnego i efektywnego systemu certyfikacji organów rozstrzygania sporów. Umożliwia ono zarówno rzetelną weryfikację podmiotów ubiegających się o certyfikat, jak i monitorowanie spełniania przez nie ustawowych wymogów przez cały okres jego obowiązywania, co jest korzystne dla przedsiębiorców i obywateli, którzy jako uczestnicy rynku danych chcieliby skorzystać z takiej możliwości. Ma to również kluczowe znaczenie dla zapewnienia jakości i wiarygodności pozasądowych mechanizmów rozstrzygania sporów dla uczestników rynku danych. Uzasadnienie do wprowadzenia przedmiotowych regulacji wynika także z roli, jaką certyfikowane organy rozstrzygania sporów będą odgrywać w systemie dzielenia się danymi przewidzianym w DA. Zapewnienie ich odpowiedniego certyfikowania może się przekładać na skuteczność egzekwowania praw i obowiązków uczestników rynku danych oraz na budowanie wśród przedsiębiorców i obywateli zaufania do mechanizmów dzielenia się danymi. Jednocześnie należy podkreślić, że bez projektowanych przepisów nie byłoby możliwe zapewnienie pełnej realizacji art. 10 ust. 5 DA, w szczególności w zakresie określenia trybu składania i rozpoznawania wniosków o certyfikację, ustalania okresu obowiązywania certyfikacji i procedury jej cofania. Brak tych regulacji uniemożliwiałby w praktyce skuteczne wdrożenie mechanizmu certyfikacji organów rozstrzygania sporów przewidzianego w DA oraz ograniczałby możliwość korzystania przez uczestników rynku danych z przewidzianych w tym rozporządzeniu pozasądowych mechanizmów rozstrzygania sporów.
Art. 24	**Art. 24.** 1. Prezes UKE cofa, w drodze decyzji, certyfikację: 1) w przypadku stwierdzenia, że certyfikowany organ rozstrzygania	Przepisy DA przewidują zapewnienie użytkownikom, posiadaczom danych, odbiorcom danych, a także klientom i dostawcom usług przetwarzania danych dostępu do pozasądowego mechanizmu rozstrzygania sporów w zakresie odmowy, wstrzymania lub zawieszenia dzielenia się danymi, jak również udostępniania danych z naruszeniem rozdziałów III, IV i VI DA. W tym celu DA dopuszcza rozstrzyganie sporów przez certyfikowane organy, które

	sporów nie spełnia już co najmniej jednego z warunków, o których mowa w art. 10 ust. 5 rozporządzenia 2023/2854, lub 2) na wniosek certyfikowanego organu rozstrzygania sporów. 2. Decyzja o cofnięciu certyfikacji podlega natychmiastowemu wykonaniu.	spełniają wymogi niezależności, dysponują odpowiednimi zasobami oraz wiedzą ekspercką umożliwiającą sprawiedliwe, szybkie i efektywne kosztowo prowadzenie postępowań pozasądowych, podejmowanych w dobrej wierze przez strony sporu. Organy te podlegają obowiązkowi uprzedniej certyfikacji zgodnie z warunkami określonymi w art. 10 ust. 5 DA. Wprowadzenie do projektu ustawy przepisów art. 19–21 oraz art. 23 i art. 24 dotyczących procedury certyfikowania organów rozstrzygania sporów stanowi realizację przepisu art. 10 ust. 5 i 6 DA oraz motywu 52 DA, zgodnie z którym państwa członkowskie mogą ustanawiać szczególne zasady procedury certyfikacji, w tym dotyczące jej zakresu czasowego oraz cofnięcia certyfikacji, przy jednoczesnym zachowaniu zgodności z przepisami prawa unijnego. Wprowadzenie tych przepisów na poziomie krajowym jest niezbędne dla zapewnienia przejrzystego, spójnego i efektywnego systemu certyfikacji organów rozstrzygania sporów. Umożliwia ono zarówno rzetelną weryfikację podmiotów ubiegających się o certyfikat, jak i monitorowanie spełniania przez nie ustawowych wymogów przez cały okres jego obowiązywania, co jest korzystne dla przedsiębiorców i obywateli, którzy jako uczestnicy rynku danych chcieliby skorzystać z takiej możliwości. Ma to również kluczowe znaczenie dla zapewnienia jakości i wiarygodności pozasądowych mechanizmów rozstrzygania sporów dla uczestników rynku danych. Uzasadnienie do wprowadzenia przedmiotowych regulacji wynika także z roli, jaką certyfikowane organy rozstrzygania sporów będą odgrywać w systemie dzielenia się danymi przewidzianym w DA. Zapewnienie ich odpowiedniego certyfikowania może się przekładać na skuteczność egzekwowania praw i obowiązków uczestników rynku danych oraz na budowanie wśród przedsiębiorców i obywateli zaufania do mechanizmów dzielenia się danymi. Jednocześnie należy podkreślić, że bez projektowanych przepisów nie byłoby możliwe zapewnienie pełnej realizacji art. 10 ust. 5 DA, w szczególności w zakresie określenia trybu składania i rozpoznawania wniosków o certyfikację, ustalania okresu obowiązywania certyfikacji i procedury jej cofania. Brak tych regulacji uniemożliwiałby w praktyce skuteczne wdrożenie mechanizmu certyfikacji organów rozstrzygania sporów przewidzianego w DA oraz ograniczałby możliwość korzystania przez uczestników rynku danych z przewidzianych w tym rozporządzeniu pozasądowych mechanizmów rozstrzygania sporów.

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE.950.403.2025 / 15
kwm
Warszawa, /elektroniczny znacznik czasu/
Dot.: RM-0610-175-26 z 8.10.2026 r.

Pani Joanna Knapińska
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia
o zgodności z prawem Unii Europejskiej *projektu ustawy o sprawiedliwym dostępie do danych i ich wykorzystywaniu*, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowna Pani Minister,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z wyrazami szacunku

z up. Ignacy Niemczycki
Sekretarz Stanu

Do wiadomości:
Pan Krzysztof Gawkowski
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Cyfryzacji

Tel.: +48 22 523 8788
iniemczycki.sekretariat@msz.gov.pl
www.gov.pl/dyplomacja

Al. J. Ch. Szucha 23
00-580 Warszawa